

YASMINE GALENORN

GÖLGENİN GÖZLERİ

Çeviren: İrmak Taştan

YASMINE GALENORN

GÖLGENİN GÖZLERİ

Hepimiz yapbozun bazı parçalarını taşıyoruz.

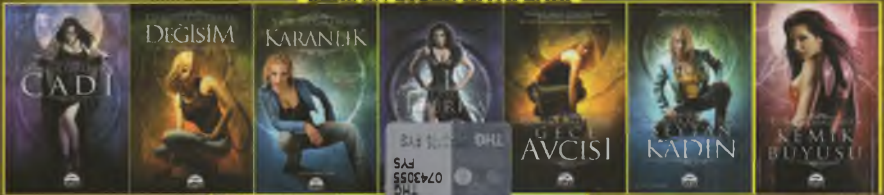
Parçalar birleşmezse karanlığa batarız.

Ayrı ayrı güçlüyüz, ama birlikte daha da güçlüyüz.

Delilah, Camille ve Menolly, arkadaşları Iris'in düğün törenine hazırlandıkları sırada, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nde gerçekleşen patlamanın haberiyle sarsılırlar. Bunu kimin yaptığını araştırırken karşılarına Şeytanların Efendisi Gölge Kanat çıkar. Büyük Bölünme sırasında Dünya ile Öteki Dünya ayrıldığında, tek bir hazineden kopan dokuz mühürden birini ele geçiren ve tamamına sahip olmak isteyen Gölge Kanat ile onu engellemeye çalışan D'artigo Kardeşler şimdi bir kez daha karşı karşıyadır.

Gölge Kanat ele geçirdiği her ruh mührüyle kapıları kırıp hem Dünya'yı hem de Öteki Dünya'yı yerle bir edeceği güne biraz daha yaklaşırken, Delilah ile kız kardeşleri bu zorlu düşmana karşı birlikte mücadele etmek ve yaşam bir cehennime dönüşmeden önce mühürleri ele geçirmek zorundadır.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

tl9

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-920-7

9 786053 489207

internetten sipariş: okuoku.com

Fantezi türünde romanlarıyla,
özellikle de "Öteki Dünya"
serisiyle ünlenen, *New York*
Times çöksatan yazarı

Yasmine Galenorn, Evergreen
Üniversitesi'nde tiyatro eğitimi
aldıktan sonra yazmaya başladı.

Romanlarının yanı sıra
metafizik, büyü ve Şamanizm
üzerine incelemeleri de bulunan
yazar, eşi ve çok sevdiği
kedileriyle birlikte Washington'da
yaşıyor. Tolkien'den bir hayli
etkilenmiş olan Galenorn,
soyadını da *Yüzüklerin Efendisi*
fenomenindeki Elf dilinden
türetmiştir.

"Ürkütücü, tehlikeli ve
bir o kadar da seksi.

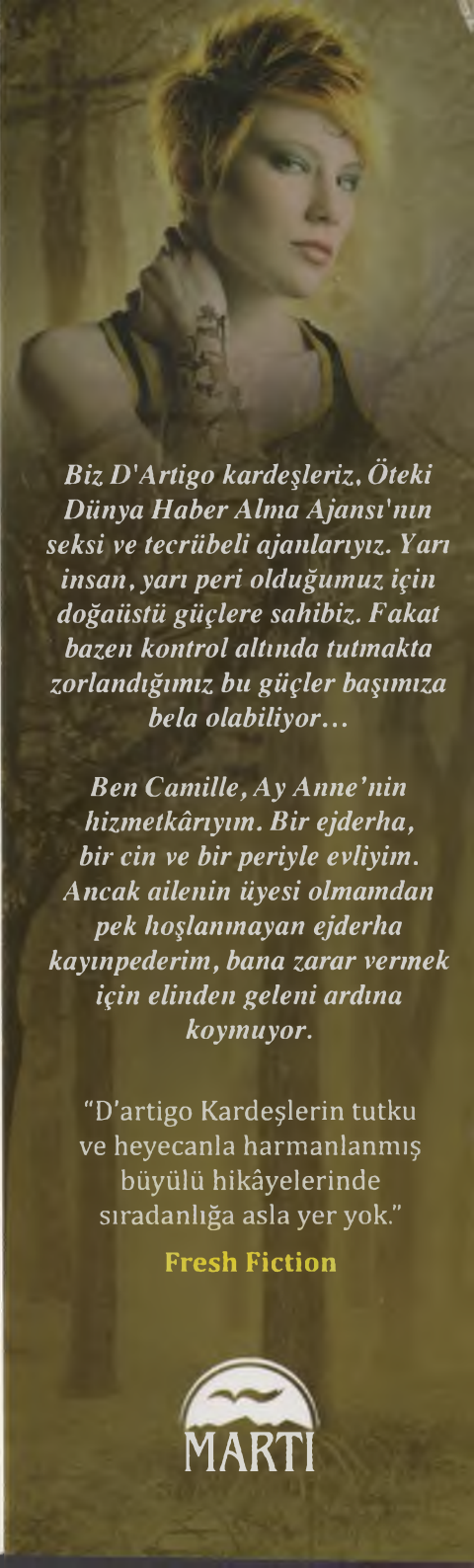
Galenorn'un fantastik
dünyasındaki nefes kesen
yolculuk kaldığı yerden
devam ediyor."

USA Today

"Yasmine Galenorn
hayranlarının sabırsızlıkla
beklediği, serinin yeni gözdesi
Gölgenin Gözleri beklentileri
fazlasıyla karşılıyor ve hayal
kırıklığına kesinlikle
yer bırakmıyor."

Publishers Weekly

*Biz D'Artigo kardeşleriz. Öteki
Dünya Haber Alma Ajansı'nın
seksi ve tecrübeli ajanlarıyız. Yarı
insan, yarı peri olduğumuz için
doğüstü güçlere sahibiz. Fakat
bazen kontrol altında tutmakta
zorlandığımız bu güçler başımıza
bela olabiliyor...*

*Ben Camille, Ay Anne'nin
hizmetkârıyım. Bir ejderha,
bir cin ve bir periyle evliyim.
Ancak ailenin üyesi olmamdan
pek hoşlanmayan ejderha
kayınpederim, bana zarar vermek
için elinden geleni ardına
koymuyor.*

"D'artigo Kardeşlerin tutku
ve heyecanla harmanlanmış
büyülü hikâyelerinde
sıradanlığa asla yer yok."

Fresh Fiction

Gölgenin Gözleri

Yasmine Galenorn

1. Baskı: Temmuz 2016
ISBN: 978-605-348-920-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© YASMINE GALENORN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Özgün Adı : Shaded Vision
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : İrmak Taştan
Editör : Gamze Büyükkaya
Düzeltili : Işıl Kocaoğlu
Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar
Kapak Tasarımı : Filiz Odabaş

YASMINE GALENORN

GÖLGENİN GÖZLERİ

Çeviren: Irmak Taştan

1. Bölüm

“Kusacağım! Çekil!” Iris beni hızla geçip banyoya koştu. Öğürme seslerini duyabiliyordum. Bir süre sonra sifon çekildi, sonra lavabodan akan suyun sesi duyuldu.

Yüzümü ekşiterek kendi başına halledebileceğini düşünürken kıyafetimin son dokunuşlarıyla ilgilenmeye devam ettim. Pek moda meraklısı olmasam da, *lütfen, lütfen, bu gece için yeterince hazırlanmama izin verin*, diye düşünmeden edemiyordum.

Kot pantolonum yeniydi, bir değişiklik olarak bu sefer yırtık yoktu ve koyu siyahtı. Üzerimde, ön kısmında elmas taşlardan bir kedicik bulunan, fuşye rengi bir bluz vardı. Pratik deri kemerimin yerine beyaz deriden, gümüş boncukları olan bir kemer takmıştım. Kalın botlarımı gönülsüzce değiştirip bilekte biten yüksek topuklu çizmeler giymiştim. Neredeyse on santimetre olan topuklar yüzünden boyum bir doksanı geçmişti.

Diken diken saçlarım da normal sarı haline dönmüştü ama ben mızıldanıp Iris'ten aralara parlak sarı gölgeler ve birkaç tane de ince siyah gölge atmasını istemiştim. Şimdi kaplana benzeyen, dik saçlarım vardı. Kolumdaki sarmaşık dövmesi biraz kararmıştı; her hafta biraz daha derinleşiyordu. Camille makyajımda bana yardımcı oldu. Artık gece kulübüne gitmeye hazır görünüyordum. Normalde gecelerim Shade'le birlikte televizyon karşısında abur cubur yiyerek ve öpüşerek geçerdi ama bu, şeytanın kışına tekme basmak için çıkmadığımız geceler için geçerliydi.

Siyah deri ceketimi giyip sabırla yatağın kenarına oturarak oyuncaklarımdan biriyle oynadım. Şu viyaklayan fare –insan şeklinde olsa da– son zamanlarda favorim haline gelmeye başlamıştı ve beni gülümsetiyordu. Gürültülü bir şekilde ses çıkarana kadar salladım.

Iris banyodan kafasını uzattı.

“Şu lanet olası sesi *kesecek misin*? Son iki haftadır gece-gündüz şu oyuncağa bağımlı hale geldin. Hemen bırakmazsan çöpe atacağım.”

“Viyaklayan fareme dokunma!” Hızla oyuncağı yere bıraktım. Viyaklayan faremi *seviyordum*, onu kimse benden alamazdı.

Iris makyajını tazelemişti ve görünüşüne bakılırsa, bençe planımızı tam olarak anlamamıştı. Odanın bir köşesine çekilip gülümsedi. “Nasıl görünüyorum?”

Huysuz olmasına rağmen endişeli olduğunu biliyordum. Henüz karnı belli olmasa da altı haftalık hamilelik nedeniyle

hormonları hızlı çalışıyordu; Jimi Hendrix'in gitarıyla oynaması gibi. Ayrıca, yarın evleniyordu. Bizim Talon-haltija perimiz gök gürültüsü duymuş kedi gibi diken üstündeydi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim.

Iris yaşadığı her şeye rağmen parıldıyordu. Ayak bileğine kadar uzanan saçları işlenmiş altın gibi ışıltılı, teni pürüzsüz ve kusursuzdu. Hamilelik en azından bu konuda ona yaramıştı. Gözleri berrak, yuvarlak ve gök mavisiydi. Hâlâ formundaydı; balıketliydi, güzel kıvrımları vardı ve bir yirmilik boyuyla beni gölgede bırakıyordu. Fakat kadın görünüşü aldatıcıdır; Iris hem fiziksel görüntüsüyle hem de büyüyle yumruğu gedğine oturturdu.

Bir süre bana baktı. Rimelinin bozulmaması için göz yaşlarının akmasına engel olurken mutlu bir şekilde gülümsedi. "Çok tatlısın. Saçlarımı örebilir misin? Keşke Dumanlı'nın şu yeteneğine sahip olsaydım da kendi başlarına örülebilselerdi."

"Bence pek çok insan Dumanlı'nın yeteneklerine sahip olmak istiyor. Diğer bir sürü özelliği arasında." Iris'i önüne oturtup saçlarını üç parçaya ayırdım. "Ben de her kavgadan sonra hiç yara almadan çıkmayı çok isterdim."

Örgüsünü tamamladıktan sonra ucunu lastik bir tokayla bağladım. Iris saçını alıp başının etrafında dolayarak değişik bir şekil oluşturdu; son kısmını ise sırtının yarısına gelen, atkuyruğuna benzeyen bir şekilde saldı. Üzerine parlak sarı bir kurdele ekledik. Iris'in saçı bana Barbara Eden'in "I Dream of Jeannie"deki saçını hatırlattı.

“Keşke ben de yapabilseydim. O zaman sürekli çamaşır yıkamak zorunda kalmazdım.”

Iris gülerek eteğini düzeltti. Mükemmel kobalt mavisi bir eteği, eteğin üzerinde açık gri bir gömleği, saçlarıyla aynı renkte ayakkabıları vardı. Finli ev perimiz, yüksek rahibeden ziyade hoş bir sekretere benziyordu. Talon-haltijalar uyum sağlama konusunda çok iyilerdi ama dövüşte insanın kıcına tekmeyle fena basarlardı.

“Sence Menolly, Nerissa’ya söz verdiği töreni erteledik diye üzüldü mü? İki şubatta karar vermişlerdi ama şimdi... planlarını benim yüzümden değiştirdiler.”

“Dalga mı geçiyorsun? İkisi de bu konuda gayet iyi. Hazırlanmaları için daha çok zamanları oldu.” Iris’in, onları gölgede bıraktığını hissettiğini biliyordum ama kardeşim de sevgilisi de bunu hiç sorun etmiyordu.

“Sen öyle diyorsan bir daha ayaklarına dolanmam.”

“Eminim. Hazır mısın bakalım?” Ayağa kalkıp çantamı aldım.

Iris gözlerini kapatıp bir elini karnına bastırdı. “Midem bir şeyi daha kaldıramayacak gibi hissediyor ama hadi gidelim.” Odadan çıkarken bana baktı. “Yarın bu saatlerde, Iris O’Shea olacağım. Bruce’un karısı. Ne *halt* yiyorum ben?”

Iris’in paniklemesine güldüm. “Sevdiğin cüce cinle evleniyorsun. Onun çocuğunu doğuracaksın; yani buna alışsan iyi olur. Hayat değişiyor.” Başımı kaldırarak ekledim. “Demek onun soyadını alacaksın?”

Iris başıyla onayladı. “Kuusi benim aile adım olsaydı,

ikisini birden kullanacaktım. Fakat... Kuusileri ne kadar sevsem de gerçek ailem değiller. Onlar için çalıştım ve onlara önem verdim ama sonuç olarak onlar benim işverenim. Böylece, yeni bir hayata başlarken yeni bir soyadı almaya karar verdim. Üstelik şimdi sevdiğim birinin soyadı. Haklısın. Hayat değişiyor. Ben de buna hazırım.”

Aşağıya inerken, bunun hepimiz için ne kadar doğru olduğunu düşündüm. Hepimizin hayatı değişiyordu. Bazen iyi, bazen de kötü yönde. Şimdi hepimiz bu yola girmişken durdurmanın imkânı yoktu.

Beyler oturma odasındaki masanın etrafında oturmuş, suçlu gözlerle bakıyorlardı. Ne yapmak üzere olduklarından emin olmayarak yanlarından geçerken onlara bir bakış attım. Ardından iki kız kardeşimizin –Camille ve Menolly– beklediği mutfağa geçtik. Menolly’nin sevgilisi Nerissa da yanlarındaydı. Birden kurt uğultuları duyduk ve Iris dönüp bana bakarken başını salladı.

“Eve döndüğümüzde hepsi sızmış olacak. İddiaya var mısın?”

“Umarım.” Biz burada yokken işlerin ne kadar büyüyeceğini düşünmek istemiyordum.

Menolly’nin bakır rengi örgüleri ışığın altında parlıyordu. Maviler içindeydi; dar bir kot pantolon giymişti, kiremit rengi, balıkçı yaka bir kazağın üzerinde kot ceket vardı. Sivri çivilerle kaplı botları bile kot kumaşındandı. Neredeyse Camille’in botları kadar yüksekti.

Diğer tarafta ise Camille her zamanki gibi aşırı ilgi çekecek şekilde giyinmişti. Üzerinde şifon bir etek ile siyah kenarları, gümüş rengi kopçaları, ilmikleri olan, beline kadar uzanan yeşil bir bel korsesi vardı. Bu korsenin altına ise parlak siyah, ince askılı bir badi giyinmişti. Kocaman göğüsleri olmasa baştan aşağı siyah bir çubuk makarnaya benziyordu. Ayağındaki apartman topukları giydiğimi hayal bile edemiyordum. Elinde bir de parlak siyah bir şal vardı.

Dolapta bulduğu ekmeği kemiren Nerissa ise kalçalarını zor kapatan pudra rengi hoş bir etek giymişti. Üzerinde çok havalı bir badi vardı. Bir Amazon ve puma kadındı. Hayatını kız kardeşimle geçirmekten korkmuyordu. Partilere de daima hazırды.

Biz içeri girince Camille'in yüzü parladı. "Harika görünüyorsunuz. Sharah bizimle kulüpte buluşacak. Hadi, şu gösteriye başlayalım da evi erkeklere bırakalım. Trillian içki stoğu yaptıklarını söyledi ama striptizciyle ilgili bir şey demedi; bütün geceyi şu aptal Xbox'la oynayarak geçirirlerse hiç şaşırmam."

Doğaüstü varlıklar olsalar da olmasalar da sevgililerimizden ve arkadaşlarımızdan bazıları video oyunlarına bağımlı olmuşlardı. İki yetişkin şeytanın Süper Mario ya da şu yeni çıkan Xbox oyunları yüzünden kavga etmesini izlemek çok tuhaftı.

"Maggie ne olacak? Ona kim bakacak?"

"Bebek gargoylerimiz* için endişelenme. Hanna ilgilenecek. Maggie ona çok düşkün." Iris çantasını aldı. "Hazırım."

* Canavar tipli yaratık. (e.n.)

“O zaman biz de hazırız.” Camille şalını düzeltti. “Bruce bize limuziniyle şoförünü ayarladı. Hanımlar, sihirli arabamız bizi bekliyor.”

“En azından savaşmak için çıkmıyoruz.”

Oturma odasındaki beylere baktım. Yeterince masum görünüyorlardı ama aralarında bir karabasan, bir şeytan, bir leprikon, bir ejderha, bir safkan insan, bir karanlık peri ve bir hem yarı ejderha hem yarı gölgelerde yürüyen adam olunca, insanın aklına kötü şeyler geliyordu. Onlara göz kulak olacak birisi olmadığından, döndüğümüzde evin yerle bir olacağını düşünüyordum.

Iris o sırada zihnimi okumuş olacak ki yavaş yavaş yürürken gülümseyip, “Umarım Hanna bu adamlara da göz kulak olabilir,” dedi.

“Hanna güçlü bir kadın ama o kadar güçlü olduğunu düşünmüyorum.” Camille limuzine doğru ilerledi. “Bruce’un şoförünün adı Tony. Bu gece ona iyi bahşiş verelim. Hadi kızlar, çıkalım. Iris, bu bekâr bir kadın olarak son gecen... dibine kadar yaşayacağız.”

“İçtiğim çorba yerinde durduğu sürece eğlenebiliriz,” diye karşılık verdi Iris.

Eriyen karların üzerinden yürüdük. Nihayet bahar geliyordu ama hava hâlâ soğuktu. Zorlu geçen kar fırtınaları hâlâ çamurlu su birikintileri şeklinde yerlerdeydi. Tony bize kapıyı açmak için arabadan indi.

Limuzinin içi çok gösterişliydi. Altı kişiye yetecek kadar da genişti. Gece hakkındaki bütün endişelerimi geride bırak-

tım. Hiçbir şey kötü gidemezdi. Bu, Sevgililer Günü'nden – ve Iris'in düğününden– önceki geceydi. Tanrılar, bize en azından bir kereliğine kibar davranmalıydı, değil mi?

Çılgın Zombi, adına rağmen oldukça canlı bir mekândı. Elit bir yer değildi ama disko gerçekten yıkılıyordu. Öteki Dünya'dan bir çift tarafından işletiliyordu. Kulüp, servis ettikleri bir kokteylden sonra bu şekilde isimlendirilmişti. İçkinin söylendiği gibi eğlenceli olup olmadığını öğrenmeye kararlıyım.

Kalabalığın içine karıştık. “Acaba boş bir masa bulabilecek miyiz?” Dans pistindeki kalabalığa baktım. Çoğu kadındı; birden Menolly ve Nerissa'nın bizi lezbiyen bara getirdiklerinden endişelendim. “Burası gey barı mı? Sorun değil ama...”

“Pek sayılmaz. Ayrıca arkada partiler için ayırdıkları büyük masaya rezervasyonumuz var. Harika bir yer.” Menolly o yöne doğru ilerledi ve bir süre sonra bar kısmına vardık. Bar-mene göz kırptı. Barmen ilk bakıldığında sıradan, seksi bir erkek gibi duruyordu ama onun bir Were olduğundan adım gibi emindim. Bizi büyük masaya götürdü. Masanın etrafı balonlarla süslenmişti. *Asılı duran* kurdeleler vardı. Bir süre onlara baktım. İçimden onları tutup oynamak geliyordu ama kendimi tuttum ve buna engel olup Camille'e döndüm.

“Balonlar ve kurdeleler? Benim çevremde bunların iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

Burnunu kıvırdı. “Kendini bir geceliğine kontrol edemez misin? Bazen kedi kadın olmanı, kendini kontrol edemeyişinin bahanesi olarak kullandığını düşünüyorum. Şimdi uslu bir kedi ol, Delilah. Geceyi sakın mahvetme.”

Masadaki yerlerimizi alırken kalabalıktan tanıdık bir ses yankılandı ve Sharah elinde pembe kurdeleyle sarılı gümüş bir kutuyla yanımıza geldi. Sarı saçları arkadan sıkı bir şekilde atkuyruğu yapılmış olan elf, altmışlı yaşlarında görünüyordu. Kısacık elbisesi ve diz boyu beyaz botlarıyla retro tarzında giyinmişti.

Sharah, Chase’in kız arkadaşıydı. Chase bir zamanlar benim erkek arkadaşımdaydı ama biz yürümeyeceğini bilerek ayrılmıştık. Şimdi çok iyi arkadaştık. Sharah benim boşluğumu hemen doldurmuştu; ilişkileri iyi gidiyor gibi görünüyordu. Her neyse, burnumu bu konuya asla sokmamam gerektiğini biliyordum.

Iris’in hediyesini bana verdi. Garsonlar siparişlerimizi almak için geldiğinde hediyyeyi diğerlerinin yanına bıraktım. Hemen isteklerimizi söyledik; Iris alkol alamayacağından onun için portakal suyu istedik. Camille rom ile kola istedi, Nerissa *mai tai* söyledi, Menolly de Kanlı Vamp siparişi verdi. İçtiği gerçek kandı ama havalı bir isimle daha hoş duruyordu.

“İşte... bu gece bunu takmalısın.” Camille ucunda duvağı olan ve sahte elmaslarla kaplı bir taç çıkarıp Iris’in kafasına taktı.

Iris, “Siz de parti şapkaları takarsanız takarım,” diyerek

parmağını bize doğrulttuğunda Nerissa da bir kutu parlak prenses tacı çıkardı. Biz karton parti taçlarını takarken, Iris de gülümseyip kendi tacını düzeltti.

Müzik başladı –Lady Gaga’nın “Born This Way” şarkıydı– ve Menolly ile Nerissa kendilerini dans pistine attı. Çekici bir çifttiler. Dansları gitgide sertleşmeye başlayınca bütün çiftlerin gözleri üzerlerinde toplandı. Kahkaha atmak için kendimi zor tuttum. Kadınlardan bazıları kıskanmış gibi bakıyorlardı; bazıları da onları sanki dilimlenmiş ekmekten sonra gördükleri en güzel şeymiş gibi izliyordu. Gey bar değilmiş, külahıma anlatın. Etraftaki birkaç erkek de birbirlerinden başkasıyla ilgilenmiyor gibiydi.

Uzun boylu, bisikletçiye benzeyen hoş biri Camille’in koluna dokundu. “Dans edelim mi?”

Camille göz kırparak dansa kalmak için izin aldı ve piste yürürlerken müzik “Weapon of Choice” şarkısına döndü. Birkaç saniye sonra, Bisikletçi Yakışıklı etkilenmiş gibi bakıyordu; Camille kendini müziğe kaptırmıştı, pistte dönüyorlardı. Yakışıklı, kolunu Camille’in beline doladı.

“Onu gülerken görmek ne güzel,” dedi Iris.

“Evet, Hyto’nun saldırısından sonra bunu nasıl atlatacağını bilemiyordum.” Iris beni duyabilsin diye eğildim. Ortamdaki müzik sağır ediciydi.

“Tamamen toparlaması biraz daha zaman alacak ama eminim sonunda iyi olacak. Eşleri ona çok yardımcı oldu; özellikle de Dumanlı. Üstelik babasına bu kadar benzerken atlatmaları kolay olmayabilirdi.”

Sharah masanın öbür tarafından eğildi. “Nerissa’nın danişmanlığı işe yarıyor. Neyse ki Hyto ona enfeksiyon bulaştırmamış.”

“Benim kardeşim güçlüdür. Hyto onu neredeyse mahvediyordu ama o her zaman iyileşmeyi başarır.”

Olanları öğrendikten sonra Camille’in yanında olmadığı için babamızı affedemiyordum. Oturmuş, Camille’in o deli ejderha tarafından ne acılar yaşadığını dinlemiş, sonra kalkıp gitmişti; bu da benim kalbimi ona karşı sertleştirdi. Kendi öz kızı kaçırılmış, tecavüze uğramıştı. O ise kalkıp yanımızdan gitmişti. Kuzenimiz Shamas gidip onunla bu konuda konuşmak istemişti. Onu biz vazgeçirdik ama bizim iznimiz olmadan gidebilecek kadar öfkeliydi.

Müzik bitip de diğerleri dans pistinden masaya dönmeye başladığında, Iris parmağını masaya vurdu.

“Dans etmek ister misiniz?” diye sordu Menolly.

Iris başını salladı. “Çok iyi bir fikir değil. Midem bulanıyor.”

Sharah ona bir paket tuzlu kraker verdi. “Al, bunlar iyi gelir.”

Iris bir-iki tane aldı. “Hediyeler görüyorum. Hiçbiri de açılmamış.” Masanın arkasındaki yığına bakarken gözleri parıldadı. Beyler de hediye almışlardı.

Camille ve Menolly’ye bakarak, “Henüz değil,” dedim. Onların hoşuna gitmese de partinin sorumluluğu bendeydi. Öncelikle Iris’i deli gibi eğlendirmeye kararlıydım. “İkiniz, ayağa kalkın.”

Camille yüzünü buruşturdu. “Ah, hadi ama, mecbur muyuz?”

“Delilah’nın uğultuları sinir bozucu olsa da kalkmalıyız.” Menolly’nin gözleri buz gibi soğuktu ama yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. “Hadi.”

Masamızın önünde piste ve karaoke makinesine uzanan bir alan açıldı. Kıs kıs güldüm.

“Bekle sen. Sana bunu ödeteceğim.” Camille başını iki yana sallayarak yavaş yavaş sahneye yürüdü.

“Hey, Menolly mızızlanmıyor.”

“O, şarkı söyleyebilir! Sen ve ben çok fenayız... yani... genelde.”

Sahneye ilerledik. Menolly önümüze geçip bacaklarını iki yana açarak iki eliyle mikrofona sarıldı. Camille ve ben, Menolly’nin vokalleri olarak yerimizi aldık. Müzik geldi, derin bir nefes alıp “We Are Family” şarkısına başladık.

Müziğin akışına kapılıp maskelerimizi düşürdük. Kendimizi ritme öylesine kaptırmıştık ki insanlar gülüp bizi alkışladı. Kendimizi bütün kalbimizle müziğe bıraktık. Camille ve ben arka vokalde çok iyi olmasak da Menolly şarkıyı çok iyi taşıyordu. Bir haftadan daha fazla bir süredir gizlice alıştırtma yapıyorduk. Çok iyi değildik ama müziğin ritmini tutabiliyorduk.

Menolly mikrofonla birlikte sahneden atlayıp dans ederek Iris’e doğru ilerledi. Küçük periyi omuzlarına aldığı gibi tekrar sahneye ilerledi. Iris’i sahnede aşağı indirdi. Sonra hepimiz şarkı söyleyip alkışlayarak Iris’in etrafında döndük.

İnsanlar, “Gelin için,” diyerek sahneye dolarlar atmaya başladı. Şarkıyı bitirdiğimizde, elimizde yetmiş beş dolar ile birkaç ücretsiz içki fişi vardı. Böylece, Camille ile benim şarkı söylemem son bulmuş oldu.

“Harikaydınız, kızlar,” dedi Iris masaya geri dönerken. “Çok teşekkür ederim. Şimdi hediyeleri açabilir miyim?”

Biraz fazla yüksek sesle kahkaha atıp geçirdim. Kaç içki içmiştim ben böyle? Saydım. Önümde sadece dört bardak vardı ama Çılgın Zombi çok sert bir içkiydi. İçinde ne olduğundan emin değildim ama kedinanesinden çok daha iyiydi.

Etrafa bakındım. Gece için özel eğlenceler hazırlamıştım ve *işte oradaydı*. Omuzlarına kadar inen siyah saçları olan hoş, iri bir adamdı. Polis kıyafetleri içindeyken bile nasıl bir şey olduğu anlaşılıyordu. Ona işaret edince hemen bizim masaya yöneldi. Müzik azalınca etraftaki herkes bizi izlemeye başladı.

“Siz Iris Kuusi misiniz?” Sesi yumuşacıktı; o kadar yumuşaktı ki üzerine atlama ihtiyacı hissettim.

Iris kızardı, gözleri parıldadı. “Evet?”

“Iris Kuusi, *istediğiniz kadar çılgılık atmakta serbestsiniz. Sizi coşturmama izin verme konusunda da...*” diyerek karşı tarafa bir işaret gönderdi. Amanda Blank çalmaya başladığında adamın kalçaları oynamaya başlamıştı bile.

Adam mükemmel bir dansçıydı; rapçiyle muhteşem bir uyum içerisinde dans ediyor ve soyunuyordu! Ceketi fırlattı, hemen yanına düştü. Ellerini gömleğinin düğmelerinde gezdirdikten sonra çıkarıp Iris’in kucağına fırlattı. Kolları başının arkasında gezinirken kol kasları göze çarpıyordu. Kal-

çalarını, Elvis Presley'i utandıracak güzellikte sallıyordu.

Sharah yavaşça nefes alırken, "Vay canına," dedi. "Gerçekten... vay canına..."

"Aynen öyle." Gözlerimin parıldadığını hissediyordum. Düşündüğümünden daha yakışıklıydı ve dansı güzeldi. Kalçalarını oynatış şekli aklıma daha farklı şeyler getiriyordu. Ah.

Camille adama şüpheyle bakıyordu. Menolly sıkılmış bir şekilde etrafını izliyordu ama Nerissa, Sharah ve Iris gözlerini tamamen dansçıya sabitlemişlerdi. Kalçalarını bir yandan diğer yana sallayınca yeniden dikkatimi üzerine çekti. Kemerini çektiği anda da pantolonunu çıkarıp fırlattı.

Üzerindeki tangadan hayal gücüne gerek kalmıyordu. Önünde ve kenarlarında püskül olan tangasıyla Iris'e doğru ilerliyordu. Iris'in gözleri, ona yaklaşan şeyi görünce kocaman açıldı.

Ben de pür dikkat izliyordum ama bir anda dikkatimin artık dansçıda değil, üzerindeki saçakta olduğunu fark ettim. Püsküllerle oynamak çok zevkli görünüyordu; etrafında sallanmak, üzerinde gezinmek, ağzımda çiğnemek... Sonra...

Kendime engel olamayıp masada değiştiğimi hissettim. Etraftan bir-iki çığlık duydum ama daha çok gülüşmeler vardı. O an, arzuladığım şeyin üzerine atılmaktan daha önemli bir şey yoktu. Tek istediğim şu püsküllere –salınan, uçuşan, bana seslenen o güzelim püsküllere– ulaşıp kendi istediğim gibi oynayabilmektir.

"Delilah! Hayır!" Camille'in sesi masanın öbür yanından yankılandı ama püsküller çok daha göz alıcı, parıltılıydı.

Sonrasında hatırladığım tek şey striptizcinin üzerine atlayıp tangasına tutunmuş olmamdı; ağzımda kalan birkaç parça püskülü çekiştiriyordum.

“Bu ne böyle? Bu kedi de nereden geldi?” Adam benim hissettiğim kadar heyecanlanmış hissetmedi. Geri çekilmeye çabalarken ben daha da asıldım.

Menolly karnımdan çekip beni uzaklaştırmaya çalıştı. Püsküllerin de benimle gelmesine kararlıyım. Lanet olsun, o benim oyuncağımdı; sonuna kadar asıldım.

Caaart... Ve tanga yırtıldı. Zafer benimdi. Belinde salınan püsküller artık benim ağzımda sallanıyordu. Mırlayarak Menolly'ye bakarken bir övgü bekledim. En azından bir afe-rin diyebilirdi.

Striptizci benim pençelerimden kaçmaya çalışırken Iris'e doğru sendeledi ve neyse ki masanın kenarında durmayı başardı. Iris, adamın önünde kuş gibi özgürce sallanan penise baktı. Hayretle bakıyordu ya da benim kedi zihnim öyle algılıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama öksürmeye başladı. Ardından striptizcinin güzelim vücuduna kustu.

O andan itibaren her şey kötüye gitmeye başladı. Geceyi kurtarmanın artık imkânı yoktu. Striptizci, barmenin verdiği havluyla temizlenirken ben de eski halime dönmek için gücümü topladım. Hâlâ biraz çakırkeyiftim. Terli tanga-nın ağzımda yaydığı tattan kurtulmak için boğazımı temizlerken ayakta durmaya çalışıyordum.

Iris ağzını siliyordu; çok utanmıştı. Sharah ve Menolly striptizciyle ilgileniyordu. Ona fazlasıyla bahşış verdiklerini gördüm. Camille onlara doğru ilerledi.

“Dostum, sende bir parıltı var. Hiç inkâr etme, bunu kilometrelerce uzaktan görebiliyorum. Safkan insansın. Bu ışık nereden geliyor?” Sessiz konuşuyordu ama sesi benim duyabileceğim kadar yüksek çıkmıştı.

Adam başını kaldırıp baktı. “Bebeğim, neyden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Beni atlatacağını düşünme, dostum. Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sadece iksiri nereden aldığını bilmek istiyorum. Bana doğruyu söylersen bir ellilik daha alırsın. Yalan söylersen, hemen anlarım.” Camille cüzdanından bir ellilik çıkarıp striptizcinin burnuna doğru salladı.

Adam durdu, boğazını temizledi. Ne söyleyeceğine odaklanmaya çalıştı ama bu çok zordu. İçkinin, dönüşümün ve şu püsküllerin hevesi zihnimi tamamen bulanıklaştırmıştı.

Striptizci bir süre sonra omuzlarını silkti. “Ne olmuş yani? Neden soruyorsun? Güney Seattle’da küçük bir dükkândan aldım. Adı Âşıklar İçin Kimya. Gösteriden önce penisime üç damla bundan damlatırsam performansımı artıracasını söylediler. Belli ki haklılarmış.” Önce Iris’e, sonra bana doğru baktı. “Aslında bu geceye kadar öyleydi. Lanet olanı iksir biraz yakıyor ama sekste de işime yarıyor.”

Sesi çok umutlu geliyordu ama Camille ondan uzaklaşmak üzere hareket etti.

Barmen bize kötü kötü baktığı için Menolly hediyeleri topladı. Nerissa pastayı taşıyor, Camille ise bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Böylece hepimiz limuzine geri döndük. Tony park ettiğimiz yerde bizi bekliyordu. Kapıları açtı ve biz de içeri süzüldük.

Nerissa önde onunla birlikte otururken keki kucağına aldı. Camille ve Iris bir tarafta, Sharah, Menolly ile ben de öbür tarafta oturuyorduk. Partiyi, başkalarının gecesini mahvetmeden sürdürebilmek için eve geri dönüyorduk.

Araba yanaştı ve dışarı çıktığımız anda da Vanzir ile Roz'un birbirlerine girdiğini gördük. Yarı çıplak bir şekilde yağlanmışlardı. Sanki grekoromen güreşi yapıyor gibilerdi.

Camille gözlerini dikip onlara bakarken, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ben sormayacaktım *bile*." Başım zonkluyordu. Görünüşe göre Çılgın Zombi pek benim tarzım değildi. Şaşı gözlerle bakarken Bruce'un, komşumuzun av köpeği Speedo'ya benzeyen bir köpeği kovaladığını gördüm. Bir çift tavşankulağı taşıyordu. Bu, Bruce'a aitti. Speedo'ya değil.

"Lanet olsun, ne kadar içirdiler sana?"

"Bilmiyorum, ama çatımızda bir çift ejderha görüyorum." Dumanlı ile Shade'in oturdukları çatıyı işaret etti; bacaklarını aşağı sarkıtmışlardı. Çok samimi olmasalar da ilk defa tartışıyormuş gibi değil de konuşuyormuş gibi görünüyordular. Arabaların yanındaki taş yığınına bakınca atış yap-

tıkları anlaşılıyordu. Neyse ki araba camları sağlamdı.

Eve girdiğimizde kuzenimiz Shamas, Morio ve Chase'i poker oynarken gördük. Masa bozuk paralarla ve dolarla kaplanmıştı, görünüşe göre Chase ikisini de fena halde yeni-yordu. Boş Nebelvuourian kanyakları ile Elqaneve şarap şişeleri her yere dağılmıştı; aralarında birkaç tane de İrlanda viskisi şişeleri vardı. Sigara kokusu bende kusma isteği uyardı. Camille'e baktım, o da burnunu tutmuştu. Hemen ilerleyip camları açtı.

Morio, Camille'e bakıp, "Tatlım, gelmişsiniz!" dedikten sonra ayağa kalkıp yürümeye çalışınca, yuvarlanarak yere düştü. Düştüğü yerde kalıp Camille'in şeritli ayakkabılarıyla oynamaya başladı.

"Sen sarhoşsun." Camille ayaklarını geri çekti.

"Öyle mi dersin?" Morio geçirip ayağa kalkmayı başardı. Bir kolunu Camille'e, diğerini Menolly'ye doladı. Camille gözlerini kısıp Menolly'ye bakınca Menolly hemen Morio'nun yanından çekildi. Morio, Menolly'den kan aldığı aralarında oluşan bağı henüz koparamamış gibiydi. Fakat Menolly atlatmışa benziyordu... Ya da büyük ölçüde atlatmıştı.

"*Hepiniz sarhoşsunuz.*" Arkamızdan içeri giren Dumanlı ve Shade'e baktım; aralarında Bruce'u tutuyorlardı. "Belki de bu ikisi değildir, ah tabii ya..."

İkili tamamen ayık görünüyordu ama ejderhaların sarhoş olması için en sert likör fıçısı bile işe yaramayabilirdi.

Dumanlı, Sharah'tan pastayı alıp mutfığa taşıdı ve ka-

fası kitaba gömülü Trillian'la birlikte geri döndü. Trillian, Iris'in solgun yüzünü görünce hemen mutfağa gidip tuzlu kraker ve zencefilli içeceklerle geri geldi. Iris gülümseyip yumuşak içeceğini yudumlamaya başladı.

Biz de oturma odasına yayılan beylerin yanına serildiğimizde, Iris onlara striptizciyi söyleme hatasında bulundu.

Dumanlı öne atıldı; gözleri fırl fırlı. "Başka bir adamın eğlence için kıyafetlerini çıkarmasını mı izledin?" Camille'e gözlerinden ateş saçarak bakıyordu.

"Sakin ol! Iris adamın üzerine kustu, bütün atmosfer dağıldı."

Trillian kakhaha attı. "Şanslısınız ki Öteki Dünya'da değil de Dünya'da yaşıyoruz. Orada Camille'e baktıkları için sağa sola sataşmak zorunda kalacaktın. Alış buna. Karın çok seksi ve insanların dikkatini çekiyor."

"Dumanlı, biraz sakınleş. Trillian haklı. Kabullenip yoluna devam et." Iris homurdandı. "Ayrıca bütün gün sabah bulantılarımın olması benim suçum değil!" İncinmiş görünüyordu; Camille sarılmak için eğildikten sonra Dumanlı'nın kucağına oturdu. Dumanlı'nın saçları uzanıp onun omuzlarını okşamaya başladılar. Bir tutamı da Camille'in belini sarmıştı.

"Sanırım, beyefendi *öyle bir* cevabı beklemiyordu." Shade güldü.

"O kadar beyefendi olduğunu düşünmüyorum." Camille adamın aldığı iksiri anlattı. "Tamamen büyü gibi geliyor bana. Sevmiyorum."

Ben de bir şey söylemek üzereydim ki telefon çaldı. Telefonun diğer ucundan Yugi'nin sesi geliyordu.

"Delilah?" Yugi, Chase'in Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ekibinde çalışan ve Chase'den sonra en yetkili olan kişiydi. Sesi o kadar heyecanlı geliyordu ki onu anlayamıyordum. "Lütfen, size burada ihtiyacımız var, *hemen*. Özellikle Sharah ve Chase. Acil bir durum."

"Neler oluyor?" İçimden bir ses, durum her ne ise kolay başa çıkamayacağımız bir şey olduğunu söylüyordu.

"Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nde bir bomba patlamış. Şimdilik dört ölü tespit edildi. İki kişi yoğun bakımda. Binada daha kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Kurtarma ekibi daha fazla patlama olmayacağından emin olur olmaz içeri girdi. Buraya gelin. *Hemen*."

Telefonu kapatmadan çaresiz gözlerle, *acaba içeride arkadaşlarımdan biri öldü mü*, diye düşünüyordum. Hayatımızda kutlamalarla birlikte daima acil durumlar olduğunu fark ettim. Bir daha asla tamamen rahat hissettiğimiz bir an olmayacaktı; şeytanları geri püskürtene, Gölge Kanat'ı ve kolonisini durdurana dek. O zaman bile... onları durdurmamızı bekleyen başka felaketler karşımıza çıkacaktı.

"Hemen ayılın," dedim ahizeyi yerine yerleştirirken. "İşlerimiz var. Üstelik yarına kadar bekleyemez."

2. Bölüm

Oda sessizliğe büründü. Derin bir nefes alıp emirler vermeye başladım. “Dumanlı, Shade. Beyler, siz ayıksınız ama Dumanlı arabaya dokunursa çok fena olur.”

Dumanlı, “Araba sürebilirim,” diye karşı çıksa da ben başımı iki yana salladım.

“O zaman ben de ağzımdan dumanla ateş çıkarabilirim. İyi deneme olur.” Anahtarları Shade’e fırlattım. “Sen benim cipi kullanıyorsun. Vanzir, Roz ve ben de seninle geliyoruz. Menolly sen de ayıksın. Camille’in arabasını al, adamları ve Camille de seninle gelsin.”

Iris konuşmaya başladı. “Bruce’un şoförü Chase ve Sharah’ı götürebilir ama biri burada kalmalı. Zihni ayık biri.”

“Haklısın... tamam. Dumanlı sen burada Iris ve diğerleriyle birlikte kal. Bir sorun olursa baş edebilirsin.”

“Anlaşıldı.” Göz kırptı ve yüzündeki gülümseme silindi.

Ejderha, babasının Camille'i kaçırmamasından sonra etrafımızdaki güvenliği daha üst seviyede tutmaya başlamıştı. Artık tamamen güvenli bir alanda yaşıyorduk.

"Lanet olsun, şu sarhoşluktan kurtulmamızın *hiçbir* yolu yok mu?" Oraya sarhoş gitmek istemiyordum. İçimde artık sarhoş bir şekilde âlem yapamayacağımız hissi vardı. En azından hepimiz aynı anda sarhoş olmamalıydık.

Iris göz kırptı. "Ben yardım edebilirim. Elimde işe yarayan bir ot var ama sabah pek iyi hissetmeyebilirsiniz."

"Başka şansımız yok. Hepimiz kullanabilir miyiz?" Sabah baş ağrılarımızın olması şu an hiç umurumda değildi. Bu gece, oyunun içinde olmalıydık.

"Herkes değil. Sen, Camille, Shamas, Trillian ve Sharah... bir peri olduğu için Rozurial'e karabasana dönüşmeden önce etki edebilir. Ancak Morio ile Vanzir üzerinde denemek konusunda endişeliyim. Aynı şekilde Nerissa'dan da emin değilim."

"O zaman getir. Shade zaten iyi. Nerissa da burada kalıyor. Hadi, harekete geçelim. Biz gittikten sonra onu ayıltmaya çalışın. Geriye sadece Vanzir ile Chase kalıyor."

"Benim ihtiyacım yok." Trillian elini kaldırdı. Sabit durabiliyordu. "Birkaç saat önce iki konyak içtim. Ayıgım."

Iris onayladı. "Tamam o zaman. Fakat Chase'e verebiliriz. Lanet olsun... bir dakika!" Arkasını dönüp banyoya koştu.

O esnada Dumanlı, Camille'i sırtına atıp yukarı yöneldi ve başını geri çevirip, "Onu olay için giydirmeliyim," dedi. Trillian ile Morio da takip etti.

Ben de ayağımdaki topuklu botları çıkarıp Shade'den kar botlarımla hafif bir kot ceket getirmesini istedim. Geri kalan kıyafetim iyiydi. Shade onaylayıp yukarı çıktı.

Iris banyodan çıkmıştı, eliyle Menolly'ye yardım etmesi için işaret etti. Mutfağa giderlerken onların peşinden ilerledim. Iris berbat kokan otlar çıkardı. Tahmin ettiğim gibi onları çaya koymak yerine jelatin kapsüllere sardı. Ardından kapsüllere büyü sözleri fısıldayarak bir bardak su ile kocaman kapsülü bana verdi.

Bakakaldım. Sonunda büyük bir yudumla kapsülü yutmayı denedim. Boğazımdan aşağı doğru yolunu buldu. Ardından geçirdim. Ağzımda keskin bir tat bırakmıştı. Ben paniklerken Iris bir parça ekmeğe yağ sürüp elime tutuşturdu.

“Ye bunu. Ağzındaki *damishanya* kökünün tadını bastırır.”

“*Damishanya*? Ah, lanet olsun. Sıçtık. Fakat haklısın, işimize yarar.”

Damishanya, Öteki Dünya'dan çok etkili ve keskin bir ottu. Iris bahsedene kadar onu unutmuştum. Anılar gözümde yeniden canlandı. Babamız bize içme izni verir vermez Menolly, Camille ve ben dışarı kaçıp ilk sarhoşluk deneyimimizi yaşamıştık. Eve geldiğimizde sarhoş olduğumuzu anlamasın diye bu kökten yutmuştuk. Oysa babam alkolün ve otun kokusunu kilometrelerce uzaktan almıştı ve biz de onun öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalmıştık. Ben bir hafta boyunca temizlik işiyle sorumlu tutuldum. En büyük Camille olduğu için babam en çok onu suçlamıştı. İki hafta boyunca ev hapsine kapatılmıştı.

Camille ve diğerleri mutfağa girdiğinde, Iris hepsine kapsüllerle ekmek dilimlerini verdi. Ardından hepimiz arabalara doğru yol aldık. Roz ilacı içmedi; biraz çakırkeyif olduğunu ama üzerindeki ağırlığın kalktığını söyledi. Üzerini temizlemesinden anlaşılıyordu. Vanzir evde kaldı. Orada bize yardım edemeyecek kadar halsizdi.

Böylece Shade ve ben Chase ile Sharah'ı alıp cipime bindik. Menolly, Camille'in Lexus'unu kullanarak Camille, Morio, Trillian ve Shamas'ı taşıdı.

Yola çıktığımızda düşüncelerim netleşmeye başladı. Ot kökü çabucak işe yarıyordu. Bir anlık pişmanlıkla, düşüncelerimin net olmamasını ne kadar istediğimi fark ettim. Bir dakikalığına kendimizi unutabilmiş, neyle yüzleşeceğimizi düşünmemiştik. Fakat şimdi, bariyerlerin arkasındaki felaketi idrak edebiliyordum.

Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin park alanına geldiğimizde, tamamen ayık olduğumu fark ettim. Çimenlik arazinin içine yerleştirilmiş küçük bir binaydı. Şimdi her yerde taş yığınları vardı. Alan için için yanıyordu. Yangının kokusu havayı kaplamıştı, nefes almak oldukça zordu. Kapıyı açıp yavaşça arabadan indim.

İlk bakışta, binanın çok fazla hasar almadığını zannedip şanslı olduğumuzu düşündüm. Ancak diğerleri de yanıma gelince –özellikle Morio gayet sağlam görünüyordu– binaya doğru ilerleyip patlamanın ve yangının binayı harap ettiğini gördük.

Zarar görmüş alana bakarken kalbim hızla atmaya başladı. Ben Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin ayrılmaz bir parçasıydım. Ben de her an orada olabilirdim. Planlama Komitesi önümüzdeki dans gösterisi için bu gece buluşacaktı. Ya bu olay yüz üyenin katıldığı aylık toplantımızda olsaydı?

Boğazımda yutamadığım koca bir yumru hissedene dek, zihnimde *neler olabileceğine* dair düşünceler ve bitmeyen kanlı görüntüler dönüp durdu. Hasara bakarken Camille elimi tuttu. İtfaiyeciler hâlâ binanın bazı bölümlerine su veriyordu ama şu ana kadar yangının çoğu sönmüştü. Ateşi körükleyen fazla bir şey kalmamıştı.

“Çok kötü.” Yugi bizi görüp hemen yanımıza geldi. Chase'in müdür yardımcısı, arkadaşına dönüşen güçlü bir İsveç dedektif, bize her zaman yardımcı oldu. Safkan insandı ama bizi daima anlardı. Şimdi gözlerimin içine bakıyordu. Titrediğini görebiliyordum. Hızla ilerleyen Chase'e döndü.

“Özür dilerim, burada değildim.” Chase konuşmaya başladığında sesi pişmanlıkla kaplıydı.

“Yirmi dört saat görevde olamazsın, patron. Kimse böyle olacağını bilemezdi. Hiçbir uyarı almadık. Nefret suçluları her zaman harekette tabii ki ama kimse bunun olacağını beklemiyordu.” Yugi ona bir dosya verdi. “Şimdiye kadar elde ettiğimiz detaylar burada.”

“Hepsini anlat, lütfen.” Chase dosyaya baktı ama dışarısı sokak lambasının altında bile okuyamayacağı kadar karanlıktı.

Yugi onayladı. “Tabii ki. On kırk beşte patlama olduğu-

nu söyleyen bir telefon aldık, ama ne kadar büyük ya da kötü olduğunu bilmiyorduk. İtfaiyeciler yoldaydı. Takım toplanmış, yola çıkmıştı. Buraya geldiğimizde binayı alevler içinde bulduk. İtfaiyeciler söndürmeyi başaramıyordu. Tuhaf bir koku aldım ama şimdi bile ne olduğunu tam olarak söyleyemiyorum. Şu anda zaten genzim duman kokusuyla kaplı.”

Camille ve ben etrafı koklamaya başladık. Shamas da aynısını yaptı. Bir dakika sonra Shamas bağırınca hepimiz ona baktık.

Chase’e döndü. “Evet bir patlayıcı ama Dünya’ndan değil. Bu *canya*, uçucu büyülü bir karışım. Sıvı ama büyük bir bomba etkisi için küçük damlalar yeterlidir. Öteki Dünya’nın arka sokaklarında satılır, pek çok şehirde yasadışı.”

“Canya? Emin misin?”

“Güven bana. Bu kokuyu tanırım.”

Camille derin bir iç çekti. “Öteki Dünya’da bunu kolaylıkla bulabileceğin tek yer Güney Wastes.” Kaşlarını çatı. “Orası büyücülerle, cüce cinlerle ve Goldunsan Perileriyle korunuyor. Hatta yolları kuzey dağlarına kadar uzanıyor. Goldunsanlar bizim gibi değil. Onlar Aladril’in kâhinleri gibi yabancılar.”

“Bu gece büyücülerden ikinci defa bahsediyoruz. Sence Van ya da Jaycee bunun içinde mi?” Camille’e baktım.

Bir grup yerli kurt adamının tehdit edilmesinin ardından ağımızdan kaçan iki tane büyücü, Camille’e çok zarar vermişlerdi. Onları yakalamak için elimizden geleni yapmıştık ama ortadan yok olmuşlardı. Hepsini kazanamadık ama on-

ların yasadışı ilaç satmasını engelleyip kurt adamları ölümden kurtarmıştık. Bu nedenle kendimizi şanslı sayıyorduk.

Derin bir nefes alan Camille gözlerime baktı. “Oraya gitmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Fakat bunu bir ihtimal olarak göz önünde bulunduralım. Belki de Kurt Dikeni, işlerini sonlandırdık diye intikam almak istiyorlardır?”

Kurt Dikeni, kurt adamları yatıştıran çok korkunç bir haptı. Üretilmesi için kurt adamlara işkence edilmesi ve zarar verilmesi gerekiyordu. Biz de bu kaçak üretime son vermiştik ama asıl tedarikçiler kaçmayı başarmışlardı. Hâlâ dışarıda bir yerdeydiler.

“Olabilir. Onlar Tregart oldukları için patlayıcıları kolaylıkla bulabilirler.” Başımı kaşıdım. Tregartlar –topluma kolayca karışabilen insansı şeytanlar– uzun süredir devam eden bir sorundu. Yeraltı Ülkeleri’nden buraya nasıl geldiklerini bilmiyorduk ama Gölge Kanat’ın, kendisinde işe yaran bir ruh mührü olduğunu biliyorduk.

“Göz ardı edemeyeceğimiz başka bir olasılık daha var: Telazhar.” Dudaklarını sıktı.

Kemik öğütücü Stacia’yı eğiten ruh çağırıcı Telazhar; sonunda kapatabildiğimiz ama Yeraltı’ndan kaçmayı başaran o düzenbaz şeytan. Öteki Dünya’dan kovulunca dışlanmıştı. Şimdi Dünya’da olduğunu düşünmek için sebeplerimiz vardı.

“Ya Van ve Jaycee’yle bir şekilde birlik olduysa?” Bunu düşünmek bile istemiyordum ama mecburduk.

Camille başını salladı. “Öyle bir şey yaptıysa yandık. Büyücüler ile ruh çağırıcılar birlikte mi? Çok güçlü bir takım

olurlar; ejderhaları bile yerle bir ederler. Van ve Jaycee'nin Stacia'yla bağlantılı olduğunu düşünürsek hiç de şaşırtıcı olmaz. Kontrol etmemiz gerek.”

Chase boğazını temizledi. “Aklında tut ama tahminlerde bulunmayalım. Öğrendiğim en önemli şey: Asla tahmin etme. Gerçekler üzerinden hareket edip istediğin tahminlerde bulun ama kanıtlanana kadar sadece varsayım olduğunu unutma.” Derin bir iç çekti. “Dört ölü var demiştin.”

Yugi çenesini sıktı. “Beş. Sizi aradıktan sonra bir ceset daha bulduk. İki kişinin de durumu kritik. Mallen merkezde onlarla ilgileniyor. Sharah, senin de gitmen lazım. Mallen'in yardımına ihtiyacı var.”

Yugi, Sharah'ı götürmesi için bir görevli çağırarakken onu durdurdu. “Binaya göz atabilir miyiz?”

Yugi başını iki yana salladı. “Sabaha kadar olmaz. İçeri girmek hâlâ çok tehlikeli. Çatı çökebilir... o zaman ne yapacaksınız? Ayrıca alevler henüz sönmedi bile. Daha fazla kanıt araştırmamız gerek, çok daha fazla...”

“Ceset.” Dişlerimi sıktım. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nde bir sürü arkadaşım vardı. Şanslıyım ki, ben de kurbanlardan biri olabilirdim. “Sharah'ı merkeze biz götürürüz. Kurbanları görmem gerek, belki bazıları...” Cümlemini bitiremedim. Bunun yerine sordum. “Kurbanların iyi olup olmadığına sormak için birileri aradı mı? Eminim patlama çoktan herkese yayılmıştır.”

Yugi onayladı. “Evet, bazı aileler istasyonda bekliyor. Onlara yardım etmek için gönüllü olacağınızı umuyordum.

Belki daha iyi olurlar; haberi...” Susup başını eğdi.

“Tanıdık birinden alırlarsa?” Sesim yumuşaktı; ne demek istediğini biliyordum ama bunda bir saygısızlık yoktu. Konuşurken belime dolanan bir kol hissettim. Shade kendisini bana bastırdı, dudakları başımdaydı.

Kendimi kucağına bıraktım. Niyetini konuşmaya gerek kalmadan anlıyordum. İyi zamanda da kötü zamanda da yanımdaydı. Etrafımda egzotik bir ejderha kokusunun olması, beni desteklemesi, bana güç vermesi hoşuma gidiyordu.

Camille bakışlarımı yakalayıp gülümsedi. Anlıyordu. Ne hissettiğimi biliyordu çünkü o da aynı duyguları yaşıyordu. Ejderha sevgilinin olması –yarı ejderha bile olsa– çok özel bir güven duygusu veriyordu. Güven sarsılabilirdi ama onu sarsmak çok zahmet gerektirirdi.

Trillian zihnimi okumuş gibi elini Camille’in omzuna koydu. Kız kardeşim, Hyto’nun saldırısından beri aralarındaki bağı güçlendirmek için adamları tarafından sarılmıştı. Yapabildikleri her şekilde yardım etmek istiyorlardı. Tekerlekli sandalyeden kalkar kalkmaz Morio’yla apar topar ölüm büyüğü ayınlerine başlamışlardı. Trillian ona nasıl sokak dövüşü yapabileceğini öğretiyordu. Dumanlı ise pür dikkat alanımızı tehlikelerden koruyordu.

Desteğine büyük minnet duyarak Shade’e baktım. “Teşekkür ederim. Hadi, gidelim.” Diğerlerine seslendim. “Bu gece burada yapacak başka bir şeyimiz yok.” İçeride arkadaşlarımin olduğunu düşünmek her ne kadar canımı yaksa da hepimiz geri dönüp arabalara bindik.

* * *

Peki, ben kimim? Kendimi tanıtmak için bir dakika ara verirken son zamanlarda benim de *kim* olduğunu bilmediğimi söylemeliyim. Ah, Delilah D'Artigo olduğumu biliyorum. İki yönlü bir yaratığım. Bir benliğim başını belaya sokmaktan hoşlanan uzun tüylü, altın rengi kedi, diğer benliğim ise Sonbaharın Efendisi tarafından hükmedilen siyah panter. Hafıza sorunun yok ama son zamanlarda hızla değiştim; nefesimi toplamakta zorlanıyorum. Bazen aynada kendime baktıkça karşıdakinin kim olduğunu merak ediyorum.

Yaşadığım değişiklikler Ölüm Bakiresi olmamı da kapsıyor; yaşayan tek ölüm bakiresiyim. Sonbaharın Efendisi'nin bütün hizmetkârları ölü ve ruhları Efendi'yle çalışmak için Haseofon'da birleşmiş durumda. Fakat ben hayattayım. Bir gün, söz verdiği gibi, sevgilim Shade aracılığıyla onun çocuğunu doğuracağım. Ne zaman ve nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yok ama kadere yazıldı. Ben de kadere inanırım.

Başlangıçta Sonbaharın Efendisi'nin hizmetine girmek benim için zordu. Kardeşlerimle birlikte Dünya tarafına geldiğimizde benim üzerimde hâlâ peri saflığı vardı. İnsanların iyiliğine inanıyordum. Şu an hâlâ olumlu düşünen biriym ama hayata artık pembe gözlüklerle bakmıyorum. Tanıştığım insanların iyi olduğunu hemen düşünmüyorum. Şimdi görevime sıkı sıkı sarılıyorum. Üstelik bu görevi üstlendiğim için gururluyum.

Kız kardeşlerimle birlikte –Camille; iyi kalpli bir cadı

ve Ay Tanrıçası'nın rahibesi; Menolly ise sıra dışı bir akrobat ve vampire dönüşüyor– Öteki Dünya'dan gönderildik. ÖDHA üyesiydik; Öteki Dünya Haber Alma Ajansı. Kapılar açılınca Dünya kısmına gönderildik.

Başta insanlar büyüdü dostlarına kucak açtı. Bir ara, iki dünya birleşti. Bu birleşme Dünya kısmında yer aldı. Fakat şimdi nefret suçları kol geziyor. Doğaüstü varlıklar ile insanlar arasında gerilim çok yüksek.

Annemiz –çoktan öldü– insandı, babamız da bir peri. İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna doğru babamız Sephreh gizli bir görev için Dünya'ya gelmiş ve annemizle tanışıp âşık olmuş. Romantizmin gerektirdiği gibi annemizi buralardan alıp Öteki Dünya'ya götürdü. Annemizi kaybetmek ailemiz için oldukça zordu. Babamızın desteğini kaybetmek daha da zordu ama o Camille'e sırt çevirince biz de ona sırtımızı çevirdik.

Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'ndan istifa ettik. Camille rehin alındığında ortaya çıkan babamıza, görevimize geri dönmeyeceğimizi söyledik. Artık kendi başımızaydık, hâlâ sırf eğlenmek için Dünya'yı ve Öteki Dünya'yı yerle bir etmek isteyen şeytan Gölge Kanat'la savaşıyorduk.

O, ruh mühürlerinin peşindeydi, biz de öyle. Aslında tek bir mühür vardı. Büyük Bölünme'den sonra yapayları da yapılmıştı. Mühür Öteki Dünya'yı, Dünya tarafını ve diğer âlemleri birbirinden ayırmak için yaratılmış, ardından dokuz parçaya bölünmüştü. Doğanın Efendileri onları gizli tutuyordu. Yeniden bir araya getirilirlerse, bütün kapılar açılırdı.

Ancak işler bazen bizim istediğimiz gibi ilerlemezdi.

Mühürler ortaya çıkmaya başlamıştı. Gölge Kanat'ın dikkatini çekmişlerdi. İşte nihayet geldiğimiz nokta buydu. Onları bulmak için yarış içine girdik; Şeytanların Efendisi'nden önce onları bulmayı umuyorduk. Bir tanesini, koruyamadığımız için bizden çalmayı başarmıştı. Biz beş tane bulabilmiş-tik. Şimdiye kadar şans bizden yana gibiydi ama birini çalması diğerlerini de tehlikeye atmıştı.

Teknik olarak, artık Öteki Dünya'nın elfler hükümdarı Kraliçe Asteria için çalışıyorduk. Bulduğumuz mühürleri saklaması için ona vermiştik. Fakat gerçekte kendimiz için çalışıyorduk. Buradaki hayatımızı ve geleceğimizi daha fazla tehlikeye atmamayı, artık şeytani zarar görmemeyi deniyorduk. Bazı günler diğerlerinden daha kolaydır...

"Ne düşünüyorsun?" Shade, ben yolcu koltuğuna geçerken bana bakıyordu. Başım ağrımaya başlamıştı, *damishanya* kökünün yan etkilerinin ne zaman baş göstereceğini merak ediyordum.

"Ölümlü dünyada kim olduğumu düşünüyordum. Verdiğim haberle hangi aileyi mahvedeceğimi." Arkada oturan Chase ve Sharah'a bakarken şakaklarımı ovdum. "Siz daha kötülerini yaşadınız, biliyorum. Şikâyet etmiyorum. Sadece..."

Chase düşüncelerimi tamamlayarak, "Hiç kolay değil," dedi. "Güven bana, seni anlıyorum. Gerçekten yardımının dokunacağını bilmesem burada olmanı istemezdim. Keşke Nerissa'yı da getirseydik. Bu, onun işinin bir parçası. Mükemmel bir keder danışmanı."

Telefonumu çıkardım. “Bir arayayım da nasıl olduğunu öğreneyim.” Telefon Iris açmadan önce üç defa çaldı. Öğrendiklerimizi ve nereye gittiğimizi anlattım. “Nerissa’nın kendisini toparlayıp merkeze gelme ihtimali var mı?”

“Bir dakika.” Iris telefonu kenara bıraktı. Beklerken birbirimize ne kadar bağımlı olduğumuzu düşündüm. Bir süre sonra Iris geri döndü. “Nerissa ayık. Bruce’un şoförü hâlâ burada; limuzinle onu merkeze bırakır. Evdeyken ona ihtiyacınız olduğunu bilseydik...”

“Sorun değil. Sana da Bruce’a da teşekkürler. Onunla merkezde buluşacağımızı söyle.” Konuşmayı bitirme butonuna bastım. “Nerissa geliyor.”

Chase sessizce teşekkür etti. “Tuhaf... nasıl da işe yarıyor.” Başka bir şey söylemedi ama ne demek istediğini anladım; anlayacak kadar uzun süre yanında kalmıştım.

Camille olayından önce birlikteydik, iyi de bir ilişkimiz vardı ama sürdüremedik. Chase şimdi Elf Sharah’la birlikteydi. Chase kriz durumları danışmanlığı için Nerissa’yı kiralamıştı. Nerissa ile Menolly de birbirlerine bağlılık sözü vermişlerdi. Ailemiz hiç tahmin etmediğimiz bir şekilde büyüyordu. Dünya tarafına geldiğimiz zamanki yalnızlığımızı telafi ediyor gibiydik.

Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’ne geldiğimizde Morio tamamen ayılmıştı. Görünüşe göre alkol vücudunu

hızla terk etmişti. Camille hasta gibi görünüyordu, Shamas da öyle. Ben de onların görüldüğü gibi hissetmeye başladım. Fakat Chase ve Sharah'ın peşinden binaya girerken hepimiz ayıktık.

Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi binası en az dört katlıydı ama bir o kadar da gizli katları vardı. En üst kat polis ve sağlık görevlilerine ayrılmıştı. Birinci kat cephaneliklere aitti. İkinci kat Öteki Dünya suçluları hapishanesiydi. En alt katta ise laboratuvar, morg ve arşivler vardı. Bu gece yolumuz, hepimizin sık sık gittiği yerde, morgdaydı.

Asansör sessizce hareket ederken aramıza kederli bir hava yayıldı. Shade'in eli omzumdaydı ve yere bakıyordum. Oraya gitmek istemiyordum. Ölen arkadaşlarımın yüzüne bakmak istemiyordum. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti çok sıkı bir gruptu. Herkes bir diğerini tanırdı.

Kapılar ince bir sesle açıldığında fayans zeminde ilerledik. Botlarımızın çıkardığı ses içimizde yankılanıyordu. Duvarlar yakın bir zamanda steril beyaza boyanmıştı. Ortamı açık maviden daha aydınlık yapar diye boyanmıştı ama o zaman içerinin bu kadar soğuk ve ruhsuz görüneceğini bilmiyordum. Chase arkasında Sharah'la birlikte kapıdan içeri girerken onları izledim.

Birbirlerine fazlasıyla uyuyorlardı. İkisi de savaş sonrasındaki toplumla ilgilenmek zorundaydı. Benim daha ön planda olmama rağmen Chase parçaları birleştirmede, an-

lamlandırmada, hepsini organize etmede benden hep daha iyi olmuştur. Hiçbir zaman birbirimizin alanlarına girmedik. Ayrıca yüzleştığımız savaşlarda hep kendi alanlarımız oldu. Sonunda kan kardeşi olduk. Her ne yaşarsak yaşayalım birbirimizin arkasını hep kolladık.

Chase geri dönüp bana bakarken gözleri parlıyordu. Göz kırptı, ardından yavaşça gülümseyip başını eğdi. Sanki benim konuşmamı bekliyordu. Chase değişiyordu, dönüşüyordu. Fakat hiçbirimiz ona ne olduğunu bilmiyorduk. Kendisi bile bilmiyordu.

Bir adım gerileyerek morgun kapılarını bizim için açtı. Sharah cesetleri inceleyerek sağ kolu olan Elf Mallen'la konuşmak için içeri girdi. Mallen ona bir dizi dosya verdi. Sharah göz gezdirdi.

Yavaşça masalara yaklaştım, beş ceset kar beyazı çarşafarla örtülmüştü ya da onlar kar beyazına dönüşmüştü. Üzerlerine sıçrayan kan tomurcuklar gibiydi, çarşafın altından sızan lekeler ise yaprakları oluşturmıştı. Desenlerin çiçeğe benzediğini görüyordum. Belki de benim hayal gücümdü, bir çeşit Rorschach testiydi.*

Cesetler kaskatıydı; hareketsiz ve nefessiz... Menolly onları test etmek için buraya geldiği zaman olduğu gibi, vampire dönüşecekleri korkusu yoktu. Sadece ölülerdi. Soğuk, sonsuza kadar yok olmuş. Derin bir nefes alıp Mallen'a baktım.

“Ne kadar kötüler?” Korkumu bastırmak için kendime bir Ölüm Bakiresi olduğumu hatırlatıp duruyordum. Görevimin bir parçası olarak ruhlara yol boyunca eşlik ettim ya da

* Deneklerin algılarını mürekkep lekelerini kullanarak analiz eden psikolojik bir test. (e.n.)

yakın zamanda edecektim. Sadece düşmanlarımla ruhlarını değil, Sonbaharın Efendisi'nin emrettiği herkesi götürmek zorundaydım.

Mallen derin bir nefes alıp yavaşça açıkladı. "İyi değil. Şey... kanlı. Fakat yüzleri olduğu gibi duruyor. Bence kolaylıkla tespit edilebilirler. Bedenleri parçalanmış, yanmış. Dördü patlamanın çok yakınındaymış. Beşincisi... hastaneye yetişemedi."

Menolly ve Camille yanıma geldi. Mallen ilk çarşafı açarken Camille'in elini tuttum. Sıçradım. Bu yüzü tanıyordum. "Tom. Thomas Creia. Verde Canis Sürüsü'nden. Biz bir grup olarak çevresel sorunlar üzerine çalışıyorduk. Evli. İki çocuklu."

Biz ikinci masaya ilerlerken Sharah verdiğim bilgileri kaydetti. Çarşaf yeniden kaldırıldı ve karşıma yeniden tanıdık bir yüz çıktı.

"Lanet olsun. Trixie Jones. Marion'un kız kardeşlerinden biri. Çakal Dönüşen. Bekâr. Sanırım nişanlıydı ama emin değilim." Midemdeki yanma arttı. Bunu her kim yaptıysa bulmak istiyordum. *Hem de hemen.*

Üçüncü çarşaf kalktı. Bir başka adam. İsmi biliyordum ama *arkadaşım* diyemezdim fakat bunun için rahatlamış değildim. Yüzündeki ifadeden acı içinde öldüğünü görüyordum.

"Salvatore Tienes. Kurt Adam. Arizona'dan yeni taşındı. Kendi ailesi var mı bilmiyorum ama Shoreline'de bir kurt adam ailesinin yanında kaldığını biliyorum." Durmak isteyerek dudağımı ısırdım. Bir sonraki cesedi görmek istemiyordum.

dum ve bu isteğe engel olamıyordum. İçimi sebepsiz bir korku aldı; bu seferki daha yakın birisi olabilirdi. Mallen dördüncü çarşafı açtı.

Bakakaldım. Menolly ile Camille elimi sıkı ve Camille iç çekti. Chase bile yakına gelip kafasını uzattı.

“Exo Reed,” dedi sessizce.

Cemiyetteki herkes Exo’yu tanırdı. Halcyon Otel’de doğaüstü varlıklara servis yapıyordu. Pek çok iş için bizi aramıştı. NRA’nın asil üyesi, Seattle bölgesinin ticaret odası üyesiydi. Oysa şimdi kurtçuklara yem olacaktı. Kanlı ölümden sonra kurt adamların gittikleri yer çok kanlıydı.

Gözlerimden yaş akmak üzereydi ama kendimi zorluyordum. Camille de aynısını yapıyordu. Menolly’nin yüzünde, bunu yapana bedelini çok fena bir şekilde ödetmek istediğini belli eden o korkunç ifadelerinden biri vardı.

“Bize sonuncuyu göster, Mallen. Ondan sonra kurtulanlarla konuşmalıyız.” Chase, elfe doğru baktı ama Mallen kolunu kaldırıncaya sustu.

Mallen lise çağında gibi görünüyordu ama aslında hepimizden çok daha büyüktü. “Konuşacak durumda değiller. Uzun bir süre de olmayabilirler, ama onları yarın bilinçli hale getirmek için elimden geleni yapacağım.”

“Lanet olsun. Bu patlamayla ilgili en ufak ayrıntıyı bile bilmeliyiz.” Chase afallamış görünüyordu, ardından omuzlarını silkti. “Her neyse. Kitabına göre oynayacağız. Peki, son kurbanımız kim?”

Başka bir tanıdığımız çıkacak diye ödümüz kopuyordu

ama bu sefer hayvanlara dönüşen değil bir elfti. Hiçbirimiz tanımıyorduk. Mallen da Sharah da onu tanıyamadı.

“Son zamanlarda Öteki Dünya’dan kimin geldiğine dair kayıtlara bakalım. Kapıdan geçerek onu gören herhangi biriyle konuşuruz.” Titriyordum ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama tanıdığımız biri olmadığı için seviniyordum. Bir yerlerde onu özleyecek ailesi ve arkadaşları olabilirdi. Fakat bizim için başa çıkması daha kolaydı. Bize göre, korkunç olayın sonucunda ortaya çıkan istatistiki bir veriydi.

“Onları patlama mı yoksa yangın mı öldürdü? Çok açık olduğunu biliyorum ama gözden kaçırdığımız bir şey var mı? Bilmediğimiz bir şey?” Camille cevap bekleyen gözlerle Mallen’a sordu.

“Güzel soru,” dedi Chase.

Mallen elindeki dosyalara baktı. “Laboratuvar sonuçları henüz gelmedi ama her ne sebep olduysa çok güçlü bir patlama olmuş. Ölümüler hem patlamanın yarattığı travmadan hem de üçüncü derece yanıklardan kaynaklanıyor. Fakat buna rağmen...”

“Buna rağmen ne?” Not defterimi çıkarıp kendi notlarımı almaya başladım.

“Tuhaf olan şey... bir bomba –bu tür nefret suçlarında yaygın olarak kullanılan ev tipi bombalar– patladığında genelde şarapnelle doldurulurlar. Ancak bu sefer şarapnel yaraları bombadan kaynaklanmıyor. Parçalar belli ki etraftan gelmiş. Kapılardan kopan tahtalar, patlayan masa demirleri. Patlayan her ne ise, arkasında kalıntı bırakmışa benzemiyor.”

“Çünkü patlayan şey canyaydı.” Mallen’in kafasının karışıklığını ortaya koyan yüz ifadesinin korkuya dönüşmesini izledim. “Evet, büyücülerin işi olduğunu düşünüyoruz. Merak ettiğimiz soru şu ki; bunu kim yaptı ve bu maddeyi nasıl ele geçirdi?”

“O zaman laboratuvarından hiçbir sonuç gelmeyecek.” Dosyayı kapatarak masaya koydu. “Doğaüstü Varlıkları Cemiyeti’ni havaya uçuracak kadar canya ele geçirmek için çok ciddi düşmanlarımızın olması lazım. Elleri bu yapacak kadar canya varsa, düşmanlarına daha beterlerini yapmaları beni şaşırtmazdı. Onları bulmalısınız. Yoksa uzun zamandır hiç olmadığı kadar çok ceset sayacağız.”

Chase derin bir nefes aldı. “Bu bilgiye hiç ihtiyacımız yoktu. Hadi, gidip ailelerle konuşmamız lazım. Bazılarının yukarıda beklediğini biliyorum.” Başını iki yana sallarken bitkin görünüyordu. “Ailelere kötü haber vermeye alıştım ama canım her seferinde yanıyor.”

3. Bölüm

Chase, ben ve Shade hariç herkese eve gitmesini söyledi. Dışarıda aileler bekliyordu. Biz ne kadar az kişi olursak ve ne kadar az soru alırsak o kadar kolay atlabilecektik.

Camille ve diğerleri gittikten sonra, kabinlerle gece görevlilerini geçtik ve Chase'i takip ederek onun ofisine gittik. Nerissa peşimizden hızla geldi. Kıyafetinin içinde pek hoş görünmüyordu ama altına bir kot pantolon, üzerine ise hoş bir bluz giymişti. Ayıktı, çalışmaya hazırды.

Kapıyı kapatır kapatmaz Chase bana döndü. "İşin bu kısmından nefret ediyorum. Biliyorum, sen de öyle. Ancak çok dikkatli konuşmalıyız. Bunun bir kaza olmadığını biliyoruz. Elimizde kasten adam öldürme ve kundaklama var."

"Onlara ne söyleyeceğiz?" Bu kısmı Chase'e bırakmak daha doğrudu; sonuçlarıyla başa çıkabilecek tek kişi oydu. Özellikle de katilleri bulmamız zaman alacakken.

Masasındaki kâğıtlara bakarak parmağını tahtanın üzerinde gezdirdi. Bir süre sonra başını kaldırdı. “Hadi, gidelim. Benim yönlendirmemi izleyin yeter.” Hiç itiraz etmeden onu takip etmemizi istiyordu.

Bir grup doğaüstü varlığın bulunduğu bekleme odasına geçtik. Gözüm Doğaüstü Varlık Kafe’nin sahibi Marsion Vespa’ya takıldı. Bakışlarımı o fark etmeden hemen başka bir yöne çevirdim. Kız kardeşinin ölüm haberini öğrendiğinde onunla göz göze gelmek istemiyordum.

Exo Reed’in karısı Claudia oradaydı. Çocukları evde bırakmıştı. Diğerleri... Ölenlerin ve yaralananların yakınları. Endişeli yüzleri bende ağlama hissi uyandırıyor. Hayatımdan bir sürü sebepsiz ölümle yıkım geçmişti. Ölenler –başka hayatlara gittikleri için– genellikle sorun değildi ama burada çok kötü bir trajedi yaşanıyor.

Ona yaklaşırken Claudia endişeyle bize baktı; yüzümü inceliyordu. Ya enerjimizi hissetmişti ya da vücut dilimiz bizi ele veriyordu. Artık her ne ise, Claudia yüzünü buruşturup ağlamaya başladı. Marion ona baktı ve başını eğince gözlerinden sessiz yaşlar aktı.

Chase içeriye baktı. “Trixie Jones, Thomes Creia, Exo Reed ve Salvatore Tienes’in yakınları bizimle gelsin.” Sharah’a döndü. “Sen diğerleriyle konuşur musun?”

Sharah başıyla onaylayıp sessizce bizi geride bırakarak ilerledi. Yaralıların aileleri olmalıydı. Biz diğerleriyle birlikte konferans salonuna geçerken ona baktım. Nerissa kirli, harap olan Claudia’yı yönlendiriyordu.

Kapıyı kapattığımızda, Chase insanlara oturmalarını söyledi. “Üzgünüm, kötü haberlerim var.” Uzun bir nefes alıp durdu.

“Öldüler, değil mi? Benim Exom öldü.” Claudia konuşmaya çalışıyordu ama sesi zar zor duyuluyordu.

Chase başıyla onayladı. “Sizlere bu haberi... bu şekilde verdiğim için çok üzgünüm. Bu gece Doğaüstü Varlıkları Cemiyeti’nde bir patlama oldu. İçeriden şimdiye kadar yedi kişiye ulaştık. İkisi yoğun bakımda yaşam mücadelesi veriyor. Diğerleri... üzgünüm ama onlar başaramadı.”

Chase’in ne aşırı duygusal ne de ruhsuz bir şekilde konuşmaya çalışmasını izledim. Ailelerin acılarına kapılmaya cesareti yoktu ama tamamen kayıtsız da kalamıyordu.

Marion derin bir nefes alıp başını kaldırırken hıçkırıklara boğuldu, hatta daha çok uludu. Diğerleri de sırayla ona katıldı. Çakal, köpek ve kurt... Hepsi aynı tablonun parçalarıydı ve hepsi değişik doğaüstü güçlerle dönüşebilenlerdendi.

Chase geleneğe saygı göstererek bitirmelerini bekledi. Ardından yavaşça elfe doğru ilerledi. “Çok özür dilerim, ama bunu sormam gerekiyor. Bu adamın kim olduğuna dair bir fikriniz var mı? Patlamada o da hayatını kaybetti ama henüz kimliğini tespit edemedik.”

Gözlerinden yaşlar akarken sırayla fotoğrafa bakıp başlarını iki yana salladılar. En son Marion uzun ve düşünceli bir şekilde fotoğrafı inceledi.

“Sanırım onu geçen gün kafede gördüm ama emin değilim. Yoğun bir gün değildi, hatırlıyor gibiyim... evet Trixie

oradaydı. Bu adamla konuşuyordu ama adını bilmiyorum.” Fotoğrafi geri verdi. “Kim bu?”

“Biz de henüz bilmiyoruz.” Chase derin nefes aldı. “Özür dilerim, ama size ne kadar soru sorarsak o kadar çabuk sonuç alırız.” Sessizce bekleyen gözü yaşlı insanlara baktı.

Bir süre sonra Claudia Reed konuştu. “Sorularınızı sorun, Dedektif. Elimizden gelen her şeyi yaparız.” Ötekilere baktı, onlar da sessizce onayladılar. Görünüşe göre Exo’nun karısı ilk görüşte düşündüğünden daha güçlü bir kadındı.

“Teşekkür ederim. Soru sormak için uygun bir zaman olmadığını biliyorum fakat yardımcı olabilir.” Chase not defterini çıkarıp açtı ve kalemını defterin üzerine yerleştirdi.

“Sevdikleriniz size normalin dışında bir şeyden, bir düşmandan bahsetti mi? Tehdit eden birileri? Onları üzen birileri var mıydı?”

Chase sandalyeye otururken Nerissa sıkıntı yaratmadan peçete dağıttı, ellerini acılı insanların omuzlarına koyup titreyen Marion’a bir battaniye verdi. Marion’un yanına gitmek, kollarını omuzlarına dolayıp kız kardeşinin ölmediğini, bir yanlışlık olduğunu söylemek istiyordum.

Claudia omuzlarını silkti. “Exo’nun bir dizi düşmanı var... vardı. Otelden atılan herhangi biri ona cephe alabiliyordu. Bir de dönüşebilenler âleminden birkaç kişi onun kendisine halk arasında bir ün yapmasından hoşlanmıyordu.”

Bana belli belirsiz bir onaylama yapan Chase’e baktım. “Otelin etrafında dolanan bir büyücü olup olmadığını biliyor musun?” Van ve Jaycee bu işin içindelerse öteki âlemlerden

kendileriyle birlikte daha fazla pislik getirmiş olabilirlerdi.

Kurt kadın gözlerini kırptırdı, bakışları loş odada gezindi. “Büyücü mü? Lanet olsun, büyücülerin işin içinde olduğunu bilmiyordum.” Kurt adamlar genelde büyüü pek önemsemezler.

Marion boğazını temizledi. “Delilah, seninle özel bir şey konuşabilir miyim?”

Onu odadan dışarı çıkarıp yan taraftaki boş odaya aldım. “Seni dinliyorum.”

“Bunun Koyanni’yle bir bağlantısı olabilir mi? Onların çoğunu temizlediniz ama bazıları kaçtı. Biliyorsun, nerede olduklarını bilseydim söylerdim ama çakal dönüşebilenlerin arasında, sizin Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’yle çok bağlı olduğunuz bilinir. Sizin içinde bulunduğunuz bir cemiyete yapılan saldırı size yapılmış demektir.”

Boğazımı temizledim. “Haklı olabilirsin. Bunu biz de düşündük. Koyanni hakkında açık konuşacağım. Sizler onları yıllarca gizli bir şekilde sakladınız ama kabul edelim ki her şeyin üzerinden çok zaman geçti.”

Gözlerini kapatıp duvara yaslandı. “Sanırım öyle.”

“Luke’un kız kardeşine saldırdıkları zaman gizliliklerini kaybettiler. Sonunda her şey açığa kavuşacak. Kanıtlanana kadar eski efsaneleri gün yüzünde tutmayacağız. Koyanni bu işin içindeyse elimizde büyük bir sorun var demektir. Benden diğerlerine söylememi ister misin ya da sen mi söylemek istersin? Onların geçmişini daha iyi bilirsin.”

Marion dudağını ısırdı. “Ben gizlilik yeminimi sana ve

kız kardeşlerine onlardan bahsettiğimde kaybettim. Sanırım... tartışmaya açık bir konu. Büyükler bunu neden yaptığımı anlamazlarsa bu onların sorunu olur. Doğaüstü varlıklar tehlikedeysen bunu bir sır olarak daha fazla saklayamayız. Özellikle de kardeşimin ölümünün aydınlatılmasında işe yaracaksa. Bunu yapan onlarsa her birini kendi ellerimle yakalayıp gırtlaklarını sıkacağım.”

“Bize onlar hakkında bilgi verdiğini öğrenip Trixie’yi hedef aldıklarını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkti, ardından yüzünü elleriyle kaplayarak sessizce ağladı. Sesi ağlamaklı çıktı. “Bunu her kim yaptıysa, *ölmelerini* istiyorum.”

Zayıflığımı bir kenara bırakıp Marion’a eğilip onu kollarımın arasına aldım. Restoranında hem çok yaratıcı hem de anaç birisiydi. Bu kadar sert sözler söylediğini duymak çok şaşırtıcıydı. Keder işte böyle bir şeydi. Sıradan insanlardan katiller yaratabilirdi. Odaya geri dönerken kendisini toplaması için Marion’a biraz zaman verdim. Herkesin bana bakmasını söyleyip onaylaması için Chase’e baktım. Başıyla devam etmem için onayladı. Bize güveniyordu. Bu güveni boşa çıkaracak hiçbir şey yapmazdık.

“Ekim ayında başlayan bir durum var. Bu geceki bombayla bir ilgisi olmayabilir; henüz emin değiliz. Fakat olayla bir ilişkisi olabilir diye hepinizin bilmesine karar verdik. Ailenizi kimlerin öldürdüğünü bulmamıza yardımcı olabilir. Şef Johnson’ın dediği gibi, bu gece bunları konuştuğumuz için yeniden özür dileriz ama ne kadar çabuk ipucu elde eder-

sek failleri de o kadar çabuk yakalarız.”

Fail sözcüğü dilime hiç yakışmamış gibi hissettim. Bana göre onlar katildi ama fail kelimesinin acılı ailelere daha az acı vereceğini düşündüm.

Marion sessizce bize katılarak yavaşça yerine oturdu. Ona baktım, bana kabullenmiş bir bakış attı. Gülümseyerek devam ettim.

“Geçen ekim ayında, hatırlayacağınız gibi kurt adamlar birliğinden birtakım ölümler yaşanmıştı. Bizler de bu ölümleri araştırıyorduk.”

“Ben hatırlıyorum,” dedi köpek kadın. “Ben Shane Creia’yım. Thomas benim küçük kardeşimdi. Liseyi birkaç yıl önce bitirmişti. Bir karısı ve ikiz oğulları var.” Burnunu temizledi, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Ne tür insanlar böyle bir şey yapar ki?”

Öbür adam –Kurt Adam– boğazını temizledi. Gergin olduğunu hissediyordum. Kurtların ifadesi okunabilirdi; belirgin beden dilleri sayesinde açık bir kitap gibilerdi. “Geraldo Tienes... Salvatore’un amcasıyım. Fazla bilgi verilmese de cinayet haberleri Arizona’da yayıldı. Bu cinayetlerin bu geceki patlamayla alakalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Doğruldu, yüzü titriyordu.

Başımınla onayladım. “Haklısınız. Haklı sebeplerle fazla bilgi vermedik. Burada, içimizden hainler de çıkıyor. Şu anda konuşamayacağımız şeyler var. Cinayetler olurken failleri yakaladık... ama bazıları kaçtı. Onların geri gelmiş olabileceğini düşünüyoruz. Cinayetlere devam etme sebebiyle değil

ama Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nden intikam almak için olabilir. Belki de Marion'dan, benden... ya da kim bilir. Cınayetler Kurt Dikeni ile..."

"Kurt Dikeni mi! Kurt Dikeni yeniden mi patlak verdi?" Geraldo'nun gözleri korkuyla açıldı.

"Evet, öyle. Çoğunu yok ettiğimizi düşünüyoruz ama emin olamayız. Bu nedenle, dikkatli olun. Bunların bir grup büyücü ile Koyanni tarafından yapıldığını biliyoruz."

Olayı büyütmemek için ruh mühürlerini, şeytan istilası olayını geçip, *Tregart* kısmını atlayarak olayı sadece "büyücülere" bıraktım ve konuyu mantık çerçevesinde toparladım.

"Koyanni mi?" Salvatore şaşırdı. "Onlar kim?"

Marion'un açıklamasını isteyecektim ama Geraldo konuştu.

"Çakal pislikler." Dudaklarını sıkınca burnu tuhaf bir şekilde beyazlaştı.

"Ah, lanet olsun." Claudia yerinde kaydı. "Exo, Koyanni'nin etrafta olduğundan bahsetmişti. Kendi birimiyle birlikte Güney Amerika'da özel kuvvetler görevindeyken onlarla sıkıntı yaşamıştı. O zaman, çakal dönüşebilenlerin çok korkunç bir soy olduğunu söylemişti..." Marion'a bakmak için arkasını döndü. "O, bütün bunları biliyor muydu?" Parmağını kafe sahibine sallayan kurt kadın sandalyesinden kalktı.

Marion, Claudia'nın kızgın bakışlarıyla karşılaşınca yavaşça ayağa kalktı. "Kayıp Olanlar"la beni *sakın* suçlama. Onlar kendi yollarında ilerliyorlar. Büyük Trickster'ın doğru yolunu izleyen hiçbir çakalın onlarla bir bağlantısı yoktur. Koyanni tehlikeli bir grup. Onlar kendi yollarını çizdi. Çok

uzun zaman önce bizden ayrılarak dışlandılar.”

Yumruklar –ya da pençeler– havada uçuşmadan araya girdim. “Durun, oturun, ikiniz de. Marion’un Koyanni’yle hiçbir alakası yok. Onları tanıdığınızı biliyorum; bu nedenle şimdilik geçmişlerini bir kenara bırakacağız. Marion da sizler gibi kurban. Kardeşi patlamada hayatını kaybetti.”

Claudia özür dileyerek mırıldandı ve yerine oturdu. Marion omuzlarını silkerek yerine çöktü.

Havadaki gergin durumu görmezden gelerek geçen sonbaharda neler olduğunu hızlı bir şekilde açıkladım.

“Bilmeniz gereken şey: Birkaç Koyanni, Kurt Dikeni yaratmak için büyücülere katıldı. Etraftan kurt adamlar kaçırıp –ki genelde erkeklerini kaçırdılar– Kurt Dikeni’yle öldürerek hipofiz bezleriyle birlikte adrenalınlarını ve güçlerini ele geçirmeye çalıştılar. Bizler olayı durdurup asıl oyuncularını yakalamayı başardık ama büyücüler –isimleri Van ve Jaycee– birkaç Koyanni’yle birlikte kaçtı.”

“Siz de şimdi binayı havaya uçuranların onlar olduğunu düşünüyorsunuz?” Claudia dudağını ısırdı.

“Patlama Öteki Dünya’dan gelen büyülü maddelerle gerçekleştirilmiş; şimdilik tek söyleyebileceğimiz bu.” Chase boğazını temizledi. “Bu da demek oluyor ki izini sürmek oldukça zor. Sizden istediğimiz, çok fazla şey istediğimizi biliyorum ama sahip olduğunuz bütün hafızanızı taramanız. Her bir bilgiye ihtiyacımız var. Sevdiklerinizin bahsettiği yabancı birileri ya da gördükleri, önemsiz görünse bile şimdi çok işe yarayabilir.”

Claudia kaşlarını çattı. “Düşünmek çok zor...”

Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. O ve diğerleri bir razdan kendinden geçecek gibiydi. Dönüşebilenler kendinden geçerse hiç hoş bir manzara olmazdı. Chase’e beni takip etmesini işaret ettim. O esnada Nerissa kahve ile kurabiye dağıttı. Odada gezinirken kısık sesli konuşuyor, yavaş hareket ediyordu.

Duvara yaslandım.

“Chase, onları buna zorlayamayız. *Güven bana...* kurt adam, çakal ve köpek daha fazla duygusallaşırlarsa birbirlerinin gırtlığına yapışacaklar. Bir gece daha düşünmelerine izin vermelisin. Şu anda hiçbir şey öğrenemeyeceğiz.”

Chase kollarını bağladı. “Seninle bu konuda tartışmak isterdim ama haklı olduğumu biliyorum. Pekâlâ, her ne kadar hemen çözmek istesem de bir gece izin verelim. Yangını sabaha kadar söndüremeyecekler. Gerçi büyümlü bir saldırı olduğumu biliyoruz ve kanıt bulamayacağız. Hatta bulsak bile işe yarayacağından emin değilim.”

Onayladım. “Bir gece daha izin ver, sabaha daha fazla odaklanabilirler. Yaşadıkları şok onları şu anda mahvediyor.”

“Biliyorum, biliyorum.” Başını iki yana sallayıp ayaklarını duvara sürttü. “İncelememiz uzun süreceksa daha fazla ertelemek istemiyorum. Doğüstü Varlıklar Cemiyeti’nin üzerindeki kimin yaptığına dair baskılar artacak. Ya yanılırsak, ya basit bir nefret suçlusu yakalarsak? O zaman bambaşka bir sorunla karşı karşıya olacağız.”

Dudağımı ısırdım. Bir grup azınlık ile cemiyet arasında tansiyon artmıştı. “Sence nefret suçluları bu kadar ileri gider mi?”

Chase bana üzgün bir şekilde gülümsedi. “Daha da ileri gidebilirler. Geçmişe bir bak, ölenlerin geçmişine bak. Din adına birbirimize neler yaptığımıza bak. Güç üstünlüğü için, para için yaptıklarımıza bak. Özgürlük Melekleri gibi çılgın bir grup ya da Fani Kardeşler Topluluğu’na ait kiliseler her yere bombalar saçabilir.”

“Seninle tanıştığımızdan bu zamana kadar çok değiştin.” Yüzünü inceledim. “Biraz... şey... kibirli ve bildiğinden şaşmayan inatçı bir dedektiften daha derin düşünen birine dönuştün. Üzerine çamur sıçramasından korkmayan birine...”

“Değiştim.” Gözlerini benim gözlerimden çevirdi. “Çok değiştim. Özellikle Karnavak beni esir aldığında. Neler olduğunu kimseye anlatmadım. Değişimler oluyordu ama ben olduğum gibi duruyordum. Sonra neyle karşı karşıya olduğumuzu, seninle kız kardeşlerinin ne kadar haklı olduğunuzu fark ettim. Bazen kuralları es geçebiliyorsunuz.” Durdu, bir süre sonra ekledi: “Her şey yeniden dönuştü. Sen bana Abı-hayat Suyu’ndan verdin. Bazen bir girdaba kapılmış gibi içimdeki pek çok şeyin değiştiğini hissediyorum. Ya da bir hortumun ortasındaymışım da kontrolsüzce savruluyordum gibi. Üstelik nerede durulacağımı da hiç bilmiyorum.”

Bana uzun uzun baktı. İçinde akıp giden duyguları hissedebiliyordum. Uzandım ve elimi omzuna koyarak yavaşça yanağından öptüm.

“Özür dilerim. Daha önce oturup dönüşümünü konuşma fırsatımız olmadı ama yapmalıyız. Chase, Camille, Menolly ve ben geçirdiğin değişiklikleri gerçekten öğrenmek istiyο-

ruz. Sharah yaşadığın değişimle nasıl başa çıkacağını sana öğretebilir ama...”

“Ah, evet biliyorum. Söylemene gerek yok. Şimdi onunla çıktığıma göre olayları tarafsız bir şekilde ele alama-yabilir. İnan bana, bunun üzerinde çok uzun zamandır düşünüyorum. Yaşlı Peri olayıyla birlikte –ucube örümcek– olayı kesin olarak kavradım. Bana çözemediğim bir şeyler olduğunu biliyorum. Lanet olsun, olanları kolaylıkla açıklayamıyorum. Bu nedenle Camille’den, Üçlü Bela’dan bir randevu almasını istedim. Onların testlerine gireceğim ve sonra bana bazı cevaplar vermelerini bekleyeceğim.”

“Ona geleceğinden bahsetmişti.” Chase ve Camille arasında büyümlü bir bağ olmuştu. Bağın güçlendiğini fark edip bize anlatmıştı. Büyümlü bir enerji mi yoksa daha derin bir şeyler mi emin olamıyorduk.

“Bana gerçekten yardım edebileceğini düşünüyor musun? Daha fazlasını öğrenebilir miyim?”

“Elimizden gelen her şeyi yaparız.” Durdum; aklımda gezinen şeyleri sorup sormamaya karar veremedim. Chase ve ben daha önce ayrılığımız hakkında konuşmamıştık. Bit-tiğinde sanki hiç yaşanmamış gibi davrandık; biraz uyuyup uyanmışız gibi. Şimdi mutlu olmamıza ve doğru kararı vermemize rağmen, birlikte olduğumuz zamanları birbirimizi suçlamadan ve pişmanlık yaşamadan konuşmak istiyordum.

“Chase...”

Bakışları ne söylemek üzere olduğumu biliyor gibiydi ama sanki o konulara girmeye hazır değildi. “Efendim?”

Yeniden durdum, ardından başımı iki yana salladım. “Hiç. Hadi, içeri girelim.”

İçeriye döndük. Chase kâğıtlarını toparlarken ben sandalyeme oturdum. Elini masaya koyarak geri yaslandı.

“Hepiniz için zor bir zaman olduğuna biliyoruz. Bu yüzden iletişimde kalacağız. Lütfen, sorduğumuz şeyi iyice düşünün. Delilah ve ben yarın evlerinize gelip bize yardımı dokunacak bir şeyler hatırladınız mı diye bakacağız. Bu arada, isterseniz memurlarımız evlerinize kadar sizlere eşlik edecek.”

Marion ile Claudia hâlâ oturuyorlardı ama Geraldo ile Shane ayaklanıp Chase başka bir şey demeden önce odadan ayrılmışlardı.

Claudia masanın üzerine yerleştirdiği ellerine bakıyordu. “Gitmeden önce... Exo’nun otelde bir toplantı düzenlenmek isteyen yeni bir müşteriyle görüşmesi olduğunu ama reddedildiğini hatırladım. Adamla ilgili kötü hisleri olduğunu söylemişti.”

“Bu ne zaman oldu?” Chase bilgiyi not ederken öne eğildi.

“Bir hafta... beş gün önce? Geçen hafta bir günde. Hatırlıyorum çünkü Exo görüşmeden döndükten sonra tartıştık. Ben, parayı bu tarz hislerle reddetmesinin aptallık olduğunu söylemiştim. O ise iyi insanlar olmadıklarını söylemişti. Ben... ben...”

Yutkundum. Çok zor bir şekilde başını kaldırıp gözyaşlarıyla parıldayan gözlerini bize çevirdi. “Ona ailesini sevmediğini, her zaman ahlaki değerleri çıkarlarının önüne koyduğunu söyledim. Exo bir şey açıklamak istedi ama ben onu

engelleyip koltukta yatmasını istedim. Dün işe gitmeden önce güllerle yanıma gelip beni sevdiğini söyledi. Ben hâlâ yatışmış değildim, ona cevap vermedim! Oysa şimdi... bir daha böyle bir şansım olmayacak. Onu artık sevmediğimi düşünerek öldü.”

Claudia gözlerimizin önünde harap olurken, Nerissa arkasında durduğu kadının omuzlarından tutuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Chase’e baktım. Fazla yakın bir ilişkiydi bu; birinin sinir krizine, kederine ve kimsenin yardım edemeyeceği bir pişmanlığına tanıklık ediyorduk. Nerissa hassas kadını kucaklarken, biz kendi şokunu yaşayan Marion’la birlikte sessizce odadan çıktık.

“En azından ben ve Trixie güzel bir şekilde ayrıldık. Onu en son gördüğümde, Avrupa’ya yapacağımız tatili planlıyorduk. Planlarını asla gerçekleştiremeyecek.” Marion, umudunu kaybeden birinin durumu kabullendiğinde yaptığı gibi omuzlarını silkti. “Radyoda patlamayı duyduğumda... biliyordum. Bahar dansını planlayacak, binaya gidip bazı organizatörlerle konuşacaktı.”

Bahar dansı –*Viva la Primavera*– ekinokstan hemen sonraki hafta sonu gerçekleşecekti ama şimdi bütün planlar havaya uçmuştu. Kolumu Marion’un boynuna doladım.

“Sen ne yapacaksın? Eve bırakalım mı seni?” Yüzünden saçlarını temizleyen Marion’u durdurdum. Çakal dönüşebilenler her zaman zayıf durur, savunmasız görünürlerdi. Bakışlarında, doysalar bile her zaman aç oldukları izlenimini veren bir ifade vardı.

Başını iki yana salladı. “Eşim yolda. Trixie’nin evine gidip bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım. Bakalım Koyanni, Van veya Jaycee’den bir şeyler var mı. Nasılsa bu gece uyuyabileceğimi düşünmüyorum. Yarın bana ulaşamasanız da sizi ararım.”

Bununla birlikte kabinlere doğru ilerledi. Hızlı adımlarla merkezden ayrılarak geceye karışmasını izledik. Karşımızdaki sanki kurbanımızın bir hayaletiydi.

Bitkin bir şekilde Chase’in ardından misafir odasına geçtim. Shade orada bekliyordu. Arabamın anahtarlarını herkes onun arabasına sıkışmasın diye Camille’e vermiştim. Sonunda bir sandalyeye oturmuş, eve nasıl döneceğimizi düşünüyordum ama sonra Bruce’un şoförünün kapıda beklediğini gördüm. Başıyla bize işaret verdi.

“Teşekkürler, Tony,” dedim. “Bizi beklemek zorunda değildin. Sen de bitkin düşmüş olmalısın.”

“Nerissa Hanım beklememi söyledi. Eve Menolly Hanım’la beraber, taksiyle gidebileceğini söyledi.” Çok resmi ve çok genç görünüyordu ama görüldüğü kadar genç olmadığını düşünüyordum.

Cılız bir şekilde gülümsedim. “Ah, Tony, hitapları geç. Sadece Delilah, Nerissa ve Menolly... Bir dakika sonra dışarıda oluruz.”

“Peki, Hanımefendi.” Şapkasına vurup binada ilerledi. Chase’e döndüm.

“Yarın sabah benimle burada buluşacak mısın? Ailelerin yanına giderken benimle olmanı çok isterim.” Elindeki dosyalarla başıma vurdu. “Lütfen?”

“Yarın gelemem. Iris’in düğünü var. Hazırlıklara yardım etmeliyim.” Ailelerle konuşmanın önemli olduğunu biliyordum ama bazen sadece hayır demek gerekir. “Ayrıca yarın düğüne senin de gelmen gerek; Iris’in sana çok yararı dokundu.”

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. “Orada olurum, sorun değil. Nasılsa akşam. Sabah birkaç saatliğine gelememisin? Yardımına ihtiyacım var, Delilah. Normalde istemezdim ama...”

“Ama bana güvenme.” İç çekme sırası bendeydi; iç çekerek elimi alnıma vurdum. Evet diyeceğimi biliyordu; umutla bakışını geri çeviremezdim.

Shade kolunu belime doladı. “Sabah gelebilirsin. Iris sorun etmez.”

“Pekâlâ. On gibi burada olurum ama birde ayrılırım. Belki de Iris fark edemeyecek kadar yorgun olur.” Eğlencemizi bölmeden bir kere daha rahatça vakit geçirebilecek miydik? Bir daha ara verebilecek miydik?

Chase bana sarıldıktan sonra Shade’in elini sıktı. Bruce’un limuzinine doğru yola çıktık. Birkaç saat önce burada şarkı söyleyip dans ettiğimizi hatırladım. Oysa şimdi şeytani bir saldırıyla karşı karşıyaydık. Arabaya geçtim, tek kelime konuşmadan karanlığa karıştık.

4. Bölüm

Alarm sesi rüyalarımı böldüğünde, gözlerimi kırıştırtıp perdelerin arasından süzülen ışığa baktım. Başım yıldırım çarpmış gibi ağrıyordu. Bunun damishanyanın yan etkisi olduğunu anladım. Tahmin edebileceğim bütün geceden kalma ağrılarından daha kötüydü.

Bir şey daha vardı; bugün hatırlamam gereken bir şey...

“Kıpırda, kadın!” Shade’in sesi sisli zihnimi böldü. Üzerimdeki örtüyü çekiştirerek tamamen çıplak bedenimi havayla buluşturdu. “Hemen duşa giriyorsun. Islak bir kedi gibi kokarken ne Chase’e yardım edebilirsin ne de Iris’in düğününe katılabilirsin.”

Iris’in düğünü! Doğru, bu gece evleniyordu. Biz bütün dekorasyonu ve geri kalan her şeyi hazırlamalıydık. Shade kolumu kavradığında gözlerimi açmaya çalışıyordum. Beni yavaşça ayağa kaldırıp su sesini duyduğum banyoya götürdü.

Yüzümü ekşiterek ve yapışkanla yapışmış gözkapaklarımı zorla açmaya çalışarak baktım. Makyajımı dün gece çıkarmamıştım. Aynada gördüğüm yüzüm korkunçtu.

Tenime çarpan sıcak su bende yıldırım etkisi yarattı. Islanmaktan nefret ediyordum ama uzun süre kirli kalma düşüncesine tahammül edemiyordum. Bazen kedi halimle suyun altına girmek; hoş, temiz bir şekilde geri dönmek istiyordum. O zaman banyo yapmama asla gerek kalmazdı. Köpüklü banyoları bile reddederdim. Islak bir küvet fikri sınırimi bozuyordu. Hayır, duşlar kesinlikle bana göre değildi. Sıçrayarak başımı suyun altına soktum, hızlıca üzerimdeki kiri, teri ve akan rimeli temizledim. Kendimi temiz hisseder hissetmez banyodan çıkıp yüzüme yumuşak bir havlu bastırıp gözlerimdeki suyu sildim.

“Daha iyi misin?”

Havlunun ardından baktım. Shade kapıya yaslanmıştı, çok seksi ve düzgün görünüyordu. Bir seksen yedilik boyuyla benden iki santim daha uzundu. Bal rengi, uzun saçları, kehribar rengi ışıltılarla parıltıyor, beline kadar gelen atkuyruğuyla toplanmış bukleleri sırtında dans ediyordu. Teni bronzlaşmış gibi kavruktu; Asyalı ve siyahi karışımına benzeyordu ama ona egzotikliğini veren etnik görüntüsü değildi. Yarı gölge ejderha, yarı Stradolan, yani gölge yürüyendi. Köklerinin özelliklerini tam olarak bilemiyordum ama günler, haftalar geçtikçe onunla ilgili yeni şeyler öğreniyordum.

Üzerinde postacı pantolonu ve zeytin yeşili bir boğazlı triko vardı. Karın kasları –belirgin, şişkin, geçmişten ve gü-

nümüzden yara izlerinin olduğu— öyle şişkin görünüyordu ki demir çubuğu bükebilir gibiydi. Muhtemelen yarı ejderha olduğu için bunu yapabiliirdi.

Botlarının –yürüyüş botlarının– durduğu yatağa doğru baktım. Ayaklarına bakarak dudaklarımı ısırdım. Ayakları çok güzeldi... O bileklerle kedi şeklindeyken kaç kere boğuşmuştum. Sadece gülmüş, ben mırıldanırken beni yukarı çekip karnımı okşamıştı. Ardından tüylü faremi benim için fırlatmıştı.

Orada duran yumuşak, hafif gülümseyen görüntüsü kalbimi okşuyordu. Belki de Iris evlendiği içindir. Belki de patlamada cemiyetten beş kişiyi kaybettiğimiz içindir. Fakat şimdi, burada tek düşündüğüm, Shade benimle olduğu için ne kadar mutlu olduğumdu. Burada, kanlı canlı benimleydi. Ben onu seviyordum.

Shade’e doğru ilerleyip havluyu elimden bırakarak ona uzandım. Ellerimi tutup beni yatağa götürdü. Gözlerinin içine bakarak kucağına oturdum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ne için?” Bakışları ağır, dokunaklı ve tutkuluydu. Parmagımı burnunda gezdirip yavaşça dudağının kenarına indim.

“Burada olduğun için. Benimle olduğun için. Benimle bağlı olduğun için.” Ardından öne eğilerek dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Belimde beni kendisine çeken, yumuşak kadifemsi ellerini hissettim. Parmakları tenimde geziniyor, yavaşça sırtımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

O, ayağa kalkarken ayaklarımı beline doladım. Shade de sırtımı yeniden yatağa uzattı. Boynunu öperek elimle belini yoklayıp kemerini açtım. Pantolonunu çıkarıp yeniden bacaklarımın arasındaki yerini aldı. Hazzı hafif bir gülümsemeyle büyüdü.

Göğüs uçlarım sertleşip karnımdaki baskı artarken ona bakarak derin bir nefes aldım. Shade gözlerindeki parıltıyla bedenime bakarken altdudağımı ısırdım. Bacak arama eğilğinde kolları belimin iki yanındaydı.

“İster misin?” Shade her zaman beklerdi, her zaman yönlendirmeme izin verirdi. İlk başlarda buna pek alışkın değildim ama şimdi soruyu hoş karşıladım. Shade bakışlarımdan buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi.

Başımla onayladım. “Ah, evet. Damishanya midemi bulandırıyor ama duş daha iyi hissetmemi sağladı. Sana ihtiyacım var.”

Ve yaptım. Arkadaşlarımı kaybetmek, binaya yapılan saldırı, Iris’in bizden uzaklaşacak olduğunun farkına varmak –bizim için bir hayat yaşamadığının, kendi hayatını kurduğunun farkına varmak– hepsi birlik olmuş gözyaşlarımın akmasına sebep oluyordu. Ağlamamaya çalıştım ama çok inatçılarıydı. Ben engel olamadan yanaklarımdan süzıldüler.

“Sorun ne, bebeğim? Ne oldu?” Shade bir süre bana baktıktan sonra üzerime uzanmak yerine, kedi gibi hızlı bir şekilde yanıma gelerek beni kollarının arasına aldı.

“Ben... çok fazla şey oldu. Patlama... Iris hamile... Camille’in yaşadıkları ve babamızın bunu hiç önemsememesi.”

Göğsümdeki baskı artıyordu, başımı gömüp kollarının arasında hıçkırarak ağladım.

Shade doğrulup yatağın başına doğru kaydı ve yaslanabilelim diye beni de yanına çekti. Üzerimize örtüyü çekip başımı omzunun üzerine koydu.

“Camille iyi olacak. Baban burada olsa da olmasa da.”

“Anlamıyorsun. Hayatımız boyunca Camille hep en güçlümüzdü. O bu kadar zarar gördüyse her şey olabilir demektir. Her zaman birinin orada olacağını bilirsin ya? Her zaman seni kollayacağını? İşte o kayboldu. İyi olacak, evet, ama bir an... onun gerçekten öldüğünü düşünmüştüm. Her şey değişti.”

“Ama artık ayağa kalkıp senin en güçlü olman gerekiyor. Bunu görmüyor musun, aşkım? Kendin için; başka kimse için değil, sadece kendin için. Sen bunu fark etmeden yaptın zaten. Ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun? Seninle ne kadar gurur duyduğumu?”

Yüzüne baktım. Gözleri antika gibiydi, teninden yanan ateş kokusu alabiliyordum. Bu benim için tıpkı bir parfüm gibi rahatlatıcı bir koku olmuştu.

“Teşekkür ederim.” İç çektim. “Daha güçlü olduğumu biliyorum. Büyüdüğümü de biliyorum. Bundan oldukça mutluyum ama... sadece...”

Derin bir nefes alarak başımı iki yana salladım. “Hiç. Sadece değişimle başa çıkamıyorum.” Ağladığım için boğazımda oluşan balgamı öksürerek omuzlarımı silktim. “Ben bir kediyim. Düzenimiz bozulduğunda sıkıntı yaşadığımızı

bilirsin.” Gözyaşlarımı silerken elimi kavrayıp dudaklarına götürdü ve sonra yavaşça öptü.

“Şşşt... hayır, hayır, bu kadar kolay kaçamazsın. Duygularını bu kadar kolay kestirip atamazsın. Bana her şeyi anlat.”

Bir süre gözlerimi kapadım. Bundan kaçış yoktu; Shade’de öğrendiğim şey buydu. Bir şeyi öğrenmek isterse öğrendiğinden emin olurdu. Yeni şeyler için ısrarcıydı.

Doğru sözleri ararken –kelimelerin doğru anlamlarını söylemeye çalışırken– sonunda derin bir iç çektim. “Tamam. Dün gece, barda Iris’e şarkı söylemek için sahneye çıktık. Çok eğlenceliydi ama söylediğimiz şarkı –“We Are Family”– beni çok etkiledi. Depresyona girmeye başladığımı hissettim ama ardından Iris kustu ve striptizci sinirlenince bizi dışarı attılar. Ben de unuttum gitti. Eve geldiğimizde ve merkez bizi aradığında sadece üstünü kapatıyordum.”

“Şarkı seni neden üzdü ki? O kadar da kötü bir şarkıcı değilsin.” Böyle söylese de beni güldürmek için şaka yaptığını biliyordum.

Gerçeği kabul etmek istemeyerek omuzlarımı silktim. Kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama sözcükler kendi yolunu bulup ağzımdan döküldü.

“Biz *gerçekten* bir aile miyiz? Birbirimizi seviyoruz ve birbirimiz için buradayız. Üstelik kendi yolumuzu bulmadığımız için mutsuz da değilim ama lanet olsun, eskiden çok yakındık. Çok sıkı. Şimdi ise yemekleri birlikte yediğimiz için şanslıyız. Oturup konuşmak için çok az zamanımız olu-

yor. Sinemaya veya alışverişe gitmeyi planlıyoruz. Oysa eskiden canımızın istediği her an çıkabilirdik. Bunların çok hızlı değişmesinden nefret ediyorum.”

Yüksek sesle konuşurken bile kızardım. “Kız kardeşleriyle kuyruk gibi gezen küçük bir kız olarak anlaşılmak istemiyorum. Artık o kız değilim ama lanet olsun, Öteki Dünya Haber Alma Ajansı’nda olduğumuz ilk zamanları, babamızın bizi sevdiği zamanları, Menolly’nin vampire dönüşmeden öncesini özlüyorum. Öncesini... öncesini...”

“Dünya tarafına gelmeden öncesini?” Shade geri kaçmadı, benden çekilmedi.

Utanmış ve bencil hissederek başımla onayladım. “Evet. Dünya tarafına gelmeden öncesini. Sanki buraya gönderildik ve sonra her şey değişti. Ruh mühürleri ortaya çıktı. Şeytanlar kapıları yumruklamaya başladı. Camille üç defa evlendi. Menolly –görünüşe göre hiç bitmeyen şu vampir davetlerinden– kız arkadaş buldu. Iris’le tanıştık. Şimdi o evleniyor. Bunlarda hiçbir sorun yok ama bundan sonra kim bana kedi yuvamı temizlemem gerektiğini hatırlatacak? Bütün bunlara ihtiyacım var. Benim... bir anneye ihtiyacım var. Şimdiye kadar Camille o boşluğu doldurdu ve Menolly beni yeni şeyler yapmaya teşvik etti.”

Shade o anda güldü; bedenimi kaplayan derin, güzel bir gülümsemeydi. “Tatlım, bütün bunları hatırlaman için bir anneye ihtiyacın yok. Özel asistana ihtiyacın var. Ben yaparım. Kedi kulübeni temizlemeni, kıyafetlerini kaldırmanı sana söylerim. Tabii burada oturup etrafı koklamam ve kedi kakası

temizlemem gerekmiyorsa. Kardeşlerine gelince... onlar adına mutlu olmalısın. Sen söylemesen de, evet, mutlu olduğumu biliyorum. Ayrıca imkânsız istediğini de biliyorum. Dünya tarafına gelmeden önceki karmaşık olmayan hayatı istiyorsun. Ayrıca burada karşılaştığın güzel şeyleri de istiyorsun. Oysa mümkün değil, aşkım. Olanaksız.”

Gözyaşlarımı sildim. “Korkunç bir bencil gibi mi görünüyorum?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, tatlım. Sadece kafan karışık. Kabuğuna kaçmış, önünde uzanan patıkaya bakıyorsun. Ancak Delilah, hayatım, hayat devam ediyor. Bir şeyler değişmek zorunda. Kendine bir bak. Ne kadar çok ilerlediğini bir düşün.”

Dudağımı ısırarak istemesem de kabul ettim. “Galiba kendi değişimimi istiyorum ama onlarınkileri kabullenemiyorum. Ben orada olduğumda benim için hazır olmalarını istiyorum. Sen haklısın, bu şekilde olmaz. *Hepimiz* büyüdük ya da büyümedik ama yüzleşmek çok zor...”

“Gelecek aylar bunlarla yüzleşmek daha zor olacak. Fakat ben burada, sana yardım etmek için hazır olacağım. *Hiçbir yere gitmiyorum*. İçinde bulunduğun zorluklardan korkmuyorum. Aslında eğleniyorum.” Boynumu emerken fısıldadı.

“Benden gerçekten hoşlanıyor musun?” Sesim tahmin ettiğimden daha kısık çıktı. Ondan bunu duymaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Desteğe ihtiyacım vardı.

“Senden gerçekten *hoşlanıyor* muyum? Hayır, tatlım.

Ben seni gerçekten *seviyorum*. Şimdi beni öp. Seviş benimle. Sonra da kıcını kaldırıp giyin de en yakın arkadaşlarının en mutlu günlerine yardımcı olabilelim.”

Shade üzerime çıkarken yeniden bacaklarımı araladım. Bedenimde ileri geri gidip gelmeye başladığında eğilerek dudaklarını göğüs uçlarımla birleştirdi. Göğüslerimi emip çekiştirirken iç çekerek mırladım. Birbirimize yapbozun parçaları gibi uyum sağlıyorduk. İçime girip doğru ritmi bulmak için sağdan sola kıvrıldı. Yerleştik ve yavaşça başlayıp hızını artırdı. İçimde derinlere ilerleyince penisinin nabız atışlarını hissettim. Kalçaları üzerimde sallanırken iç çektim. Shade’in ateşi benim ateşimi körüklüyordu.

Ellerimi sırtında gezdirirken tımaklarım tenine batıyordu. Beni kavrayıp döndürdü. Şimdi Shade benim altımda kalmıştı ve ben de bacaklarım açık bir şekilde üzerinde oturuyordum. Shade belimi okşarken, gülümseyerek ellerimi göğüslerime yerleştirdim. Shade’in gözleri zevkten parlıyordu. Göğüs uçlarımı okşadım ve başım geriye kaydı. Kendimi Chase veya Zach’la olduğundan daha özgür hissediyordum.

“Ah, evet, işte bu,” diye fısıldadı. “Hadi bebeğim, bitir işi.” Ellerini kaydırıp kalçalarımın koyunca anın etkisiyle haykırdım. Eğilip göğüslerimi Shade’in göğsüne bastırdığımda teninin rahatlığını hissettim. Yüzündeki izler ona hoş bir hava katıyordu. Kollarını belime dolamak için yeniden kaldırdı ve beni sımsıkı kavrayıp bacaklarını benim bacaklarıma dolayarak yeniden döndürdü.

Ne yazık ki, bir süredir yatağın uç kısmında olduğumuz

için hiç romantik olmayan bir şekilde, hızlıca yere yuvarlandık.

“Ah!” Yere düşerken dirseğimi komodinin kenarına çarptım. Ben acıyan bölgeyi ovalarken Shade güldü.

“O kadar kolay kurtulamazsın. Kolunu kırmadıysan hemen buraya gel.” Shade ellerinin ve dizlerinin üzerinde bana doğru sürünmeye başladı, hâlâ zevk içindeydi. Arkadan yaklaşabilmesi için döndüm. Arkadan sevişmek benim en sevdiğim pozisyon olsa da anal seks düşkünü birisi değildim. Camille’in sevdiğini biliyordum ama benim için bazen olan bir şeydi... Tıpkı pahalı yemekler yemek gibi. Herhangi bir sorun oluşturmuyordu ancak bence etkiyi azaltıyordu.

Shade beni okşarken, penisi arkadan vajinama girdi. Omzumun üzerinden baktım. “Ah, Tanrım, bu çok güzel hissettiriyor. Böylece daha derine girebilirsin.” Shade için seks esnasında konuşmak oldukça doğal bir şeydi.

Shade kıkırdadı. “Derin iyidir, bebeğim. Kesinlikle iyi. Olabildiğince derine gideceğim, aşkım, son noktaya kadar.” Daha da ilerlerken ben konuşmayı unutup kollarımın üzerine eğilerek gözlerimi kapadım. Kalçaları oynaşıp penisi içimde hareket ederken içimdeki ateş de büyüyordu.

Nefesimi toplamaya çalışarak küçük bir şekilde haykırdım. “Ah, evet, işte bu, harika. Daha derine... daha derine... içimdeyken bu kadar mükemmel hissettirmene inanamıyorum. Beni asla bırakma... asla durma.”

“Buradayım, bebeğim. Seninim. Hiçbir yere gitmiyorum.” Ardından hızını tekrar artırdı ve ben yeniden, yeniden tatmin olurken her şey yavaşladı.

* * *

Giyinip aşağı indiğimizde saat neredeyse sekize geliyordu. Iris ile diğerleri uyanmış, etrafta koşuşturuyorlardı. Camille korkunç bir baş ağrısı çekiyor gibiydi. Sanki bir haftadır yemek yemiyormuş gibi tabağındaki pastırma ve krepe dalmıştı. Menolly tabii ki yataktaydı ama pencereden dışarı bakınca Dumanlı, Roz ve Vanzir'in tören için hazırlayacağımız çardağı kurduğunu gördüm.

Çardak açık mavi tentesi ve duvarlarıyla yükselince, onu çiçeklerle ve gümüş rengi süslerle kaplayacaktık.

Iris düğününün şık bir salonda olmasını istemedi. Burrayı istiyordu; evinde, arkadaşlarının ve ailesinin katıldığı bir tören. Bruce'un annesi ile babası İrlanda'dan bir sürü yol geleceklerdi ve Iris bu nedenle biraz gergindi. Kayınpederi ve kayınvalidesiyle tanışma zamanı gelmişti ama şimdi, kucağındaki Maggie'yi sallıyordu.

Hanna ile Trillian kahvaltı hazırlıyorlardı. Hanna, geçtiğimiz birkaç ay içinde bize hızla alışmış, evdeki aletleri korkmadan kullanmayı kolayca öğrenmişti. Trillian ona okumayı öğretiyordu. Ayrıca mağazalarda işe yarayacak kadar İngilizce de öğrenmişti. Kendisini bu göreve sokan o olmuştu. Artık sözleşmesi gereği Hyto'nun çılgınlığından, sonu gelmeyen soğuktan ve karanlıktan uzak olduğu için memnundu.

Masaya oturdum, Shade de yanımda oturuyordu. Üst üste konulan temiz tabaklardan birini aldım. Tabağa iki krep, sekiz parça da pastırma koydum. Shade de tabağını doldurunca göz

kırpıp bir anda aylık yemek faturalarımızı düşündüm.

Iris'in bahçede ektikleri ve Dumanlı'nın soğutucuyu dolduracak kadar getirdiği et olsa da mutfağa çok fazla para harcıyorduk. Dumanlı'nın bütçeye kendi hazinesinden destek sağladığını da biliyordum. Kimse ne kadar hazinesi olduğunu bilmiyordu ama sonuçta o bir ejderhaydı ve seneler içinde oldukça iyi bir birikim yapmış olmalıydı.

Shamas da aldığı maaştan ev bütçesine katkı sağlıyordu. Menolly de Wayfarer sayesinde ekliyordu. Parayı nereden bulduklarını bilmesem de Trillian ve Morio da katkı sağlıyorlardı. Nerissa hariç herkes burada yaşıyordu ama onlardan ayrıca kira parası almıyorduk. Yine de her ay yemeğe bin beş yüz ile iki bin arasında, iyi bir para ödüyorduk.

Shade elime dokundu, parmakları kibarca parmaklarım da dolaştı. "Ne düşünüyorsun?"

İrkilerek ona bakarken düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım. "Aslında yemek masrafımızı."

Camille boğuk bir ses çıkardı. "Ah, evet, yine alışveriş yapma zamanımız. Iris balayına gidecek. Bu nedenle birinin Hanna'ya yardım etmesi için gitmesi lazım. Ben gönüllüyüm. Siz; Delilah, Morio ve Shade. Önümüzdeki hafta sonu."

"Ah, bu arada sana bir şey vereceğim." Shade elini cebine sokup, çıkardığı bir zarfı Camille'e uzattı.

Çatalını masaya bırakan Camille zarfı açtığında gözleri büyüdü. Mutfak penceresinden vuran gün ışığı gözlerinden yansıyordu.

"Vay! Emin misin? Bu... çok cömertçe." Camille bir

deste para çıkardı. Elliliklerden oluştuğunu gördüm.

“Ben de artık burada kalıyorum ve bu nedenle ev halkına katkı sağlamam gerek. Endişelenmeyin, paramı kirli bir şekilde kazanmıyorum.” Shade önce Camille’e, ardından da bana gülümsedi. “Yardımcı olmak istiyorum.”

“Burada beş bin dolar var!” Yeniden Shade’e baktı. “Bu çok...”

“İki buçuk aylık yemek masrafı için yeterli. Al onu. At gibi yemek yerim ben.” Shade krep ve pastırma dolu tabağını gösterdi.

Camille kibarca gülümsedi ve parayı mutfak masrafları için ayırdığımız kısma, Sünger Bob’lu kurabiye kutusuna koydu. “Teşekkürler. Biz başa çıkardık ama bunun çok yardımını dokunacak.”

Trillian bir kaşını kaldırdıktan sonra cüzdanını çıkardı. “Yine market alışverişine gidecekseniz, o zaman pamuk eller cebe, deme vakti geldi. Bozukları masada görelim bakalım. Verebileceğiniz ne ise masaya bırakın.” Kendisi elindeki beş tane yirmiliği bıraktı.

Dumanlı yine bir para destesi koyarken, Morio seksen dolar gibi bir miktar bıraktı. Kafasını yemeğine gömen Shamas, Camille’e üç yüzlük bir çek verdi ve odadan yeni çıkan Vanzir ise birkaç tane ellilik bırakarak herkesi şaşırttı.

“Dün gece pokerde şanslıydım. İşte, al bunu.” O kadar gururlu görünüyordu ki boynuna sarılmak istedim. Aramızda parasını paylaşma konusunda en geride kalan kişi Vanzir’di.

“Bu parayla kilerde stok yapıp, bir süreliğine başka ih-

tiyaçları da karşılayabiliriz. Ev kredimiz yok. Henry'nin mirası bana Indigo Crescent Kafesi'nden de para sağlıyor. Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'ndan, kitapçıdan ve Wayfarer'dan oldukça iyi para geliyor... yani gayet iyi gidiyoruz. Yine de Iris ile Bruce'un evini yapmak için hâlâ biraz nakit paraya ihtiyacımız var." Dilini dişlerinin arasında ısırды.

Iris sallanan koltuğunda, kahvaltı faslının hızlı geçmesinden memnun görünen Maggie'yle oynarken, "O konuda endişelenme," dedi. "Bruce onu ödeyecek. Biliyorsunuz, o bir leprikon; havayı bile altına çevirmek gibi özel bir yetenekleri var. Piyasa değerlerini oynatacak kadar da paraları olur."

Gülümseyen Camille başıyla onayladı. "İyi, o zaman. Havalar düzelir düzelmez beyler evle ilgilenir ve planları yapıp ihtiyacımız olan şeyleri belirleriz. Hadi, şimdi yemeği bitirip düğün için gereken hazırlıkları yapalım."

Kahvaltımı hızlıca tamamlayıp arkama yaslandım. "Mızıkçılık yapmaktan nefret ediyorum ama Chase'e bu sabah üç saatliğine yardım edeceğime dair söz verdim. Dün geceki patlamada ölenlerin aileleriyle konuşmamız gerekiyor. Bir de artık tehlike yokken binanın durumuna bakmalıyım. Ben siz de halledebilirsiniz sanırım?" Camille'e döndüm.

Camille kaşlarını çattı ama Iris konuştu. "Onu da al. Fakat hazırlanmama yardım etmek için öğlen burada olun."

Trillian onayladı. "Siz ikiniz gidin. Biz beyler bu konularda sizin gibi hassas değiliz ama Iris bize ne yapmamız gerektiğini söyler, hallederiz. Shamas, sen bugün çalışıyor musun?"

Başını iki yana salladı. “Evet, ama biraz geç gideceğim.”

Dumanlı, Trillian, Morio ve Shamas, kendisini oyuna kaptıran Maggie’yi Vanzir’e veren Iris’le planları konuşmaya başladılar. Shade onlara katılmak için oraya yöneldi. Ben ve Camille birbirimize baktık.

“Burada bize ihtiyaç yok gibi hissediyorum?” Camille şaka yapıyordu ama içten içe biraz alındığını hissettim. Camille her zaman herkesin yardım istediği kişi olmuştı. Hayata bu şekilde tutunuyordu ama biz, onun Hyto’yla yaşadığı travmadan sonra daha çabuk iyileşmesi için biraz geri çekilip daha bağımsız olmaya başlamıştık.

Omuzlarımı silkerek gülümsedim. “Ah, kısa zaman sonra bize ihtiyaçları olacak ama şimdi Chase’in bize ihtiyacı var. Hadi, gidelim. Arabayı ben kullanırım.”

Camille başıyla onaylayınca paltolarımızı ve çantalarımızı alıp kapı önündeki cipime ilerledik. İlk durağımız Doğüstü Varlıklar Cemiyeti oldu ve beş hayatı mahveden şeye dair ne bulabilirsek aradık.

5. Bölüm

Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti Binası, sabahın keskin ışıklarının ve yağan kasvetli yağmurun altında yanmış bir iskelete benziyordu. Binanın bir kısmı hâlâ ayakta idi ama içeri girmek tehlikeli olduğu için yetkililer sarı şeritlerle etrafını örmüşlerdi. Yangının havada asılı acı ve keskin kokusu ciğerlerime doldu. Yağmur yerde siyah su birikintileri oluşturmuştu, sular cadde boyunca ızgaralara doğru akıyordu. Bir zamanlar çok güzel bir binanın şimdi kanalizasyona doğru akan küllerini izliyordum.

Safkan Dünya tarafından bir peri, binanın önünde üşüyerek nöbet tutuyordu. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ekibine daha yeni katılmıştı ve çok iyi bir üye olduğunu kanıtlıyordu. Ona el salladım, o da karşılık verdi. “Delilah, Camille, merhaba. Chase bu sabah geleceğinizi söylemişti.”

“İçeri girmeye çalışan biri oldu mu?” Etrafıma bakın-

dım. “Etrafta dolaşan biri?” Binanın çevresindeki çimenler yangın nedeniyle harap olmuştu ama etrafta hâlâ birilerinin saklanıp gözetleyebileceği kadar ağaçlık vardı.

Başını iki yana salladı. “Şimdiye kadar biri olmadı. Birkaç kere gezindim. Etrafta olayı merak eden bir sürü insan oldu ama tuhaf bir durumla karşılaşmadım. Zaten bunların çoğu insandı. Bir de sabah gelen doğaüstüler oldu; yangından haberleri yokmuş. Dans hazırlıkları için gelmişler. Kötü haberi ben vermek zorunda kaldım.” Yüzü düştü ama ona her şeyin düzeleceğini söyleyemedim.

Doğaüstüler –özellikle hayvana dönüşebilenler– çok duygusal, yıkılan ya da kötü haberlerle sarsılan varlıklar değildirler, çok çabuk atlatırlar. Kolayca öfkelenirler ve öfkelenen bir hayvana dönüşebilen doğaüstü, tehlikeli bir hayvana dönüşenden beş saniyelik uzaklıktadır. Şu kuşlara dönüşebilenler de dahil, dörtayaklı ve kanatlı olanlar kadar vahşilerdir.

“Sen iyi misin?” Yüzüne bakarak herhangi bir sıkıntı aradım ama gülümseyip elini savurdu.

“Beni kimse tehdit etmedi. Endişelenme... fakat fikrimi sorarsan, bunu tartışmak ve milleti yatıştırmak için olabildiğince çabuk bir şekilde cemiyet toplantısı yapman gerekiyor. Grupta korkunun arttığını hissediyorum.” Güvenlik şeridini açıp bize döndü. “İçeri girebilirsiniz ama dikkatli olun. Bina güvenli değil, içeride sakın uzun süre kalmayın.”

“Teşekkürler. Etrafı incelememiz gerekiyor ama dikkatli olacağız. Söz veriyorum.” İlerlerken Camille’e beni takip et-

mesini işaret ettim. Yanmış moloz yığınının yanından temkinli bir şekilde geçerek binanın içine ilerledik. “Camille, sen neden etrafa göz atmıyorsun? Kırık kerestelerin üzerine tırmanmak için uygun giyinmemişsin.”

“Tamam, ama orada dikkatli ol,” diyerek binanın etrafına göz atmak için şemsiyesini açıp dışarı çıktı. Örümcek ipeği ceketini çiseleyen yağmuru atlatabilirdi ama bu yağmurdan korumazdı.

Ceketimi sıkılaştırıp ellerimi üfledim. Hava soğuktu; kar geçse de hava hâlâ ısınmamıştı. Hatta karın izleri sağanak yağışla kaybolmuştu bile. İçeri girdiğimde binadaki hasarın büyüklüğü beni sarstı. Kocaman, ateşten ağızlı bir canavar gelmiş de binanın çoğunu ezip geçmiş gibiydi. Her yeri yanmış tahtalar ve cam parçaları kaplamıştı, çoğu kül olmuştu. Kapıların olduğu yerler yaralı boşluklardı, oralara bakmak acı veriyordu.

Alanın sağ tarafı, bina tamamen kül ve moloz yığınının dönmüştü, çatının da büyük bir bölümü çökmüştü. Sağ kısmı hâlâ ayakta; tehlikeli bir şekilde eğilmişti ama ayakta. Kolonlar zarar görmüştü; yani bina her an çökme tehlikesi altındaydı. Kaburgalarımın arasına keskin bir sancı saplanınca nefesimi tuttum. Kemik öğretici Stacia’nın ekimdeki saldırısının ardından iyileşiyordum ama şimdi hava çok soğuktu ve ben çok gergindim. Yan tarafımda, kemiklerin arasında sık sık bir sancı oluyordu. Stresten mi yoksa fiziksel bir sorundan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Sürekli Sharah’a sormak istiyor ama unutup duruyordum.

Elimi sağlam kalmış bir kirişin üzerine dikkatlice yerleştirerek, sancının geçmesi için derin bir nefes alırken etrafı inceledim. Her yer enkaza dönmüştü. Yangın yeterince kötüydü ama patlama daha da kötüsüydü. Alan tamamen hasar görmüştü. Her şey yıkılmak zorundaydı. Herhangi bir düzenleme ya da restorasyon bu binayı sağlamlaştıramazdı.

Sancım azalınca ilerledim ve ayağımı parçalanmış tah-talar ile camların arasında temiz bir yere yerleştirdim. Botu-mun altında fark etmediğim bir pencere camı çıtırdayınca başımı iki yana salladım. Çok fazla hasar.

“Bir şey mi arıyorsun?” Tanıdık, sevimsiz bir ses arkam-dan yankılanınca hemen arkama döndüm.

Andy Gambit, benim az önce tutunduğum kirişe yaslan-mış, fareye benzeyen yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Tam bir paçavra olan *Seattle Tattler*’ın gözde muhabiri Andy, her bir doğaüstü varlığı taciz edip şe-hirde perilere ve vampirlere karşı nefret başlatmıştı. Yaban-cılardan aşırı derecede nefret eden birisiydi ama doğaüstü kadınlara karşı büyük bir ilgisi vardı. Birini bile becerebilme ihtimali olsa hemen pantolonuna boşalırdı. Birisi bu şekilde zorlamadıysa... Akli başında hiçbir kadın ona dokunmazdı.

“Senin ne işin var burada?” Elim kabzadaki hançerime götürüp ona baktım. Hançerim bacağıma bağlanmıştı. Bu küçük sapığa güvenmiyordum. Özellikle davetsiz bir şekilde evimize gelip Nerissa’yı taciz ettiği için onu yere serdikten sonra. “Gambit, neden arkandaki şu kapıdan hemen çıkıp beni yalnız bırakmıyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun? Bu ayın hikâyesi ve ne düşündüğümü merak ediyorsan bir hoş geldin partisi.” Dudağının bir kenarını kıvrıp gülümseyerek bana göz kırptı.

“Ne düşündüğün hiç umurumda değil.” Durdum ve uzun, ölçülü bakışlarımı ona yönelttim. “Söylesene, dün gece neredeydin?”

“İlk olarak sen bir polis memuru değilsin. Bu nedenle cevap vermek zorunda değilim ama merakını gidermek için söylüyorum, sarışın. Fani Kardeşler Tarikatı’nın toplantısında idim. Şeytanların aramızda dolaşmasını sağlayan sizin gibi pislikleri tartışıyorduk.” Dudaklarından “şeytan” kelimesi dökülse de gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Yumruğum içindeki ateşi hâlâ söndürmemişti.

Ona doğru bir adım attım. “Buraya sızdın, seni küçük sapık. Kapıdaki görevliyi aşmayı başardın. Seni yakalasaydı eve kadar kışından kırbaçlardı. Hemen buradan çıkmazsan seni ben dışarı çıkarır, içeri gizlice girdiğini söyleyerek görevliye teslim ederim. Sabıkana yeni bir suç eklemiş olursun.”

Omuzlarını kaldırıp dikkatle beni süzdü. “Seni uyarıyorum. Bir daha bana dokunma; hakkında uzaklaştırma emrim var. Vurduğun yumruğun acısıyla burnum hâlâ sızlıyor.”

“Hemen defol. Yoksa seni öyle bir benzetirim ki ölmüş olmayı dilersin. Seni temin ederim, vücudunun o noktasına gelirim sağ elinin yapacak bir işi eksilmiş olur.” Artık bıkmıştım. Ona saldırdığım için başımın belaya girmesini önemsemiyordum. Andy Gambit sınırını çoktan aşmıştı. İstedikim tek şey kafasını hiç durmadan ağaç gövdesine çarpmak ya

da hayalarını darmaduman etmekti. Ya da her ikisi de.

Enkazın üzerine basarak gerilemeye başladı. “Sen tehditkâr ve korkak birisin! Yemin ederim, yakın zamanda sana dersini vereceğim. Sen ve kız kardeşlerin yeterince Seattle’ın kraliçeleri gibi davrandınız. Ben de sizi buna pişman edeceğim. Hiç şüphelen olmasın! Seni burada öyle bir hale getireceğim ki gitmek için bana yalvaracaksınız.”

Kısıksesle uluyarak pantere dönüşmeye başladım, etrafımda dönen havayı gördüğü an kuyruğunu toplayıp kaçmaya başladı. Neyse ki dönüşümü tamamlamamıştım çünkü tamamlasaydım onun koşması sadece içgüdülerimi harekete geçirirdi ve arkasından giderek onu parçalardım. Ben daha dönüşmeden gözümün önünden kaybolmuştu.

Pantere dönüşünce, bu şekilde etrafı daha kolay kontrol edebileceğime karar verdim. Bazı şeyler ben bu haldeyken daha da netleşiyordu ve koku alma duyum artıyordu. Etrafta gezinmeye, işimize yarayacak herhangi bir şey aramaya başladım. Suni elmas tasmam –Sonbaharın Efendisi’yle olan bağımın simgesi ve geri dönüştüğümde giyeceğim kıyafetler– bir anda sızladı. O zaman onun varlığını anladım. O, gelmişti. Hi’ran; Sonbaharın Efendisi. Yeniden iki ayaklı halime döndüm.

Onu en son Shade’le birlikte gördüğümde beri bir daha görmemişim. Fakat şimdi kuzey rüzgârıyla, savrulan alev, ateş, yanmış yapraklarla ve sonbahar gecelerinin serinliğiyle gelince bütün bedenim ürpermişti. Uzun, siyah pelerini rüzgârda salınıyordu. Saçları –omuzlarına kadar gelen saçları

en az pelerini kadar uçuşuyordu— aralarında kalan buz parçacıklarıyla birlikte parıldıyordu.

Başını saran, alevden bir hare vardı. Bedenini ise üzerinde küçük bir insan iskeletinin asılı olduğu altın bir şerit kaplıyordu. Siyah deriden, kalın topuklu botları az önce bastığı yerlerin karını taşıyordu. Hi’ran iki metreden daha uzundu. Doğa’nın Efendisi’nin gözleri parıldayınca siyahlığın arkasında yıldızlar belirdi.

Güzelliğinin karşısında nefesimi tutup kollarına atıldım. Beni yakınına çekip göğsüne bastırdı. Orada kendimi güvende hissederken, anlayamadığım bir şekilde sessizce mırıldanıyordu. Yüzüne baktığımda dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Nefesimi bedenimden çekiyor, ruhumu emiyordu. Sonra yumuşak bir solukla nefesimi geri verdi. Beni sımsıkı kavradığında, onun havası içimde titreşim gibi akarak her kasımı, her hücremi titretti ve bir eliyle göğsümü okşarken kendimden geçtim.

“Benim Delilah’m.” Boğazından sessiz bir hırıltı çıktığında yeniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilime değen dili bana onun gücünü hatırlatıyordu. Bedenim ateşler içinde yanarken kısık bir sesle inledim. Onu, kendi içimde hissetmeye, Hasat’ın gücüyle kaplanmanın ne olduğunu öğrenmeye can atıyordum. Düşüncelerimi okumuş gibi elini kalçalarımın indirip okşadığında kaskatı kesildim. Dokunuşuyla birlikte etrafım ateşten bir girdapla sarıldı.

Düşünmeyi başaramadığımda, “Efendim...” diye fısıldadım. “Benden ne istiyorsunuz?” Onun etrafında olduğum

zaman tek istediğim, benimle gurur duymasını sağlamak ve gözlerinde değerli biri olmaktı. O, her yere erişip beni kendi dünyasına çekebilecek olan karanlık efendimdi. Benim panter yönümü ortaya çıkaran oydu ve sırf bunun için bile ona ölene dek minnettar olabilirdim.

“Yakında Greta’nın bir denemesine tabi tutulacaksın. Senin kalbini test edecek ama sonra nasıl tamamlanması gerektiğini bilerek sonuca varacak.”

Greta bir diğer Ölüm Bakiresi ve benim öğretmenimdi. Sonbaharın Efendisi’nin verdiği gücü nasıl kullanmam gerektiğini öğretiyordu. Efendi’nin bütün haremi gibi o da Efendi’nin âleminde yer alan Haseofon Tapınağı’nda yaşıyordu. Ben, Hasat Adamı’na âşık olmuştum; tıpkı özel ajanı Shade’e âşık olduğum gibi. Birbirinden farklı, değişik varlıklar olmalarına rağmen birbirlerine bağlılardı. Benim aşkım her ikisini de kapsıyordu.

Başımla onayladım. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Hi’ran.”

“Öyle olacağını düşünüyorsun ama seni temin ederim, zamanı geldiğinde bunun doğru şey olup olmadığını sorgulayacaksın. Bu şekilde hissettiğin zaman kalbini ve ruhunu dinle. O zaman ne yapman gerektiğini bulacaksın.”

Bunu söyler söylemez beni bir kere daha hızlıca öpüp gözlerimin önünden kayboldu. Yeniden moloz yığınının ortasında, bir başıma kalmıştım. Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kırparak önüme baktığımda küllerin arasında parıldayan bir şey gördüm.

Yere eğilip gördüğüm şeyi alarak üzerindeki külleri temizliyordum ki dışarıdan bir silah sesi duydum. Hızla koşarak kapıdan çıkınca Camille ve Andy Gambit'i gördüm. Camille, Andy'nin suratına tokadı bastı.

Onlara doğru koşarken durdum. Camille benden yardım istemeden yanlarına gitmemeliydim. Mücadelesiyle kendi başına ilgilenmeliydi; geçtiğimiz bir ayda bunu oldukça net bir şekilde belirtmişti. Hyto, onun gururunu ve savunma gücüne olan güvenini zedelemişti. İyi bir iş çıkarsa da biliyordum ki benden veya Menolly'den daha güçsüz olmaktan korkuyordu.

Ellerini beline koyup Andy'ye doğru ilerledi ve kısık sesle konuştu. "Bir daha bana dokunmaya kalkarsan ince topuklarımı bir şekilde pipine saplar, bir kaza olduğunu söyleyim. *Ardından* da kocalarımı üzerine salarım. *Üçünü* birden. Anladın mı?"

Andy yüzünü ovuşturdu. Gözleri parlıyordu. "Seni gidi fahişe. Üç adamı beceriyorsun, sonra da kendine evli mi diyorsun? Sen bir kaltaksın! Evlilik bir adam ile bir kadın arasındaki anlaşmadır..."

Sözünü bitiremeden önce, Camille yeniden elinin tersiyle vurarak onu yanmış çimenlerin üzerine serdi. Elinin Andy'nin yanağına değdiği anda çıkan çatırtıyı ben bile duydum. Belki de kendini savunma gücünü benim düşündüğüm-den daha erken kazanıyordu.

"Benimle konuşma. Bana bakma. Bir daha *asla ama asla* bana dokunma. Dokunursan, seni öldürürüm."

Adamın üzerine eğilerek yakalarından kavrayıp ayağa kaldırdı. Hepimiz güçlüydük ama Camille, Menolly ve benim kadar atletik yapıda değildi. Vücut egzersizleri yaptığını görmek beni şaşırtıyordu. Andy debelenirken, Camille yüksek sesle Frostling'e bağırdı. Görevli köşeden gelir gelmez, Andy Gambit'i gördü. Gözleri dönerek adamı Camille'nin elinden aldı.

"Sana dün gece de söyledim; buraya izinsiz girdiğin için seni mahvederim. Gününe heyecan kattığın için teşekkür ederim, Gambit!" Görevli, yakasına takılı telsizden bir araba istediğinde Andy iç çekerek debelenmeyi bıraktı. Frostling benden de güçlüydü, Andy'yi fazla sıkılmış olmalıydı.

"Sessiz kalma hakkına sahipsin. Bir avukat tutma hakkın..."

Andy'ye haklarını sıralarken biz Frostling'i selamlayıp uzaklaştık. Cipimize döndüğümüzde Peri İnsan Olay Yeri İnceleme'den gelen arabayı ve Andy'yi tokatlayarak almalarını sessizce izledik.

"Ondan nefret ediyorum." Camille kapıyı açıp içeri süzülde. "Ondan nefret ediyorum, keşke bu dünyadan çekip gitse."

"Adama tokat attın." Yüzüne baktım. "Neler oldu?"

"Eliyle göğsümü sıkmaya ihtiyaç duymuş. Sadece Dumanlı'ya söylemeliyim, o zaman pislikten kurtuluruz." Boğazını temizledi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse etrafa pek bakınamadım ama artık Chase'in ofisine gitmeliyiz. Bak, bunu kapının

yanında buldum. İki tarafında da tuhaf işaretler olan bir kolye, altın ya da altın alaşımlı. Beni ürpertiyor.”

Camille kolyeyi eline aldı. “Bu, olayı pekiştiriyor. Üzerinde şeytan ırkının pis kokusu var. Fakat ondan da önemlisi bu yazı eski Cermen dilinde.”

“Eski Cermen dili mi? O da ne?” Tek başına bu bile kulağa endişe verici geliyordu ama en korkunç olan kısmı üzerinde şeytan ırkının kokusunun olmasıydı.

“Büyücülerin dili.” Elindekine bir süre dikkatlice bakıp iç çekti. “Bunun ne olduğunu biliyorum! Bu, büyülü bir patlayıcı. Büyücülerin ya da büyücülerle bağlantılı birinin bu işin arkasında olduğunun kanıtı.”

Elindekini bırakarak durdu. “Yani elimizde şeytan ırkının kokusu, Cermen dili... ve ...” Yeniden eline alıp iyice kokladı. Az önce olduğu gibi gözleri parıladı. “Üzerindeki canyanın kokusunu alabiliyorum. Chase’in direkt sonuca atlamak istemediğini biliyorum ama haklıydık. Bu şey Öteki Dünya’da yapılmış. Kilometrelerce mesafeden anlaşılıyor.”

Elindeki kolyeye baktım. “Gerçekten Telazhar’la karşı karşıya olduğumuzu mu düşünüyorsun?” Âlemler arasında bile oldukça güçlü, ölüm büyüsü yapan biriyle karşı karşıya olma düşüncesi içimi titretiyordu. Şeytanlarla yüzleşmek de yeterince kötüydü zaten ama onların gücü alt edilebilirdi. Çok eski ve güçlü olan ölüm büyücüsü büyüünün vücut bulmuş haliydi. “Ona karşı gelme fikri... o, Kemik Öğütücü Stacia’yı eğitti.”

“Biliyorum. Morio ve ben o kadar güçlü birinin hakkın-

dan gelemeyiz. Ölüm büyümüzü kullansak bile. Telazhar'ın, Stacia'ya öğrettiği büyü, bildiğimizden daha güçlüydü ama onu yenebildik. Doğal halindeyken gücünü kullanamadı.” Camille parmağını kolyenin etrafında gezdirdikten sonra onu çantasına koydu.

“Gidip Chase'le buluşsak iyi olacak. Umarım bugün daha güzel geçer.”

Camille gülümseyince sanki kırılan güneş ışığı ve parıltı içeri süzüldü. “Öyle olmak zorunda. Bu gece Iris'in düğünü var, unuttun mu?”

“Haklısın.” İç çektim. Iris'in düğünü... ve sonra da Bruce'la birlikte Barrow Tepeleri üzerinden İrlanda'ya gideceklerdi. Hanna onlar gelene kadar her şeyle ilgilenecekti. Hanna'yı ne kadar sevsem de o, Iris değildi.

Merkeze girdiğimizde, Yugi beklememizi söyledi. “Şef buraya geldiğinizde ona haber vermemi istedi. Birazdan burada olur.” Dedektif haberlere bakınca endişeli göründü.

“Bir sorun mu var, Yugi?” Daha fazla kötü haber almaya kendimi hazırlamıştım.

Kaşlarını çatıp gazeteyi bize uzattı. *Seattle Tattler*. Bu sabah gazetelere bakma imkânımız olmamıştı. Camille ve ben gazeteyi açarken ilk sayfada patlamayla ilgili büyük bir manşet gördük. Haber, patlamayı gerçekleştirenleri tebrik ediyordu.

“Bu pislik parçası sokaklara döküldüğü andan bu yana

üç telefon aldık. Hayvana dönüşenlerden biri bu sabah Pike Sokağı'nın arkasında birkaç haydut tarafından hırpalanmış. Çok fena dövmüşler. Ve bir Öteki Dünya ziyaretçisi –bir peri– merkezde tacize uğramış. Kadın bir sorun olmadığını söyledi çünkü nasıl başa çıkacağını biliyormuş ama pislikler tecavüz etmeye çalışmış. Dün gece evinin duvarına yazı yazılan bir başka hayvana dönüşenin evine de iki tane adamımızı gönderdim. Duvara, *ininize geri dönün lanet olası hayvanlar, yazılmış.*”

Dünyada ne kadar çok nefret olduğunu düşünerek du-dağımı ısırdım. Her iki dünyada da vardı. İnsanlar çıldırmıştı ve ben bunu çok hızlı bir şekilde öğreniyordum. Camille'e bakıp onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladım.

O sırada sırtına ince paltosunu giyen Chase hızlıca içeri girdi. “Zamanında gelmenize çok sevindim. Hadi, gidelim.”

Camille bulduğumuz kolyeyle ilgili detayları anlatırken ekip otosuna bindik.

“Lanet olsun,” diyen Chase emniyet kemerini takıp bize de aynısını yapmamızı işaret etti. “Sanırım bunun basit bir nefret suçu olmasını umarak aptallık ettim. Tabii nefret suçu diye bir şey varsa. O zaman aradığımız şey, sizi bu işin arkasındaki büyücülere götürecek olan bilgiler? Ben size destek vereceğim ama bu alçakların içini ve dışını siz daha iyi biliyorsunuz.”

“*Alçaklar* onlar için doğru bir kelime oldu... ama yeterince güçlü değil. Şu konuya gelirsek. Sanırım Andy Gambit hakkındakileri duydun?” Ellerime baktım. Onunla bu za-

mana dek bir sürü sorun yaşamıştık. Chase, bizim onu görmezden gelmemizi istiyordu ama hiçbirimiz o küçük pislğin yüzünü gördüğümüzde sinirimize hâkim olamıyorduk.

“Evet, kefaletle kurtuldu bile. Eminim şimdi polis zulmünü anlatan bir şeyler yazıyordur. Camille, yaptığı tacizden şikâyetçi olmayı düşündün mü?”

Koltuğundan öne eğilip güldü. “Sen ne düşünüyorsun? Şikâyetçi olmalı mıyım? Dumanlı durumu öğrendiği zaman neler olabileceğini düşünebiliyor musun? Açıkçası, kocalarımı Gambit’in üzerine salıp bizi bir daha rahatsız edemesini istiyorum.”

“Benim önümde böyle şeyler söyleme! Ben insanları cinayetten uzak tutmakla görevliyim, cinayete teşvik etmekle değil!” Chase yutkundu. “*Olmaz*. Kesinlikle olmaz. Sorunu kısa vadede çözse de uzun vadede bir işe yaramaz, çünkü onun yerini daha kötüler alabilir. Hayır, Gambit’e yeterince ip verin; bırakın kendini assın. Bekleyin ve görün. Onun gibiler kendini her zaman mahveder.”

Park alanından yavaşça uzaklaşırken, Chase bana not defterini açmamı işaret etti. “İlk durağımız neresi? Sen seç.”

İsimlere baktım. “Claudia’ya gidelim. Exo’nun son zamanlarda “pek hoşlanmadığı” biriyle bir görüşmesi olduğunu söylemişti. Ayrıca suçluluk duygusu içini kemiriyor. Bence elinden geleni yapmak istiyor.”

Şahsen, kurt kadın için endişeleniyordum. Kurtlar eşlerini kaybettikleri zaman diğer çiftler gibidirler ama yas tutmanın stresiyle kolaylıkla hayvan haline dönüşürler. O

zaman da kayıpları, diğer varlıklar için tehlike yaratmaya başlar. Claudia kontrolünü kaybederse, sokakta kurt halinde dolaşıp matemle etrafına saldıracaktır.

Claudia ve Exo'nun evi Kraliçe Anne Mahallesi'ndeydi. Sessiz, şık, abartısız bir yer. Arabayı, çocukların caddeye çık-malarını engellemek için diktikleri çitlerin yanına park ettik. Çocuklar bahçedelerdi; okuldan eve yeni dönmüşlerdi. Büyü-k ağabeyleri onlara göz kulak oluyordu. Bir anda büyük çocuğun yüzüne bir kez daha baktım. Exo'nun birebir aynı-sıydı. Tek fark, biraz daha genç görünmesiydi.

Arabadan inip yürümeye başladık. Ellerimi ceplerime sıkıştırıp başımı iki yana salladım. En azından en zor kısım –ölüm haberini verme kısmı– geçmişti. Fakat şimdi de Clau-dia'nın acısına ve kederine burnumuzu sokuyorduk. Yapmak üzere olduğumuz şeyden nefret ediyordum.

Bahçe kapısından içeri girdiğimizde çocuklar bize kı-saca bakıp oyunlarına geri döndüler. Çocukları izleyen genç, başıyla selamladı ama sessiz kaldı. Gözleri halka halka ve kırmızıydı; ağladığını kolayca söyleyebilirdim.

Chase kapıyı çalınca, açan Claudia bizi sessizce içeriye davet etti. Oturma odasını gösterince usulca koltuklara otur-duk. Claudia ise yine konuşmadan sallanan, tahta sandalye-sine geçip bacaklarına bir battaniye örttü. Yaşlıca bir adam içeri girdi –bu adam da Exo'ya benziyordu– ve bizi tepeden tırnağa süzdü.

“Orick, bu İnsan Peri Olay Yeri İnceleme ekibinden Şef Chase. Bunlar da Delilah ve Camille D'Artigo. Orick,

Exo'nun kardeşi... kardeşiydi." Son sözlerini acıyla söyledi. Exo'nun adını söylediğinde büzüldü ve başını öne eğdi. "Biraz çay alabilir miyiz?"

"Tabii ki Caudia." Orick iki parmağıyla bizi selamlayıp muhtemelen mutfağı geçti.

"Acını dağıladığımız için özür dileriz ama dün gece Exo'nun bir konferansı reddettiğini söyledin?" Chase ses-sizce kalemini ve not defterini çıkarıp yazmaya hazır hale geldi. Claudia'yla kibarca göz teması içinde olmaya özen gösteriyordu ama dik dik bakmaktan kaçınıyordu. Beden dili sayesinde yönlendirecek kişinin Claudia olduğunu ona hissettiriyordu. Akıllıca bir hareket. Çok akıllıca. Chase, onunla ilk tanıştığımızdan bu yana çok şey öğrenmişti.

Claudia duraksadıktan sonra kahve sehпасının üzerindeki randevu defterini işaret etti. "Kim olduğunu bilmiyordum. Dün gece de dediğim gibi, onları reddettiğı için tartışmıştık ama benim tek ilgilendiğim şey onun geri çevirdiğı paraydı." Burnunu peçeteyle silerek öksürdü.

"Kulağı çok korkunç geliyor, değil mi? Ben parayı düşünüyordum... onun kararına güvenmedim, bakın şimdi neler oldu."

"Senin hatan değil, Claudia. Buna sebep olacak hiçbir şey yapmadın." Chase yavaşça elini sıkıp durdu ve yüzünde güzel bir gülümsemeyle ona baktı.

"Evet, haklısın." Claudia ürperdi, ardından konuşmaya devam etti. "Randevu defterinde bir şeyler bulabilirsiniz. Olay bir hafta önce gerçekleşti. Hatırladığım kadarıyla çar-

şamba günüydü. Perşembe çöp atma günüydü. Exo çöpleri dışarı çıkarmayı unuttuğu için söyleniyordum. Tartışmamızdan sonra otele gitmişti, ben de bu işi oğlumun yapmasını istemiştim.” Her bir kelimenin üzerinde oyalanıyordu; sanki günlük hayatın hatıraları acısını azaltıyordu.

“Sanırım alışılmışın dışında bir şeyler var mı diye deftere bir baksak iyi olur.” Ben defteri elime alırken Chase de kibarca Claudia’yı sorgulamaya devam ediyordu. Defteri açınca Claudia’nın sesi odada yankılandı. Camille bana yaklaşıp omzumun üzerinden deftere baktı.

Pazartesi den başlayarak bir buçuk hafta öncesini açtım. Hiçbir tuhaflık görünmüyordu. Salı gününde de öyle. Fakat çarşamba günü saat iki ila üç arasında *V & J/ Enerji Değişimi*’yle bir görüşme kaydedilmişti.

“*V & J?* Van ve Jaycee?” Kendimi durduramadan sözler dudaklarımdan dökülürken içim yandı. Başımı kaldırıp Camille’e baktım.

Camille’in rengi atmıştı, başını yavaşça iki yana salladı. “Enerji Değişimi. *Lanet olsun!* Hemen harekete geçmeliydik. Biliyorum, ilk işareti görür görmez bu konu üzerine gitmek sorun yarattı ama bahse girerim... onların bu işin içinde olduğundan şüphelendik.” Claudia öne eğilirken Camille başını kaldırdı.

Claudia anlatmaya başladı. “Evet, bahsettiği yer orasıydı. Şimdi hatırlıyorum, bir toplantı olacağından bahsetti... vampirlerin miydi? Hayır... vampir değildi, ama... bilmiyorum. Hatırlayamıyorum.”

Randevu defterini de yanımıza alarak gitmek için toplanırken neyle karşı karşıya olduğumuzu merak ediyordum. Van ve Jaycee'nin bir kulüple meşgul olduğunu düşünmüştük ama Koyanni'yi kapattığımız zaman amacının farklı olduğunu anlamıştık. Şimdi, Enerji Değişimi özellikle büyücülerin büyülü bir toplanma alanı olabilirdi. Ölüm büyüsü yapan büyücüler de barındırırsa hiç şaşırmazdım. İki grup birbirinden çok da farklı değildi. Bu da Telazhar ile eşinin arasındaki bağı açıklıyordu.

Claudia'ya teşekkür ederek evden ayrıldık. Tek istediğim, bunun bir an önce sonlanmasıydı. Oysa ensemdeki ürperti zorlu bir yola girdiğimizi hissettiriyordu.

6. Bölüm

Temiz havaya yeniden çıkınca yağmur sonrası oluşan ağır havayla karşılaştık. Park platformunda oynayan çocukların yanında durduk.

Camille, “Artık bir babaları yok,” diyerek dudağını ısırdı. “Ama en azından, babalarının onları sevdiğini biliyorlar.”

Bizim babamızı düşündüğünü biliyordum. “Haklısın... ama her baba duygularını doğru bir şekilde gösteremiyor. İyi olacaklar.” Koluna hafifçe dokundum. “Çok güçlü bir anneleri var. Claudia oteli işletmeye devam edecek. Exo’nun hayallerinin yok olmasına izin vermeyecek.”

Arabanın içine girerken ceptelefonum çaldı. Tim Winthrop’tan bir mesaj gelmişti. Tim, namı diğer Cleo Blanco, bilgisayar kurduna dönüşen kadın taklitçisi, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin internet sitesiyle ilgileniyordu. Mesajını okuyup iç çektim.

“İnsanlar ne yapmak gerektiğini merak ederek internet sitesini mesaja boğuyormuş. Bazı kendini bilmezler de dansın derdine düşüp şimdi nerede yapılacağını soruyormuş.”

“Duygusuz salaklar, olanlardan sonra hâlâ dans diyebiliyorlar.” Camille, kurşungeçirmez camın izin verdiği oranda ön koltuklara doğru eğildi. “Frostling haklıydı. Acil bir toplantı yapmalıyız ama fazla duyurmasak iyi olur. Telefon zinciriyle haberleşiriz. Bu pisliklerin büyük bir toplantıyı da havaya uçurmasını istemeyiz.”

“Aslında neden büyük dansı beklemediklerini merak ediyorum.” Bu düşünceye dalmıştım ama ne kadar çok düşünürsem o kadar çok canımı sıkıyordu. “Neden?”

Chase sağa dönmek için şerit değiştirirken, “Ne neden?” diye sordu. Bir sonraki durağımız Marion’un kafesiydi.

“Neden dansa kadar beklemediler? Bombayı neden içerde bir avuç insan varken patlattılar? Birkaç hafta bekleseler çok daha fazla ölüm olurdu. Hiç mantıklı gelmiyor.”

“Belki de öyle değildir. Amaçları miktarsa haklısın, ama belki de istedikleri korku salmaktı?” Chase, Doğaüstü Varlık Kafe’nin yanındaki park alanına yanaştı. “Diyelim ki sadece doğaüstüleri öldürme peşinde değiller... başka ne isteyebilirler ki?”

“Huzursuzluk yaratmak?” dedi Camille.

“Belki de.” Bunu bir süre düşündüm. “Ya şüpheyi başkalarının üzerine çekmek istiyorlarsa? Safkan insanlarla doğaüstüler arasında nefret savaşı başlatmanın peşindelerse?”

“Ama bombayı kimin yarattığına dair elimizde net kanıt

var. Suçu insanların üzerine atmak istiyorlarsa canya kullanmalarının sorun yaratacağını düşünemediler mi?” Camille başını iki yana salladı. “Bundan daha fazlası olmalı.”

“Bizim kokuyu tanıyacağımızı düşünmezlerse böyle bir şey yapabilirler. Sonuçta biz büyücü değiliz. Kokuyu tanıyan Shamas’tı. Ayrıca kolyeyi bulmam da tamamen şans eseri idi. Mantıken o metal parçası yangında erimeliydi.”

“İşte burada haklısın. O zaman belki de insanlarla doğaüstülerin arasındaki çatlağı derinleştirmeye çalışıyorlardı. Peki ama neden?” Camille dudaklarını büktü. “Cevap her ne ise, onları hemen bulmalıyız. Bunun bir daha olmasına izin veremeyiz.”

Chase boğazını temizledi. “Bana mı anlatıyorsun!” Bir anda susarak uzun bir iç çekti. “Size söylemem gereken bir şey var. Üçlü Bela’yla ilgili testin sonuçlarına ulaştım. Aeval bu sabah beşte sonuçları almam için beni aradı.”

“Ve?” Hepimiz can kulağıyla dinliyorduk. Chase, Abıhayat Suyu’ndan verildiğinden beri değişmişti. İçinde yatan güçler gün yüzüne çıkıyordu ve onun dönüştüğü şeye şaşırarak bakıyorduk. Fakat hiç kimse iksirin ona tam olarak ne yaptığından emin değildi. Bu nedenle Camille, Titania ve Aeval’la konuşup, Chase’e neler olduğundan emin olmak için bir test yapmalarını istemişti.

Arabayı park edip kontağı kapatırken bir saniyeliğine eli titremiş gibi göründü. “Daha önce böyle bir şey hiç görmediklerini söylediler. Abıhayat Suyu’nu içen pek çok insan şu anda olduğu gibi kalmaya devam edermiş; sadece zamanla

kaybettikleri bazı özellikleri alırlarmış. Benim geçmişime bakmışlar. Nasıl olduğunu sormayın çünkü bilmiyorum. Aeval geçmişimde peri olmadığını söyledi. Görünüşe göre geçmişimde sadece büyük büyük büyük büyük ve bu şekilde devam eden bir büyükannem veya büyükbabam varmış ama bu da şu anki gücümün kaynağı olamazmış.”

Camille parmaklarını şaklattı. “Bir şeyler olduğunu biliyordum. Normal insanların enerjisinden daha parlak bir ışığın vardı ama peri olmadığını biliyordum. Bu demek oluyor ki...”

Chase yüzünü ekşitti. “Aeval’a göre kız arkadaşıma bağlıymışım demek oluyor. Bir de Kraliçe Asteria’ya. Onlar bunu çözebilirmiş.”

Camille heyecanlanırken ben gülmemek için kendimi zor tuttum. Çok saçmaydı... Fazlaca insan olan dedektifimiz Elflerin Kraliçesi’ne bağlıydı.

“Bu yüzden içinde akan bir güç hissediyorsun. İçindeki elf mirasın yüzünden.” Camille, bir şey keşfetmiş gibi başını salladı. “Tabii ki... ama insan yanının ağır basması yüzünden zor olacak. Sen de kısmen kız kardeşlerimle yaşadığım durumları, yani iki farklı kanın birleşimini yaşayacaksın.”

“Aeval da aşağı yukarı böyle şeyler söyledi. Dediğim gibi, elf genlerim fazlaca geride kalmış; o kadar eski ki kendimi elf diye tanımlayamam. Fakat demek ki Abıhayat Suyu’nun, güçlerimi harekete geçirmesi için çok da eski değilmiş. Aeval bu güçlerin tam olarak ne olduğunu söylemedi. Astral seyahatle veya sesle büyüü öğrenirsem çok güzel şeyler yapabileceğimden bahsetti. Sanırım dil, emirler, iletişim ve as-

tral seyahat benim en güçlü alanlarım.”

Başını gökyüzüne çevirdi. Karanlık bulutlar güçlü bir yağmur yağacağını işaret ediyordu. Kar kışı bittiğine göre artık dondurucu yağmurların zamanıydı. Her şey ıslak, yerler vıcık vıcık, hava hep nemli olurdu.

“Ne yapacağıma veya buradan nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok,” dedi yumuşak bir sesle.

“Şimdilik anı yaşa.” Elimi omzuna koydum. “Sharah’a bağlı olma konusuna gelince, uzak ilişki insanı olsan da sorun yaşamayacaksınız.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Sanırım sorun olmaz.”

Ardından kapıyı açıp arabadan inerek sessizce ilerledi.

Marion kendi ofisindeydi. Ağır bisküvi, tarta ve her zamanki gibi sunulan salçalı soslu köfte kokusu restoranda yüzümüze vurdu. Doğaüstü Varlık Kafe, şehrin her yanından gelen doğaüstülere hizmet veriyordu ama bazı safkan insanlar da yemek yemeğe geliyorlardı; özellikle yemeğin kalitesi onları cezp ediyordu.

İçeri girince ağzım sulandı. Çıkmadan önce muhakkak tarçınlı rulolarından almayı aklıma koydum. Fakat şimdilik garsonu takip ederek tabak yığınlarının arasından arkaya geçince, Marion’u masasının başında, sabırlı bir şekilde hesaplarla uğraşırken bulduk.

Yüzü durgun ve sakindi. O anda çakala dönüşebilenlerin ölümle nasıl başa çıktığını merak ettim. Onlar Büyük Hok-

kabaz'ın izinden gidiyorlardı. Büyük Hokkabaz nereye gitse, belayı oraya sürüklerdi.

Odaya girince başını kaldırarak yarım ağızla bize gülümseyip selamlamak için ayaklandı. Oturmamızı işaret edince Camille ve ben masanın önündeki sandalyelere oturduk. Chase not defterini çıkarırken bir sandalye çekti.

“Düşünebildiğim her şeyi didik didik ettim ama korkarım sizin için fazla bir şey bulamadım. Sadece... bir şey ama işinize yarayıp yaramayacağından emin değilim.” Marion törenlere gelemezdi.

“Nedir?” diye sordu Chase ipucunu öğrenmeye çalışarak.

“Trixie'nin yeni bir erkek arkadaşı vardı. Bir vampir. Trixie her zaman kan emicilere ilgi duyardı. Ben onaylamadım, ailem de onaylamazdı ama o, yetişkin birisiydi ve elimizden bir şey gelmiyordu.”

“Çok zor,” dedi Camille. Trillian'ı ve onunla ilk çıktığı zamanlar kendisine verdiğimiz tepkiyi düşündüğünü biliyordum.

“Evet, çok stresli bir dönemdi. Bir şey söylersek ilişkisini saklayacağını düşünüyorduk. Bu nedenle... ona göz yumuyorduk. Her neyse, yakın bir zamanda bir gece eğlenmeye gittiler. Ama Trixie mutsuz bir şekilde geri döndü. Bana, Bryan'ın arkadaşlarının –Bryan, sevgilisinin adıydı– bütün gece ondan bilgi almak için kendisi ve etrafta yaşayan çakala dönüßenler hakkında sorular sorduğunu anlattı. Çok rahatsız hissedip oradan ayrılmıştı.”

Derin bir nefes aldım. “Dur da tahmin edeyim, gittikleri kulübün adı Enerji Değişimi'ydi?”

Marion koltuğunda kaydı, kaşlarını endişeyle çatı. “Evet, nereden bildin?”

“Exo Reed de o gruptan birileriyle otelde düzenlenecek bir konferans için görüşme yapmış. Grubun Van ve Jaycee tarafından yönetildiğini düşünüyoruz. Kurt Dikenî üretmek için Koyanni’yle çalışan büyücüler.”

Bir saniye geçti. İkinci... Ve ardından Marion konuştu. “Tamam ama Koyanni neden lanet vampirlerle birleşsin ki?”

“Koyanni’nin kendine çok güçlü ölüm büyücülerini bulduğunu düşünüyoruz; büyücülerle de bağlantılı olanlar, en azından Van ve Jaycee’yle. Bazı vampirler ölüm büyücülerle dolaşıyor, yani Öteki Dünya’da öyle yapıyorlar. Bryan da Trixie’den bilgi almak için onu oraya götürmüş olabilir. Muhtemelen ona bir ücret ödemişlerdir. Bence Bryan onların dalkavuklarından biri. Parayla ya da şantaj yoluyla kendilerine bağlayıp kullanıyorlardır. Trixie ne kadar zamandır onunla çıkıyordu?”

“Birkaç haftadır. Trixie çok heyecanlıydı. Dediğim gibi, vampirlere ilgisi vardı.” Marion masasında bir şey aramaya başladı.

“Başka kaç tane vampirden hoşlandı?” Trixie’nin vampir sevmesinin bilinen bir gerçek olduğunu düşündüm. Böylece Bryan’la görüşmelerini sağlamak zor olmamıştır.

“Çok fazla. Bir sürü sohbet sitesine girerdi ama en çok Keskin Diş Seven Kızlar sitesinde takılırdı.” Marion başını salladı. “Trixie her zaman çok açık birisidir. Bu kadar açık olmanın tehlikeli olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi. Site-

lerde bile kendi adını kullanırdı ama onu neden öldürsünler ki? Hedef Trixie miydi?”

“Henüz bilmiyoruz fakat ondan bilgi almaya çalışmış-larsa dahası da olmalı.” Camille’e baktım. “Şu lanet kulübü incelemeliyiz.”

Marion masada aradığı şeyi bulup bize uzattı. “Trixie bunu geçen hafta dinlenme odasında unutmuş.”

Kibrit kutusunu elime aldım. Siyah zemin üzerinde, ortasında X olan yeşil alevlerden bir halka logosu vardı. Siyah zemine beyaz harflerle *Enerji Değişimi* yazılmıştı. Arkasını çevirip adresi okudum ama burayı zaten biliyordum. Daha önce görmüştük.

“Tamam. O zaman elimizde eski bir ölüm büyücüsü, büyüçüler, Koyanni ve bu kulüp var. Bir şekilde hepsi birbiriyle bağlantılı. Vampirlerin hepsinin katıldığını düşünmüyorum; Bryan hariç.” Kibrit kutusunu Camille’e verdim. Elinde tutarak gözlerini kapadı.

Bir süre sonra gözlerini açarak kutuyu hızla masaya koydu. “Şey... bunu daha sonra konuşuruz. Mekânı sevmedim, beni içine çekiyor.” Bana bakıp, *şeytan ırkı*, diye dudaklarını oynattı. Marion fark edemeyecek kadar dalgındı.

“Bryan’dan çok bahsetti mi?” Menolly’nin onun izini sürebileceğini, Roman yardım ederse onu sorgulayabileceklerini düşündüm.

“Fazla bir şey söylemedi. Dediğim gibi, ailemiz duyunca çılgına döndü. Ben adamın bir dert olduğunu biliyordum. Vampirleri sevmediğim için değil... ama bu adam... ölümü

çağrıştırıyordu. Bütün vampirler çağrıştırır ama bu en uç seviyedeydi ve sürekli hissettiriyordu. Trixie için endişeleniyordum.”

Marion atkuyruğu yaptığı saçından dışarı çıkanları eliyle yüzünden atıp iç çekti. “Doğrusu, Trixie ailenin asi olanıydı. Durulmadı. Bir kere, çocuk yapmak istemiyordu, ki bu büyük bir sorundu. Aile onun evlenip bir sürü çocuk yapmasını istiyordu. Onun durulmasını ve benim gibi bir hayat kurmasını istiyorlardı. Oysa Trixie işten işe koşuyordu. Birkaç sene önce Dead End Boys grubundan bir davulcuyla yaşamak için otostop çekerek Kaliforniya’ya gitmişti; sonuçta vampir seven biriydi. Fakat işler istediği gibi gitmediği için geri dönüp benimle çalışmaya başladı.”

Marion bana baktı. Gözyaşlarıyla dolan gözleri parlıyordu. “Onu kimin öldürdüğünü bulun, lütfen. Trixie oradaki en öne çıkan kişi değildi ama bu yine de onu özel yapar. Ve... o benim kardeşim.”

Bir anda masasını düzeltmeye başlayınca, bize verilen işareti anladık. Kibrit kutusunu kapıp cebime koydum, sonra kapıya yöneldik. Ön kapıya geldiğimizde kendime tarçınlı rulolardan almayı unutmuştum. Marion’un yüzündeki acı, iştahımı kapatmıştı.

Arabaya geri dönünce Camille kibrit kutusunu yeniden eline aldı. Kutuyu avuç içine bıraktığım anda Camille titredi. “Bu hiç hoş değil. Şeytan ırkı enerjisi, özellikle Tregart enerjisi

hissetmeye başlıyorum, pek çoğuyla karşı karşıya geldik.”

Chase küçük bir ses çıkarınca ona döndüm. Onu neredeyse öldürecek olan ve hayatını sonsuza dek değiştiren bir Tregart’tı. Geçen seneden beri onlardan korkardı fakat şimdi gözlerinde tehlike işareti vardı. Korkmuş gibi değil de sinirli görünüyordu.

“Yani, elimizde Van ve Jaycee var. Bence artık rahatça bu işin içinde olduklarını söyleyebiliriz. Onlar hem büyücüler hem de Tregart. Her şeyle bağlantılı görünen bir de kulübümüz var. Telazhar da muhtemelen içinde... başka ne kaçırıyoruz?”

“Gereksiz şeyler?” Camille güldü ama hemen dudaklarını sıktı. “Her ne peşindelerse niyetlerinin iyi olmadığı belli. Sorun şu: neden Trixie? Neden onu kullandılar?”

“Çünkü çakala dönüşebilenler hakkında bilgi sahibi. Çünkü Koyanni hesaplaşmak için hâlâ dışarıda ve kendilerinin daha az dengesiz olan kardeşlerinden nefret ediyor. Çünkü...” Bedenimden soğuk ter boşaldı. “Çünkü Marion bize onlardan bahsetti. Onlar da bir şekilde kendilerini ele verenin Marion olduğunu öğrendi.”

Camille parmaklarını şaklattı. “Trixie onlara bundan bahsetmiş olabilir ya da... Trixie’yi öldürerek... nefret ettikleri birinden intikam aldılar. Aile üyelerini öldürerek?”

“Bence haklısın ama Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’ni havaya uçurmak bu noktada çok mantıklı olmazdı. Neden Trixie’yi tek başına öldürmediler? Diğerlerine de zarar verdiler?” Chase boğazını temizledi. “Ben hâlâ safkan insanlarla

doğaüstüler arasında sorun çıkarmaya niyetli olduklarını düşünüyorum. Trixie'yi ortaya atmak işin ekstrasıydı.”

Bir süre düşündüm. “Haklı olabilirsin. Psikolojik bir çatlak yaratmaya çalışıyor bile olabilirler. Küçük bir ordu-muz olduğunu biliyorlar, biz kendimize güvensek de onlar sayıca çok üstün. Üstelik bizi buradan göndermek için biz harekete geçmeden önce pek çok şey yapabilirler. Nöbette olurlar. Bizi alt etmeye uğraşırlar.”

Camille yeniden arka koltuktan eğildi. “Peki, sırada ne var?”

“Diğer iki aileyi de ziyaret edip Enerji Değişimi'yle bağlantıları var mı diye kontrol etmeliyiz. Çünkü şimdiye kadar oldukça bağlantılı göründü.” Chase arabayı çalıştırınca bir sonraki kurbanın evine yol aldık.

İşimizi bitirdiğimizde Thomas, Salvatore ve Enerji Değişimi arasında bir bağlantı bulamadık.

Chase bizi arabayı park ettiğimiz yere bıraktı. “Bu akşam yedide Sharah'la geleceğiz.” Durdu. “Bir akrabanla çıkıyor olmam sence garip değil mi?”

Güldüm. “Sharah endişelenmene gerek olmayacak kadar uzak. Ayrıca bir düşünsene dostum, sen asil kandansın.”

Başını iki yana salladı, yorgun görünüyordu. “Hâlâ yarı elf olduğuma inanamıyorum. Çok küçük bir noktadan ama...”

“Bizim dünyamıza hoş geldin.” Camille başını iki yana salladı. “Biliyor musun, şu anda azınlık kısmındasın. Andy

Gambit artık pis yazılarında senden de bahsedecek. Bir dahaki sefere o sapığa yumruğu geçirdim diye bana öğüt vermeden önce bir düşün. Hâlâ yaptığı şeyi Dumanlı'ya söylemeyi düşünüyorum.”

“Hayır! Yani... şimdilik boş ver. Bakalım onu Seattle'dan göndermenin daha düzgün bir yolunu bulabilecek miyim.” Chase binaya girerken biz de cipime bindik.

Camille emniyet kemerini takarken sordu. “Enerji Değişimi konusunda ne yapacağız?”

“Her zaman yaptığımız şeyi. Araştırmak. Olabildiğince detaya inmek.” Park yerinde arabayı çalıştırıp evin yolunu tuttuk. “Menolly'yle konuşup Roman'ı Bryan hakkında bilgi almak için ikna etmesini istemeliyiz. Aslında, şu sohbet sitesine bir bakmamızda sakınca olmaz. Belki Trixie'ye ait bir şeyler buluruz.”

“Sence Roman bu adam hakkında bilgi sahibi olsa da bize söyler mi?” Camille omuzlarını silkti. “Hâlâ Roman'la ilgili fazla bir şey bilmiyoruz. Ya da Menolly'den ne istediğini. Roman'ın iyi biri olduğunu düşünüyor, ona güveniyorum ama gerçeklerle yüzleşmeliyiz. O eski bir vampir, Dredge'den bile daha güçlü. Ayrıca Kızıl Peçenin Kraliçesi olan Kanlı Wyne'in oğlu. Bir vampiri ihbar edecek birisi değil.

Roman'la ilgili benim de endişelerim vardı ama şimdi anlatmak istemiyordum. Menolly herkese fazlasıyla şüpheli yaklaşmasına rağmen bu adama karşı gardını düşürmüştü. İçimden bir ses, Nerissa'nın ona veremediği cinsel hazzı

Roman verdiği için ona düşkün olduğunu söylüyordu. Âşığını tehlikeye atmadan. Vampirlerin hazları hem güçlü hem de ikna edici olur.

“Evet, bütün bunları düşünmeliyiz ama bu gece Iris’in düğünü var ve dışarı çıkıp kulüpte avlanma gibi bir imkânım yok. Fakat yarın, incelemeye başlayacağız. Menolly de bizimle gelebilir. Derrick bara göz kulak olur.” Arabayı park ettim. “Şimdi gidip erken geldiğimiz için Iris’e sürpriz yapalım.

Camille’in telefonu çaldı. Telefonu açarken homurdandı. “Efendim? Şimdi ne oldu? Ah, lanet olsun. Başa çıkamaz mısınız? Hayır, hayır. Tamam, on-dakika içinde orada oluruz.”

Telefonu kapatırken bana baktı. Mideme bir acı saplanıyor ve durmadan derinleşiyordu. “Bu sefer kiminle savaşıyoruz?”

“Chase aradı. Kalabalık bir bisikletli grubu –Shamas, Tregart olduklarını söylemiş ama diğer herkes bir grup haydut olduğunu düşünüyormuş– Davinika adlı mini alışveriş merkezini harap ediyormuş. Aurora Boulevard’ı alıp sola, Alpine’e dön. Mümkün olduğunca hızlı gidelim; marketin sahipleri içeride tutuluyormuş. Chase de olabildiğince hızlı bir şekilde oraya gidiyor.”

Küfürler savurarak arabayı park alanından çıkardım. Camille de evdekileri destek için aradı. Şeytanlar Iris’in düğününde bir sorun çıkarırlarsa, hepsini şenlik ateşinde pişirecektim.

* * *

Davinika etraftaki tek mini alışveriş merkeziydi. İçinde küçük mağazalar vardı ve burada daha çok doğaüstüler alış-veriş yapardı; genellikle doğaüstüler. Oradan, Target'ta bulamadığımız şeyler alabilirdiniz. Küçük dükkânlar başka insanlar tarafından kiralanmış olsa da Davinika, Jade Thompson'a aitti; kökeni bilinmeyen dönüşebilenlerden. Geçmişinin ne olduğunu ve bugünkü haline nasıl geldiğini bilmese de pek çok şekle dönüşebiliyordu. Birkaç ay önce Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'ne katılmıştı.

Oraya vardığımızda Dumanlı, Morio ve Shade, Ionyc Denizi'ne doğru yoldaydılar. Silahlarımızı getiriyorlardı. Onlar Madroña ağaçlarıyla donatılmış adanın yanındaki park alanında görününce biz de cipten indik.

Hızla yanlarına gidince Shade benim her zaman kullandığım gümüş, uzun uçlu hançerim Lysanthra'yı uzattı. Morio da Camille'e bir hançer verdi.

"Durum nedir?" diye sordu Dumanlı. "Tregartlar dediniz?"

"Bir kısmı. Polis arabası var. Shamas ve ortağı içinde." Kapının yanındaki polis arabasını gösterdim. Arabanın kapisında Peri İnsan Olay Yeri Araştırma Ekibi amblemi vardı.

O kısma doğru ilerlerken başka bir araba daha yanaştı. Siren çalmıyordu ama üzerindeki mavi ve kırmızı ışık yanıyordu.

Bir tek Morio ve Camille konuşuyordu. Fısıldaşmak için başlarını birleştirmişlerdi. Onları saran kara ölüm büyüsünü hissedebiliyordum. Hiç şüphesiz büyüü planlıyorlardı.

Morio, iyileştiğinden beri çok daha vahşi bir havaya bürünmüştü; eskisinden daha ölümcül görünüyordu. Bir de Camille'in etrafındayken daha korumacı davranıyordu.

Kapıya vardığımızda, Chase'e baktım. "Kaç kişi olduklarını biliyor musun?"

Chase kaşlarını çattı. "Shamas telsizden yaklaşık on kişi olduklarını söyledi. İçeriye talan ediyorlar. Shamas ve Thayus bir kısmını yakaladı ama hepsini ele geçiremedi. Rehinelere de ulaşamadılar."

"Thayus yeni değil mi?" Camille ona doğru hızla baktı.

"Evet. O bir Svartan. Trillian tanıyor mu bilmiyorum." Chase hızlı bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorum, hepsinin bir-birini tanması mümkün değil, Seattle'da yaşayanlar hariç."

"Pekâlâ. İçeri girip onları dışarı çıkarıyoruz." Ön kısımdaki yerimi aldım. "Yönlendirmeme izin verin. İyi bir dövüş için avuçlarım kaşınıyor. Uzun zaman oldu."

Diğerleri bana bakıp arkamdan ilerlerken nabzım arttı. Bir süredir görevden uzaktaydım, iyileşiyordum. Camille'in kaçırılma olayında elimden geleni yapmıştım ama yeterli olmamıştı. Ailemi ve arkadaşlarımı zor duruma sokmamak için bir şeyleri değiştirdiğimi hissetmek istiyordum.

Davinika'nın kapıları menteşelerinden sökülmüş, kenara fırlatılmıştı. Tregartlar, insan taklidi yapan olağanüstü güçlü şeytanlardı. Bazıları gerçekten bir noktada *insandı*; dönüşümlerini durdurarak şeytan olmaktan vazgeçmişlerdi. Bir grup Cehennem Meleği gibi görünüyorlardı –ki bu hiç de kötü bir şey değil– ama karşılaştırmak gerekirse, bisikletçiler bir sürü

Scout Gençleriydi. Safkan insanların çoğu onlarla ilgili olağandışı bir şey hissederlerdi ama bunu sinire bağlarlardı.

Binaya yaklaşıncı, köşeden dikkatlice içeriyi izledim. Binanın sağ arka kısmında, içeriden gelen pek çok çığlık ve bağırıtı duyabiliyordum. Kapıya hiç koruma koyulmamış gibi görünüyordu; Tregartlar kendilerine çok güvenen bir gruptu.

“Pşşt. Buradayım.” Shamas koridorun sonuna doğru bir köşede saklanıyordu. Sessizce yanına ilerledik. Malzeme dolabının arkasından etrafı gözetliyordu. “Durum kötü. Thayus’u görüp takip etmeye başladılar. Üstesinden gelebildi mi bilmiyorum; ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmiyor. Çok öfkeli. Mağaza sahipleri ve pek çok müşteri binanın arka kısmına geçmeyi başardı. Jade akıllı birisi. Arkada sert demir bir kapı yaptırıp içeriyi bir odaya çevirmiş. Neden bu kadar paranoyak hale geldi bilmiyorum ama sebebi her ne ise şimdi kendi hayatını ve müşterilerinin hayatlarını kurtarıyor. Bildiğim tek şey, şeytanların içeri girmek için hâlâ kapıyı zorladıkları.

Shamas’ın yanında yere kan damlamıştı. Camille uzanıp kolunu tuttu. “Senin kanın mı? Yaralandın mı?”

Shamas başını iki yana salladı. “Hayır, birkaç müşteriyi yakalamayı başardılar ve... şimdilik sadece yaralılar diyelim. Buraya saklandım. Ya beni unuttular ya da şu kapıyı açmakla daha çok ilgilendiler.”

Gözlerimin önüne bir kavanoz sardalye kutusunu açmaya çalışan birinin görüntüsü gelince başımı sallayarak görüntünün gitmesini denedim.

“Harekete geçmeden önce bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” Daha çok silahlarını, kimin liderlik ettiğini bilmek istiyordum ama Shamas konuşunca gardımı düşürmeyi başardı. Hatta aslında hepimizin gardını...

Başını kaldırıp bir yana eğerek uzun bir iç çekti. “Evet, var. Göz ardı etmeyi ummuştum ama bilmeniz gerekiyor. İçlerinden birini tespit ettim.”

“Nasıl? Daha önce nerede gördün?”

Camille tuhaf bir ses çıkardı, viyaklama gibiydi. Ardından bir adım geriledi. “Hayır... ah Shamas, hayır...”

Shamas’ın gözleri Camille’le buluştuğunda sertti. “Ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi? Bir süredir bunu tahmin ediyordun ama benimle bu konuda yüzleşemiyordun.”

Camille başıyla onayladı. Aralarındaki gerilim artıyordu. “Temize çıkmanı bekliyordum. Bunu bana söyletme.”

Gözlerimi Camille’den Shamas’a çevirip kaşlarımı çatıttım. “Neler oluyor? Shamas? Camille neyden bahsediyor?”

Tuhaf bir duraklamadan sonra, Shamas omuzlarını dikleştirdi. “Bir noktada öğrendiğini biliyordum. Özellikle şununla evlendiğinden beri.” Morio’ya doğru bir işaret yaptı.

Morio sessizce gürlledi. “Kızların canını sıkmadığın sürece görmezden gelmeye niyetliydim ama bilmeleri gerekiyor. Özellikle de şimdi.”

“Lanet olsun, neler olduğunu söyleyecek misiniz?” Herkes bana baktı. Normalde Menolly veya Camille kadar küfür etmezdim.

“Pekâlâ.” Shamas nefesini toplayarak yavaşça başladı.

“Öteki Dünya’daki Tregartlardan birisi. Birlikte eğitildiğim büyücülerden biri. Lethesana’r’dan kaçmak için büyü yapmayı bu şekilde öğrendim. O zamanlar şeytandı ama şimdi çok daha güçlü.” Gümüş hançerini çıkarıp ölümcül silahını hazırlarken karanlık gözleri tehlikeyle parladı. “Size şunu söylemeliyim: O çok tehlikeli ve benden nefret ediyor.”

7. Bölüm

“Sen neyden bahsediyorsun?” Kafam karışmıştı. Dumanlı ve Shade de anlamamış görünüyorlardı. Camille durumu biliyor gibiydi; her ne olmuşa benim gözümünden kaçmıştı.

“Ben bir büyücüyüm.” Shamas yüzünü yere eğdi. Hem solgun hem de yorgun görünüyordu. “Lethesandar’dan bu şekilde kaçtım. Southern Westes’in kapısını açmayı bilen bir Tregart büyücüsü olan Feris tarafından eğitildim. Onunla tanıştığımda Ceredream yolu üzerine çalışıyordu. Beni yanında çırak yaptı. Oraya gittiğimi aileden kimse bilmiyordu. Hızlı öğrendim. Fakat kendimi şeytana dönüştürmeyi reddedince Feris çok öfkelendi. Sadece birinin kaçmasına izin vermişti ama sonra...”

Ağır bir şekilde ayaklarını sürüklerken ne demek istediğini anladım. *İsteyerek* bir büyücü aramıştı. Kesin bir şekilde yasak olmamasına rağmen, büyücüler genellikle Öteki Dünya’nın kuzey kısımlarında büyük savaflara hazırlanır-

lardı. Büyüleri büyük alanları tahrip ediyordu. Güney Wastes'te şehirler yaratarak –Elqaneve gibi– onların içeri girmesini engellediler. Büyücüler, cadıların ve sihirbazların aksine kibirli, kaotik olmaya meyillilerdi. Özellikle ateş elementleri ve zihin kontrolü üzerine çalışıyorlardı.

Ve bizim kuzenimiz de o yolu seçmişti. Shamas gizlice eğitilmiş, bunu da aileden saklamıştı.

Camille ağlayacak gibi görünüyordu. “Doğru olabileceğini düşündüm ama inanmak istemedim. Biz çocukluktan beri çok iyi arkadaşız, Shamas. Neler oldu?”

Camille'in hissettiği ihaneti tahmin edebiliyordum. Büyücüler ve cadılar çarpışmıştı. Anne Ay sürekli Chimaras, Güneşin Efendisi'yle anlaşmazlık içindeydi. Büyücüler Chimaras'a taparlardı. Bu nedenle Chimaras ile Anne Ay arasında Güney Wastes'te geçen büyük Scorching Savaşı'nda önemli bir rol oynamışlardı.

Shamas başını iki yana salladı. “Şimdi bunları konuşmak için vaktimiz yok ama söz veriyorum, her şeyi anlatacağım.” Elini Camille'in yanağını okşamak için kaldırdı ama Dumanlı'nın bakışlarını görünce hemen indirdi. “Tregartların üstesinden geldikten sonra bilmek istediğin her şeyi açıklayacağım.”

Shamas büyücülerle çalıştığını daha önceden itiraf etseydi, savaşlarımızda bize çok daha yardımcı olabilirdi, diye düşündüm. Kaburgasına bir dirsek attım.

“Dinle, bize şu anda yardımcı olabilmek için elinden geleni yap. Büyü yapman gerekiyorsa, saklamak yerine bizim yararımıza kullanmalısın.” Sesim istediğimden daha sert çıkınca Sha-

mas irkildi. Fakat özür dileyecek değildim. Şimdi her şey ortaya çıktığine göre, erkek gibi davranıp bize yardım etmeliydi.

Onun önüne geçip seslerin geldiği köşeyi inceledim. “Hadi, gidip onları alalım.”

Duvara yapışık bir şekilde ilerledik. Mağaza başka yerde bulunmayan ürünlerin satıldığı bir yerdi. Mağazada yaramaz kurt adamlar için ağızlıktan, normal ilaçlar kullanamayan doğaüstülerin kullandığı bitkisel ilaçlara ve yarı devlere bile uyabilecek her beden kıyafetlere kadar bir sürü şey vardı. Bundan bahsederken aklıma bir anda, bir süredir hiç yarı dev görmediğim geldi. Gün içinde Mayfarer’da dolaşan Peder vardı tabii ki. Fakat yine de Mayfarer’da yetişen barmen Jacko’yu özliyorduk. Lanet olsun, şeytanlar ortaya çıkmadan önce Jacko’nun ortalıkta olduğu *günleri* özliyordum.

Dolunayda kendilerine güvenmeyip sıkı bir dizginleme isteyen kurt adamlar için satılan koşum takımlarının olduğu raftan ilerledim. Normal bir şekilde dönüşüyor olmalarına rağmen sıradan kurt adamlardan daha güçlü oluyorlardı; bir grup yırtıcı hayvan gibilerdi. Aslında benim dönüşüm önceliğimde panter olsaydı ve kedi yerine dolunayda ona dönüşebilseydim, beni kafeslemeleri iyi bir seçim olurdu; Ölüm Bakiresi özelliklerimi de düşününce...

Hayvana dönüşebilenler için mamaların, tasların ve diğer malzemelerin olduğu kısmı da geçtik. Neredeyse hepimiz keskin dişlerimizin bir süre sonra büyümesini engellemek istiyorduk ve bu nedenle buradaki sert bisküvilerden çığniyorduk. Genellikle hayvan şeklindeki dişlerimiz hem sağlıklı hem de güçlü olsun

istiyorduk. Burnumu kokunun geldiği yere doğru kıvırdım. Bifteğin kokusu karnımın guruldamasına neden olunca, *keşke Marion'un kafesinden tarçınlı rulolardan alsaydım*, diye düşündüm.

Başımı sallayarak dikkatimi yeniden içinde bulunduğumuz duruma çevirdim.

Sağ tarafımda kalan duvarı izleyerek koridorun sonuna gelmiştik. Önümüzde farklı yolların birleşimi vardı. Sesler sağ taraftan geliyordu ve bana insan sesi değilermiş gibi geldi. Acı çeken sesler de değildi. İçimden, *keşke ışıklar sönük olsaydı*, diye geçirdim. Sigortayı kapatabilirdik ama panel muhtemelen binanın arka kısmında kalmıştı.

Köşeden başımı uzatarak Tregartları gördüm. İkisi demir kapıyı kırmaya çalışıyorlardı ama pek de başarılı değillerdi. Müşteriler orada olmalıydı. Tregartların üçü kan havuzunda yüzen bedenlerin etrafında toplanmış, içlerini didik didik ederek kurbanlarının kalplerini yiyorlardı. Yutkunarak sessiz kalmayı başardım. Diğer Tregartlar hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Hızla geri çekildim. Kahretsin! Bu noktadan konuşursak bizi duyabilirlerdi. Üstelik metal kapıyı tekmelemeleri onları daha fazla oyalamazdı. Diğerlerine gördüklerimi söylemeyi denesem, eminim bizi duyacaklardı. Chase'e işaret edip bana not defterini ve kalemmini vermesini söyledim. Gördüklerimi kâğıda yazdım. *Beş kişiler. İkisi kapıyı kırmayı deniyor. Üçü ölen iki doğaüstüyü yiyor.* Defteri uzattım. Herkes gördükten sonra hazırдық.

Kendimi güçlendirerek derin bir nefes aldım. Her dövüşten önce, *acaba hayatta kalacak mıyız*, diye düşündüğüm birkaç dakika olurdu.

İnsanlar öldü. *Arkadaşlar* öldü. Tregartlar şeytandı, tehlikeli ve yollarına çıkan herkesi öldürme niyetindeydiler. Hiçbir garantimiz yoktu. Lanet olsun, şeytanlarla veya başkalarıyla yaptığımız her dövüşte, hayatta kalmamız bir şanstı. Morio neredeyse ölüyordu. Chase ölmüştü. Camille dövülmüş, tecavüze uğramıştı. Zachary kalıcı felç geçirmişti. Trilian işkence görmüştü. *Hepimiz* zarar görmüştük.

Nefesimi bırakırken, elimde Lysanthra olduğunu hissettim. İçimde, güven veren bir arkadaş gibi tanıdık bir büyü akmıştı. Duygusaldı, hançerimle ben çok özel bir bağ paylaşıyorduk.

Hazır mısın? Sesi şiirsel ve melodiliydi.

Hazırım. Yanımda ol. Küçük bir parıltı yansıdı. Bana içindeki gizli gücü hatırlatıyor ve uygun gördüğü zaman salmaya hazır olduğunu belli ediyordu. Bir saniye sonra, arkamdan gelen diğerleriyle birlikte köşeyi dönünce mücadele başladı.

Sadece beşiyle karşı karşıyaydık ama Tregartlar çok güçlüydü. Köşeden, savaşmaya hazır bir şekilde dönerken yerde eğilmiş olanlardan biri hemen ayağa kalktı. Kapıyı kırmaya niyetli olan ikisi durup baltalarını bize yöneltti. Floresan ışıkları bıçak kısımlarından yansıdı.

Düşmanlarımızı tartarken bu zamana kadar gördüğümüz diğer Tregartlardan daha büyük ve daha pis olduklarını fark ettim. Belki de alttürleri vardı? Her neyse, şimdi boş lafa zaman yoktu.

Elinde balta olmayana doğru koştum; birine saldırırken

elinde uzun bıçakların olması avantajdı. Bu nedenle silahsız olana yöneldim. İrikıyım, kılılı birisiydi ve ölü balık gibi kokuyordu. Silahımı ona doğrultup saplamaya hazırlandım. Gürleyerek bir sıra zincir savurdu.

Lanet olsun, bu adamlar zincir kullanmakta iyiydi. Zinciri savurup karşı tarafın elindeki silahı ele geçirebilirlerdi.

Ben sağ tarafa kayınca üzerime savrulan zincir boşlukta çınladı. Diğerlerinin de savaştığını görüp kendi savaşıma odaklandım. Öğrendiğim tek şey buydu: Dikkatinin dağılmasına izin verme. *Asla*. Yoksa ölebilirdin.

Zincirden sıyrılıp öbür tarafa kayarak Lysanthra'yı savurdum. Hançerimin ucu, adamın derisini kesmeye yetti ama daha derinine gidemedim. Başının etrafından zinciri savururken geri çekildim. Ben geri çekilirken o da beni izledi ve zinciri gittikçe daha hızlı savurmaya başladı.

Ardından ben ne yaptığını anlamadan, daha da uzayan zincirini öbür eline alıp savurarak bana doğru fırlattı.

Zincir boynuma dolanıp kafatasımı parçalara ayırmadan bir saniye önce kendimi yere bıraktım. Sert inişle birlikte başımı iki yana sallayarak ani hareketimin sersemliğini attım.

Ayağa kalkmaya çalışırken adamın başımda olduğunu ve yumruğunu bana geçirmek için kaldırdığını gördüm. Elim benim yerime düşündü. Yarı oturur pozisyonda Lysanthra'yı adamın hayalarına savurdum. Lysanthra pantolonunu delip geçince Tregart çılgık attı. Kanı tadan Lysanthra daha fazlasını isteyerek beni öne çekti. Elimde kıvrılan hançerimin hazzını hissediyordum; daha fazla kana susayarak adamın işini bitiriyordu.

Rakibim yumruğunu indirdi; benim hançerimi testislerinden çıkarmaya çalışırken diğer elinde tuttuğu bıçak yere düştü.

Lysanthra beynimde konuşuyordu; hâlâ susuzdu. Onu rakibimin bedeninden geri çektim. Kanamayı engellemek için testislerini tutarken, ben hançerimi kaldırdım ve çenesinin altına saplayıp nefesimi saldı. Lysanthra, kan arzusunu karşılarken şarkı söylüyordu.

Tregart yere düşmeden önce ayağa kalkıp yeni hedefimi aradım. Dumanlı, uzun pençelerini karnına saplayarak şeytanlardan birinin işini bitirmek üzereydi. Shade de bir diğerinin üstesinden geliyordu. Camille ve Morio el ele vermişler, yeşil renkli bir dumanla dördüncü Tregart'ı öldürüyorlardı. Sonunda Tregart boğulup boğazını tutarak yere düştü.

Shamas da beşinciyle ilgileniyordu. Gözü karaydı; ilk hamleyi Tregart yapmıştı. Shamas'ın eli kan gibi bir şeyle kaplıydı ama sonrasında kan değil de dış plazma* olduğunu anladım. Avuçlarını öne sallayınca, elindeki madde şeytanın üzerine aktı. Tregart yanarak çılgılık attı. Yarisinin gittiğini fark etmeyerek yüzünü pençeledi. Ardından Shamas'a atıldı.

Kuzenimiz hiç şüphesiz fiziksel olarak güçlüydü. Hileyle rakibinin saldırısından kurtuldu ve yana savrularak Tregart'a tekme savurdu. Shamas tekme indirirken Tregart çılgılık attı.

Chase, şeytan yere düşerken bir çift mınçıkayı savurdu. Havada ses çıkararak savrulan tahta parçaları öyle hızlı bir şekilde indi ki hepimiz kırılan kafatasının sesini duyduk. Yüzüne çarpan diğer bir darbeye etraf kan gölüne döndü. Üçüncü darbede, yine kırılan kemikleri duyduk.

* Bir hücre içerisindeki sitoplazmanın farklılaşmış dış katı. (e.n.)

Chase'in yüzündeki ifade geçen zamanın öcünü aldığını söylüyordu bana. Önündeki bedeni parçalamadan önce yanına gidip omzuna dokunarak, sessizce durdurdum. "O, öldü, Chase. Öldü."

Chase başını kaldırarak yüzündeki saf öfkeyle baktı.

Ardından öfkesi duruldu ve önündeki şeytan cesedine bakarak kolunu indirdi. Bir şey söylemeye başladı ama ben başımı iki yana salladım. Bir çaresi yoktu. Her birimizin içinde kendi şeytanlarımız vardı.

"Diğerleri nerede?" Camille hâlâ kısık sesle konuşuyordu.

"Emin değilim ama bahse girerim ki burada bir yerlerdeler." Kapıyı tıklatıp etraftan dikkat çekmeyecek kadar kısık sesle içeridekilere seslendim. "Burası güvenli. Sizi kurtarmak için geldik."

Yavaşça bir anahtar sesi duyuldu ve metal kapı aralandı. Bir grup doğaüstü dışarı süzüldü, bazılarının –muhtemelen korkudan– şekil değiştirdiğini gördüm. İki köpek, bir baykuş ve hâlâ insan şeklinde saklanan üç kişi vardı. Çıkışa yakındık, pusuya düşmeden önce kesin oraya koşarlardı. Shamas dışarıyı gözetledi.

"Kaç tane... bisikletçi... olduğunu gördünüz mü?" diye sordum gruba.

Davinika'nın sahibi Jude, "Galiba dokuz. Dokuz tane-sini gördüm," dedi.

Shamas geri döndü. "Yeterince güvenli."

"Onları dışarı götür. Güvenli bir şekilde çıktıklarından emin ol." Mağaza sahiplerine döndüm. "Durumla biz ilgileniyoruz."

Hâlâ beş... *bisikletçi*... alışveriş merkezinin içinde. Bu nedenle lütfen Memur Olanda'yı takip edin ve o ne söylerse yapın."

Baykuş omzuna konduğu adamdan ayrıldı, köpekler de güvenle çıkabilmek için sessizce Shamas'ı izlemeye başladılar. Onların polis arabalarına yerleştiğini görür görmez kapıyı kapadım. Diğerlerine dönerek onları dinlenme odasına yönlendirdim. Tregartlar geri dönerse ve ihtiyacımız olursa içeriye girebilirdik; bunun işe yaradığını görmüştük.

Odada masa, sandalyeler, lavabo, fırın, buzdolabı, küçük bir banyoya ve küvete açılan kapılar vardı. Motivasyon için bir poster –dönüşmenin ortasında bir puma– asılmıştı. Üzerinde yazı vardı. *Kendin Ol* yazıyordu.

"Tamam, diğerlerini bulup olabildiğince hızlı bir şekilde halletmeliyiz. Jude haklıysa geriye dört tane kalıyor. Umarım alışveriş merkezinin iç kısımlarına dağılmamışlardır. Onları hemen alt etmeliyiz." Kâğıt havluyla hançerimi silince beyin parçaları ve kan yere damladı. Havluyu alıp çöpe atarak bulashık sabunuyla ellerimi yıkayarak kanı temizledim.

"Bir Tregart olsaydın nereye giderdin?" Morio etrafına bakındı. "Burası ne kadar büyük?"

"Çok fazla değil." Kaşlarımı çattım. "Mini alışveriş merkezinin iç kısımlarına ilerlesek iyi olacak. Neyse, Shamas'ı bekleyelim. Öldürdüklerimizin içinde –adı neydi? Feris– birlikte eğitildiği kişi var mı diye merak ediyorum."

Camille öfkeli bir ses çıkardı. "O pislikler tarafından eğitildiğine inanamıyorum. Shamas olmaz. O, bize saygı duyan tek kuzenimizdi."

Başımı iki yana sallayıp ellerimi havaya kaldırdım. “Sana saygı duydu, Camille. Shamas’ın bana ve Menolly’ye söyleyecek pek fazla şeyi olmadı. Bence ya sana hayrandı ya da büyüyle uğraşmanı seviyordu.”

Yüzünü buruşturdu. “Hayır, buna inanmak istemiyorum. O, öyle birisi değil...” Shamas odaya girdiğinde sesi alçaldı. “Nasıllar?”

“Güvende. Korkmuş. İnsanları dışarı çıkardıktan hemen sonra Thayus’u buldum; dışarı kaçmayı başarmış. Diğerlerinden saklandığını ama gözlerinin onların üzerinde olduğunu söyledi. Galiba arkadaşlarını benzettiğimizi görmüşler çünkü gözden kaybolmuşlar. Nasıl olduğundan emin değil ama... el ele tutuşup bir anda yok olmuşlar.”

“Harika. *Işınlanma*. Sahip olmalarını istediğimiz en son özellik. Bu arada, öldürdüklerimizin arasında Feris var mıydı?” Shamas’a baktım; onu deniyordum. Üzerinde fazlaca hüküm kurmuşum gibi hissediyordum. Camille çok büyük hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Shamas’ın onu tıpkı babamın da yaptığı gibi üzmesini istemiyordum.

“Hayır. Kaçtı. Aslında, bahse girerim ışınlanmalarını sağlayan oydu.” Shamas bir sandalye çekip bacak bacak üzerine atarak oturdu. Saçlarını geriden sıkıca örmüştü, gözleri parlıyordu, Camille’inki gibi kadife renklilerdi ama gümüş ışıltıları yoktu. Yakışıklı bir adamdı ve hiçbir zaman kız arkadaşsız kalmazdı. Benim saçlarımı toplamam kadar kısa bir sürede bir buluşma ayarlayabilirdi.

“Bize ondan bahset. Neler yapabilir?” Camille yavaşça

ensesine şaklattı. “Bunu yaptığına inanamıyorum, Shamas. Benim savaştığım düşmanımla çalışmana inanamıyorum.”

Dumanlı dik dik bakarken ve Morio soğuk bir bakış atarken Shamas uzun bir iç çekti. “Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Seni üzmem istemedim, Camille. Ben... ben her zaman seni kıskandım. Sen büyü çalışıyordun. Sen *yarı insandın* ama yine de Anne Ay’ın emrinde çalışmana izin veriyorlardı. Ben... benim çalışmama izin verecek hiçbirini bulamadım.”

“Ya Rythwar Hala ve Foss Amca?”

“Sütannem beni destekleseydi belki beni eğitecek bir yerler bulabilirdim ama Rytwar’ın kocası Foss Amca, Saray ve Hükümdarlık’a girmeme karar vermişti. Ben *soylu* birinin oğlu olmalıydım. Benden Lethesana’ın sarayında görev yapmamı istiyordu. Asla önemli bir şey yapmamamı, sadece dalkavuk olarak çalışmamı istiyordu. Rythwar Hala da ortamı velveleye vermek istemiyordu.”

Camille ve ben başımızı salladık. Babamızın ailesini görmüştük. Rythwar Hala ve babam hariç hepsi doğrudan kraliçenin sarayıyla bağlantılıydı. Afyon İçen –Kraliçe Lethesana– şu anda babamla çalışan kız kardeşi Tanaquar tarafından tahttan indirilmişti.

“Demek sen istemedin?” Belki de yanlış yargılamıştım.

Shamas sandalyenin arka kısmına dayadığı ellerinin üzerine çenesini bıraktı. “Hayır. Büyüyle çalışmayı ben istedim. Hep onu istedim, bütün hayatım boyunca. Fakat kalbimi dinlememe izin verilmedi. Siz üçünüze ne kadar özendiğimi bilirsiniz; babanız daima her istediğinizi yapmanıza izin

verdi. Annenizin size olan sevgisi tartılamazdı bile. Sizin ailenizle yaşadığınız hiçbir şeyi yaşamadım.” Camille’e hislerini gizleyen hızlı bir bakış attı, ki bu, şüphelerimi daha da artırdı. Shamas, Camille’e hep çok düşkündü.

Camille başını kaldırıp öne eğilerek Shamas’ın yanından öptü. Dumanlı, yumruğunu sıktı ama Camille bir adım gerilemesini sağlayacak bir bakış attı.

“Sevgili Shamas, *sen* bizim ailemizin bir parçasısın. Çok üzgünüm... ama büyü... doğru bir şey değil. İstedğin şeyi yapmalıydın.”

Shamas, Camille’in eline küçük küçük vurarak keskin bir gülüş attı. “Senin yaptığın gibi mi? Zor ve farklı biri olman senden bekleniyordu. Sen yarı insandın. Pek çoğu senden hiçbir şey beklemiyordu. Onların sana davranma şekline nefret ediyordum ama kuralları çiğneyemiyordum. Ben ise annemin ganimetiydim. Annem, Foss Amca’nın bunu bildiğinden emin oldu. Yüksek soylularla birlikte olmam bekleniyordu, kraliçenin akrabası olmalıydım. Denedim... ama ben bunların hiçbirini istemiyordum. Ben sadece...”

“Anladık.” Öfkemi bastırarak araya girdim.

Öteki Dünya’da ganimetler yaygındı. Evlilikler genellikle aşk için değil, ekonomik ve siyasi nedenlerle yapıldı. Babam bütün baskıyı görmezden gelmişti ama zaten Des’Estar için çalışıyordu; çok da yüksek bir merteye değildi. Yine de annemle evlenme fikri yüzünden aileden dışlanmıştı.

“Anladık,” diye ekledi Camille de. “Lütfen, devam et.”

Shamas, Camille’in bakışlarını yakalayınca ikisi bir süre

birbirlerine baktılar. Ardından yavaşça anlatmaya başladı. “Fırsatını yakaladığım an kaçtım. Güneye, Ceredream’e gittim. Orada Feris’le tanıştım. Bana büyü öğretmeyi kabul etti. Ona iyi bir para ödedim, o da beni yanına çırak aldı.”

“Sonra ne oldu?”

“Tartıştık. Bir kan davası vardı. Ben katılmayı reddedince beni ölümle tehdit etti. Yeniden Lethesandar’ın içsavaş sürdürdüğü Y’Elestial’a kaçtım. Feris, kraliçeye benim ajan olduğuma dair haber gönderdi ama doğru değildi.”

“Lethesandar seni yakaladı ve...”

“Dediğin gibi, gerisi tarihte kaldı. Jakaris üçlüsü ben işkence görmeden önce ruhumu özgür bırakmayı denedi. Onların enerjisini içime çekip güvenliğim için ısınlanmayı öğrenmiştim. Bu çok yorucu bir büyüydü; vücudu aylarca güçsüz bırakıyordu. Büyücüler ya sadece çok korkunç durumlarda ya da hedeflerine çok yakın oldukları bir zamanda ısınlanırlar.”

“Demek bu şekilde kaçtın.” Bir süre düşündüm. “O zaman Feris gücünü diğer Tregartları ısınlamak için kullandıysa şimdi gücü tükenmiştir.”

“Tam olarak değil. Yakın bir yere ısınlandılarsa benim üzerimdeki etkisini yaşamazlar. Ayrıca unutma, o bir şeytan ve bense bir periyim. Daha güçlü bir yapıları var.” Shamas bir kere daha uzun uzun iç çekti. “Neden burada olduğunu bilmiyorum ama şimdi benim buralarda olduğumu biliyor. Yaptığımı ihanet olarak gördüğü için intikam almak isteyecek.”

Elimdeki peçeteyle oynuyor, kalkıp geri kalan Tregart-

ların peşine düşmek istiyordum ama hiçbir faydası yoktu. “Ne kan davası vardı? Senin ondan kaçmanı sağlayacak neyi vardı? Bir şeytanı reddetmen ölümle aynı şeydir, özellikle de ondan yardım istemişken.”

Noktaları birleştiremiyordum. Shamas aptal birisi değildi. Feris’i reddetmenin büyük bir sonucu olacağını biliyordu. Üstelik büyüyle uğraşmayı bu kadar çok istiyorken ona verilen her görevi yapmaz mıydı?

“Söylemek istemiyorum.” Shamas dudaklarını büzdü. Bu somurtma hareketini çocukluktan hatırlıyordum. Fakat şimdi somurtarak aşamayacağı bir meseleydi.

“Söyle, Shamas. Bilmemiz gerekiyor. Tregartların neden burada olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir.”

“Pekâlâ. Saklamaktan sıkıldım ama benden nefret edeceksiniz.” Gözlerini kırıştırdı, yüzü kızardı. “Feris, Y’Eles-trial’a gidip Anne Ay’ın korusuna saldıracak bir grubu yönetmeyi planlıyordu.”

Camille nefesini tuttu ve gözlerinden öfke fışkırdı. “Shamas, bunu nasıl yaparsın?”

“Ben *yapmadım*. Yapmadan kaçtım, sonra senin bölgene haber gönderip onları uyardım. Feris’in, ihanet ettiğimden emin olmasını sağladım. Saldırının işe yaramayacağını *bilmesini* istedim. Derisa, o ve ekibi vardığında hemen bir ordu çıkarabilecekti. Böylece planlarını gerçekleştiremeyecekti. Ben bir süre dinlenmek için eve gittim. Ancak Feris benim bir ajan olduğumu Lethesanan’a söyleyerek intikam aldı. Kraliçe ona inandı; bedelini neredeyse hayatımla ödüyordum.”

Soğuk gözlerle Shamas'a bakan Camille'i gördüm. Onu affetmesi zor olacaktı. Her ne kadar Shamas sonunda doğru yolu seçse de, Camille'in Tanrıçasının baş düşmanı ile çalışmış olması kalbinde daima bir yara bırakacaktı.

"Bize anlattığın için teşekkürler." Saate baktım. Neredeyse bir buçuk olacaktı. "Lanet olsun! Eve gitmeliyiz! Her men yardıma gitmezsek Iris çılgına dönecek." Şeytanlar bir kereliğine bekleyebilirlerdi. Özellikle de nereye gittiklerine dair hiçbir fikrimiz yokken.

Camille yavaşça yanından geçerken Shamas onun eline uzandı ama Dumanlı kendi eliyle Shamas'ın parmaklarını tutup sıktı. Shamas elini geri çekip sallarken yüzü ekşidi. Morio arkalarında kalan Shamas'ın kafasına yavaşça vurdu; en azından *biz* yavaş olduğunu gördük. Üçü odadan çıkarken onlara bakakaldı.

Chase bana bir bakış attı ama ben kafamı hafifçe sallayarak karşılık verdim. *Öyle olsun.* Mesajımı anlayıp Shamas'a döndü.

"Hadi, dostum. Birinin daha yaralanmasına sebep olmadan merkeze dönmeliyiz." Elini Shamas'ın omzuna attı. Kapıya vardıklarında Chase arkasını dönüp bana baktı. "Teşekkürler, Delilah. Camille'e ve adamlarına da benim adıma teşekkür et. Bugün yardımınıza ihtiyacımız vardı. Bu gece Iris'in düğününde görüşürüz."

Odadan çıktıklarında Shade'in yanına oturdum. Kolunu bana sardığında iyice içeri gömülüp başımı omzuna dayadım. Alnımdan hafifçe öptü, bense burada benim için olduğu ger-

çeğini bilerek mutluluktan eridim. Shade en zor zamanlarda bile benimle olacaktı.

“Sanırım kız kardeşin bir süre mutsuz olacak?”

Başımı salladım, yüzüm hâlâ omzundaydı. “Hı-hı. Shamas ve Camille çocukken de gerçekten çok yakınlardı. Bir ara Menolly ile ben onların büyüüp evleneceklerini düşündük ama daha sonraları bunun mümkün olmadığını anladık. Camille yarı insan kanı taşıyorken olamazdı. Bence... bence Camille ona biraz âşıktı. Onun da Camille’e âşık olduğunu biliyordum ama sonra büyüdüler. Shamas, Saray ve Hükümdarlık hayatına girdi, Camille ise ÖDHA’ya katıldı.”

“İmkânsız aşk?”

Omuzlarımı silkerek kalkarken uzun uzun iç çektim. “Tam olarak değil. Belki. Camille onun hakkında asla bu şekilde konuşmaz. Fakat soyluların hizmeti için gittiğinde Camille’in üzüldüğünü biliyorum. Her neyse... hadi, gidelim. Camille ve ben bir yere uğrayıp Iris’in hediyeleriyle düğün pastasını almalıyız. Siz eve gidip yardım edin.”

“Şeytanlar ne olacak?”

“Bu gece bitene kadar şeytanlar ne cehenneme giderse gitsin. Bu gece Iris’in düğünü var ve hiçbir şey buna engel olamaz. Bugünü çok uzun zamandır bekliyor. Hiçbir şeyin bunu bozmasına izin veremem.”

“Hadi gel, bebeğim. Seni arabaya götüreyim.” Shade omuzlarıma kolunu dolayınca birlikte kapıya yürüdük. Düşündüğüm tek şey bir tatile çok ama çok ihtiyacım olduğuydu.

8. Bölüm

Dumanlı, İonye Denizi'ni takip ederek Morio'yu eve götürdü. Shade ise kendi başına gitti. Camille ve ben bir kadınlar tuvaletinde durup kendimizi mümkün olduğunca temizledikten sonra ilk durağımıza hareket ettik: Scarlet Harlot.

Mağaza aslında safkan insan olan Erin Mathews tarafından işletiliyordu. Ölmeden hemen önce Menolly onu vampire dönüştürdüğü için şimdi Menolly'nin orta yaşlı kızı oluyordu. Tim Winthrop mağazayı Erin'den almıştı ve artık kadın iç çamaşırları satan bir mağaza olarak işletiyordu.

Yolda giderken Camille'in Shamas hakkında konuşacağını düşünmüştüm ama o sadece pencereden dışarıyı izliyordu. Birkaç dakika sonra boğazını temizledi.

“Umarım Iris hediyelerini beğenir. Şu şeytanlar bu gece ortaya çıkmasa iyi olur. Hiç kimse Iris'in düğününü mahvedemez.”

“Hayır... muhtemelen çıkmazlar. Tregartlar bizim bölgemize kolayca giremezler.”

“Asherê yapabilir; o çok güçlü bir büyücü.” Bir kez daha sesindeki korkuyu hissettim, ama ardından durup derin bir nefes aldı. “Haklısın. Bütün doğaüstüler oradayken gelmeleri için aptal olmaları lazım. Iris en az yüz kişi davet etti.” Camille başını eğdi. Parmakları eteğinin üzerinde geziniyordu. “Sence neden bunu yaptı, Kedicik? Neden yapmak zorunda kaldı?”

Dudaklarımı sıktım. Hiçbir cevabı yoktu. Shamas bize hiçbir cevap vermemişti. Bir süre sonra homurdandım. “Shamas aptal. Tez canlı. Muhtemelen düşünmedi bile. Seni üzme istediğini düşünmüyorum. Bunu aklından geçirmiş bile olamaz.”

Camille omuzlarını silkti. “Sanırım bir önemi yok. En azından savaştığımız Tregartlardan biri hakkında bilgi sahibiyiz.”

Sormak istemiyordum ama mecburdum. “Shamas’ı seviyor musun?”

“Ne?” Hızla dönüp başını bana çevirince, başka bir yol denedim. “Hayır, demek istediğim... şimdi değil.” Heyecanlanarak konuşmaya başladı. “Anlatayım o zaman. Tamam... evet, sevdim. Çok uzun zaman önce; biz gençken ve annemden aldığım kanın bizim evlenmemizi imkânsız kıldığını öğrenmeden önce. Ben aramızdaki ilişkiden memnun olsam da, Saray ve Hükümdarlık işine gelince, orada metreslere yer yoktu. Üstelik ben *asla* ikinci kişi olamazdım. Peki, şimdi?”

Başını iki yana salladı. “Onu önemsiyorum. Onu seviyorum ama bir kuzen olarak. Peki, ona âşık mıyım? Hayır, o gemi çoktan uzaklaşıp battı bile.”

Bana hafifçe güldü. “Chase çok eskide kalmış bir ailevi bağdan endişeleniyor. Eve geri dönmeye sebep olacak bağlardan nefret eder. Bu nedenle başka bir şey konuşalım.”

“İyi fikir. Kandan ve savaştan yoruldum. Sadece eğlendiğimiz, dışarı çıkıp endişelenmediğimiz bir akşam yaşamak istiyorum.” Scarlet Harlot’a varınca –Camille’in kitapçısından yaklaşık bir blok ötedeydi– arabayı park ettim. Camille ne zaman arabada olsa sanki sihirle bir park alanı yaratıyordu. İş, alışveriş yapmaya gelince Camille üzerinde şans sihri olduğunu düşünürdüm.

Cipten inip mağazanın yolunu tuttuk. Tim kasanın arkasındaydı. Çok uzun zamandır onunla konuşma fırsatımız olmamıştı; iyi görünüyordu. Saçlarını omuzlarına gelecek kadar uzatmıştı. Kıvrıkcık saçları ona hoş bir delikanlı havası katıyordu. Siyah, dar bir tişört ile siyah, deri bir pantolon giyiyor ve gümüş rengi kemer takıyordu. Bizi görünce elini kasanın üzerine koyup kalktı.

“Sıkı çalışıyorsun, dostum. Şu karın kaslarına bir bak. Tişörtün altından bile görebiliyorum.” Camille ellerini adamın yanaklarına koyup dudaklarından hızlıca öptü. Ben de öpücük için sıradaydım.

“Boş zamanlarımda spor salonuna gidip, internet sitesi işleriyle de uğraşan özel bir eğitmenle çalışıyorum. Jason’ın mekânı bir süredir pek iş yapmıyor, bu nedenle fazladan para

veriyoruz.” Saçlarımı karıştırdı. “Saçlarını hâlâ seviyorum, tatlım.”

Göz kırparak kasanın yanına oturdum. Camille ise mağazada geziniyordu. Buraya sutyenler ve iç çamaşırları için bir servet yatırırdı. Ben birkaç sutyenle pamuklu çamaşır alırdım ama danteller ve satenlerle hiç rahat edemezdim. Şimdi gözüme leopar desenli, rahat görünen mikro fiber bir sutyen takıldı. Üzerinde siyah dantel işlemesi de vardı.

Tim sutyeni benim için indirip paketini açtı. “Toparlayıcı sutyene ihtiyacın var, canım. Toparlandıklarından hiç emin değilim.”

Ona baktım. “Neyi toparlayacak? Memelerini tutan bir tane bulacaksın, işte bitti...”

“Bitmedi. Kollarını yana aç.” Önce göğüs çevremi, sonra da göğüslerimi ölçtü. “Normalde hangi beden kullanıyorsun?”

Kaşlarımı çatarak hatırlamaya çalıştım. “Sanırım seksen-B kullanıyorum.”

“Yetmiş beş-C almalısın.” Leopar desenli sutyenlerden bir tanesini verdi. “Hadi, bunu dene. O sırada ben de Iris için hediyeler çıkarayım.”

Deneme kabinine gidip sutyeni denedim. Lanet olsun, Tim yine haklıydı. Birden göğüslerim daha yukarıda, daha kıvrımlı göründü. Sutyen memelerimi toparladı. İçeriye geri dönerken Camille’in mükemmel mavi kantaron çiçekli bir sabahlık tuttuğunu gördüm. Iris’e harika olurdu.

“Bu mükemmel,” diye fısıldadım. Danteli el yapımıydı

ve harika bir ipekten oluşuyordu. “İris buna bayılacak, tabii Bruce da.”

Tim başıyla onayladı. “Paket yapayım. Sutyen oldu mu?”

“Evet. Aslında bu bedenden birkaç tane daha alacağım.”

Tim hediye için paketlerken Camille de bana kendisi için bulduğu narçiçeği ve siyah renklerdeki büstiyeri gösterdi. Beş tane pamuklu iç çamaşırının yanında onu da benim yığınma ekledi. Tim döndüğünde, elinde dört tane daha sutyenle orman yeşili bir kombinezon vardı. Aslında bu tarz şeylerle uyumaktan hoşlanmazdım, üzerimde sadece tişört olurdu ama bunu almamaya gönlüm el vermedi.

“Sen ve Jason düğüne geliyor musunuz?”

Camille ödeme yapmak için cüzdanını çıkarırken Tim güldü. “Hayatta kaçırmayız. Zillerimizle ya da daha uygun bir şeylerle orada olacağız.”

“Giriş sırasında Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin ne zaman toplanacağını da belirleyelim. Bence hemen bir toplantı yapmalıyız.”

“Ben on yedisi akşamını düşünüyordum. Vampir Anonim, salonlarını korumayla birlikte bize vermeye gönüllü. İnsanlara haber vermek için telefon zinciri yapabiliriz. Saat sekize ne dersiniz? Bu öğleden sonra haber vermeye başlayabilirim.”

Camille uzun uzun bana baktı. Başımı eğdim. “Vampirler imdadımıza yetişti. İyi fikir. Devam et. Gitmemiz gereken başka yerler de var; o yüzden çıkmalıyız.”

Mağazadan ayrılırken Tim çoktan liderlerimize haber

vermeye başlamıştı bile. Bu öğleden sonra pek çok cızırtılı hat olacaktı.

İkinci durak: Biraz تنها bir yerde, daha önce hiç görmediğim kadar mükemmel kristaller satan bir butikti. Bruce ve Iris kendi evlerine taşındıklarında kullanabilsinler diye kristal kesim kobalt mavisi bir yemek takımı siparişi vermiş-tik. Hepsinin sağlam olduğunu görünce, mağaza görevlisinin paketlemesini ve şık bir kurdeleyle sarmasını bekledik. Paketi arabaya yerleştirdikten sonra Iris'in düğün pastasını almaya gittik.

Arabayı Ambrosia Pastanesi'nin birkaç bina gerisine park ettiğimizde, içimde bir şeylerin ters gideceğine dair bir his vardı. Durdum ve arabadan inerek etrafıma bakındım.

Sokağın aşağısına ve yukarısına bakınca normalin dışında bir şey göremedim. Alışveriş yapan insanlar, yağmurdan korunmaya çalışan yayalarla, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ıslananlar geçip gidiyordu. Dar pantolonlu, kısa ceketli bir grup adam aylak aylak sokakta dolaşıyordu ama görüntüleri bizim de sürekli dikkat çekişimizi anımsatıyordu. Genelde güçlerimizi maskelemek isterdik fakat şimdi insanlar bize alışmıştı. Yine de Camille'in değişik kıyafetleri ve benim boyumun uzunluğu daima ilgi uyandırıyor.

Camille sorgulayan gözlerle bana baktı. Başımı iki yana salladım. "Sadece gerginim diye olmalı." İşaret edince birlikte köşedeki Tayland restoranını geçtik, ardından küçük bir

kargo şirketini daha geçip pastaneye vardık.

İçeri girdiğimizde bir çan çaldı, tezgâhtar hemen ayaklandı. Bruce'la birlikte nasıl bir şey istediklerini konuştuktan sonra, siparişi vermek için Iris'le birlikte gelmiştik.

Üç katlı, beyaz zeminli, üzerinde mavi güllerin ve kenarlarından inen gümüş rengi süslerin olduğu bir pasta siparişi vermiştik. En alt ve en üst katı çikolatalı, orta katı vanilyalı olacaktı. Şeker kaplaması, vanilyalı kremanın üzerine yapılacak, katların arası çikolatalı frambuazlı ganajla doldurulacaktı. Pastanenin kokusu yeniden iştahımı kabarttı.

“Biraz geriye park ettik. Ben pastayı oraya kadar sağ salım götürüleceğime güvenemiyorum,” dedim.

“Sorun değil,” dedi Mariah. “Jorge size yardım eder. El arabasıyla götürüp arabanıza dikkatlice yerleştirdiğinizden emin oluruz.”

“Jorge içeri girdi. Yirmili yaşlarında, kaslı, iri ve pastane önlüğünün içinde fazlaca mükemmel görünen birisiydi. Mariah pastayı el arabasına yüklerken Jorge bize gülümsedi.

“Bir dakika,” dedim. “Şu ufak keklerden de altı tane alabilir miyiz, lütfen?” Camille'e baktım. “Çikolatalı?”

“Evet, beyaz kremalı olanlardan.” Gözlerini pastadan ayırmıyordu. “Eve gidene kadar bizi tok tutsunlar.”

Mariah kekleri kutuya yerleştirirken –her birinin üzerinde parlak rengârenk şekerlemeler vardı– Camille kredi kartını uzattı. Faturayı imzaladıktan sonra Jorge bizi dışarıya doğru takip etti. İçinde pasta olan arabayı çok dikkatle sürüyordu.

Arabaya yaklaştığımızda adımlarım yavaşladı. Sokağın köşesindeki adamlar bize bakıyor, sanki bizi bekliyorlardı. Hiç hareket etmiyorlardı; bu nedenle içimdeki bir şeyler olduğuna dair his arttı. Arabanın yanına geldiğimizde durdum ve içimi utanma duygusu kapladı. Camille nefesini tuttu.

Arka kapının arkasında kırmızı boyayla *Evinize Dönün Kaltak Periler!* yazıyordu. Çocukken yarı insan genlerimiz yüzünden işkence gördüğümüzde de aynı utanma duygusunu yaşamıştım ama o zaman içime atmıştım. Şimdi o küçük kız değildim. Öylece bırakıp geçmeyecektim.

Boyanın kokusu yeniydi. Yeniden köşedeki adamlara baktım. İçlerinden biri kendinden emin bir şekilde güldü. Bunu, o ve onun adamlarının yaptığı gibi biliyordum.

Camille bakışlarımı yakaladı. “Ne yapacağız? Küçük kıçlarını tekmeleyelim mi?” Benimle birlikte hareket etmeye çoktan hazırды.

“Hayır, ama Chase’i arıyorum. Burada beklemeyeceğim. Dövüş istemiyorum. Bugün değil. Sadece şu boyadan kurtulalım. Jorge, pastayı cipin arkasına yerleştirir misin, lütfen?”

“Şu orospu çocukları mı yaptı bunu size?” Jorge pastayla kekleri arabaya yerleştirirken burnundan soluyordu.

“Boş ver, Jorge. Zarar görmeni istemiyorum.” Onun bu işe karışmasını istemiyordum. Ambrosia Pastanesi’nin hedef olmasını istemezdim. Bu nedenle adamlara dikkat etmeliydik. Telefonumu çıkarıp Chase’i tuşladım.

“Hiç doğru değil, Hanımefendi. Hem de hiç doğru değil.”

“Haklısın ama şimdi benim için en doğru olan şey Iris’in düğün pastasını eve sağ salım götürmek. O yüzden lütfen, Jorge, pastaneye geri dön. Polisler seninle konuşmaya gelebilir ama lütfen dışarıda bu işe karışma.”

“İkinizi burada tek başınıza bırakmak istemiyorum.” Başını yere eğdi. “Siz iyi olacak mısınız?”

“İyi olacağız. Polisleri arıyorum. Şimdi git.” Elinde el arabasıyla pastaneye geri dönerken Chase telefonu açtı.

“Chase, Vine ve Wilder köşesine bir polis aracı gönderebilir misin? Birisi arabamızın üzerine parlak kırmızı boyayla hakaretler yazdı. Yaptığını düşündüğüm insanların bir iki fotoğrafını yollayacağım. Bir de cipin fotoğrafını.”

“Orada kalın, sakın muhatap olmayın. Araba yola çıktı bile.” Chase’in sesinde bir süredir duymadığım bir endişe vardı.

“Burada kalamayız, Iris’in düğünü için gitmemiz gerek. Çok geç kaldık. Ayrıca burada biraz daha kalırsak başımıza iş gelecek çünkü bir dakika daha şu pisliklerin yüzüne bakarsam onlara bunu ödeteceğim.”

Konuşmayı bitir tuşuna basıp adamların net bir fotoğrafını çekmeye çalıştım. Fotoğraf çektiğimi görünce hemen başka bir yöne kaydılar. Bütün bağınazlar gibi aslında korkaklardı. Bu ve bizim kötü ünümüz birbiriyle kapıştırdı.

Ardından cipin de fotoğraflarını çekip hepsini Chase’in telefonuna gönderdim. Sonra Camille’i arabaya yönlendirdim. “Atla hadi, gidiyoruz.”

Fakat daha arabaya binmeden önümüzde beliren Sha-

mas arabanın üzerinden atladı. Grup hemen restoranlara ve başka yerlere dağıldı.

Shamas bir tanesini yakalayıp arabaya atarken, çoğu zaman solgun olan yüzüne renk gelmişti. Bir blok öteye kaçan birini işaret ettim.

“Siz gidin, biz çaresine bakarız,” dedi ortağı Thayus’un –Trillian kadar koyu tenli, gümüş mavisi saçlı olan– olduğu ekip aracını işaret ederek. “Hadi, gidin. Dikkatli sür.” Camille için kapıyı açtı; böylece Camille elini boyaya sürmemiş oldu. Hafifçe Shamas’a güldü.

Direksiyonun başına geçtiğimde keklerin hepsi unutulmuştu. Arabayı çalıştırdım. “Şimdilik evdeki kimseye bir şey söylemiyoruz. Iris’in gününü batırmak istemiyorum. Arabayı öyle bir park edeceğim ki düğün hazırlığında olan kimse yazıyı göremeyecek. Sonra çıkıp boyayı elimden geldiğince temizlerim.”

Camille başıyla onayladı. “Sanırım en iyisi bu.”

Park yerinden ayrılıp eve doğru yol aldık.

Ev yolunda, Camille kemerini çözerek tam da söylemek üzere olduğum şeyi yapıp arka koltuğa eğildi. Bir süre sonra yeniden yerine yerleştiğinde elinde kek kutusu vardı. Yeneden kemerini takıp bana gülümsedi.

“Bunu evdekilerle paylaşmak istemiyorum. Üzgünüm ama çok berbat bir sabah geçirdik. Şimdi keklerimi istiyorum.”

Gülümsedim. “Ben de. Bana verirsin ama, değil mi?”

“Arabayı kenara çek, şu park alanına.” Yolumuzun üzerindeki küçük park alanını gösterdi. Brentmeyer Parkı. Şu küçük mahalle parklarından biriydi; birkaç tane salıncağın, açık hava spor aletlerinin, tahta piknik masalarının ve bir-iki ızgara yerinin olduğu bir yer. Park çok büyük değildi ama mahalledeki çocukların oynamaları için uygundu.

Arabayı park edip kontağı kapattım. Camille kapıyı açınca dışarı çıktık. Kek kutusunu da yanına alıp onu takip etmemi söyledi.

“Bir mola vermeliyiz.” En yakın piknik masasına yöneldi ve yağmur damlalarını eliyle silerek oturdu. Ben de onu takip edip yağmurlu tabureye oturdum. Gökyüzü karanlık, yerler ıslaktı. Iris’in çardağının su geçirmemesini umdum. Yerleşip kek kutusunu açınca gözüm cipin olduğu yere kaydı. Kırmızı boyalar kuruyordu, şimdi daha çirkin ve cırtlak görünüyordu.

“Kes şunu,” dedi.

“Neyi keseyim?” Ağlamak istiyordum. Arabamı seviyordum ve bilgisayarımın kurduğum bağı onunla da kuruyordum.

“Kendine üzülme kes. Bunu yapan geri zekâlılar tam bir pislik ama bu sadece bir boya. Yıkarsın ya da aracını yeniden boyatırsın. Yaptıkları şey salakça ama tamir edilebilir.” Kaşlarını çatı. “Doğüstü Varlıklar Cemiyeti’ne yaptıkları gibi değil, kurbanları geri getirmenin imkânı yok.”

“Biliyorum... ama... arkasındaki düşünce çok kötü. Bu raya ilk geldiğimizde Seattle bize çok iyi davranmıştı. Şimdi neden bu hale geldi?”

“Nefret suçu işleyenler kovuklarından çıktı. Aslında her zaman oradaydılar. Önce zencilerden, Yahudilerden, Müslümanlardan ve sonra eşcinsellerden nefret ettiler. Bir gruptan nefret etmek artık mantıklı olmadığına başka bir grubu hedef aldılar. Onların dünyanın merkezinde olmadıklarını hatırlatan herhangi birisi olabilir. Öteki Dünya bile ayrıcalıklı değil. Babamın Trillian’a nasıl davrandığına bir bak. Cüce cinlere bak, onlar kendilerinden başka herkesten nefret ediyorlar.”

“Onlar *cüce cinler*. Ne bekliyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Bir şekilde bununla başa çıkmalıyız. İnsanlara, düşman olmadığımızı göstermeliyiz. Belki...”

“Belki de birbirleriyle etkileşim içinde olan gruplara odaklanma zamanı gelmiştir. Vampirlerin, kurtların ve perilerin hepsinin kendine özel hayran grupları var; bu güzel bir şey. Belki de birleşme zamanıdır? Geniş kapsamlı bir grup olabiliriz? İnsanlara bu şekilde ulaşabiliriz?” Göz kırıp kekenden bir ısıruk alırken, lezzetin verdiği hazla gözlerini kapattı.

Ben de onu izleyerek neler söylediğini düşündüm. Ağzımda tereyağlı erimiş kremanın tadına vardım ve kendimi şekerin rahatlatmasına bıraktım. İlk kekimi bitirip ikinciye elime alarak kâğıdını sıyırdım.

Beyaz kremalı olanı da yerken Camille’in söylediğinin gayet mantıklı olduğunu düşündüm. “Topluca bir pikniğe ne dersin? Dışarıda yapmak için hava çok soğuk ama mahallede bir şey yapabiliriz. Bütün şehri kapsayan bir etkinlik olur. *Bütün* Seattle sakinleri desteğini göstermek için gelir?”

“Bence harika bir fikir. İnsanları bir araya getirebiliriz. Buna öncü olmalıyız.” Üçüncü kekini de bitirip parmaklarını yaladı. “Yarın, Iris sağ salım balayına gittikten sonra, buna odaklanıp bir şeyler ayarlayalım. Birleşik Dünya Kilisesi’nden yardım isteyebiliriz. Aslında...” Telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

“Tim? Ben Camille. Birleşik Dünya Kilisesi temsilcilerini de Cemiyet’in toplantısına davet edebilir misin? Evet, aynen öyle... tamam, teşekkürler!” Telefonu kapatıp ayağa kalkarak eteğinin üzerindeki kırıntıları temizledi.

Ben de onu izledim, birlikte arabaya yöneldik. Parktan çıkınca, *sözler ne kadar çirkinse boyanın rengi o kadar güzel*, diye düşündüm. Sonra da arabamın tamamını parlak kırmızıya boyatmaya karar verdim.

Eve vardığımızda kimsenin boyayı görmeyeceği bir park yeri aradım.

“Neden benim Lexus’un yanına park etmiyorsun? Önce ben ineyim, sen de çok yakınına park et ki aradan kimse geçmesin. Aradan yürüyemedikleri için kimse yazıyı görmez.” Arabadan inince, cipi onun arabasının oldukça yakınına park edip Camille’e katıldım. Pastaya bakıp acaba içeri taşımaya cesaret etsem mi düşünüyordum ki Trillian geldi ve bana geri çekilmemi işaret etti. Pastayı o taşıyacaktı.

“Ben taşıyım.” Önce Camille’e, sonra bana baktı. “Siz ikiniz iyi misiniz?”

“Evet, neden iyi olmayalım ki?” Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

“Çünkü Shamas beni arayıp neler olduğunu anlattı. Delilah, arabayı düzelterceğiz. Ve bunu yapanları bulacağız. Bir daha ellerine boya almayacaklar bile.”

Ben –ya da Camille– bir şey söylemeden önce Trillian yeniden kaybolup elinde pastayla çardaklardan birine ilerledi. Ah, dostum. Çocuklar da öğrendiyse şimdi onları yatıştırmamız gerekiyordu. Fakat onlar bugün düğün işini halletmek zorunda olduğumuzu da biliyorlardı.

“Hadi.” Camille bana işaret etti. “Bakalım yapılması gereken neler var.”

Yapacak bir şey bulduğumuzda saat neredeyse dört olmuştu. Kimse arabamdan bahsetmedi; demek ki Trillian çenesini kapalı tutmuştu. Depo alanı gibi düzenlenmiş mutfağa gittik. Her çardağın önüne yerleştirilmesi gereken kocaman bir çiçek kovası gördük.

Aslında beş çardak, ortasında sahne olacak şekilde bir araya getirilerek büyük bir alan yaratılmıştı. Fakat her çardağın misafirlerin girip çıkabileceği kendine ait kapısı vardı. Bütün masalar açık büfenin bulunduğu alan düşünülerek özenle yerleştirilmişti. Neyse ki Bruce, yemekler için bir firmayla anlaşmıştı. En son mutfak masrafımızın iki bin dolarıdan fazla olduğunu düşününce bu işe çok sevinmiştik. Doğaüstüler safkan insanlardan daha çok verdi.

Çiçek kovasını düğün alanına taşıyıp Iris’in yaptığı buketin aynısını yaparak her çardağın girişini süsledik. Bir dizi

beyaz kaplan zambağı, cenneti anımsatan mor ve eflatun renklerinde güller ve aşağı inen sarmaşık dalları... Çiçek süslemelerinin ardındaki keskin görüntüler kayboluyor, bulutların yansıttığı grilik yumuşuyordu.

Çiçeklerin eklenmesiyle, fildişi çardak boş değil de bir anda şık, alımlı ve klasik göründü. Mavi, mor, gümüş ve beyaz renklerdeki uzun kurdelelerle bağlanmış balonlar, içlerindeki helyum gazı sayesinde çardağın tavanına kadar uzanıyordu. Uzun masalar kolalanmış ipek masa örtüleriyle kaplanmıştı, yemek takımları özenle yerleştirilmişti. Birkaç saat içinde tabaklar yemeklerle, salatalarla, etlerle ve tabii ki pastayla dolacaktı.

Camille ve ben geri çekilip önümüzdeki dekora bakarken Camille kocaman gülümseyerek alkışladı. “Çok güzel. Iris bunu hak etti, hatta daha fazlasını. Çok şey yaşadı.”

Uzunca iç geçirdim; acı çekiyordum. Iris hâlâ bizimle olacaktı ama artık Bruce’a aitti. Yakında bir de bebeği olacaktı. İçimdeki küçük kız, onun ellerini sıkıca kavrayıp, “Hadi, buradan kaçıp oyun oynayalım,” demek istiyordu.

Fakat çardak mükemmel olmuştu. Birkaç saat içinde Iris hayalini kurduğu düğününde olacaktı. Orada durup çardağı izlerken kalbim pır pır attı. Güzel dostlar arayan küçük kız, gözlerimin önünde büyümüştü. Benim güzel arkadaşlarım vardı. Aileye dönüşen güzel arkadaşlar edinmiştim. Bu gece, en yakın arkadaşlarımdan birisi yüreğinin dileğine kavuşuyordu. Bizler de onun yanında olmalı, mutluluğuna tanıklık edip içinde yer almalıydık.

“Iris ilk defa iki sene önce Çivit Hilal’de benim için çalışmaya başladığından bu yana ne çok zaman geçmiş. Şimdi nerede olduğumuza bir bak.” Camille ellerini kenetledi. “Ben üç adamla evliyim. Menolly’nin ciddi bir ilişkisi var, senin de öyle... hayat hızla ilerliyor.”

“Öyle olmak zorunda,” Shade’i düşünerek gülümsedim. “Öyle olmalı.”

Bunları konuştuğumuz sırada, Shade ve ben sadece birbirimize aittik. Muhtemelen –Hi’ran’la olan ilişkiyi saymazsak– öyle de devam edecekti. Birlikteliğimizden kısa süre sonra, yarı ejderhama beni her zaman destekleyeceğini bileerek güvenmiştim. Her halimi anlıyordu; kedicikten pantere ve yarı insan halime kadar hepsini biliyordu. Benim her yönümü seviyordu ve ben de bunu parmak ucumdan beynime kadar hissediyordum.

“Hadi.” Camille kolunu belime dolayıp beni çardaktan uzaklaştırdı. “Bakalım başka yapılacak neler var.”

O anda ilk defa günün tadını çıkarmaya başladım.

Mumlar çardağın etrafındaki yerini aldı ve rüzgârı engellemek için kristal başlıklarla kapatıldı. Beyler gelen yüz ya da daha fazla misafiri yerlerine alırken son bir kez çardağa baktım. Ardından hızla Iris’in odasına geçtim. Fildişi renginde kısa, dar, ipekten ve satenden bir elbise giyiyordum. Ayağымda, önünde dantel olan fildişi renginde botlar vardı. Menolly de Iris’in odasındaydı. Benim gibi giyinmişti; üzerinde

de önünü mavi yakut bir broşla bağladığı şal vardı. Benim broşum inciydi.

Camille dümdüz aşağıya akan, tavus kuşu tüyleriyle süslenmiş rahibe pelerinini giymiş, altını ise sutyen ve iç çamaşırıyla değerlendirmişti. Siyah Tek Boynuzlu At pelerini omuzlarının üzerindeydi. Geleneklerine uyarak yalınayak kalmıştı, başına gümüşten bir taç takıyordu.

Hanna, Iris'in gelinliğine yardım ediyordu. Gelinlik beni benden aldı. Mükemmeldi. Askısız üst kısmıyla belinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Açık mavi ve eflatun renklerinde, Öteki Dünya'dan gelen ve ışık saçan kristal boncuklarla süslüydü. Gelinliğin alt kısmı su gibi akıyordu; açık mavi bir rüya gibiydi. Üzerinde eflatun, kobalt renklerinde tüller vardı ve parıldayan kristallerle süslenmişti.

Aynı tül den bir parça da saçlarından aşağı iniyordu. Saçları yerlere kadar akan parlak altın gibiydi. Duvağı kristal bir taçla tutturulmuştu; şık ve küçük olmasına rağmen ışıkları yakalayıp gökkuşağı yaratacak kadar etkiliydi.

Iris ellerini öne uzattığında, Hanna gök mavisi parmak-sız eldivenleri Iris'in ellerine geçirdi. Orada durup arkadaşımızın düğününe hazırlanmasını izlerken onun ne kadar kusursuz görüldüğünü düşünüyordum. Gözleri parıl parıldı ve sürme çekilmişti. Yanakları pembemsiydi, dudakları ise şeftali renginde boyanmıştı. Makyajı mükemmel görünüyordu. Yüzündeki dövme ler ortaya çıkmıştı; içten gelen bir ışıkla parlıyorlardı.

“Bir hayal gibisin,” diye fısıldadım.

“Delilah haklı.” Menolly elini hızla atan kalbine götürmüştü. “Çok güzelsin. Senin adına çok mutluyum.”

Iris başını eğdi ama gülümsemesinin ışığı bütün odayı kapladı. “Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz için. Bruce...”

“Bruce çok şanslı bir adam. Ayağını denk alıp sana iyi davranrsa iyi olur.” Sert görünmeye çalışıyordum ama sesim titriyordu. Hepimiz onun Iris’i sevdiğini biliyorduk. Bunu her gün görüyorduk. Bruce asla bir savaşçı olmayabilirdi ama sevdiği kadın için, çocuğunu taşıyan kadın için savaşıyordu.

Saate baktım. Vakit gelmişti. “Hazır mısın, Iris?”

Camille eğilip yanağından kibarca öptü. “Seninle orada görüşürüz, bebeğim. Tören için hazırlanmalıyım.” Odadan çıktı.

Hanna ellerini çırpı. “Iris, çok hoş görünüyorsun. Mutlusun, doğru mu?” Dilimizi hâlâ tam olarak öğrenememişti ama kalbi bizimle aynı atıyordu.

Iris başıyla onayladı. “Mutluyum ve ilk defa sabah bulantılarım beni rahat bıraktı. Sanırım kusmaya vakit bulamadım.”

“O zaman hazırsan... galiba artık çıkmalıyız.”

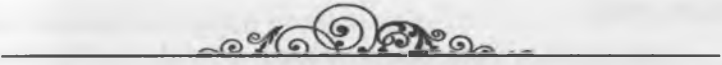
Son birkaç dakika daha duvağını düzelttikten sonra beyaz kaplan zambağı ve sarmaşıklardan oluşan buketini ellerine verdim.

“Hadi, küçük anne. Gidip seni evlendirelim.”

Odadan çıktık, bense dönüp odaya baktım. Bruce ve Iris

balayından döndükten sonra evleri yapılana kadar bu odayı kullanmaya devam edeceklerdi. Fakat daha sonra odayı Hanna alacaktı. Maggie, onunla ilgilenen kişinin Iris olmasına alışacaktı. Evet, değişikler güzeldir ama kalp kırmandan olmazlar.

Geçmişe son bir gülümsemeyle arkamı dönüp Hanna ile Menolly'yi takip ederek Iris'in geleceğine doğru ilerledim.

9. Bölüm

Ana çardağa vardığımızda kalabalık sohbet içindeydi. Hanna bir elindeki şemsiyeyle Iris'in başına tek bir damla bile yağmur düşmesin diye uğraşıyordu. Diğer eliyle de Iris'in saçını kolunun üzerine atıp taşıyordu. Hanna, Maggie'ye herkesten çok daha fazla sevgi göstererek ailede sessiz ve destekleyici bir rol oynuyordu. Maggie ise ona tapıyordu.

Elf Kraliçesi Asteria'nın asistanı Trenyth, askerlerini getirip güvenliği sağlamıştı. Bu nedenle endişelenmeden düğünün tadını çıkarabilirdik. Geniş bir bölgeye yayılmış olan askerler herhangi bir düşmana karşı alarma geçmeye hazırlardı.

Iris dikkatli bir şekilde gelinliğini taşıyarak alana ilerlerken ben ve Menolly de törenin olacağı platformda yerimizi almıştık. Camille de orada, gümüş kumaşla kaplanmış rahat bir bankta oturuyordu. Çardaktaki her oturak dolmuştu.

Etrafa baktım. Sol tarafta Üçlü Bela vardı. Ön kısımdaki

Titania, Aeval ve Morgaine, yanlarında kendi meclislerinden birkaç kişiyle birlikte oturuyorlardı. Trenyth de Kraliçe Asteria Meclisi'nin resmi temsilcisi olarak orada oturuyordu. Onların yanında kardeşlerim ve Dumanlı'nın dışındaki geniş ailem vardı.

Arkalarında Tim, Jason, Chase, Sharah ve Peri İnsan Olay Yeri İnceleme'den birkaç kişi daha vardı. Onların arkalarında ise Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nden neredeyse elli misafir oturuyordu, aralarında safkan insanlar da vardı. Iris sevilen birisiydi.

Diğer kısım Bruce'un misafirlerine ayrılmıştı. Yıllardır takıldığı bardan bir sürü arkadaşı ve yakında tamzamanlı öğretmenliğe başlayacağı üniversiteden arkadaşları gelmişti. Yıllardır emek veriyordu. Nihayet birkaç sene sonra tamzamanlı hocalık teklif ettiler. Bu yaz, Washington Üniversitesi İrlanda Çalışmaları bölümünün başı olarak göreve başlayacaktı.

Bruce'un arkadaşlarının ön sırasında ailesi yer alıyordu. O'Shea leprikonları hoş bir aileydi. Yirmisi birden. Bruce'un babası ellilerinde görünüyordu, ki bu, peri yaşında oldukça çok yıl demekti. Annesi hâlâ genç görünüyordu; muhtemelen itibar için evlenmişti. Fakat el ele tutuşan çift, yeşil kıyafetleri içinde takdire değer görünüyordu. Arkalarında oldukça genç ve akraba oldukları belli olan üç kız oturuyordu. Geri kalan kişiler de kuzenler, halalar, dayılar ve bir sürü akrabaydı.

Müzik başladığında nefesimi tuttum. Trenyth'le gelen dört elf, Celtic Woman'ın "The Voice" şarkısını çalıyorlardı. İki keman, bir davul ve mikrofonda bir kadın vardı. Son bir-

kaç haftayı şarkıyı öğrenmeye çalışarak geçirmişlerdi. Kadın şarkıyı söylemeye başladığında müzik azaldı ve kadının sesi bütün çardakta yankılandı. Dumanlı bir adım öne çıkıp arkasını dönerek bekledi. Iris kendisine yolda onun eşlik etmesini istemişti ve uygun görünüyordu.

Iris çardağa girdiğinde Hanna şemsiyeyi kaldırdı ve kalabalık Iris'in görüntüsü karşısında nefesini tuttu. Prenses elbisesinin içinde parlıyordu. Cindirella'nın iyi kalpli vaftiz annesi bu gelinliği seçerek mükemmel bir iş çıkarmıştı. Iris üzerindeki kristaller sayesinde her hareketinde parılıyordu. Saçları omuzlarından düşüyor, kabarık gelinliğinin üzerinden akıyordu.

Dumanlı'ya doğru yürürken, Dumanlı'nın saçları ona doğru uzandı ve güven veren bir şekilde Iris'in koluna dolanıp onu kavradı. Iris bana baktı; gözlerinde hem korku hem de istek görebiliyordum. Hayatı boyunca beklediği şeye kavuştuğunu fark ettim.

Hanna gümüş renkli bir elbise içindeydi. Bir eliyle Maggie'yi tutuyordu, bir elinde de içi gül yapraklarıyla dolu bir sepet vardı. Bana baktığında başımla onayladım. Maggie'yle birlikte, yola gül yaprakları dökerek yavaşça geçitten yürüdüler. Alışılmadık bir çiçekçi kızdı ama Iris ısrar etmişti.

Yarı yola geldiklerinde Menolly ve ben Iris ile Dumanlı'nın önündeki yerlerimizi aldık. Shade benim koluma girdi, Trillian ise Menolly'nin. Müzik ilerlerken bizler de geçitten ilerliyorduk. Karşımızda Camille, her zerresine kadar rahibe olarak bizi bekliyordu.

Iris ve Dumanlı durdu. Menolly ile ben yavaşça platforma çıkıp yerimizi aldık. Hanna ve Maggie seyirciler arasındaki yerlerine geçtiler. Menolly ve ben Camille'in sağındaydık. Shade, Trillian ve Bruce'un yakın dostlarından bir leprikon ise Bruce'un arkasındaydı. Adamın adı yanlış hatırlamıyorsam Grayson'dı.

Herkes arkasını dönüp Dumanlı ve Iris'e baktı. Iris rüya gibiydi; güzelliği altın gibi parlıyordu. Dumanlı uzun ve şahane görünüyordu. Saçları Iris'in dirseğini kaplayıp ona büyük destek oluyordu.

Azalan müzik Iris ile Dumanlı sahneye yürürken daha yavaş bir tona büründü. Camille bir elinde hançer, bir elinde değnek olan kollarını havaya kaldırıncı şarkıcı hipnoz edici bir ritimle söylemeye başladı. Camille ayakları biraz aralı, kolları gökyüzüne uzanarak sahneye yaklaşmalarını bekliyordu.

Müzik dışındaki tek ses Iris'in gelinliğinin hışırtısı ve yerdeki brandadaki yumuşak ayak sesleriydi. Iris ile Dumanlı'nın geçtiği yerdeki misafirler, onlar sahneye doğru ilerlerken dalgalanarak ayağa kalkıyorlardı. Bruce'a baktım. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki sadece hayatının aşkıyla değil güçlü bir rahibeyle evlendiğini yeni anlıyor gibiydi. Bakışlarımı yakalayınca gülümsedim; bu onu rahatlatmış gibiydi.

Dumanlı ve Iris artık platforma varmışlardı. Dumanlı, Iris'in elbisesine yardım etmek yerine yere eğilip çok yumuşak bir hareketle Iris'i platforma çıkarıp geri çekildi, ardından da Shamas, Vanzir, Nerissa, Hanna ve Morio'nun yanındaki yerine oturdu.

Iris ilerledi ve arkasında biz, önünde Bruce olacak şekilde yerini aldı. İkisi de Camille'e döndüler. Camille onlara gülümserken yüzündeki ifade bir anda bilge ve usta havasına büründü. Daha önce onu büyü çalışırken görmüştüm ama şimdi rahibe pelerini altında yıldırım gibi parlak bir ışık saçıyordu.

Camille elindeki değneği ikisinin de başının üzerinde daire çizerek gezdirdi. "Dostlarım, bugün burada Undutar Rahibesi Iris Kuusi ve İrlanda O'Sheaları Lordu Bruce O'Shea'nın evlilik törenlerine tanıklık etmek için toplandık. Periler arasında, evlilik ömür boyu süren bir anlaşmadır. Sadece sadakatsizlik, suistimal... ya da kalplerin iyileşmeyeceğine dair ortak karar varsa bozulabilir. Evlilik yemini birleştiricidir, ancak saygısızlık veya karşılıklı anlaşma varsa bozulur. Bu törenler, geçmişten gelen ayinlerin hatırlatıcısıdır. Saygı ve onur duyulması gerekir."

Iris ve Bruce aynı anda mırıldandı. "Senin önündeyiz."

"Beni evlilik yeminlerinizi –bozulamayan büyülu yeminlerinizi– onaylayacak rahibeniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Yeniden, birlikte cevap verdiler. "Seni rahibemiz olarak kabul ediyoruz."

"Hepimiz, tarafların özgürce, kendi istekleriyle, kutsal evliliğe katıldığına şahitlik ediyoruz."

Tören başlamadan önce zaten ne yapacaklarını bilen ve hâlâ ayakta olan misafirler, "Şahitlik ediyoruz," diyerek oturdular.

Camille bekledi, ardından derin bir nefes alıp devam etti. "Buzun kızı, Undutar Rahibesi Iris Kuusi, seni sis ve

buzla kutsuyorum. Seni alev ve ateşle kutsuyorum. Yeminini etmek için sert ve çetin rüzgârla ruhları çağırıyorum.”

Camille, Bruce’a döndü. “İrlanda Lordu, Gökkuşağı’nın oğlu, Bruce O’Shea, seni güzel çayır ve çimenlikle kutsuyorum. Seni akarsu ve vahşi denizle kutsuyorum. Yeminini etmek için sert ve çetin rüzgârla ruhları çağırıyorum.”

Camille hançeri çıkarınca ikisi diz çöktü. “Yeminleriniz kanla mühürlendi, kalplerinizle sürdürülecek. Tanrılar tarafından işitilecek.”

Iris sol avucunu uzatıp Bruce’un sağ elini tuttu. Tuttukları ellerini Camille’e uzattılar.

Camille bana işaret etti. Hemen sahneye ilerleyip mavi, gümüş ve beyaz örülü şeridi, tuttukları ellerinin etrafına bağladım. Geniş bir şekilde düğümleyip Menolly’nin yanındaki yerime geçtim.

“Elleriniz bağlandı. Ettiğiniz yeminler de bu şeritle birlikte bağlanacak. Yeminleriniz kutsal olacak. Onlara ihanet ve saygısızlık etmekten ve ailenizi utandırmaktan kaçının.” Bruce’a döndü.

“Bruce, Iris’i hayatın boyunca değer vereceğin, saygı duyacağın ve hizmet edeceğin karın ve aşkın olarak kabul ediyor musun? Onu ve bu birleşmeden doğan çocukları sonsuza dek koruyup sakınacak mısın? Kocalığın ve koruyuculuğun gereklerini yerine getirecek misin? O senin Tanrılarına saygı duyduğu sürece sen de duyacak mısın?”

Bruce başını öne eğdi. “Evet. Tanrıların önünde bütün kalbimle yemin ediyorum.”

“İris, Bruce’u hayatın boyunca değer vereceğin, saygı duyacağın ve hizmet edeceğin kocan ve aşkın olarak kabul ediyor musun? Öteki Dünya sizi ayırana dek onu ve bu birleşmeden olan çocukları koruyup besleyecek misin? Eş olmanın ve evi kollamanın gereklerini yerine getirecek misin? O senin Tanrılarına saygı duyduğu sürece sen de duyacak mısın?”

İris başı dönmüş görünüyordu. Bruce’a bakarken gözleri parlıyordu. Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm ama sesi temiz ve sağlam çıktı. “Evet. Tanrıların önünde bütün kalbimle yemin ediyorum.”

“O zaman yeminleriniz kanla ve bir öpücükle mühürlendi.” Camille eğilip dikkatli bir şekilde Iris’in sağ, Bruce’un sol avucunu kanattı. İkisi ayağa kalkıp yaralarını birleştirdiler, böylece kanları birbirlerinin bedenlerine özgürce karıştı. Bruce’un dudakları Iris’in dudaklarıyla birleşti. Birbirlerini uzun ve tutkuyla öptüler.

Ayrıldıklarında, kan lekesi gelinliğini kirletmesin diye Iris’in elini bandajla güzelce sardım. Bruce’un arkadaşı da aynısını onun için yaptı. Camille yeniden ellerini gökyüzüne kaldırdı.

“Tanrıların şahitliğinde, buradaki herkesin şahitliğinde, Anne Ay’ın gözetiminde, sizleri karıkoca ilân ediyorum. Bereketli, mutlu bir aileniz ve uzun bir yaşamınız olsun.”

Son sözüyle birlikte Camille gözyaşlarına boğularak gelinle damadı öpmek için eğildi. Tören şeridini Iris ve Bruce’un ellerinden çözdü. Sandıklarına koymaları için şeridi on-

lara verdi. Ardından gelinle damat misafirlere döndü. Herkes ayakta onları alkışlıyordu. Iris gelin buketini alıp kadın erkek ayrımı yapmadan geleneklere uygun bir şekilde misafirlere attı.

Sımsıkı bağlı buket havanın etkisiyle sürpriz bir şekilde yön değiştirip Nerissa'nın kucağına düştü. Nerissa buketi aldı, gülümseyerek kokladı. Iris ise ona öpücük attı.

Şimdi parti zamanıydı. Nerissa ve Hanna, Iris'in yanında fotoğraf çekmeye çalışırken gözlerim Camille'e kaydı. *Artık bitti*, diye düşündüm. Iris evliydi. Hâlâ burada, bizimle olacaktı ama bebeğini doğurup kendi ailesine sahip olacaktı.

Camille elini koluma koydu. "Biz de fotoğrafçıyla alakadar olmalıyız. Kıpırdasak iyi olur. Sen iyi misin, Kedicik?"

Menolly de –ne yazık ki fotoğraflarda görünmüyordu– bize katıldı, gözlerimi bir an kapadım. Tek gördüğüm Iris'in parlak gülümsemesi ve Bruce'un donakaldığıydı. "Evet. İyiyim." Söylediğim şeyi kalpten hissediyordum.

Hepimiz parti ve dans kıyafetlerimizi giydiğimizde çardak da parti için hazırlanmıştı. Shade ve ben klasik kıyafetlerimizi çıkarmak için odaya çıkmıştık. Ben bir kot pantolon üzerine pullu bir bluz, parlak bir kemer ve dans için uygun topuklu botlarımı giydim. Shade düşüncelere dalmıştı.

"Iris çok mutlu görünüyordu, ama bir an tereddüt ettiğini düşündüm. Bir süre durdu." Gülümseyip göz kırptı, ben de göğüslerimi öne çıkardım. "Tamam, Iris hakkında konuş-

mayı bırakalım. Buraya gel, ahlaksız Kedicik.”

Ona dans ederek gittim. “Bu gece benimle coşacak mısın?” Chase dans etmekten pek hoşlanmayan biriydi ama ben seviyordum. Bedenimin hareket etmesine bayılıyordum. Üçümüz de –Menolly, Camille ve ben– dansı seviyorduk. Hepimizin kendi tarzı ve müzik tercihleri vardı ama dans pistini hepimiz sallardık.

“Tabii ki, biliyorsun seninle sallanmaya bayılıyorum.” Kolunu hafifçe belime dolayıp bir bacağına bacaklarımın arasına yerleştirerek edepsiz, yavaş ve ateşli bir şekilde dans etti. Bacağına sürtünerek kollarına yerleştim. Shade kulağıma fısıldadı: “İçinde sallanmaya da bayılıyorum, bebeğim. Sen benim tatlı, vahşi kedimsin.”

Varlığının ateşi bedenimi kavururken nefesimi tuttum. Hi’ran da böyle hissettiriyordu. Shade aynı yoğun tutkuyu paylaşıyor, beni kendi dünyasına çekiyor, içimdeki panteri ortaya çıkarıyordu. Bana dokunduğunda bedenim ısıldadı; beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Ben de kıyafetlerimi çıkarıp onu becermek için yanıp tutuşuyordum ama törendekiler bizi bekliyordu.

Saatime bakıp son kararımı verdim. “Hızlı bir tane için vaktimiz var.”

“Uzun ve tadına vararak istemediğinden emin misin?” Dudaklarını kulağımın arkasına bastırırken nefesimi tuttum; bedenimin her zerresi titriyordu. Boynuma dili değince göğüs uçlarım sertleşti.

“Zamanımız yok. Sadece becer beni. Hemen.” Birden

onun güzel, kalın penisinin içimde olmasından başka hiçbir şey düşünemedim. Sırtımı kapıya yaslarken ben de el yordamıyla fermuarını aradım.

Shade'in üzerinde cepli bir pantolon ve ince bir tişört vardı. Tişörtün altından görünen kasları beni yeniden alev alev yaktı. Fermuarını indirirken onun bir komando olduğunu fark ettim. Boynundan kavrayıp kendime çektim.

"Ah, Tanrım... çok seksisin. Çok. Fena. Seksi. Buraya gelip içime gir. *Şimdi*." Sırtımı duvara yasladım, Shade uzanıp kalçalarımı kavradı. Kolumu boynuna dolarken bir bacağımı kaldırıp masanın üzerine yerleştirdim.

"Sen nasıl istersen, sevgilim." Shade kendini bana bastırды, penisi içime girince küçük bir çığlık attım. Ardından hareketlenmeye başladı, her ilerleyişinde kalçalarımı duvara vuruyordu. İçimdeki heyecan ılık bir bal gibi akarken, elimle atkuyruğu saçlarını yakalayıp çözdüm. Saçları omuzlarına döküldü. Yoğun ve karanlık gözleri parladı. Kafasını boynuma gömerek tenimi emdi.

Ayak parmağımdan başıma kadar, bedenimdeki her sinir ucu şarkı söylemeye başladı. Bana yaşattığı duygular sersemleticiydi. Elimi tişörtünün içine sokup parmaklarımı kıvrımlı kaslarının ve yarasının üzerinde gezdirdim. Ardından belini kavrayıp kendime daha fazla çektim.

Onun kalçası da benimkiyle birlikte hareket ediyordu, bakışlarında kararlılık arttıkça penisinin gücü de artıyordu. Hızını artırınca dudakları boynumdaki yerini aldı. Bir eli aşağıya kayıp beni okşamaya başladı ve beni boşalma eşğine

getiren uyarılmalar zinciri oluştu.

Nefesim kesildi, göğüs uçlarım tişörtüyle sürtünürken çılgılık attım. Çok rahatsız edici bir durumdu ama yine de tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu. Sinir beni daha da yükseltip heyecanı artırdı.

Shade daha hırçın olunca midemde kıpırtılar oluştu. Son bir itişle beni duvara yasladı.

Sesi sertti, ellerimi kavrayıp başımın üzerinde kaldırdı. “Sen *benimsin*. Sen *benim kadınımsın*. Benim aşkımsın. Benim tutkumsun. Anladın mı?”

Nefesimi tuttum. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğundan emin değildim. Ardından beni havaya kaldırıp yatağa uzatarak bacaklarımın arasında yerini aldı. İçime girerken bir kayma hissi oldu; bunu ancak bu şekilde tanımlayabilirdim. Kendimi havada süzülür gibi hissettim. Yalnız değildim.

Beni duyabiliyor musun? Beni anlayabiliyor musun? Fısıltılar zihnimi doldurdu. Bir akım içerisindeydim; bedenim titriyor, her sinir hücrem sızlıyordu. O an sadece kendi tepkilerimi hissetmediğimi anladım, Shade’i de hissediyordum. Fakat aramızda biri daha vardı.

Hi’ran. Hi’ran da oradaydı; o da haz içindeydi. Sonbahar ateşi duman, kül ve karanlıkla bizi sarıyor, tesirli bir sonbahar havası yayıyordu. Yatakta bize doğru eğilen Hi’ran’ı görmek için doğruldum. Parmağıyla yüzümü okşadı. Shade ona bakıp vahşi bir gülümsemeyle uzanan işaretparmağını öptü.

“Lordum.” Shade beni becermeye devam ederken onu fark etmişti.

Hi'ran eğilerek dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Bir kez daha ruhumu içimden çekip yeniden bıraktı. Kendimi Shade ve Sonbaharın Efendisi'nin arasında buldum. Shade önümde, elini yavaş ritimde üzerimde gezdirmeye başladı. Lort arkamdaydı. Ellerini belime sarıp bedenimde gezdirdi. Hepimiz çıplaktık ve beraberdik. Kimin nereme dokunduğundan emin değildim ama öyle zevkli ve seksiydi ki hiç umursamıyordum. Sonra birisi içime girdi... Yoksa ikisi birden mi? O kadar sıcaktı ki neredeyse zor nefes alıyordum. Fakat tek bildiğim şey bunun bitmesini istemediğimdi. O kadar hoş bir acıydı ki bitmemeliydi.

Ardından enerjim ve dayanma gücüm sonuna geldi. Shade çığlık atarken, ben orgazm olmak üzereydim. Bedenimse karanlıkta şarkı söylüyordu, cennet ve cehennem arasında uluyordum.

Gözlerimi açtığımda Shade başımda oturmuş yavaşça elime vuruyordu. "Delilah, iyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak oturdum. "Lanet olsun, saat kaç? Ne oldu? Bayıldım mı?" Kıyafetlerimi alıp giyinmeye başladım.

Başıyla onayladı. "Belli ki. Bence enerji sana fazla geldi. Efendimiz güçlü bir Lort ve ölümlülerin ne kadar hassas olduğunu bazen unutuyor. Ama sen... sen?"

Elini tutup yanağımda gezdirdim, bedenim hâlâ orgazmın etkisindeydi. "Ben çok sevdim. Tahmin edemeyeceğin kadar." Birden aklıma bir şey takıldı. "Ah, hayır, öyle değil.

O...” Hamile olabileceğim düşüncesi ödümü kopardı.

“Hayır, henüz değil. Fakat bu, Hi’ran’ın beni araç olarak kullandığı enerjisine senin ne tepki vereceğini ölçen bir sınavdı. Bence sınavı geçtin.” Gülümseyerek beni öpmek için eğildi. Dudaklarının tadını çıkardım.

Bir süre sonra yataktan kalkıp yeniden giyinmeye başladım. “İki adamdan aynı anda zevk alacağımı hiç düşünmezdim... ama bu... çok farklıydı.”

“Denemeden ne seveceğini bilemezsin.” Shade pantolonunun fermuarını kapatıp bana döndü. “Her zaman yanımda olmayacak ama artık biliyoruz ki istediği zaman beni kullanarak sana dokunabilecek. Sana söylemem yasaktı çünkü bilirsen zihnini buna hazırlayacağını düşündü. Fazla güçlü olduğum işareti verdiğimde, gelmeye hazırды. Seni asla incitmez. Lütfen bunu bil.”

Başımla onayladım. “Anlıyorum. Gerçekten. Ben... bir yıl önceki küçük kız çocuğu değilim. Daha güçlü hissediyorum. Sorumluluklarımı göğüslemeye hazırım.”

“Dönüştüğün kadını seviyorum. Biliyorsun değil mi, doğduğun andan itibaren sana göz kulak oluyordu. Bu –senin Sonbaharın Efendisi’ne ait oluşun– tamamen kaderin işiydi. Ölüm Bakiresi olmak için doğdun.” Shade kolunu bana sardı, ben de göğsüne yaslandım.

Tanıdıklığın verdiği rahatlama beni sardı. “Sanırım biliyorum. Haseofon Tapınağı’nda Arial’i gördüğümde, ikimizin de seçildiğini biliyordum. Hâlâ neden orada olduğunu öğrenemedim ama...”

“Belki de yakında öğrenirsin. Hadi, şimdi gidelim. Bizi bekliyorlar.” Elini uzatıp beni kaldırdı. “Bir de dans ayakkabılarını giy, bu gece seni sahneden indirmeyeceğim.”

Kalçasına vurdum. “Hiç şansın yok. Sen benden önce ineceksin.” Sonra bir anda durdum. “Bir şey soracağım. Gölgede yürüyen tarafın nasıl bir şey? Stradolan tarafın nasıl? Daha önce hiç sormadım ama şimdi sormanın zamanı gelmiş gibi görünüyor.”

Fakat Shade bana bakıp başını iki yana salladı. “Yakında sana göstereceğim ama bu gece değil. Bu gece dans etmemiz gerekiyor. Kutlama için. Aile için.” Elimden tutarak beni kapidan çıkardı.

Dans pisti yıkılıyordu. Misafirlerin en az üçte ikisi oldukça karışık çalma listesinde sallanıyordu. Tempest grubundan –bir Keltik grubu– Lady Gaga’dan, Aerosmith’e kadar çeşitli şarkılar çalıyordu.

Iris ve Bruce evlendikleri yerde, merkezde duruyorlardı. Suzanne Vega’nın “Blood Makes Noise” şarkısında dans ediyorlardı. Iris’in üzerinde açık mavi bir kot, mavi espadriller ve parlak gümüş bir bluz vardı. Çok şık görünüyordu. Saçları yere değmeyecek kadar toplanmıştı. Bruce da kot pantolon ve dar bir tişört giyinmişti. Ne kadar parladığını ilk defa fark ettim.

Shade ve ben dans etmek için kendimize bir yer bulunca Camille’le göz göze geldik, gülümseyip göz kırptı. Müzik

Menolly sahneye çıkıp kapatana kadar şarkıdan şarkıya geçerek devam etti.

Menolly, “Bir saniye bana bakabilir misiniz, lütfen? Pastayı kesme ve yeme zamanı geldi! Ardından sabaha kadar dans edebiliriz,” diyerek pastayı taşıyan Dumanlı ve Trillian’ı işaret etti. Çok dikkatlılerdi. Pastanın sağ salim yerine ulaşmasını izlerken aklıma birden arabamdaki boya geldi. İçimde bir sinir dalgası yayıldı ama onu hemen kovdum. Hislerimle yarın ilgilenecektim; Iris güvenli bir şekilde balayına gittikten sonra.

Bruce ve Iris pastaya yöneldiler. Iris gümüş bir hançer çıkardı. Tam pastayı keseceklerdi ki bir gürültü koptu ve Maggie emekleyerek platforma, sahnenin arkasına geldi.

“Maggie! Maggie!” Çardakta kalabalığı yararak geçen Hanna’nın sesi çardakta yankılanıyordu. “Maggie benden kaçtı! Onu durdurun!”

Iris kendisine doğru emekleyen ve sabit duramayan gargoyleyi gördü. “Maggie, sen ne yapıyorsun? Seni yaramaz çocuk.”

“I’ris? I’ris?” Maggie kolunu kaldırıp Iris’e uzattı ama pastayı gördüğü saniye gözleri kocaman açıldı ve bütün ilgisi o tarafa yöneldi. Masa örtüsünü yakalayarak kendisine çekti. Belli ki masayı her kim kurduysa iyi bir iş çıkaramamıştı çünkü masanın tek bacağı titremeye başladı ve üzerindeki pastayla birlikte devrildi.

“Hayır!” Iris hemen öne atılınca Bruce da aynısını yaptı ama heyecandan olacak ki Iris’e takılıp düştü. İkisi de pas-

tayla birlikte yere serildiler. Neyse ki pasta Maggie'nin tarafına düşmüştü ve mutlu bir şekilde gülümseyen Maggie elini pastanın içine daldırıp tadını çıkarmaya başlamıştı. Iris ve Bruce ise pastaya batmıştı. İkisi de düştükleri yerden oturur pozisyona geçti. Nefesimi tutup Iris'in kusmasını bekledim ama o, bir parça pasta alıp Bruce'un suratına sıvadı.

Bruce bir an ona baktı, ardından güldü. "Sen bittin, kadın!" Iris'i yakalayıp pastanın üzerine yatırdı. Ardından kendisi de Iris'in üzerine uzandı ve herkesin gözleri önünde tutkuyla öpüşmeye başladılar. Birkaç flaş ışığı patladı, misafirlerden bazıları harika fotoğraflar geleceğini söyledi.

Menolly sahneye gidip onu almadan önce Maggie bir avuç dolusu pasta daha yedi. Menolly başını eğip yerdeki çifte baktı. Kafasını iki yana sallayarak misafirlere döndü.

"Solunuzdaki çardakta ekstra tatlı ile yemek hazır. Açık büfe, bu nedenle düzgün bir sıra oluşturun, lütfen. Diğer iki çardakta masalar var." Ardından Maggie'yi alarak, bebeğimizi temizlemek için evin yolunu tuttu.

Shade ve ben yemeğe doğru ilerledik. Arkamı dönüp Iris'e baktım. Bruce'la birlikte el ele yerden kalkıyorlardı. Mutlu görünüyorlardı. Gerçekten mutlu.

Saatler sonra, gecenin geç saatlerinde, henüz şafak sökmeden önce Bruce ve Iris temizlenmiş, seyahat kıyafetlerini giymişlerdi. Bruce'un ailesi dışarıda onları bekliyordu. Balayı için İrlanda'ya gidiyorlardı ama iki hafta içinde geri geleceklerdi.

Menolly ve Camille’le birlikte orada dururken boğazımdaki yumruyu temizledim ve öne eğilip mutlu çifti alınlarından öptüm.

“Kendinize dikkat edin ve yakın zamanda eve dönün. Sizi özleyeceğiz.”

Menolly elini dudaklarına bastırdı. Gözleri yaşlardan kıpkırmızı olmuştu. “Ekinoksta burada olmanız gerekiyor, Nerissa ve ben o zaman birbirimize söz vereceğiz.”

“Merak etme, burada olacağım. Hayatta kaçırmam.” Iris, Camille’e döndü. “Ve sen... iyi olacak mısın?”

Camille başını salladı. “İyi olacağız... *hepimiz*. Hanna ne yapması gerektiğini biliyor, güvendeyiz. Fakat lütfen kendine dikkat et. Bruce, onu koru ve daima yanında ol. Iris bizim kardeşimiz. Ona bir şey olmasın.”

Bruce omuzlarını dikleştirdi. “Olmayacak, Leydim. Bana güven, Iris benim hayatım. Benim çocuğumu taşıyor. İkisini de hayatım pahasına koruyacağım ama şimdi gitmemiz gerek. Ailem dışarıda bekliyor.”

Onlar kapıya ilerlerken Camille arkalarından takip etti ve sonra durdu. İlerleyebildiğimiz kadar ilerledik. Iris iki haftayı biz olmadan, yeni ailesiyle birlikte ve mutlu bir şekilde geçirecekti. Geri geleceğini bilsem de yavaşça ağlamaya başladım. Hayat değişiyordu. Tek dileğim geleceğin bizi ağlatmamasıydı. Çünkü değişsem de yalnız kalamayacağımı biliyordum.

10. Bölüm

Sokağı sis kaplamıştı, etrafıma bakınırken bir an kafam karıştı. Sonra gece olduğunu, yağmur yağdığını fark ettim. Yağmur damlaları şehrin kaldırımlarını hızlı ve güçlü bir ritimle dövüyordu. Su birikintileri sokak lambalarının altında ışıldıyor, üzerine düşen her damla üst kısımda dalgalanma oluşturunuyordu.

Etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışırken bunun sadece bir rüya değil, astral bir gezinti olduğunu fark ettim. Beni kimin davet ettiğini de biliyordum.

“Greta? Burada mısın” Eğitimcimim –Ölüm Bakirelerinin liderinin– ismini haykırdım.

Bir süre sonra minyon, kırmızı bir kafa gölgelerin arasından çıkıp alacakaranlık bir pelerinle bana doğru ilerledi. Alnında, bendeki hilalin aynısının dövmesi vardı, ortasında alevlerle yanıyordu. Kolları da benimkiler gibi dövmeliydi.

Bazı günlerde benimkiler de bu kadar parlak görünüyordu.

“Güzel, demek benim enerji sinyalimi tanıyabiliyorsun. Neyse... hadi, seyahat edelim. Bu gece senin için bir işim var ve kolay olmayacak.” Bana dönüp beni baştan aşağı süzdü. “Bir pelerin giyinmen gerekiyor. Yaşasan da yaşamasan da törenlere katılmak için üniforma giymen gerekiyor.”

“Pelerinim yok ki.” Astral seyahatte kıyafetimi nasıl değiştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama o elini kaldırıncı kolunun üzerinde uzun bir pelerin göründü. Bana uzattı.

“Astral seyahatte kıyafetlerini nasıl değiştireceğini sana öğreteceğim. Düşüncelerine odaklanman gereken basit bir işlem. Şu anda yatağında çıplaksın, değil mi?” Gülümsedi. “Ama burada üzerinde kot ve tişört var.”

Başımı eğdim. Haklıydı. Onun çağrısını aldığımda bir şekilde giyinmiştim, demek ki kıyafetlerimi de değiştirebilirdim. Pelerini alıp bekledim. Söylediğini anlamıştım ama bana ipucunu göstermesini istiyordum.

“Zihnimde kıyafetimi değiştirmek istersem ne yapmam gerekir?”

“Bedenine odaklan ve farklı bir kıyafet içinde olduğunu ‘gör’. Gözlerini kapatıp görüntünün değiştiğini hayal et.” Gülümsedi. “Bunun bir büyü olmadığını bilmesin çünkü büyü yapmayı bilmiyorsun. Bu sadece zihinsel bir değişim. Algısal bir dönüşüm. Hayvan şekline büründüğün gibi düşün.”

Gözlerimi kapatıp ellerimde yumuşak pelerini hissederek başımı yere eğdim. Zihnimde pelerini alıp, onu omuzlarımin üzerinde düşündüm. Hiçbir şey olmadı. Ardından pelerinin

omuzlarımın üzerinden aktığını düşündüm. Yine... hiçbir şey olmadı. Sonunda sinirlenerek, sessizce pelerine lanet olası sırtıma geçmesini emrettim. Bu sefer elimdeki şey kayarak kayboldu ve bir anda omuzlarımın üzerindeki ağırlığı hissettim.

Gözlerimi açtığımda pelerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Greta bana püsküllü bir kemer verdi. Bir an püskülüne baktım ama içimdeki oynama arzusunu bastırdım. Nedense Greta'nın kız kardeşlerim kadar hoşgörülü olmadığını düşündüm.

Kemeri belime dolayıp sıkıca kapattım. "Tamam, sanırım hazırım. Bu gece ajandada ne var?"

Son birkaç aydır yeniayın altında Greta'yla eğitiliyordum. Fakat yeniay geçeli bir hafta ya da daha fazla olmuştu. Bu gece özel bir durum olduğunu düşündüm. Şimdiye kadarki eğitimlerimizde pek çok şey öğrenmişim ama şimdi midemdeki his bu gece zorlu bir ders olacağını düşündürüyordu.

"Bu gece senin için kolay olmayacak. Gel... senden bu gece öğrendiğin her şeyi kullanman istenecek." Bana baktı, yüzü duygusuzdu. Greta minyon birisiydi, benden çok kısaydı ama yine de benim sadece hayalini kurabileceğim bir güce sahipti.

Bakışlarını yakaladığımda, ne demek istediğini anladım. Bu gece ilk ruhumu alacaktım; fiziksel olarak birine bu yolda yardım edecektim. "Benden birini öldürmemi istiyorsun..."

"Hayır... bu şekilde düşünmeyi bırak. Onların kaderi belirlendi; sen geçişlerine yardımcı olacaksın. Bu çok büyük bir sorumluluk. Panter şeklindeyken kendine hâkim olmayı öğrendin. Rakiplerinin, Ölüm Bakiresi gücünü izinsiz aşağı

çekmelerine engel olmalısın. Şimdi, gücünü kullanmak için arzu duymalısın.”

Elimi tuttu ve birlikte seyahat etmeye başladık. Astral seyahatte olmasak asla tahmin edemeyeceğim bir hızla, yağmur damlaları tenimize işlerken sokaklardan geçtik. Hızımız yüzünden yağmur damlaları kurşun gibi hissettiriyordu. Geceye, karanlık gölgelere ve ölüm müjdesine doğru yol aldık.

Çok hızlı ilerliyorduk, şehri geride bırakıp Sound’a yönelmiştik. O kadar karanlıktı ki tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum ama mahalle karanlıkta bile tanıdık geliyordu. Büyük bir parkı geçtik ve midem yanmaya başladı. Bu bölgede yaşayan birkaç hayvana dönüşebilen tanıyordum ve onların ruhunu alacağımı düşünmek bile istemiyordum. Katrina ve Siobhan bu bölgede yaşıyordu.

Lütfen, diye kendi kendime fısıldadım, *lütfen onlardan biri hedefimiz olmasın*. Peçenin altından en yakın arkadaşlarım dan birinin ölümüne sebep olmaya dayanamazdım. Son gördükleri yüzün ben olmasını istemiyordum.

Fakat köşeyi dönüp Katrina’nın evinin olduğu sokağa girdik. Hâlâ Siobhan’ın evinden oldukça uzaktaydık. Derin bir nefes alıp –burada, astral seyahatte nefes almaya ihtiyacımız yokken bile– Greta’nın köşenin sonundaki küçük eve ilerlemesini izledim. Arazi zincirli çitlerle örülmüştü. Ön kısmına bir şezlong ve küçük bir masa yerleştirilmişti; ikisi de sıırıslıklamdı. Greta durdu, sonra dönüp bana baktı.

“Burayı hatırladın mı?” Uzun bir bakış atmam için beni bekledi. Kaşlarımı çatıp inceledim. Buraya daha önce geldiğimi

hiç hatırlamıyordum. Bir süre sonra başımı iki yana salladım.

“Hiç sanmıyorum ama tanıdık bir şey var gibi.”

“Çünkü buranın sahibini tanıyorsun ve enerjisini hissettin. Burası, astral seyahatte, bu ev, bu arazi, her şey onunla bağdaştırıldı ki görebilesin.” Bana işaret etti ve kapıdan geçip eve ilerlerken ben de onu takip ettim. Kısa süre sonra içeride geç saatte yayınlanan bir bilimkurgu filmi izleyen bir adamın yanındaydık. O zaman anladım.

“Wylie.” Güçlkle yutkundum. Wylie’nin annesi ona bu ismi verirken iyi bir espri yeteneği varmış. Annesi bir çakal dönüşendi. Wylie de öyle. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti toplantılarının devamlı katılımcısıydı. Güçlü, kararlı ama bazen keskin sınırları olan birisiydi. Yine de bize ihtiyacımız olan her türlü yardımda bulunmaya hazırdı. Bildiğim kadarıyla bir kız arkadaşı yoktu. Kimseye kötü söz söylemezdi; en azından ben hiç duymamıştım.

“Gerçekten zamanı geldi mi?” Buna inanmak istemiyordum. Dönüşebilenlerin yaşları düşünülünce Wylie hâlâ gençti.

Greta bana dönerek yumuşak bir sesle, “Dahası da var,” dedi. Gözleri okyanus gibi derindi. “Ruhunu kendi ruhuna almalısın. Böylece onu ölümden sonraki yaşama gönderemezsin. Kolay bir sonu olmayacak, Delilah.”

Ürktüm. “Ne? Benden...” Durdum ve bana öğrettiklerini düşünmeye çalıştım. Tanrılar alamadığında biz bazı ruhları o ya da bu sebepten onlarla birleştirdik. Diğerlerine ise hak ettikleri ölümden sonraki yaşamlarına kavuşmaları için yolculukları sırasında eşlik ediyorduk. Yine bir kısmının ca-

nını almak ve yok etmekle yükümlüydük. Bütün bunları Sonbaharın Efendisi emirler verdiği zaman yapıyorduk.

“Wylie Smith bir olayı kargaşaya sürükleyerek dengeyi bozdu. Kader Büyücüleri, ruhunun temizleme ateşine gönderilmesini duyurdu.” Geri çekilip kollarını göğsünde bağladı. “Onun ruhunu almalısın, Delilah. Bilmen gereken şeyler var. Büyükanne Coyote, Sonbaharın Efendisi’yle konuşup bunu emretti.”

Büyükanne Coyote ve Hi’ran? Sorun çok büyük olmalı. Greta’ya baktım, streten kemerimle oynuyordum. Bunu yapmak istemiyordum. “Nasıl ölecek?”

“Zayıf bir kalbi var. Filmi izlerken ritmi bozulacak ve sonra duracak. Ani kalp durması yüzünden telefon etme fırsatı olmayacak. O ölürken sen ruhunu almak için hazır olacaksın. Görüntüleri inceleyip ardından ruhunu cehenneme göndereceksin.” Sesi sıradan bilgiler verirmiş gibi akıyordu. Bu duruma alışkındı.

“Bunu çok defa yaptın... gittikçe kolaylaşıyor mu?” Wylie’ye baktım, birkaç dakika içinde olacaklardan hiç haberi yok gibiydi. Ruhu çıkarılıp, temizlenmesi için gönderilecek ardından yeniden temel havuzdaki yerini alacaktı. Bir yanımla onu uyarmak, yaptığı hatayı düzeltmesi için ona bir şans vermek istiyordu ama bunun elimde olmadığını biliyordum.

“Hayır, ama her seferinde, dünyadaki rolümü biraz daha anlıyorum. Zamanla sen de anlarsın. Sana öğrettiğim ayini hatırlıyor musun?” Beni sabırla bekledi, acele ettirmedi.

Başımla yavaşça onayladım. Hatırlıyordum, hepsini kul-

lanmak için hazırlanmıştım. Gerçekten kaçmanın bir yolu yoktu: Ben Ölüm Bakiresi'ydim ve hâlâ eğitiliyor olmama rağmen gözlem yapma sürem tamamlanmıştı. Görevimi yerine getirmeden unvanımı taşıyamazdım.

“Evet, hatırlıyorum. Ruhunu, kendi ruhumla almam gerektiğini söyledin?” Bunu birkaç kere yanlışlıkla yapmıştım ama bilinçli bir şekilde hiç denememiştim.

Başını salladı. “Büyükanne Coyote buna ihtiyacın olduğunu söyledi.”

Kader Büyücülerini bir öneri sunduğunda, o artık bir emir olur. Tanrı bile olsan uymalısın. Ölüm Bakiresi olsan da. Kendimi toparladım ve emirlerini tam olarak hatırlayana kadar adımları tek tek sıraladım. Wylie'ye bakarken onu arkadaşım olarak görmemeyi denedim. Gerçekten gizli bir şeyler yapıp dengeli bozmuşsa belki de içinde bulunduğum durumu kolaylaştıracak bir şeyler vardır. Fakat tek yapabileceğim şey bana öğretilen ayini uygulamam gerektiğiydi.

Beni dikkatle izleyen Greta'ya baktım. “Bu bir deneme, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, seni test etseydim bunu bir arkadaşın –kalbinde yeri olan birinin– üzerinden yapardım. O zaman yapıp yapamayacağını görmek isterdim.”

“Sen daha önce hiç... bir arkadaşının ruhunu almak zorunda kaldın mı?” Bakışlarımız birbirini yakaladı. Tepkisini görmek istiyordum.

Bir süre bana baktıktan sonra gözlerini kırttı. “Evet.” Sesi rüzgârda savrulan bir ıslık gibiydi. “Kendi annemin.”

Başımı öne eğdim. Bunu hayal bile edemezdim. “Özür dilerim. Ben... bu dayanılmaz olmalı.”

“Çok zordu. Onun hakkında pek çok şey öğrendim. Bilmek istemediğim şeyler. Ölümünden sonraki yaşama gidince bir süre onu izledim. Orada pek çoğu tarafından sevilmesi ve sırlarının beni doğduğuma pişman edecek kadar kötü olmaması durumu daha kolay atlatmama yardımcı oldu.”

Greta elini kolumun üzerine koydu. “Bunu yaptığına pişman olmayacaksın. Üstelik gerçekten, başka bir şansın yok. Sen Efendi’nin hizmetçisisin. Bu göreve seni atadı; Büyükanne Coyote bunu senin yapmanı istedi.”

Omuzlarımı dikleştirdim. Kendimi toplamamın zamanı gelmişti.

Greta’ya işaret ederek konuştum. “Hazırım. Ne zaman?”

Ruhunu emmeden önce ölümün eşiğinde olduğundan emin olmalıydım. Birkaç şekilde yapabilirdim. Cesur ve hak eden bir kahramanın ruhunu öperek alabilirdim ama Wylie’nin durumu farklı olacaktı.

Gözlerini kapadı. “Saat üçü on iki geçeyi vurduğu an kalbi duracak, sen de ruhunu alacaksın.” Konsolun üzerindeki saati işaret etti. Üçü on geçiyordu.

Kendimi hazırladım ve yanında durarak bekledim. Orada olduğumdan, onu beklediğimden hiç haberi yoktu. Ölmek üzere olduğuna dair hiçbir bilgisi ve hissi yoktu. Tepeden ona bakarken duygularımı köreltmeye çalıştım. İçimde alev alev yanan bir ateş hissediyordum.

Ateş küçük bir kıvılcımla başladı ama onu körükledim, besleyip büyüttüm. Böylece kocaman bir alev halini aldı. Hedefime yeniden bakarken, Wylie artık tanıdığım adama benzemiyordu. Patlamak üzere olan bir ışık küresi gibiydi. İçimdeki onu çekip alma hissi o kadar güçlüydü ki saatin son saniyelerini vurmasını bekleyemiyordum.

Ardından bir anda sol kolunu kavrayarak –korku dolu gözlerle– doğrudan bana baktı.

“Delilah...” Ruhu bedenini terk ederken son fısıltısı bu oldu. Ölmeden önce uzanıp ona dokundum ve anılarını kendi anılarımın derinlerine çektim. Sislerin ve gölgelerin olduğu bir arazide kaybolduk. Üzerimizde incecik bir ışık veren ay vardı.

Ve ardından...

Işık parladı. Wylie bir odada, benim etraftan tanımadığım başka bir çakala dönüştüğüyle oturuyordu. Tuhaf bir şekilde çok tanıdık gelen bir masanın etrafında oturuyorlardı. Kesinlikle daha önceden görmüştüm ama o oyma desenleri nerede gördüğümü şu anda çıkaramıyordum.

Ardından kapı açıldı, içeri Van ve Jaycee girdi. Yanlarında geniş, kel ve tehlikeli görünen başka bir adam daha vardı. Vin Diesel’e benziyordu. Ortasında mükemmel bir safirin olduğu bir kolye takıyordu. Bu, *ruh mühürlerinden biriydi*. Kolyesine dokunarak kötü ruhları etrafına topladığında enerjiyi hissetmiştim...

Işık parladı. Yaşlı bir adam ellerini havaya kaldırıp bir köyün tamamını ateşler içinde bırakan alevler saldı. Evlerin

bacasından alevler sıçrarken kadın ve çocuk çılgınlıkları dumanlı gökyüzünde yankılanıyordu. Alevler çatıdan çatıya geçince bütün bir köy yerle bir oldu. İnsanlar sokaklarda yanarak koşarken büyüçü gülüyordu. Küçük bir kız ona bakıp ellerini uzattı. Büyücü, kıza başka bir alev dalgası saldı.

Işık parladı. Wylie bir kâğıt parçasıyla birlikte kalın bir para destesini Van ve Jaycee'ye uzattı. Biraz öne eğilince Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin programını gördüm. Konuşurken yüzünde hastalıklı bir gülümseme belirdi. "Salaklar, Koyanni'yle başa çıkamayacaklarını anlayacaklar."

Işık parladı. Wylie çok yaşlı ve aynı derecede kafayı yemiş bir adamla oturuyordu. Kurnaz birine benziyordu. Üzerinden ağır bir ölüm ve çürümüşlük kokusu yayılıyordu.

Işık parladı. Wylie bir kadınla birlikteydi. Kadını soğukkanlılıkla dövüyordu. Darbelerinden kaçmak isteyen kadın kendini koruyordu. Kadın kapıya kaçarken, Wylie hızlı bir tekme savurdu. "Defol buradan. Veledini de al git." O anda köşede duran küçük çocuğu gördüm. Gördüklerini kocaman gözlerle izlerken parmağını emerek ağlıyordu.

Işık parladı. Wylie, Van ve Jaycee'yle birlikte hasta, solgun görünen bir adamla konuşuyordu. Adam gülünce dişlerinden bir vampir olduğunu anladım. Trixie'nin fotoğrafını başıyla onaylayan Wylie'ye uzattı.

Aşırı öfkelenerek, anılarının kapısını kapattım. Yeterince görmüştüm. Yakasından kavrayıp havaya kaldırırken Wylie bana baktı.

“Bana ne yapıyorsun? Neler oluyor?” Gözlerinden korku fışkırıyordu ama umursamıyordum.

“Boşluktaki ateş, hemen emrime koş. Bu ruhu temizleyip merkezine yerleştir.” Wylie mücadele ederken gökyüzünden bir gürleme koptu. Etrafımız gece rüzgârıyla birlikte gelerek girdap gibi dönen bir sis ve dalgayla sarıldı. Onu öfkeli fırtınaya karşı sert bir şekilde tutuyordum.

Wylie çığlık atınca çığlığı gecenin sessizliğinde yankılandı. Adalet duygusu içimi kaplayınca güldüm ve bu kez gecenin sessizliğini bölen şey benim kahkaham oldu.

“İstedğin kadar çığlık at. Kimse sana yardım edemez. Wylie Smith, Kader Büyücüleri senin kaderini mühürledi. Yok olmaya hazırlan.”

Üzerini bir alev dalgası kapladı ve ruhu mor ateşler içinde yandı. İçindeki kötülük ve pis enerji temizlendi. Gözlerinden neler olduğunu anladığı belli olurken, son bir kez çığlık attı. Alevler ruhundaki pislikleri son bir gürlemeyle temizleyip uzaklaştırdılar.

“Ben adalet aracıyım,” diye fısıldadım. Wylie Smith evrenden sonsuza dek yok olurken –bilinci tamamen silinirken– kollarımı gökyüzüne kaldırdım. Artık ruhu sonsuza dek büyük havuzda salınan zararsız bir enerji olacaktı.

Ellerimi indirirken gözlerimi kırıp geride duran Greta’ya baktım. Yüzümü dönünce bana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

“Aferin, canım.”

Sormak istediğim bir sürü soru vardı ama bir araya getiremiyordum. Neler olduğunu tam anladığımdan emin değildim.

“Neden olayı eğitim bahçesinde, Ronald Wyndham Niece’in ruhunu Valhalla’ya gönderdiğimiz zaman yaptığımız gibi bitirmedik?” Etrafıma baktım. Astral seyahatte olmamıza rağmen hâlâ Wylie’nin evindeydik. Greta bana geldiği ilk zaman, büyülu bir daireyle kaplanmış vahşi, balta girmemiş ormanlık bir alandaydık.

“Çünkü orası güzel bir geçişi hak eden insanları barındırıyor. Kahramanca bir vedayı hak edenleri. Kötü insanların canını aldığımız bir de karanlık alan var ama ben işleri senin için daha kolay hale getirmek istedim çünkü bu senin tek başına yaptığın ilk resmi işin. Bir dahaki eğitimimizde seni ruhları topladığımız bütün alanlara götürüp oralara nasıl girildiğini öğreteceğim.”

Geri çekildi. “Onun ruhunu neden aldığını anladın mı?”

Gözlerimi kapatınca Wylie’nin zihnindeki anılar benim de hafızamda canlandı. Onun kibar, iyi ve tamamen önyargısız biri olduğunu düşünürdüm. Tam bir hain, casusmuş. Exo’nun ve diğerlerinin öldürülmesine yardım etmiş. Patlamayı o yapmamış olabilirdi ama bütün o ölümlerden canya maddesini kendisi salmış kadar sorumluydu.

Ruh mührünü unutma... İçimden fısıldayan küçük bir ses o safırı taşıyan adamın görüntüsüne odaklanmamı söyledi. Yedinci ruh mührü. Yüzüne yaklaştırmaya çalıştım. Her

bir noktayı öğrenmek istiyordum ki diğerlerine anlatabileyim. Ruh mührü dışarıda bir yerdeydi ve tehlikeli biri tarafından sahiplenilmişti. *O kişi mührü nasıl kullanacağını biliyordu.*

“Geri dönmem gerekiyor.” Greta’ya döndüm. “Buradaki işim bitti mi?”

Başıyla onayladı. “Yavaş yürü, Delilah. Bir dönüm noktasına geliyorsun. Senin dostluğunu her ne kadar sevsem de benim yanımda olman yerine canlı olmanı istiyorum. Hazırlan, çünkü mücadele başlıyor.”

Derin bir nefes alıp omuzlarıma çöken yükün ağırlığını hissettim. “Biliyorum. Bana doğru yaklaştığını hissediyorum.” Durdum. “Arial buralarda mı?” Her ne kadar bedenime geri dönüp olanları diğerlerine anlatmak istesem de ikizimi özlemiştim. Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu; en azından konuşabilecek halimizle görmemiştim.

“Arial leopar şeklinde dolaşıyor. Haseofon’da ruhlar kısmına girip çıkmayı seviyor.” Greta durdu, ardından yavaşça omzuma dokundu. “Kız kardeşin, yanına gidip konuşamayacağın kadar aşırı heyecanlı. Bazen Camille ve Menolly’yle konuşmak istiyor ama bu, Menolly için iyi olmaz. Vampirler yardım almadan bedenlerinden çıkıp ruhlarıyla seyahat edemezler. Ayrıca serbest bir şekilde dolaşmaları için ya da bedenleri olmadan hareket etmeleri için belli zamanlar var. Bir de vampirlerin alanda dolaşması yasak.”

Kaşlarımı çattım. “Bu hiç...”

“Adil değil? Hayat da adil, mantıklı ve anlaşılabilir değil. Efendi yasakladı; bu nedenle biz de uymalıyız. Bu konuda hiçbir tartışma kabul edilemez.”

“Arial Haseofon’dan insan bedeninde çıkamaz, değil mi? Cevabı biliyorum ama yine de soruyorum.”

Greta başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama çıkamaz. Şimdi bedenine geri dön, canım ve görevlerini yerine getir.”

Greta gözden kayboldu, ben de kendimi geldiğimiz yollardan geri dönerken buldum. Şehrin gökyüzü aydınlanırken ileride bir gölge görüp ona doğru atıldım. Dumanın içine girince yatağımdaki bedenime düştüm. Doğrulup etrafıma baktım.

Shade yanımda uyuyordu ama kımıldadı. Yastığı yatak başına dayayıp bir süre neler olduğunu düşündüm. Wylie ölmüştü. Ani kalp krizi. Fakat ruhu sonsuza dek yok olmuştu. Onu kesin ölüme göndermiştim, geri dönüşü yoktu.

İçimde büyük bir gurur dalgası oldu. Gözümü bile kırpmadan görevimi yerine getirmiştim. Greta da benimle gurur duyuyordu. Ayrıca bana çok değerli bilgiler vermişti. Şimdi Van ve Jaycee’nin bu işin arkasında olduğundan emindim. Büyücünün köyü yerle bir ettiğinden görebildiğim kadarıyla Kel Adam, Telazhar değildi. Fakat ruh mührü taşıyordu ve bu da onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyordu.

Yataktan kalkıp pantolon ve bir bluz giyerken Shade uyandı. Gözlerini kırıştırıp doğruldu.

“Her şey yolunda mı?”

“Hayır. Herkesi uyandırmalıyız. Elimde bilgiler var, hemen harekete geçmeliyiz.” Kapıya yöneldim. “Ben aşağı iniyorum. Sen de giyinip gel. Sen Camille ve adamlarını uyandırırsan ben de hâlâ uyanık mı diye Menolly’ye bakarım. Birinin merkeze gitmesi gerek. Herkesin görev başında olması gereken bir durum.”

Ben odadan çıkarken Shade yataktan kalkıp sessizce giyinmeye başladı. Merdivenlerden aşağı inerken pencereden dışarı baktım. Biraz sonra şafak sökecekti ama Menolly birkaç saat daha uyanık olmalıydı. Oturma odasında veya salon-da değildi. Bu da demek oluyordu ki, Nerissa geceyi burada geçirmek yerine kendi dairesine gitmişti. Mutfaktaki kitaplığı açıp Menolly’nin sığınağına giden merdivenleri hızla indim.

“Menolly? Aşağıda mısın?”

“Ne oldu, Kedicik? Her şey yolunda mı?” Menolly ipek bir sabahlık içinde yatağında oturmuş, kitap okuyordu. Şöyle bir göz attım. *Vampir Mitolojisi Tarihi*. Kitabı kapatıp köşedeki raflardan birine koyarak uyuma bölümünden oturma bölümüne ilerledi.

“Evet. Hayır. Sadece yukarı gelebilir misin? Patlamayla ilgili önemli bilgilerim var.”

Odanın karşısından yanıma gelip elini koluma koydu. “Yine mi patlama oldu?”

“Hayır. Henüz değil ama tahminime göre onları yakalayana kadar patlatmaya devam edecekler. İntikam almak için bekliyorlar.”

Merdivenleri çıkıp yeniden mutfağa geldik. Shade de oradaydı. Menolly'nin sığınağının girişini aile üyelerinden saklamayı bırakmıştık; zaten herkes tahmin ediyordu. Yine de Dumanlı'nın yerleştirdiği demir kapının kilitli kalması için gereken bütün özeni ve gizliliği gösteriyorduk. Şimdi Menolly uyuduğunda sadece Camille, ben ve Iris kapısını Dünya'ya açabiliyorduk.

Bir ejderha ya da güçlü bir şeytan içeriyi havaya uçurabilirdi. Ancak ilk önce burayı kitaplığın arkasında bulmaları gerekiyordu. Bununla birlikte Tregartlar, Bloatworglar ve pek çok vampir içeri giremezdi.

"Camille ve adamları aşağı gelmek üzere. Rozurial'i telefonla arayıp uyandırdım. O, Shamas ve Vanzir birkaç dakika içinde burada olurlar. Hanna da uyansın mı?"

"Hanna uyanık zaten." Sesi mutfakta yankılanınca hepimiz onu görmek için baktık. "Neler oluyor? Iris iyi mi?"

"Iris iyi, Hanna. Üzerinde çalışmamız gereken önemli bilgilerim var. Rica etsem bize çay yapabilir misin? Belki yiyeceğimiz bir şeyler bulursun." Diğerlerine döndüm. "Herkes gelene kadar bekleyeceğim. Ardından, vermemiz gereken kararlar var. Bir de bulmamız gereken bir masa."

"Masa mı?" Camille bulanık gözlerle odayı süzdü. Arkasından Dumanlı, Morio ve Trillian geldi.

"Evet... çünkü peşimizde olan birileri var. Arkalarında da Van ve Jaycee var."

Sinirlerim çok bozuktuk. Van ve Jaycee'nin bu işin arka-

sındaki tek kişiler olmadığını bir şekilde biliyordum. Kel kafalı adamın görüntüsü zihnimden hiç çıkmıyordu. Arkada daha büyük, daha kötü güçler vardı ve o kişilerin kimler olduğunu, ne yapmaya çalıştığını bilmekten korkuyordum.

11. Bölüm

Herkes masanın etrafında toplanınca olanları anlattım. Hâlâ kendimi tam olarak toparlayamamıştım ve üç tane espresso içmiş gibi hissediyordum. Üstelik ben Camille gibi kafein bağımlısı değildim.

“O masayı bulmalıyız. Bulduğumuz zaman bir başlangıç noktamız olacak. Onu daha önce gördüğümü hatırlıyorum. Çok net hatırlıyorum ama *nerede* gördüğümü çıkaramıyorum.” Birinin hatırlamasını umarak masayı detaylarıyla anlattım. Sonuçta çoğu, son birkaç yılda her zaman benimle birlikteydi.

“Kel Adam... kim olabileceğine dair bir ipucu var mı? Bir Tregart gibi mi görünüyordu?” Camille elindeki kurabiyeyle oynarken kaşlarını çattı. Yorgun ve yaşadıklarımız yüzünden acı çekmiş görünüyordu. Hepimiz gibi.

“Hayır ama ruh mührüyle bir şey çağırıyordu. Bir güç,

bir büyü, bir hayalet... Ne olduğunun tam olarak farkında değilim.” Çayımдан büyük bir yudum alıp iç çektim. Çok sertti. Hanna henüz iyi çay demlemeyi tam olarak öğrenememişti. “Ruh mührü taşıyordu. Van ile Jaycee’den daha güçlü olduğunu hissettim. Bir de Van ve Jaycee’nin konuştuğu vampirin Bryan olduğundan oldukça eminim.”

“Bence gönül rahatlığıyla vampir hakkındaki görüşünün doğru olduğunu söyleyebiliriz. Bir bakalım... birkaç görüntü gördün. Biri Wylie, Van, Jaycee ve bilinmeyen o adam. İkincisi... Telazhar’ın köyü mahvetmesi?”

“Hayır, ama sanırım bir sonraki görüntüde gördüğüm yaşlı adamdı. Bence köyü yıkan adam, Kel Adam’ın eski haliydi. Öteki Dünya’da olduğundan eminim. Belki de Scorching Savaşları sırasında, bu nedenle eski bir görüntü olması gerekiyor.”

“Tamam, elimizde hem geçmişten hem de günümüzden kel kafalı bir büyücü var. Bir de Telazhar. Wylie, Van ve Jaycee’ye para ödüyor, Cemiyetimizle ilgili bir belge veriyordu. Wylie bir kadın dövüyordu. Kadını tanıyabildin mi?” Camille elindeki deftere notlar alıyor, Morio ise bilgisayarım-dan internette bir şey arıyordu.

“Hayır. Bağlantılı gibi görünmüyor... muhtemelen aklında kalmış bir anıydı. Çocuğun onun çocuğu mu olduğunu merak ediyorum. Ama çocuğu ‘veledin’ diye işaret etti; bu nedenle kendi çocuğu olmayabilir.” Anı gözlerimde canlandı. “Kadının adını öğrenebilseydim belki de Wylie hakkında daha çok şey öğrenirdik.”

“Sence bir ilişkileri mi vardı?” Morio sordu. “Wylie’yi sosyal medyadan bulup öyle bir bağlantısı var mı diye bakabilirim. Belki de eskiden evlilerdi?” Parmakları klavyede gezindi.

“Evet, bir dene bakalım.” İnterneti seviyordum. Sene-lerdir bize harika bilgiler veriyordu. “Google’a Wylie Smith yaz, adını tırnak içine al.”

Morio elini klavyeden çekti. “Pekâlâ, bir sürü kişi var. Aramayı daraltabileceğimiz bir şey var mı?”

“Seattle yazmayı dene. Ya da *çakala dönüşenler*; yine tırnak içinde yaz.” Kaşlarımı çattım. Bilgisayar aramalarında ustalaşmıştım.

Yine, Morio hızlıca bir şeyler yazıp geri çekildi. Klavyeyi çok hızlı kullandı, benden daha hızlı. “Bu kadar güzel yazmayı nasıl öğrendin?”

“Japonya’da on yıldan fazla veri girişi işi yaptım. Büyükanne Coyote beni buraya çağırmadan önceydi.” Başını kaldırdı. Camille ona uzun süre bakıp gülümsedi. Camille bunu zaten biliyordu.

“Gerçekten mi? Düşünmüştüm ki...” Durdum. “Ne düşündüğümü bilmiyorum.” Sevgililerimizin ve dostlarımızın geçmişleriyle ilgili çok şey bildiğimizi hissettim. “Ne tür veriler giriyordun? Özel bir şirket miydi, devlet miydi?”

Vahşi bir şekilde gülümsedi. “Bir hastanede çalıştım. Hastaların sigorta bilgilerini giriyordum. Çok sıkıcı bir işti ama şehirde dikkat çekmeden yaşamamı sağlıyordu. On ya da on beş yılda bir taşınıyordum, o zaman insanlar yaşımdan şüphelenmiyorlardı.”

Camille yanında oturuyordu. Başını omzuna koydu. Morio eğilip Camille'in alnından öptü. "İyileşmene çok sevindim. Senin için çok endişeleniyordum."

Bilgisayarı bana çevirdi. "İşte burada, bir göz at bakalım." Ardından kolunu Camille'in omzuna atıp onu uzun ve duygulu bir şekilde öpmeye başladı. Menolly'ye baktım, yüzünde tanımlanamaz bir ifade vardı. Sinirli görünmüyordu ama bakışları aç gibiydi; neredeyse yırtıcıydı. Herhangi bir kaza çıkmasın diye olaya el atmaya karar verdim.

"Masada oynaşma olmasın, lütfen. En azından şimdilik." Arama sonuçları arasında gezindim. Wylie birkaç foruma üye olmuştu. Doğaüstü Varlık Forumları, ama bence sakladığı pek çok şey vardı, ki bu pek işime yaramıyordu. Fakat o anda gözüme iki tane referans takıldı.

İlki keskindissevenkizlar.com sitesiydi.

"Vay vay vay... Marion'un kız kardeşi burada gezinen tek kişi değilmiş." Forumları tarayıp bir şey bulana kadar inceledim. İlk olarak *Wylie* yazdım. Profilini buldum ama herhangi bir paylaşım yoktu. Sadece sitelere girmişti. Ekimde üye olmuştu.

Ardından Trixie'nin adını yazdım. Eylül ayında üye olmuştu ve on sayfa boyunca çeşitli paylaşımlar yapmıştı. Gönderiler diğer keskin diş seven kızların yazılarıydı. Bir de Trixie ile Aşk-Isırmaları isimli bir kullanıcı arasındaki yazışmalar vardı. Flört eder şekilde başlayıp seksi konuşmalara dönmüşlerdi. Yazıların birinde, *Seni seviyorum*, *Bryan*, ifadesi vardı. Hemen Aşk-Isırmaları isimli kullanıcının sayfa-

sına baktım. Ekimde, Wylie'yle aynı günde üye olmuştu.

“Bingo. Sitede Trixie, Bryan ve Wylie var. Wylie hiçbir paylaşımında bulunmamış ama ya Bryan'la aralarında özel mesajlaşmalar varsa? İkisi de Trixie'nin üyeliğinden bir ay önce, aynı gün kayıt yapmışlar; Koyanni deposunu imha ettikten birkaç gün sonra.”

“Pekâlâ. Koyanni o zamandan beri intikam planları yapıyor. Bizim farkında olmadığımız bir sorun çıkarmaları için önlerinde birkaç ay vardı. O zamandan beri başka neler yapmayı düşünüyorlar kim bilir? Wylie hakkında başka bir bilgi var mı?” Camille not defterine yeniden bir şeyler yazdı.

“Bakıyorum... bakıyorum... işte.” Başka bir forum sitesi daha vardı: *Ateş Beni Yak*. Ama forum kilitliydi. Sitenin logosuna bakarken içimde tuhaf bir his oldu.

“Camille, şuna bir bak. Bu sembolü hatırladın mı?” Gelip bakmasını işaret ettim.

Omzumun üzerinden eğilerek bilgisayara baktı. “Bu... evet Büyücünün Dili. Ateşkonuşan. Lanet olsun. Shamas, buraya gel. Sen büyü biliyorsun. Şuna bir bak.” Shamas'a yer açmak için geri kaydını.

Shamas yanımıza gelirken Camille'e uzun uzun baktı. “Şunu açığa kavuşturalım. Yaptığım şey için bana kızırırsun. Kabul, ama aptaldım. Feris'in Anne Ay'a saldırmayı planladığını öğrendiğim zaman onu durdurmak için elimden geleni yaptım. Seni üzmem istemedim, Camille.”

Camille sinirli bir şekilde Shamas'a döndü. “Bilmeliydin. Herkes Scorching Savaşı'nın temelde ay ile güneş ara-

sında olduğunu bilir. Büyücüler ve kötülükleriyle ilgili hikâyeleri dinleyerek büyüdük. Bir karar verdin; ırkına, ailene... bana sırt çevirdin!”

Shamas ani tepki verdi. “Ben dibe vurdum! Battım! Bunu yaptığım için neredeyse ölüyordum. Hiçbir şey geçmişini değiştirmez ama o eski salak değilim artık. Aynı adam değilim. Öğrendiğim şeylerle size yardım edebilirim.” Camille’i omuzlarından tutup salladı. “Lütfen, beni bağışla. Benden bu kadar nefret etmene dayanamıyorum.”

“Senden nefret etmiyorum ama yaptığın şeyden nefret ediyorum! Bırak beni.”

Dumanlı bir anda yanlarında belirdi. Shamas kendisini ejderhanın elinde sallanırken buldu. Dumanlı’nın yüzündeki ifade korkunç ve acımasızdı.

“Benim karımı sallamaya nasıl cüret edersin?”

Shamas öfkeyle tekme attı. “O benim kuzenim ve kendimi bildiğimden beri onu seviyorum!”

“Bunu gerçekten bana söylüyor musun?” Dumanlı kapağı yöneldi, Shamas elinden kurtulmaya çalışıyordu. “Sana ne yapacağımı göstereyim...”

“Yeter.” Camille’in sesi sertti. “Canım acımadı. Dumanlı, kendi dertlerimle ilgilenmeme izin ver. Dünya’da şeytanlar ve ejderhalar olduğu zaman yardımına ihtiyacım var, akrabalarım konusunda değil.”

Dumanlı, Shamas’ı yavaşça yere bıraktı. “Deniyorum, karıcığım. Ancak unutma: Ben bir ejderhayım. Benim için kolay değil.”

“Biliyorum.” Kolunu Dumanlı’nın beline dolayıp öpmek için yükseldi. “Endişelenmene gerek yok. Shamas ve ben kuzeniz. *Başka da bir şey yok.* Seneler önce hissettiklerimizin üzerinden uzun zaman geçti.”

Shamas’a baktım. Onun bu şekilde düşünmediğinden emindim. Yakasının buruştuğu yerden boynunu ovaladı. Bir süre sonra boğazını temizleyip Dumanlı ve Camille’e döndü.

“Özür dilerim. Camille, ikimiz hakkında ailemin karşısında duramadığım için kendimi asla affetmedim. Kendimi harap ettim. Sonunda baskılar yüzünden kaçtım.” Başını aşağı eğdi. “Beni affet. Lütfen. Dumanlı, bir daha asla ilişkinizin arasına sızmayacağım. Camille’in üçünüze de deli gibi âşık olduğu ortada. Ben sadece... sadece arkadaş olmak istiyorum. Yeniden kuzen olmak istiyorum. Benden nefret etmesine dayanamıyorum.”

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Shamas kalbi kırılmış görünüyordu. Burnu havada tavrının yerini açık ve net bir şekilde çaresizlik, yalnızlık almıştı. Camille gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Shamas tepkisini bekledi. Bir süre sonra Camille ilerleyip Shamas’ın ellerini tuttu.

“Sana inanıyorum. Seni affediyorum. Artık bizim yanımızdasın. Bize yardım ediyorsun. Zor bir karar verdim. Hepimiz yanlış seçimler yaparız. Bunu bilmeliydim.” Camille başını, onaylayan ve yerine geçen Dumanlı’ya çevirdi.

Shamas, Camille’in kollarını tutup sarıldı, sonra onu yanaklarından öptü. “Teşekkür ederim. Söz veriyorum, benimle gurur duyacaksın.” Hafifçe gülümsedi.

“Bir şeyler yapmak istiyorsan şu sembole bakmaya ne dersin?” Bu sahnenin canımı neden sıktığını bilmiyordum. Belki de Shamas’ın ne bana ne de Menolly’ye bu kadar düşkün olmamasındandı. Fakat kesinlikle Camille’in peşinden koşuyordu. Ya da belki de Camille’in çok çabuk affettiğini düşündüğüm içindi. Muhtemelen, Dumanlı’nın kuzenine bir şey yapacağından korkup durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. Ya da belki de... belki de ben o kadar gerilmiştim ki etrafımdaki insanların davranışlarının altında bir şey arıyordum. Hepimiz çok gergindik. Eskiden olduğu kadar tartışamadığımıza şaşırdım.

Shamas gözlerini kırptırdı, ardından omuz silkip sembole baktı. “Büyücünün Dili, kesinlikle bir Ateşkonuşan. Ve bu... Yeraltı Ülkeleri’nden.”

“Yeraltı mı?” İnternet sitesine bakarken dilimi ısırđım. “Yeraltı’yla ilgili ne gibi lanet bilgiler internette dolaşıyor ki?”

“Öğrenmenin bir yolu var.” Shamas bağlantıya baktı. “Sahte bir hesapla giriş yapıp öğren.”

Ürperdim. Şu anda istediğim en son şey büyücülerin sohbet sitelerinde sohbet etmektir. “Ben dillerini bilmiyorum. Sen yapmaya ne dersin?”

“Ben mi?” Shamas başını kaldırdı. “Ben yapabilirim ama önce sahte bir e-posta adresine ihtiyacımız var.”

“Çok hızlı öğreniyorsun ama yine de IP adresinden kim olduğumuzu öğrenebilirler. Aslında Tim’i arayıp proxy sunucusunu ödünç istersem bulamayabilirler. Adresimizi engelleyebilir. Böylece Ateş Beni Yak sitesinin sahibi bizi ve

Tim'i bulamaz.” Yapılması *gereken* buydu. Tim'in çapraz ateş ortasında kalmayacağından emin olmamız gerekiyordu. Sabah ilk olarak onu aramak için kâğıda bir not yazdım. “Şimdilik bir e-posta adresi oluşturacağız. webbemail.com kullanmaya ne dersin? Neye ihtiyacın var?”

Shamas bir süre düşündü. “İxsornosum@webbamil.com” Benim için kodladı. “Büyücülerin dilinde, ‘tutkularım isteklerimdir’ anlamına geliyor. Büyüyü gerçekten çalışmış herkes tarafından anında anlaşılacak bir tabirdir. Tecrübeli biri olduğumu anlayacaklar. İyi bir şekilde eğitilmeyenler bu ismi bilmezler. Keşfettikleri zaman, mücadele etmek için iyi bir şekilde hazırlanacaklar.”

Yüzündeki ifade beni korkutuyordu. Tepkimi fark edince omuzlarını silkti. “Ne diyebilirim? Büyü dünyasında tuzak kuranlar için ciddi cezalar vardır. Büyücü değilken öyleymiş gibi davranmanın çok ciddi belaları var. Aynı şekilde Ateşkonuşan olmayıp dillerini bilenler için de. Pek çok kişi sırf büyücülerin içine sızmak istedikleri için öldürüldü.”

Camille burnundan soludu. “Evet, öyle tipler var,” dedi, ardından dudağını ısırды. “Özür dilerim. Engel olamadan çıktı.”

“Sohbet odasına girdiğimizde işimize yarayan bir şeyler olup olmadığına bakalım.” Shamas'ın yeni e-posta adresini oluşturmak için bilgisayarı kendime çektim. “Sırada ne var? Tim'den proxy sunucusunu istemeden hiçbir şey yapamayız. Üstelik bu saatte uyandırılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum...” Saate baktım. “Ah, adamım, sabahın dört buçuğu.”

Menolly sandalyesinden fırladı. “Masayı nerede gördüğümü müzi hatırlıyorum! Orosu çocukları!” Gözleri kıpkırmızı oldu ve vampir dişleri belirdi. “Yanılmıyorsam ve düşündüğüm şey doğruysa bu gece Wilbur’un kanının tadına bakacağım.”

“Wilbur mu?” Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatıttım. Birkaç kere evine girmiştik, Menolly bizden daha çok gitmişti. Yardımını istediğimizde bize basamakları Menolly göstermişti.

Yemek odasının görüntüsü bir anda zihnimde canlandı. Sıkışık odada, içinde tabak yerine kitapların olduğu geniş bir vitrin ve üzeri tozlu bir sürü bitki vardı. Bir de yemek masası. Tarif ettiğim yemek maması. “Haklısın! Wilbur! Bu onun masası.”

“Biliyordum!” Menolly duvarı tokatlamaya başladı ama Morio bileğini yakaladı. Bir süre Morio’ya bakan Menolly durdu. “Özür dilerim.”

“Canını yakabilirsin.” Menolly’nin kolunu gerektiğinden biraz daha yukarı kaldırdı, sonra durup önce Menolly’ye, ardından da Camille’e baktı. Menolly elini geri çekti.

“Wilbur’a küçük bir ziyarette bulunmalıyız,” dedi. “Hem de hemen. Onu erken uyandırmayı hiç dert etmiyorum.”

İç çektim. “Ben de. Camille, geliyor musun?”

Camille başıyla onayladı. “Tabii ki. Ancak yanımızda sadece Dumanlı ile Shade’i istiyorum. Bu kadarı yeter. Kalabalık bir şekilde karşısına çıkarsak ve yanılıyorsak daha ortada bir durum olmadan sorguya çekmiş gibi davranırız. Morio ve Roz, siz onun mekânına yakın beklersiniz. Diğerleri de evde kalıp buraya göz kulak olsun.”

Ayağa kalktı. “Sanırım gidip giyinsek iyi olacak. Umarım yanılıyoruzdur. Bize ihanet ettiğini düşünmekten nefret ediyorum.” Esnedi. “Bu tarz şeyler neden uykumuzu aldıktan sonra olmuyor çok merak ediyorum. Yarım saat daha uyusak ne olurdu yani.”

Wilbur tarafından ihanete uğrama fikri canımı yakıyordu. Yakın bir arkadaş değildi. Aslında, gözünü müzik kliplerinden ayırmayan tam bir sapıktı. Çok güçlü bir ölüm büyücüsüydü; kaba ve uçarı birisiydi. Yanında bir de Martin isimli evcil hayaleti vardı. Eskiden bir muhasebeciymiş. Fakat Wilbur bize birden fazla yardımda bulunmuştu. Düşmanlarımızla çalışıyor olması fikri çok güçlü bir darbe olurdu.

“Onlara yardım ediyorsa...” Menolly’ye baktım.

“O zaman onu saf dışı bırakırız.” Başını iki yana salladı. “Onların tarafındaysa, öldürürüm. Hiç bahanesiz. Üzerimi değişeceğim. On dakika sonra yukarıda olurum.” Kitaplığa yönelerek omuzlarını dikleştirip sığınağına indi.

Camille benim de duygularımı yansıtan bir yüz ifadeyle bakıyordu. Wilbur bizi sırtımızdan bıçaklıyorsa, infazı konusunda endişelenmezdik. Menolly biz daha ona dokunmadan bütün kanını emerdi.

Hafif bir gülümseyişle omuzlarımı silktim. “Sanırım... giyinsek iyi olur.”

Wilbur’un evi “eski Londra evleri” olarak bilenen mahalledeydi ama neden öyle adlandırıldığına dair hiçbir fikri-

miz yoktu. Bizimkilerle aynı tarzda Victoria tarzı evlerin olduğu bir muhitti. Üç katlı evlerdi ama öyle ya da böyle bizimkilere çok benziyorlardı. Wilbur'un, evini düzenli tutma gibi bir önceliği yoktu. Evin girişindeki eski buzdolabını ve külüstür arabaları saymazsak, kapıya uzanan yol tamamen dikenli çalılarla ve dallarla doluydu.

Wilbur'un eski bir kamyoneti vardı; şu yuvarlak tepeli ve marşpiyeli olanlardan. Bir de 1957 model, parlak kırmızı ve beyaz renkli, arkasında kuyruk olan Chevrolet marka bir arabası vardı. Arabayı günlük işleri için kullanarak mahvetmişti. Polislerin aşırı hız yüzünden hiç ceza yazıp yazmadıklarını merak ettim.

Araba yolundan ilerleyip evine geldik. Herkesin içindeki gerilimi hissedebiliyordum. Menolly, düşmanının üzerinde delik açabileceği tarzda bir çift sivri topuklu çizme giymişti. Camille, Dumanlı ve Shade hepsi dövüşe uygun giyinmişti. Benim üzerimde de bir kot pantolon, balıkçı yaka bir üst ve bir çift Doc Martens botu vardı. Morio ile Roz arkada esneyerek ve fısıldaşarak sessizce dolaşıyordu.

Gökyüzüne baktım. İki saat daha aydınlanmayacaktı, hâlâ karanlıktı ama alçak bulutlar hareket ediyor, sönük bir ışıkla parlıyorlardı. Hava, gece yağın yağmurla ağır ve nemliydi. Sedir ağacı ile köknar kokusu yayılırken, gözlerimi kapatıp uzun uzun içime çektim. Ağaçların kokusu içimi rahatlatarak etrafımı sardı. O anda sokakta öylesine geziniyor olmayı istedim.

Camille elini benim elimin üzerine koydu. "Biliyorum. Biliyorum."

“Neyi biliyorsun?” Yumuşak gözlerle baktım.

“Ben de bundan hoşlanmıyorum. Güvendiğimiz birine artık güvenmemeyi ben de istemiyorum. Bize ihanet ettiğini düşünmeyi sevmiyorum. Evine çete gibi girip masasını kontrol etmek yerine evde uyuyor olmayı dilerdim.” Arabasını durdurdu. “Tanrılar aşkına, bu kulağa çok saçma geliyor.”

“Evet, ben de az önce bunun *saçma* olmasını diliyordum ama değil.” Güçlkle garajın önündeki yoldan geçtik. Orada, uzayan bir patika buldum. Ortam çok tuhaf bir his veriyordu ama kötü hissettirmek yerine titretiyordu. İzleniyormuş gibiydim.

Verandaya vardığımızda, Menolly’yle beraber ön kısma ilerlerken, “Konuşmayı benim yapmama izin ver,” dedim. “Sen boğazına atlayacakmış gibisin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Beni çok iyi tanıyorsun, Kedicik. Peki, ama durumu netleştirirsek beni tutamazsın...”

“Bizi yüzüstü bırakmışsa, istediğini yapabilirsin.” Merdivenleri tırmandık. Camille, Dumanlı ve Shade de peşimizden geldiler. Morio ve Roz merdivenlerin altında bekledi. Kendimi toparlayıp neyle karşılaşacağımızı düşündüm. Sonunda, gücümü toplayıp kapının ziline bastım.

Cevap veren olmadı.

Yeniden bastım. Bu sefer kapının arkasından gelen bir hışırtı duydum ve bir süre sonra kapı açıldı. Martin yaşayan ölü havasıyla karşımızda dikiliyordu. Üzerinde iğrenç kokan bir kıyafet vardı. Boynunun etrafında şıkırdayan metalin sesi duyuldu. Taktığı bu kolye yüzünden hareket etmesi zordu. Bir süre sonra kapı ardına kadar açıldı.

Neler olduğunu merak ederek dikkatli bir şekilde içeri girerken Menolly de beni takip etti. Havadaki sülfür kokusu her yeri sarmıştı ve içeride tanımlanamayan keskin bir hava vardı... Yanık beden miydi? Hayır, henüz değil.

Martin bir an uzanınca bana saldıracağını düşündüm. Menolly, Wilbur geçen yıl mahalleye taşındığında onun boyunu kırmıştı. Fakat bana saldırmak yerine koluma dokunup elini belime sardı. Bedeni tuhaf bir his veriyordu; Menolly'nin bedeninin verdiği ürperti değildi... Ardından hızla Menolly'ye bakıp beni peşinden sürükledi.

Onu takip ettim, Menolly ve diğerleri arkamdan geliyorlardı. Bizi dar bir koridordan geçirip duvarlarının tozlu kâğıtlarla kaplı olduğu mutfığa götürdü. Bir köşede üzerinde çay demliği ve kızartma tenceresi olan bir kuzine vardı. Tam orada, daha önce kokladığım kokunun ne olduğunu anladım. Birisi yemek yapıyor gibiydi ama yumurtalar henüz pişmemişti. Pişen yumurta etrafa sırıyordu. Bir kısmında da bir parça biftek vardı ve kurtlanmıştı.

Midem bulanarak başımı çevirip mutfağın gerisine baktım. Masa oradaydı, görüntüde gördüğümün birebir aynısıydı. Yavaşça ona doğru eğilerek elimi tahtada gezdirdim. Boyalı yüzey pürüzsüzdü. Tahta güzel bir şekilde yağlanmıştı. Wilbur'un doğasına bakınca fazlaca bakımlı görünüyordu.

Martin yeniden homurdandı. İşaret ettiği gömme dolabı görmek için arkamı döndüm. Yüzüne baktım. Hayalet olduğunu bilmeseydim, gözlerinde anlamlı bakışlar gördüğüme yemin edebilirdim.

“Bir göz atsak iyi olur.” Camille’e işaret ettim. “Sen ve Shade, Martin’e göz kulak olun, lütfen. Dumanlı ve Menolly beni takip edin.” Martin’in koluna kibarca dokundum. “Hadi, bizi oraya götür.” Birkaç kere söylediklerimi tekrar ettikten sonra sonunda nihayet ayaklarını sürüyerek Shade’in yanından geçti. Başını kaldırıp ona bakarken gözleri parıldadı. Belki de gölge yürüyenlerden gelen Ölüler Diyarı’nın enerjisini hissetmişti. Emin değilim ama Shade üzerinde kesinlikle etkileyici bir şey bulmuştu.

Dikkatli bir şekilde elimi kapının koluna koyup sessizce geri çektim. Kapı aralanınca karşıma bir merdiven boşluğu çıktı. Daha çok bir bodruma benziyordu. Menolly’ye hızlıca bakıp merdivenleri inmeye başladım. Gürültü yapmaktan son derece kaçınıyordum.

Yarı yolda hafif bir inleme duydum. Acı içindeki birinin sesi gibiydi. Endişelenerek hızımı artırdım. Merdivenlerin sonuna vardığımda bütün tüylerim diken diken oldu.

Tek bir ampulle aydınlatılan bodrum karanlıktı. İçerisi uzun ve geniş yapıdaydı, normal tavan seviyesindeydi. Raflar konserve kutuları, kavanozlar ve kutularla doluydu ama her şeyden önce içerisi o kadar tertipliydi ki Wilbur’dan hiç beklenmezdi.

“Aşağıda biri var mı?”

Cevap gelmedi. Gözlerimi kapatıp enerjiyi hissetmeye çalıştım ama bu, Camille’in özelliğiydi. Menolly’ye dönerek sorugulayan gözlerle baktım. Başını iki yana sallayıp Dumanlı’ya döndü. Dumanlı kaşlarını çatmış havayı kokluyordu.

Bir süre sonra benim yanımdan geçip raflardan birine uzandı ve biz de onu takip ettik. Kendimizi karanlığa bıraktık. Ampul, rafları ısıltıtmaya yetmiyordu. Flaş ışığı çıkarıp yere uzattım. Orada, karanlıkta Wilbur yatıyordu.

“Wilbur!” Ne yapacağımı düşünmeden yanına eğilip nabzına baktım. Hâlâ hayattaydı ve vızıltı gibi bir ses çıkarıyordu. Bana bakabilmek için başını ışığa çevirdi.

Menolly de öbür yanına eğildi. “Wilbur, konuşabiliyor musun? Beni anlıyor musun?”

Wilbur ürktü, başını ovalamak için elini kaldırdı. Dudakları kurumuş, çatlamıştı. Burada ne kadar süredir kaldığını merak ettim. Zayıf görünüyordu ama Wilbur zayıf biri değildi. Hiçbir öğünü kaçırmayan obur bir insandı. Görünüşe bakılırsa Martin ona yemek getiriyor gibiydi. Yerde dağılmış tabaklar vardı; içlerinde sosisler, yumurtalar ve diğer uydurma yemekler duruyordu.

“Wilbur, bizimle konuşabilir misin?” Menolly kaşlarını çattı. “Onu kaldırmak istemiyorum çünkü ne olduğunu bilmiyoruz. Ya bir yeri kırıkça? Sharah ve Mallen’ı ara. Tıbbi desteğe ihtiyacımız var.”

“Lütfen, Camille’in aramasını iste.” Dumanlı’ya işaret edince hemen yukarı çıktı. O yukarı çıktığında ben de ışığı alıp Wilbur’un vücudunda gezdirerek üzerinde kan veya kırık kemik aradım. Pantolonuna işemişti, kokuya bakılırsa pantolon uzun zamandır üzerinde gibiydi. Uzun süredir buradaysa tuvaletini tutamamış olmalıydı. Işığı bacaklarının altına tutarken bir bacağının sıra dışı bir şekilde büküldüğünü gördüm.

“Lanet olsun, şuna bir bak.” Menolly’nin bakmasını istemedim.

“Kırılmış, muhtemelen ezilmiş.” Işığı alıp başını incelemeye başladı. Wilbur bir şeyler mırıldandı ama ne dediği anlaşılmıyordu. “Sanırım başında kurumuş kan var. Kafa kırığıdır belki de?” Kollarına baktık, kot ceketinin kollarından birinin kurumuş kanla kaplandığını ve tenine batmış bir madde olduğunu gördük.

Ayağa kalkıp dudaklarını ıslatmak için biraz su ararken bodrumun diğer tarafından hışırtı gibi bir gürültü geldi. Işığı sesin geldiği yöne tuttum. İleriye doğru yürürken duvarın dibinden bir parıltı gördüm.

Yavaşça yaklaştım. Orada ne olduğunu merak ediyordum. Yüksek bir flaş ışığı beni duvardan geriye doğru sersemletip düşürdü, ardından ışık benden uzaklaştı. Yeniden ayağa kalkmaya çalışırken karşımdaki şeyin bir Tregart olduğunu gördüm. Onun önünde iki zombi duruyordu. Bize doğru yaklaşıyorlardı.

12. Bölüm

“Lanet olsun!” Zombiler bana doğru gelirken iki şey oldukça netti. Birincisi, bu zombiler normallerinden daha hızlı hareket ediyordu, ki bu hiç hoş değildi. Ve ikincisi, belki de sadece bir ihtimalle, Wilbur bize ihanet eden taraf değildi. Bu düşünceyle daha sonra ilgilenecektik; şu anda vaktimiz yoktu. Bir tarafa kaçıp bana savrulan bir yumruktan kurtuldum. Buna pişman olmalarını istiyordum. Savrulan yumruk, birinin Wilbur’un kafatasını parçalaması gibi benim kafatasımı da parçalayabilirdi.

Doğrulup hançerimi çıkardım. Lysanthra zombinin koluna girdiği an boğuk bir inleme duyuldu ve zombi geri çekildi. Zombiler metali pek sevmiyorlardı. Lysanthra metal yüzeyiyle şarkı söylüyordu.

“Menolly, hemen buradan çık!” Bağırduğımda zombiler yeniden öne atıldı. Öteki tarafa yönelip onları şaşırtmak is-

tedim. Zombiler otomatik makinelerden farksız, akılsız varlıklardı. Yok edilene dek savaşırlardı.

Onların arkasında duran Tregart, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış bir şekilde ve yüzünde eğlenen gülümseyişiyle olanları izliyordu. Görünüşe göre hiçbir şansım olmadığını düşünüyordu ve bu benim hiç hoşuma gitmiyordu.

Beni bir köşeye sıkıştıracaklarını fark ettiğimde oradan kaçıp, *açık bir arazide dövüşmenin zamanı geldi*, diye düşündüm. Bodrumun tavanı yüksekti ve bu da benim için bir avantajdı. Ayrıca son birkaç haftadır oldukça iyi egzersiz yapıyordum. Hançerimi kılıfına koyup onlardan kurtulmam için ne kadar uzağa zıplamam gerektiğini hesapladım. Ardından yaylanıp zıpladım. Duvarı trampelen olarak kullanarak kendimi zombilerin başının üzerine fırlattım. Bir şeyi yanlış hesaplamış olacaktım ki doğrudan şeytanın önüne düştüm.

Lanet olsun. O, ağır bir zinciri havaya kaldırırken ben de hançerimi kılıfından çıkardım. O anda Menolly göründü. Durumu kontrol altına alıp hemen şeytana saldırdı. Yaratığı sırtından kavrayıp yere devirdi. Hiç vakit kaybetmeden dikkatimi zombilere vererek yeniden hançerimle saldırdım. Bu kez hançeri sol kolunun altına geçirdim.

Bir zombiyi öldürmenin tek yolu parçalara ayırmak, vücudunu bölmektir. Yeterince parçaya bölersen, gönül rahatlığıyla gidebilirsin. Ayırmadığın zaman toparlanması zor olurdu ama eller bedenden bağımsız gezip kendini toplayabilirdi. Bu nedenle parmaklar ellerden, ayak parmakları ayaklardan, kollar vücuttan ayrılmalı, temel parçalara bölünmeliydi.

Zombi döndü ve normal zombilere göre fazla hızlı hareketlerle sağ koluyla beni tokatlayıp tekmeledi.

“Lanet olası ölü kendi çapında çok güçlü,” diye mırıldanarak, zombi üzerime atlamadan önce yerden kalktım. Başımı iki yana sallayıp kendimi toparladım. Bir açık gözettim. Keşke bir kılıçla savaşıyordum, o zaman daha kolay zarar verirdim. Yine de bu lanet olası yaratıkları her türlü yere sermeye kararlıyım.

Dişlerimi sıkarak doğrudan hedefimin üzerine saldırdım. Zombiler geri çekilemeyecek kadar aptallardı. Ağırlığım yüzünden yere düştü. Kollarını dizlerimle yere kenetleyip hançerimle boynunu başından ayırmaya başladım.

Hoş bir şey değildi. Paçavralara sarılı bir mumya olsaydı daha kolay olurdu ama bir zamanlar yaşamış birinin yüzüne bakıp başını bedeninden ayırmak pek kolay olmuyordu.

Düşüncelerimi savdım. *Onun bedeninde yaşam yok. Ruhu yok, sadece yeniden canlandırılmış beden var. Bu kadar hassas olma. Yapabilirsin. Yapmak zorundasın.*

Diğer zombi bana doğru geliyordu ama o anda yapacak bir şeyim yoktu. En azından birinin yolumdan çekilmesini istiyordum. Menolly, Tregart’la ilgileniyordu ancak neler olup bittiğini söyleyemezdim. Yerde kan gördüm. Bu kesinlikle Menolly’nin kanı değildi.

Yerdeki zombiyle ilgilenirken arkamdan bir gürültü geldi ve diğer zombi yumruğunu kafatasıma geçirdi.

Yumruğun etkisiyle öne eğildim ama o beni saçımdan geri çekti. Kafatasımdaki ağrıdan inliyordum, çığlık attım. Beni havaya kaldırdı. Ondan sonra bildiğim tek şey, odanın

diğer yanına top gibi fırlatıldığımды. Havadayken başımı çevirdim, neler olduğunu zar zor anlıyordum. Raflardan birine çarparak durdum. İnleyerek başımı salladım. O sırada Tregart'ın kanını vücudundan emen Menolly'yi gördüm. Tregart'ın elinde keskin bir tahta parçası vardı. Kalas değildi, sandıktan kırıp ayırdığı ince bir parçaydı.

“Menolly, uzaklaş!” Biraz sersemlemiş bir halde zıpladım ama Tregart'ın elinde duran ve kocaman bir vişneye benzeyen şeyi görünce durdum. Ne olduğunu hemen anladım; en azından şeklini tanıdım. “Yangın bombası! Wilbur'u buradan çıkarmalıyız!” Koşmak için arkamı dönerek bana doğru gelen zombilerden uzaklaşmaya çalıştım.

Menolly ayağa kalkıp şeytandan uzaklaştı. O esnada Dumanlı belirdi. Ben çılgınca Wilbur'a doğru koşarken Dumanlı karşısında gördüğü manzarayı izliyordu.

“Onu hemen buradan çıkarmalıyız. Hemen! Yangın bombası! Yangın bombası!”

Dumanlı hemen harekete geçti ve gürleyerek, Camille ve Shade'in de aşağıya gelmelerini sağladı.

“Hayır! Geri dönün. Koşun!” Bana yaklaştıklarında zombileri şaşırtmak için bir sağa bir sola hareket ettim. Pat diye bir ses duyulunca omzumun üzerinden baktım. Menolly zombilerden birini yakalayıp duvara yapıştırmıştı.

Camille, şeytanı ve elinde tuttuğu şeyi görüp çığlık attı. Hemen yönünü değiştirip yukarı fırladı. Shade birkaç saniye sonra yanımdaydı. Bileğimden kavrayıp beni peşimdeki zombiden geri çekti.

Menolly de bizi yakaladı. Dumanlı'nın, sırtına attığı Wilbur'la beraber merdivenlerde olduğunu görünce biz de yukarı yöneldik.

Tam o sırada Tregart kahkaha attı ve çok güçlü, çok parlak bir ışık yayıldı, ki Menolly farkında olmasa da acılar içinde çılgılık attı. Bütün tahta parçaları sallandı, inledi, alevler içinde yanıp tutuştu.

Bu hiç de basit bir kibrit ateşi değildi; büyülü yangın bombaları hemen alev alıp etrafı yakardı. Su genellikle söndürmezdi ve deriye değdiği zaman içeriye işleyip bedeni yerdi.

Etrafımızı sıcak bir duman sardı. O kadar yoğundu ki bir şey göremiyorduk. Dumanın etkisiyle öksürmeye başladım. Shade beni daha sıkı tutup sendelediğimde yeniden doğrulttu. Hiçbir şey göremiyordum. Ne çıkışı, ne rafları, ne de yerdeki tahtaları. Yerdeki bir engele takılıp düşünce dizlerim sert bir metale çarptı. Malzeme çantası olduğunu düşündüm ama Shade kolay pes etmedi ve beni yeniden ayağa kaldırarak çantayı çekistirdi.

Alevler artık bodrumun duvarlarını sarmıştı, önünde çıkan her şeyi yakıyordu. Bir yerde alevlerin içinde kalan bir şişe patlayarak yangını iyice harladı. İçeriye amonyak kokusu yayıldı. Lanet olsun! Wilbur muhtemelen büyülerini burada tutuyordu ve hiç şüphesiz bunlar yanıcı maddelerdi.

Gözlerim yanıyordu ve öksürmeye engel olamıyordum. "Merdivenler. Ayaklarına dikkat et."

Yavaşça öne adım atınca ayağım ilk basamakla buluştu.

Ayağımla yeri kontrol edip kendimi topladım. Ardından bir elim tırabzanda, bir elim Shade'in elini sıkıca kavrayarak yukarı çıktım.

Mutfığa çıktığımızda arka kapının açık olduğunu görüp arkamdan gelen yangın dumanıyla oraya yöneldim. Mutfak camından baktığımda Camille'in, yanında Martin'le beraber bahçede durduğunu gördüm. Camille onu kendisiyle gelmeye ikna etmişti. Wilbur çimenlerin üzerinde yatıyordu. Morio ve Rozurial ise evin ön kısmından dışarı koşuyorlardı.

Dumanlı beni geçip bodruma yöneldi. "Birazdan gelirim. Yangını söndürme ihtimalim var." Her yanını is kaplamış bir şekilde, hızla yukarı koşan Menolly'yi geçip aşağı indi. Menolly elinde bir şey tutuyordu.

"O ne?" Arka kapının merdivenlerinden inerken Menolly de beni takip ediyordu.

"Bilmiyorum ama Wilbur'un yanında otururken eliyle bunu işaret etti. Ben de önemli bir şey olabileceğini düşünüp yanıma aldım." Telefonunu kapatan Camille'in yanında durduk.

"Sharah birazdan burada olur. İtfaiyeyi de aradım. Dumanlı, yangının büyük bir kısmını kontrol altına alırsa itfaiye geri kalanı halledebilir." Kaşlarını çattı. "Wilbur'un bilinci yerinde değil ama hâlâ nefes alıyor. Çok zarar görmüş." Yanına eğildi. Yerler ıslak ve çamurluydu. Camille eliyle Wilbur'un alnını sildi." Üzerine örtmek için battaniyeye ihtiyacım var."

Shade başıyla onayladı. "Hemen dönerim." Evin içine yöneldi. İçimden, *hayır, gitme*, demek istedim ama sonra

bunu yapmaması için bir sebep olmadığını fark ettim.

Biz dışarıda beklerken bir başka patlama oldu ve evin sol tarafındaki camlar tamamen havaya uçtu. Alevler evin duvarlarını sardı. Camille küçük bir çığlık atıp öne atıldı ama onu durdurdum.

“İyi olacaklar. İyi olacaklarını biliyorsun.” Ben de korkuyordum ama bu korkunç alevlerin ve patlayan camların içine girmeye cesaret edemezdik.

Dudağını ısırarak başıyla onayladı. “Umarım. Artık hiçbir şeye güvenmiyorum.”

“Anne Ay’a da mı?” Alevlerin içinden adamlarımızın çıkmasını beklerken gülümsemesini istiyordum.

Yüzüme dalgın dalgın baktı. “Onun yapabileceği şeylere güveniyorum ama Dünya’yı onun bile kontrol edemediğini ve kötülüğün yayılmasını engelleyemediğini acı tecrübelerle öğrendim. Ama sorun değil. Tanrılar her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten varlıklar değiller.”

Kapıdan gelecek herhangi bir hareket dualarımıza cevap olana dek bekledik, izledik, umut ettik. Dumanlı ve Shade kapıda belirdi. İkisinin de üzeri harap görünüyordu. Camille zıplayıp Dumanlı’ya koştu. Ben Wilbur’un yanında kaldım. Camille elini Dumanlı’nın beline sarınca bize doğru yürüdüler. Shade yanıma çömelip önümüzde yatan ölüm büyücüsüne baktı.

“Nasıl?”

“İyi değil ama Sharah her an burada olur. Ev gidici mi?”

Dumanlı iç çekti. “Bilmiyorum ama üzerine buz fırtınası

üflesem de alevler çok az zayıfladı. Bence Wilbur'un evi ölüme mahkûm edilmiş."

O anda sağlık görevlileri belirdi, sirenler çaldı ve Sharah kapıyı açıp indi ve hemen bize doğru koştu. Bakışlarını eve çevirmişti. "İtfaiyeyi aradınız mı?"

"Evet, ama büyüden anlayan birisi lazım. Shamas! O, alevleri durdurabilir!" Camille, Menolly'ye döndü. "Olabil-diğince hızlı bir şekilde eve koşup onu getir."

Menolly tek bir kelime etmeden fırladı.

O esnada Sharah, Wilbur'u muayene etti. Asistanına işa-ret etti. "Sedyeye ihtiyacımız var. Kan grubunu öğren. Çok kan kaybetmiş. Şu anda şokta. Kolu ve bacağı ezilmiş. Sanırım bacağı sıkıştırılmış, kolunun da birkaç yerinde kırık var. Görünüşe göre kafatasında kırıklar var. Susuz kalmış ve sanırım birkaç gün bir şey yememiş. Ölmediğine şaşırdım."

"Galiba Martin onu beslemeye çalışıyordu. Yerde tabak-lar vardı. Ne kadar süredir bu halde?"

Dönüp bana baktıktan sonra zarar görmemiş kolunun temiz bir yerine serum bağladı. "En az birkaç gün. Su kaybı yüzünden fazla kilo kaybetmiş. Durumu stabil hale gelince hastaneye götüreceğiz." Ekibini topladı. "Fil gibi dayanma gücü varmış. Yaşadıklarına bir baksana. Ona ne oldu?"

Başımı iki yana salladığım sırada Menolly ve Shamas'ın geldiğini gördük. Shamas binaya yönelip merdivenlerin gi-rişinde durdu. Camille ve Morio da onu takip etti.

"Bilmiyorum. Buraya gelince onu bulmayı umduk ama Martin bizi bodruma indirdiğinde Wilbur'u bu halde gördük.

Biz oraya indiğimizde, bir yerlerden iki zombi ve bir Tregart belirdi. Zombiler bana saldırırken Tregart yangın bombası attı.”

Sharah dudaklarını sıktı. Bana soluk bir şekilde gülümseyip ambulansa yöneldi. Ürperten gecede kollarımı bağladım. Bulutlar hızla dağılıp etrafımızı sarıyordu. Tuhaf ve artan bir karanlık enerjiyle harmanlanırken kollarını yukarı kaldıran Shamas’a döndüm. Camille ve Morio da arkasında, el ele ve başları geriye atılmış şekildeydi. Nasıl veya ne şekilde olduğunu bilmesem de birlikte çalışıyorlardı.

Geceyi bölen mahşeri bir patlama oldu, ardından da yağmur başladı. O kadar güçlüydü ki tenimi acıttı. Hemen ardından dolu başladı ve sonrasında da çok ince bir kar. Shade ve Dumanlı’yla birlikte, bir ağacın altına girip sığındık. Menolly, Martin’e göz kulak oluyordu. Martin her ne kadar ondan korksa da ne derse yapıyordu. Menolly sarkan dalların altına gelmesini istedi, gittiler.

Shamas hava durumuyla mı oynamıştı yani? Camille şimşek yaratabilirdi ve Iris ile Dumanlı da orman büyüünde ustalardı ama aktif hava dalgalarıyla oynamak tehlikeliydi. Ben bile bunu biliyordum.

Fakat büyücüler Dünya üzerinde olabildiğince çok güç istiyorlardı. Elde ettikleri fazla güçten korkmuyorlardı. Yine de şu anda bunu umursamıyordum çünkü Shamas’ın yağmuru, alevleri azaltıyordu. Yağmur damlaları büyüülü olmaydı ki alevleri kontrol altına alabildiler.

Durum her ne ise, biz izlerken alevler azaldı ve beş da-

kika içinde söndü. Ev duruldu ama üçte biri yanıp kül olmuştu. En azından etrafa sıçramadı.

Martin'e baktım. "Onunla ne yapacağız? Süs köpeği gibi yanımıza alamayız."

Menolly inledi. "Ah, lanet olsun. Belki Wilbur'a Martin'in yangında yandığını söyler, onun da icabına bakarız?"

Camille boğazını temizledi. "Ben de her ne kadar Martin'den kurtulmak istesem de bunu yapamayız. Adil olmaz. Wilbur ölene kadar olmaz. Ölürsa, Martin'i o zaman huzura erdirebiliriz. Şimdilik, gerçeği öğrenene kadar Wilbur'e evcil... canlısını koruma konusunda borçluyuz."

Boş gözlerle eve baktım. "Peki, onunla ne yapmayı tavsiye ediyorsun? Onu bir yere zincirleyemeyiz, değil mi?" Sesimde umutlu bir tını vardı. Sonuçta gruptaki olumlu düşünen taraf bendim.

Dumanlı iç çekti. "Siz kadınların bir yaratıkla ne yapacağını tartıştığına inanamıyorum. Bence onu yok edebilirdik ama sanırım izin vermezsiniz. Bu nedenle onu bir yere kapatmalıyız. Wayfarer içindeki güvenli odaya saklayabiliriz?" Menolly'ye döndü. "Ne dersin?"

Menolly inleyerek elini yüzüne kapattı. "Ah, gerçekten mi? Buna mecbur muyuz? Yani Erin şu aralar Vampir Anonim'de yaşıyor, oda boş ama barımda bir hayalet istemiyorum."

Onu evimizin dışında bir yerde tutmaya heveslenerek, "Dışarı çıkamaz," dedim. "Yemeğe veya tualete gitmeye ihtiyacı da yok."

“Yemek yemiyor mu? Tabii ki yiyor. Hayaletler bedenlerini taze tutmak için yerler. Müşterilerimden birini yemesin diye ona bifttek pişireceğimi düşünüyorsan...” Menolly durdu, yüzünü ekşitti. Bakışlarını Dumanlı’dan bana, ardından da Camille’e çevirdi. “Kararınızı verdiğinizizi görüyorum. Pekâlâ. Yine de onu arabama sokmam. Başka biri getirmek zorunda.”

Morio kıs kıs güldü. “Rodney’i yanına koyabiliriz. Belki birbirlerini öldürürler.” Rodney, elli santim boyunda bir golemdi.* Rodney Dangerfield’in ve Howard Stern’in aşk çocuğu olabilirdi... Ya da daha kötüsü.

“Ah, Tanrım. Bunu düşünemiyorum bile. Umarım Büyükanne Coyote onu geri alır. Bence ondan daha fazla yararlanmalıydık ama o küçük çatlağı kutusundan çıkarmaktan nefret ediyorum. Sanırım onu gömüp öylece bırakabiliriz.” Camille irkildi. Rodney’den nefret ediyordu. Ben ve Menolly de öyle...

“Kurallarına uymak zorunda ama bazen kontrolümden çıkacakmış gibi duruyor.” Morio ayağa kalkıp Martin’e işaret etti. “Hadi, ucube. Babacığın hastaneden çıkana kadar güvenli bir yere gidelim.”

Ona bakıp güldüm. Camille gözlerini devirdi. Menolly ise burnundan soludu. Dumanlı kaşlarını çatarak Martin’i izledi.

“Shade onu Wayfarer’e götürür. Menolly, ben de seni götürürüm.”

Shade aniden arkasını döndü. “Ben mi? Neden ben? Neden siz götürmüyorsunuz?”

* *Ruhu olmayan, genelde kilden veya topraktan oluşmuş yaratık. (e.n.)*

Dumanlı omuzlarını silkti, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Sen Ölüler Diyarı’ndansın. Hayaletler de ölüdür. Çok mantıklı.” Arkasını döndü, yakalarını kıvrıp ellerini cebine koydu. Saçları etrafta salınıyor, hatta neredeyse dans ediyordu.

“Anladım.” Shade dudaklarını büktü ve iki ejderha göz göze geldi. Shade, Dumanlı’dan daha yaşlıydı ama o yarı ejderhaydı, ki bu da çok büyük bir fark yapardı. Hafifçe oflayarak gülümsedi. “Pekâlâ, o zaman. Hayaleti ben götürürüm.”

“Hayaleti kim götürürse götürsün ama oraya gideceksek acele etmemiz gerekiyor. Güneş doğmadan dönmem gerek.” Menolly, Dumanlı’ya doğru yürüdü. Paltosunu açan Dumanlı’nın beline sarıldı.

Shade gözlerini devirdi. Martin’e doğru yaklaşarak herhangi bir seremoni gerektirmeden kolundan yakalayıp tuttu. Martin burnunu çekti, Shade’e bakıp yeniden burnunu çekti, ardından yere yığıldı. Neler oluyordu? Hayaletler bayılmazdı. Bir şeyler yapmaları istenene kadar saatlerce aynı pozisyonda oturabilirlerdi ama o zaman bile gözlerinde dünyadan olmayan bir ışık fark edilirdi. Oysa Martin şu anda bayılmış gibi görünüyordu.

Şaşkınlığımıza gülen Shade açıklama yaptı. “Ben yarı Stradolan’ım. Pek çok gizli yeteneğim var.” Ardından hiçbir şey söylemeden gözden kayboldu. Dumanlı da aynı şekilde yanına Menolly’yi alarak kayboldu.

Morio, Camille’i yakalayıp kibarca öptü. “Eve gidelim, karıcığım. Hava berbat.”

Eve doğru yürürken Camille, bizden biraz önde ilerle-

yen Shamas'ı yakaladı. Kolunu koluna dolayıp başını Shamas'ın omzuna koydu.

“Teşekkürler,” dediğini duydum.

“Ne için?” Shamas başını kaldırıp kolunu Camille'in beline doladı. Eli, kalçasının uzağında durdu; bu da Morio'nun yüzünde güzel bir ifade oluşturdu.

“Bize yardım ettiğin için. Wilbur'un evindeki yangını söndürdüğün için. Wilbur şu anda suçlu konumunda ama bize yardım etmişti. İhanet ettiğine inanmak istemiyorum. En azından... umarım yapmamıştır.” Başını öne eğdi.

Shamas uzandı ve saçlarını öptü. Ardından omzunun üzerinden Morio'ya ve bana bakarak doğruldu ve Camille'nin saçlarını bıraktı.

“Geçecek. Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum. Sadece... bir gün beni affedebileceğini ve sadece sana yardım etme isteğimi kabul edeceğini düşünüyorum. Ve... Delilah ile Menolly de. Hâlâ öğrenmem gereken pek çok şey var ama yine de elimden geleni yapıyorum.” Camille'in eline dokundu, ardından arkasını dönüp bana doğru yürüdü.

Ona baktım, hâlâ pek etkilenmemiştim. “Efendim?”

“Özür dilemek istiyorum. Senden ve Menolly'den çocukken size iyi davranmadığım için özür diliyorum. Size... olması gerektiği gibi davranmadım.” Ellerini yana açtı.

Gözlerinin içine baktım. Orada ilk defa Camille'den başka birine karşı gerçek bir parıltı vardı. Dudaklarımı sık-tım. Düzensiz, keskin dişlerim etime batınca canım yandı.

“Tamam. Sana inanıyorum. Tam bir pisliktin ama... ger-

çekten deđiřtiđini dűřűnűyorum. Ŗzrűnű kabul ediyorum.” Elini tutarken onu kendime çekince, Shamas řařkınlık içinde bana sarıldı. Kollarımı ona dolarken Camille’in duymaması gerektiđi kadar alçak bir sesle, “Teřekkűrler,” diye fısıldadım.

“Ne için? Ben sadece dođru olanı yapıyorum. Bunu seneler önce yapmalıydım.” Bařını geri çekip gűlűmsedi. Kız kardeřime ne kadar da benziyordu. Bir de babamıza.

“Camille’le ilgilendiđin için. Babamızın desteđini kaybetmek onu pek çok açıdan yaraladı. Sen... bence sen yaralarının bir kısmını sarabilirsin. Bu nedenle onu nemseđiđin için teřekkűr ederim. Ancak Shamas, ona karřı hűlű bir řeyler hissettiđini biliyorum ve inan bana, bu hiç gűvenli deđil. Ŗzellikle kocaları için.”

Gűzlerindeki karřı çıkıřı grdűm ama bařımı iki yana salladım. “Bir řey söyleme bile. Ne grdűđűmű biliyorum. Gűven bana, bařka birini bulman senin için daha iyi. Bir sűre bařkalarıyla vakit geçir; çok daha mutlu olacaksın. Bunu adamlarının tehdidi olarak deđil de bir arkadař tavsiyesi olarak dűřűn. İçinde bulunduđu řartlar yűzűnden Vanzir’i affettiler ama senin bir bahanen yok.”

O, bir kelime bile söylemeden ilerlemeye başlayıp Camille ve Morio’ya yetiştim. Shamas’a da bize katılmasını işaret ettim. Böylece hepimiz birlikte evin yolunu tuttuk.

Eve vardığımızda Sharah aramıř, Shade ile Dumanlı eve gelmiřti. Shade duřtaydı. Gűlűmsedim. Bir řekilde, Martin’e

sarılmak pek de hoş olmamalıydı.

Menolly mutfaktaydı. “Sharah bir sorun olmadan hastaneye vardıklarını söyledi. Wilbur aynıymış. Durumu ciddi ama Sharah hâlâ uyanamasa da bunu atlatacağını düşünüyor. Kafa travması geçirmiş. Bacağını kesebilirlermiş, henüz emin değiller. Ayrıca üç kırık kaburgası ve bir kırık ayak parmağı var. Üstelik elektrik şokunun sebep olduğunu düşünüldükleri bir sürü yanığı var. Muhtemelen küçük yıldırımlar çarpmış.”

Yüzünde üzgün bir ifade vardı. Menolly de işkence görmüş, hiçbirimizin tahmin bile edemeyeceği şeyler yaşamıştı. Ve arkadaşlarının veya ailesinin yaralanmasından nefret ederdi. Wilbur onu sinir etse bile, sanırım o aptal adama düşkündü.

“Sen de bize ihanet ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?” Cevabını bekledim. “Camille inanmıyor, ben pek emin değilim.”

Menolly tişörtünün kıvrımıyla oynarken kaşlarını çatı. “Gerçekten mi? Hayır. İnanmıyorum. Başka bir açıklaması olmalı. Bugün biraz uyuduktan sonra, Wilbur’un evine gidip kalan eşyalara bir göz atmanızı öneririm. Tregart evini yerle bir etmek için geldi. Bunun bir nedeni olmalı. Umarım biz oraya gitmeden önce işi yarım kalmıştır.”

“Benden şimdi gitmemi mi istiyorsun?” Gitmek istemiyordum. Aşırı yorgundum ve üzerim leş gibi duman kokuyordu. Yine de Menolly bunun doğru olduğunu düşünüyorsa, kendimi oraya sürükler, yanan evin içinde ipucu arardım.

Düşünerek kaşlarını çattı. “Hayır. Sabaha kadar bekle. Biraz uyu. Hepiniz uyuyun. Hava aydınlandığında gidin ve karanlıkta göremediğimiz şeyleri arayın. O zamana kadar belki Wilbur uyanıp bize gereken bilgiyi verir.”

Saatine bakınca hemen sığınağına gitmesi gereken alarmı aldı. Esnedi ve sonra da kitaplığın arkasında kayboldu. İçeriye dönüp diğerlerine işaret ettim.

“Uyku zamanı. Bütün gün işimiz var. Van ve Jaycee’nin nerede olduğunu öğrenmeliyiz. Ruh mührünü taşıyan adamın kim olduğunu ve diğerleriyle ne ilişkisi olduğunu bulmalıyız. Sonra...” Shade kapıda belirince durdum.

“Hadi ama, canım. *Uyumamız* gerek. Seni yatağa götürüyüm.” Shade beni kucağına alırken Camille’e ve adamlarına iyi geceler dileyip ayrıldık. Pencere camından günün ilk ışıkları süzülüp içeriye biraz olsun umut yaymaya başladığında, Camille ile adamları da arkamızdan merdivenleri tırmandı.

13. Bölüm

Yumurta ve pastırma kokusu beni uyandırdı. Gözlerimi kıptım, gerinerek yatakta doğruldum. Saat on biri on geçiyordu. Beş saatlik uyku günü kurtarırdı. Shade çoktan ayaklanmıştı; onun yattığı taraf boştu.

Yataktan kalkarken, her gece birinin yanında uyumaya alıştığımı fark ettim. Shade yanımda olmadığı zaman kulağımı kapıya verip merdivenlerden çıkan ayak seslerini beklerdim. Kokusunu seviyordum. Parmaklarımın altındaki tenini, sesinin yumuşak ve hafif tonunu... Bu mümkün olmasa bile, yanımda olduğunda beni dünyadaki bütün kötülüklerden koruduğunu hissettiren güveni seviyordum.

Onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum. Sol yüzük-parmağımdaki duman rengindeki kuvars yüzüğe baktım. Shade'le tanıştığımdan beri onu çıkarmıyordum. Yüzük evde olduğunu hissettiriyordu. Yüzüğü orada bırakıp hızlı bir duş

yaparak üzerime bir kot pantolonla kazak geçirdim. Aşağıya inerken, önümüzde uzun bir gün olduğunu bilsem de yüreğimin biraz hafıflediğini hissediyordum.

Camille, Morio, Shade ve ben Wilbur'un evini ziyaret etmek için çıktık. Dumanlı kendi işiyle ilgili toplantıya gitmek zorundaydı. Evde daima Hanna'yı, Maggie'yi ve evi koruması için birini bırakırdık. Bu, şimdi Iris balayında olduğundan çok daha önemli bir hale gelmişti. Iris hepimizi yere seren büyülu yumruklar savurabilirdi ama Hanna bir ölümlüydü. Kuzeyliydi, evet ama yine de ölümlüydü.

Vanzir ve Roz bugün ev nöbetini üstlendiler. Shamas işe gitmeliydi. Trillian ise üç kişilik bir iş olan ev alışverişini yapmaya gönüllüydü; hem de tek başına.

İtfaiye en ufak bir kıvılcımın bile kalmadığından emin olduğu için ev herhangi bir tehlike altında görünmüyordu. Binanın çevresine sarı uyarı şeritleri gerilmişti. Uyarıları geçip eve girerek önemli sayılabilecek herhangi bir şey aradık. Telefonum çaldı. Arayan Tim'di.

"Doğüstü Varlıklar Cemiyeti, acil toplantı talebini haklı buldu. Bu gece saat sekizde, Vampir Anonim salonunda. Orada olacak mısın?" Kâğıtları karıştırıyordu ve bir şeyler içtiğine emindim. Tim diyet kola bağımlısıydı. Bir günde litrelerce içerdı.

"Evet, orada olacağım. VA'nın salonlarını kullanmamıza izin vermesi ne hoş." Vampirler ve hayvana dönüşebilenler her

zaman çok iyi anlaşılamazlardı. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin büyük bir kısmı ya dönüşebilenler ya da başka şeylerdi.

“İzin vermekten daha fazlası. Roman, Vampir Birliği'nden elçilerin ve Kızıl Peçe Mahkemesi'nin de katılımı için emirler verdi.” Etkilenmiş görünüyordu, öyle de olmalıydı.

Gözlerimi kırıştırdım. Menolly'yi uyumadan önce arayıp Roman'la konuşmasını söylemeliydim. Roman, Kanlı Wyne Vampir Kraliçesi'nin oğullarından biriydi. Kraliçe, yakın bir zamanda inzivaya çekildiği bölgesinden çıkıp Vampir Birliği'nin denetimini yapıyordu. Ve kısa bir süre içinde –üç hafta– dünyadaki bütün vampir kuruluşları önünde diz çöküyordu. Onun üstünlüğünü kabul etmeyen hiçbir kurum yeryüzünde barınamıyordu. Ya kraliçenin hizmetkârları tarafından dayak yiyorlar ya da kaçacak delik arıyorlardı. Menolly, Roman'ın arkadaşı olduğu için pek çok gizli bilgiye sahipti.

“O zaman saat sekizde. Tim, dikkatli ol. Konuşmamız gerek...”

“Proxy sunucusuyla mı ilgili? Shamas arayıp durumu açıkladı. En iyisini yaptı, başka ne yapacaktınız ki? Ben hallediyorum. Bu gece size verecek bilgilerim var. Neler yapacağımızı da anlatacağım. Sadece toparlamam için bana biraz zaman verin.” Son sözıyla birlikte telefona öpücük atıp kapattı.

“Tim aldığı maaşın on katını hak ediyor. Keşke ona daha fazlasını verebilsek ama Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti zengin bir yer değil.” Elime yemek masasına ait görünen, yanmış bir tahta alıp kenara fırlattım. “Masa çok önemliydi. Menolly

hatırlamasaydı Wilbur muhtemelen ölmüş olacaktı. Bir açıdan Wylie'nin düşüncelerini görmem Wilbur'un hayatını kurtardı.”

“Haklısın. Kader Büyücüleri ağlarını örüyor, değil mi?” Camille oturma odasına yöneldi. Bu odada duman hasarı vardı ama yine de her şey yerli yerindeydi. “Wilbur'un masasını kontrol edeceğim.”

Masaya yönelirken Shade ve ben de bir zamanlar bodrum olan alana baktık. Merdivenler gitmişti; düşmemek elde değildi. Bodrumun tavanı buzla kaplıydı. Her an çökebileceğini düşünüyordum. Ardından, bir anda aklıma bir şey takıldı. Menolly, deli gibi yağan yağmurun altında, biz Wilbur'un yanındayken elinde bir şey tutuyordu.

“Hadi!” Hemen arka merdivenlere yöneldim; neyse ki yangından kurtulmayı başarmıştı. Dışarı çıkıp Wilbur'u uzattığımız yere gittim.

Shade peşimden geldi, Morio ise içeride Camille'le kaldı. “Ne düşünüyorsun?”

“Menolly dün gece Wilbur'un işaret ettiği bir şey bulmuştu. O heyecanla elindeki şeyi bırakmış olmalı, hiçbirimiz de almayı akıl etmedik. Ne olduğunu görmek istiyorum.” Wilbur'u uzattığımız yere hızla çöktüm. Bir süre etrafı inceleyip o şeyi gördüm. Menolly'nin dün oturduğu yerde küçük siyah bir çanta duruyordu. “İşte!”

Shade dikkatli bir şekilde yerden alıp elinde döndürdü. “Bu kadar küçük bir çanta için inanılmaz ağır.”

“Açsana.”

“Bence Morio tuzak veya büyü mü diye kontrol etse iyi olur. Böyle bir yeteneği var.” Shade eve doğru ilerlemek için arkasını döndü. İçeri girdiğimizde Camille masada oturmuş, elyazısıyla doldurulmuş bir defteri okuyordu.

“Ne buldunuz?” diye sordu Morio. O sırada vitrini inceliyordu.

“Bilmiyorum ama ilk önce senin bakmanı istedik. Büyülü bir tuzak olabilir mi?” Shade çantayı kaldırdı.

Morio kaşlarını çatı. “Evet, bunu biraz anlama yeteneğim var. Ver, bakayım.” Çantayı kahve masasına bırakıp önündeki yumuşak koltuğa oturdu. Bira, çürük meyve ve sigara kokusu yayan bir toz bulutu kalkınca öksürdüm.

Camille başını kaldırdı. “Wilbur tuhaf bir köpek yavrusu. Her şeyi kaydetmiş ve bu da işimize yarayabilir. Görünüşe göre, her gününü farklı açılardan yazmasına neden olan patolojik bir sorunu var. Ve bana inanın, her sırrını bilmek istemezsiniz. Kafamda oluşturduğu izlenim asla değişmeyecek.” Ürperdi.

“Ne gibi?” Dedikodu yapmak için yanıp tutuşuyordum ama daha da önemlisi, Wilbur hakkında ne kadar çok şey bilirsek, o kadar iyiydi.

“Mesela, Wilbur dört gece önce misafir bekliyormuş. Özel görevler için eski arkadaşları çıkagelmiş. İsimlerinin Mango ve Trent olduğunu yazıp ikisinin de erkek olduğunu belirtmiş. Yani, Van ve Jaycee değil. Arkadaşlarının şehirde olduğunu, görüşmek isteklerini telefonla arayıp söylediklerini belirtmiş.”

“Onu oyuna getirmişler. Van ve Jaycee... iddiaya girmek ister misin?”

“Bu tarz şeylere para yatırmam. Bunlar tabii ki onlar. Fakat Wilbur eski askerlik günlerinden arkadaş olduklarını düşünüyor. Wilbur’un geçmişini araştırmış olmalılar.” Camille durdu, ardından devam etti. “Ondan bir yardım istediklerini ama bunu telefonda söyleyemediklerini yazmış. Sabahlamak için bir yere ihtiyaç duyduklarını düşünmüş.”

“Belli ki öyle değilmiş. Ne istediklerini merak ediyorum.”

“Neyin peşinde olduklarını söyleyebilirim.” Shade çantaya baktı. Morio çantayı incelemişti, başını iki yana sallayıp uzattı.

“Ne?”

“Bu.” Eline küçük bir defter alıp inceledi. “Siz üçünüz hakkında bilgiler, Dumanlı hakkında, Morio ve Trillian hakkında da var. Hatta Iris ile Nerissa...” Shade defteri incelerken kaşlarını daha sert çattı. “Carter. Carter ile Vanzir hakkında bilgisi var. Şeytan olduklarını biliyor. Ve... kahretsin! Bir sayfa da ruh mühürleri hakkında bilgi var. Wilbur sizin bütün sırlarınızı biliyor. Ruh mühürlerini Kraliçe Asteria’ya verdiğinizi bile.”

“Bütün bunları nasıl öğrenebilir?” Panikle sıçradım. “Gölge Kanat’ı biliyor, değil mi?”

Shade başıyla onayladı. “Evet, belli ki biliyor.”

“Lanet olsun. Martin ile Wilbur arasındaki bağlantıyı öğrendim.” Camille başını kaldırdığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Martin... Wilbur’un kardeşiymiş.”

“Ne?” Kaşlarımı çatarak kafamı kaşıdım. “Bu ne demek oluyor?”

“Martin, Wilbur’un küçük kardeşiymiş. Muhasebeciy-miş ve birkaç sene önce kanserden ölmüş. Üç hafta önce Martin’in ölüm yıldönümüymüş. Wilbur bununla ilgili bir şeyler yazmış. Bu kadar yardımsever birinin neden bu şekilde öldüğünü anlayamadığından bahsetmiş.” Defteri, yüzünde hastalıklı bir ifadeyle ileri itti. “Sanırım Wilbur ne yapmak istediğine karar vermiş. Martin’i geri getirmek, onunla birlikte olmak istiyormuş. Martin onun kölesi değil. Onun ailesi.”

Biz sessizlik içinde dinlerken Camille’in sözleri odada yankılandı. Wilbur’un ailesinin *olması* çok olağandışı görünüyordu. Aslında... herkesin bir ailesi vardır. Hâlâ hayatta olmasalar da.

“Üzülme.” Odanın karşısına geçip elimi Camille’in omzuna koydum. “Günlüğünü okumamız gerekiyor. Neler planladığını öğrenmeliyiz. Bizim hakkımızda her şeyi biliyor. Şeytanların savaşımdan haberdar. Olayların bütün akışı değişebilir.”

“Bilgileri Van ve Jaycee’den sakladı,” dedi Camille. Yüzündeki acı dolu ifadeyle bana baktı. “Bilgileri toplayıp onlardan sakladı. Bu nedenle onu öldüresiye dövdüler. Etrafı talan etmek için geri döndüler, sonra aradıkları şeyi buldular ama biz çoktan buraya gelmiştik. Sonra da Tragartlar bildikleri tek şeyi yapıp evi havaya uçurmak istediler. Yeterince uğraşmadılar.”

Camille'in yanına oturdum. Wilbur'un ne yapmak istediğini şimdi anlamıştım. Bizim hayatlarımızı ve sırlarımızı saklamak uğruna kendi hayatını riske attı. "Bir şekilde Wilbur'un bizim hakkımızda bilgi sahibi olduğunu öğrendiler ve evine girmek için arkadaş gibi davrandılar. Günlükteki bilgiye göre ruh mühürlerini almak için Kraliçe Asteria'ya baskın yapabilirler. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Sayfaları çevirirken Wilbur'un kız kardeşlerim ve benim hakkımda bizim bile bilmediğimiz sırları öğrendiğini fark ettim. Mesela, Chase'in IQ derecesi zekiler seviyesindeymiş. Durdum, bunu okuyarak diğerleri hakkında pek çok bilgi elde edebilirdim ama Camille defteri elimden aldı.

"Arkadaşlarımıza güvensen mi güvenmesen mi? İki tür-lüsü de işe yaramıyor." Sesi yumuşaktı ama söylemek istediği netti. "Wilbur bize ihanet etmedi. Bizi şeytanlardan ko-rumak için neredeyse ölüyordu."

"Haklısın." Günlüğü alıp Shade'e uzattım. "Bunu yak. Hemen."

"Hayır," dedi Morio. "Bence neyin peşinde olduğunu tam olarak öğrenmeliyiz."

Durdum, başımı sudan çıkmış balık gibi sağa sola sal-ladım. "Morio doğru bir noktaya parmak bastı."

Başını yana eğip omuzlarını silkti. "İkiye bir. Shade, sen ne düşünüyorsun?"

"Leydi Camille, bence ailen ve arkadaşların hakkında fazla endişeleniyorsun. Kimse bir şey saklamıyorsa, okuma-mızda kimse için bir sakınca yoktur. Birileri bir şey saklı-

yorsa bunu hemen öğrensek daha iyi olur.” Shade günlüğü alıp bana uzattı. “Delilah, bunu şimdilik sen sakla. Eve gittiğimizde kimsenin bulamayacağı gizli bir yere koy. Hiçbir büyüünün olmadığından emin olmalıyız.”

“Büyü yok.” Morio ayağa kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi. “Kontrol ettim. Bence Wilbur’un günlüğünü de almalıyız. Ayrıca her şeyden önemlisi... buradaki işimiz bitti.”

Camille’in telefonu çaldı. “Alo?” diyerek açtı. Bir süre dinledi, ardından konuştu. “Geliyoruz. Peki. Teşekkürler, Sharah.” Telefonu kapatıp bize döndü. “Wilbur uyanmış, bilinci yerine gelmiş. Gidip sorular sormanın zamanı geldi.”

“Soracak çok şey var.” Defteri alıp sırt çantama yerleştirince dışarı çıktık. Wilbur’un hayatta olması içimde tuhaf bir hisse neden oldu. Onu daha fazla tanımak istediğimden emin değildim.

Peri İnsan Olay Yeri İnceleme binasında servis kısmına ilerlerken dezenfektan kokusu etrafı sardı. Makineler tıklıyor, bipliyordu. Yatakların ve duvarların bembeyaz boyası, tedaviye gelen yaralılarla zıtlık oluşturuyordu. Wilbur safkan insan olmasına rağmen Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin bir üyesiydi ve Sharah onu sıradan bir hastane yerine burada tedavi etmeyi istemişti.

Her yerine bandajlar sarılmıştı. Bacağı alçıdaydı, kolunun biri de öyle. Başının etrafı sarılıydı, vücudunda görebildiğimiz her yer yara bere içindeydi. Sharah onu tıraş etmişti,

sakalının ve bıyığının taralı haliyle ne kadar düzgün bir adama benzediğine çok şaşırdım. Sersemlemiş görünüyordu ama uyanıktı.

“Selam, Wilbur.” Yatağın tırabzanına doğru yürüyüp elimi üzerine koyarak Wilbur’un önümde yatan bedenini inceledim.

“Selam, Kedicik.” Sesi boğuk ve sertti. Sanki uzun süre sigara içmişti. Öksürdü. “Sanırım sana ve seninkilere hayatta olduğum için teşekkür etmeliyim.”

Omuzlarımı silktim. “Evet, sanırım. Aslında bizi aşağı indiren Martin oldu.”

“Gecenin bir yarısı evime girdiniz.” Soru sorar gibi değildi. “Bana neler yaptıklarını öğrendiniz? Van ve Jaycee’nin? Sanırım onları öldürdünüz.”

Başımı iki yana sallayarak Camille’e baktım. Omuzlarımı silkti. Bizim onun hakkında düşündüğümüz şeyden haberi yoktu. Biz de bir süre bunu söylememeliydik ama görünüşe göre, elindeki bilgiler tam olarak doğru değildi.

“Askerlikten arkadaşların gibi davrandılar, değil mi?”

Burnunu kıvrırır gibi bir hareket yaptı. “Günlüğümü okudunuz.”

“Bizim hakkımızda bilgi topluyormuşsun. Hepsini bulduk. Kısasa kısas.”

O kadar güçlü bir şekilde iç çekti ki öksürük tuttu. Bu sefer de ciğerine batan kırık kaburgaları yüzünden inledi. Arından küçük küçük kahkahalar attı.

“Sanırım öyle, bebeğim. Ordudan arkadaşlarım gibi

davrandılar. Bir anda aradılar. Bir gün ayarlayıp bira içmeye geldiler. Şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey olmadı. Bil-diğim kadarıyla Trent ve Mango hâlâ hayattaydı. Kapıyı aç-tığımda kocaman silahlı tiplerle karşılaştım. Arkalarında bir sürü şeytan vardı. Sizin hakkınızda bildiğim her şeyi öğren-mek istediler. Not defterimi istediler...”

Yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Daha önce Wilbur’un yüzünde böyle bir korku hiç görmemiştim. Doğrulamaya çalıştı. Sharah sırtına yastık koydu.

“Günlüğümü aldılar mı?”

“Bizim hakkımızda notlar aldığın günlük mü? Hayır. Al-madılar. Defter bizde. Bizim hakkımızda neden bütün bu bil-gileri topladığını öğrenmek istiyorum. Fakat öncelikle bu bilgilere sahip olduğunu nereden öğrendiler?” Yapbozun par-çalarını bir araya getirmeye çalışıyordum ama zaten bize bir-kaç konu hakkında ipucu verecek gibiydi. Wilbur tuhaf birisi olabilirdi ama aptal değildi.

Gözlerini kapattı. “Birkaç kere telefonda konuştuk. Sa-nırım Trent’ti. Sadece Trent, Mango ve benim bildiğim sır-larınızı ve görevimizi biliyordu. Size, sizin hakkınızda bilgi-ler topladığımı zaten söyledim ama şeytanlardan bahsetme-dim. O... gözlerimden anladı.”

Kafamda canlanan görüntüyü düşündüm. “Trent nedir? Ne yapar? O da bir ölüm büyücüsü mü?”

Wilbur gözlerini kapattı. “Hayır, bildiğim kadarıyla değil. Başka tuhaf şeylere meraklı. Ne olduğundan emin de-ğilim ama tehlikeli görünmüyordu. Onunla görüşmeyi bu

yüzden kabul ettim. Birbirimizi en son gördüğümüzde her şey yolundaydı. İyi bir şekilde ayrıldık; onun hayatı ona, benim hayatım banaydı.”

Ses tonundan bir anda anladım. Sadece Martin değil, arkadaşları da Wilbur’un hediyesiydi. Pek çok eski dost gibi, Wilbur da bıraktığı yerden devam edebileceğine inanıyordu. Sadece Trent değildi. Van ve diğerleri için de aynıydı.

“İddiaya girerim Van, Trent’in izini sürdü ve bir süre önce de seninle ilgili bilgileri aldı. Belki de sen ilk defa Van ve Jaycee’nin büyü mağazasına girdiğinde anlamışlardı.”

“Ejderhasının harabeye çevirdiği mağaza mı?” Wilbur, Camille’e doğru acı bir şekilde gülümsedi.

Camille tırabzana eğildi ve göğüslerinin net görüldüğünden emin oldu. “Dostum, onlar aptal değil. Eminim senin araştırma yeteneğini keşfettiler ve pis işleri için seni kullandılar.”

“Sen bunu nasıl anladın?” Wilbur’un ağzı sulanmıştı ama Camille geri çekilmedi.

“Çünkü bu tahmin ettiğimiz bir şey. Biz bunu düşünebiliyorsak, kötü adamların da bunu bilecek kadar zeki olduğunu biliyorsun.”

“Martin!” Wilbur bir anda panik yaparak yeniden doğrulmaya çalıştı. “Martin... o iyi mi? Ona bir şey...”

“İyi. Sen ayağa kalkana kadar ona biz göz kulak olacağız.” Ona güven verip yeniden sakinleşmesini sağladım. Başını yeniden yastığa dayadı.

“Özür dilerim,” dedi bir süre sonra. “Özür dilerim, dü-

şünemedim. Sizi tehlikeye attığım için özür dilerim. Ne yaptığınızı biliyorum, artık siz de biliyorsunuz. Neye karşı savaştığınızı biliyorum. Ülkeyi ele geçirmek için dışarıda olmadığını biliyorum ama... sadece... özür dilerim.” Gözlerini kapatıp yavaşça nefes aldı, ardından da uykuya daldığını fark ettim.

Eline dokunup dışarı çıkarken Sharah’a işaret ettim. “Onu güvende tutun. Büyücüler yakalayana kadar güvende değil.”

Biz servisin önüne doğru yürürken başıyla onayladı. “Yaraları yüzünden de güvende değil zaten ama atlatacağını düşünüyorum. Gerçi bir bacağını kaybedebilir. O kadar kötü darbe almış ki Mallen’in mükemmel işiyle bile bütün kan dokularını birleştiremedik. Yirmi dört saat içinde alıp almayaçağımıza karar vereceğiz.”

“Keşke Van ve Jaycee’ye bizim hakkımızda neler anlattığını bilseydik.” Camille konuşmaya başlarken elimi kaldırdım. “Eminim ki bilerek yapmamıştır. Bize isteyerek ihanet etmedi. Yine de bildiğim tek şey bizim hakkımızda *bilgi verdiği*. Şimdi ruh mühürlerini nerede sakladığınızı bilip bilmediklerine dair hiçbir fikrimiz yok.”

Camille uzun bir iç çekti. “Haklısın, tabii ki. Şu anda en büyük sorunumuz bu, değil mi? Kraliçe Asteria’nın mühürleri sakladığını biliyorlarsa Elqaneve tehlikede demektir. Cinleri sıradan geçirip elflerin şehrine yol alacaklar. Ellerinde yeterince şeytan olmasa da cinleri, devleri ve pis savaşlarına katabilecekleri herkesi kullanabilirler. Peki, şimdi nereye gidiyoruz?”

“Önce Martin’in iyi olduğundan emin olup sonra Carter’a gideceğiz. Ardından Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin toplantısına gideceğiz.” Arabada yolcu koltuğuna geçtim.

Camille sürücü koltuğuna geçti, kapıyı çekerek emniyet kemerini taktı. Morio ve Shade arka koltuğa geçtiklerinde tüfeği elime aldım. Hepimiz yerimizce yerleşince Camille arabayı çalıştırdı, birlikte Carter’a gittik.

Carter bir şeytanın ve bir Titan’ın oğluydu ve görüldüğünden daha fazlasıydı. Bir bacağı yüzünden topallayarak yürürdü. Dağınık ve kırmızı saçları özenle modaya uydurulmuştu. Alnından, yukarıya doğru kıvrılan iki boynuz çıkıyordu; bu da şeytani geçmişini yalanlıyordu. Carter, Seattle’daki şeytani ziyaretlerin bilgisini topluyordu ve elinde yüzlerce yıl öncesine ait bilgiler vardı. Ayrıca Demonica Vacana toplumunun bir üyesiydi. Bu toplum, insan dünyasındaki şeytanları araştırıyor, gerekli zamanlarda müdahalelerde bulunuyordu.

Uyuşturucu ve fahişe cenneti Broadway Caddesi’nde küçük bir bodrum katında oturuyordu. Ancak Carter tehlike-de değildi, evinin etrafında büyümlü bir “defol” kuşağı vardı. Serserilerin ve suçluların evinin girişine bile yaklaşmalarına izin vermiyordu.

Kapıyı vurdum, bir süre sonra açıldı. Carter kapı aralığundan bize bakıp girmemiz için geri çekildi. Birkaç ay boyunca buraya hiç gelmemiştik ve şimdi Carter’ın bizi gördü-

ğüne sevindiğinden de pek emin değildik.

“Sizin için ne yapabilirim?” Her zamanki gibi kibardı ama biraz mesafeliydi. Carter, Kim adında çok güzel, dilsiz bir kızın manevi babasıydı.

“Sana söylememiz gereken bir şey var. Senin de bu durumun içinde yer almanı istiyoruz.” Eski ama soylu oturma odasını işaret edip oturmamızı istedi. Kadife koltukta tek bir leke yoktu, yeri kaplayan halıda da öyle. Her şey her zamanki gibi görünüyordu ama dairede bir şey boş gibiydi.

Ardından küçük mutfağının perdesi açıldı ve dışarı bir adam çıktı. Muhtemelen otuzlarında olan bu adam elinde bir çay tepsisiyle kurabiye taşıyordu. İnsana benziyordu ama bunun bir garantisi yoktu. Carter adama gülümseyip bizimle birlikte oturmasını söyledi.

“Sizi yeni asistanımla tanıştırmak istiyorum. Bu, Tobia. Toby, Delilah ve Camille D’Artigo, Morio ve Shade’le tanış.” Sinsi bir şekilde gülümsedi ama ardından kibar gülüşüne döndü. İşte o anda anladım. Carter’ın erkek arkadaşı vardı. Daha önceden Carter’ın cinsel tercihlerini hiç konuşmamıştık, böyle bir konuda asla sorular sormazdık.

Hepimiz adamı selamladık. Carter, Toby’ye baktı. “Biraz özel konuşmamız gerek. Senin için sorun yoksa?”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” Tobia ayağa kalkmaya başladı. Carter uzanıp eline dokununca Toby başını eğdi.

“Son çektiğimiz fotoğrafları organize edersen çok memnun olurum.” Kıvrak adam iznimizi isteyip arka odaya geçerken Carter onu izledi. Toby odadan çıktıktan sonra Carter

bize bakıp kızardı. Nedense bir kahramanın kızarması benim çok hoşuma giderdi. Demek istediğim, Carter her ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir şekilde insanlara benzemese bile içinde insanlık parıltıları vardı.

“Toby seninle çalışmaya ne zaman başladı?” Carter’ı birazcık daha kızartmak istiyordum. Sonuçta arkadaşlar böyle yapardı ve Carter bizim arkadaşımızdı.

Başını kaldırdı ve bana bakarak sahte bir gülümsemeyle cevapladı. “Yaklaşık iki ay önce. Müşterilerimden biriyle çalışıyordu. Biz... hemen birbirimize ısındık. O da benimle birlikte çalışmaya başladı. Uzun sürmez. O bir cin, uzun süreli ilişkiler yaşayamazlar. Fakat şimdilik eğleniyorum. Bir dostluğa ve yardıma ihtiyacım var.”

“Bir cine güvenebilir misin?” Camille kaşlarını çatı. Bu bakışı biliyordum. Gözlerinden Toby’ye bir parça bile güvenmediği anlaşıyordu.

“Hayır, bu yüzden gizli bilgileri onun yanında konuşmuyorum. Ve bu nedenle evimin anahtarını vermiyorum. Canını sıkma, genç cadı. Cinsel haz yüzünden görevimin saygınlığından taviz vermeyeceğim. Fakat uzun zamandır benden hoşlanan biri olmamıştı; bir süre bunun tadını çıkarmak istiyorum. Siz sormadan söyleyeyim, sevgilim oynamak istemezse, sahip olduklarını kullanmasını istemiyorum.”

Carter’ı çapkın gördüğüm tek an buydu ama gözlerinden anlaşıyordu ki kibar ve mesafeli kişiliğinin altında tutkulu bir aşk doğası yatıyordu. Kendimi nefesimi tutmuş, korkmuş bir halde buldum. Carter’ın yaşadığı hisler bizim işimize yararı-

yordu. Vanzir ve Rozurial gibi şeytanlar, bir Titan'ın oğlu olanlardan çok daha kolay tanımlanabiliyorlardı.

“Her neyse, sana olanları anlatıp önerebileceğin bir şey var mı diye bakmaya geldik.” Olanları bir bir anlattık. Carter'ın yüzü çapkın halinden karamsar hale geçti.

“Wilbur defterine benim hakkımda da bir şeyler yazmış mı?”

Başım la onayladım. Wilbur'u sorgulamaya gitmeden önce, defteri saklamak için eve gittiğimizde birkaç sayfa okumuştum. “Evet. Senin kim olduğunu biliyor, geçmişini ve toplumunu da biliyor. Bu bilgileri toplaması ne kadar sürdü ya da nereden öğrendi bilmiyorum ama pek çok kişi hakkında bilgi sahibi.”

“O zaman onu kanatlarımızın altına almalıyız. Karşı çıkarsa başka yöntemler deneriz. Bu sırada ben de ruh mühürünü taşıyan adam hakkında araştırma yaparım. Koyanni'yle bağlantısı varsa geçmişini bulmam çok zor olmayacak. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararım. O zamana kadar dikkatli adım atın, gözlerinizi açık tutun.”

Kapıya doğru giderken Carter bizi durdurdu. “Son bir şey. Elf kraliçesine gidip durumu anlatmak zorundasınız. Her tehlikeye karşı hazırlıklı olmalı.”

Carter'dan çıkıp biraz uyumak ve toplantıdan önce bir şeyler yemek için eve gittik. Aklımda o kadar çok şey vardı ki uzaklara dalıp gidiyordum.

14. Bölüm

Biraz uyuyup yemeklerimizi yedikten sonra, yırtıcı hayvan yanı öne çıkmadan önce bir zamanlar bizim yanımızda olan sosyalist vampir Sassy Branson'ın eski evine, yeni Vampir Anonim salonuna geldik. Her şey hazırlanmıştı.

Sassy mülkünü miras olarak grubuna bırakmıştı. Şimdi yarısı vampirlere yardım etmek için ev olarak kullanılıyor, yarısı da Kuzey Amerikan Vampir Birliği'nin Pasifik Kuzeybatı Vekilliği ekibinin genel merkezi olarak işletiliyordu. Bu, Frederick Corvax'ın, pozisyonunun uzun unvanıydı. Fakat Menolly'ye göre herkes sadece “vekillik” olarak adlandırıyordu.

Alan, elektrikli tellerle ve kapısında gündüz vakitleri için kiralanan bir güvenlik, geceleri ise vampirlerle korunuyordu. Kale gibi korunan bir yerdi ama vampirlerin toplumdaki korkularına bakılırsa hiç de şaşırtıcı değildi. Toplum onları çok yavaş benimsiyordu. Hayvana dönüşebilenler ya da periler,

aynı durumda kaldıklarında bu kadar zor zamanlar yaşamamışlardı. Vampirler ayrımcılığın en son basamağıydılar.

Bu gece görevlilerin hepsi alarmdaydı. Wade'in VA grubundan bazı görevli vampirleri tanıdım. İçlerinde karikatür kitabı canavarı olan Brett de vardı ama diğerleri nöbet tutma konusunda daha tecrübeli ve kararlı görünüyordular. Roman, görevi annesinden alır almaz yeni bir grup asker kiralamış olmalıydı.

Menolly hem Roman'ın resmi dostu, hem de Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin kurucu üyesi olarak daha erken gitmişti. Roman orada olmasa da Menolly'nin geleceği biliniyordu.

Dumanlı, Trillian, Vanzir ve Rozurial gelmişti. Shade ve Morio evde kalıp Hanna ile Maggie'ye göz kulak oluyorlardı. Ağaçlarda bir ışıltı gördüm, sonra da ana kapıya yürüyen bir grup peri –hiç şüphesiz Üçlü Bela'nın temsilcileri– belirdi. Bu, bizim katıldığımız en büyük toplantıydı.

Kapılardan geçerken kendimi topladım. Toplulukla yüzleşmek kolay olmayacaktı; özellikle Exo Reed'in sahip olduğu nüfuzu düşününce. Düşmanlarımız yeterince korku salmışsa, ani bir tepki Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'ni bölebilirdi.

Antreye girdik. İçerisi Sassy'nin ölümünden ve Wade'in görevi devralmasından sonra, soylu bir evden, ferah ama resmi bir yapıya dönüşmüştü. Kişisel dokunuşlar yok olmuştu ama şıklık hâlâ devam ediyordu.

“Merhaba. Hanımefendi sizi toplantı salonunda bekli-

yor.” Menolly’nin evlatlığı Erin Marshal yanımızda belirdi. Menolly dönüştükten sonra onu hiç böyle görmemiştim. Erin çok sıkıntılar yaşamıştı ama şimdi VA’nın resmi sekreterliğini yapıyor, üstelik harika bir iş çıkarıyordu. Wade, Erin’in yeni hayatında ihtiyacı olan bütün yardımı ve desteği sağlıyordu. Erin çabuk öğrenen bir kızdı, Sassy’yle olduğundan daha çok yol kat etmişti. Artık burada yaşıyordu.

“Selam, Erin. Seni görmek ne güzel.” Camille utangaç bir gülümsemeyle elini kaldırdı. Camille ile Erin eskiden çok yakın arkadaşlardı. Artık konuşmak için zaman bulamıyorlardı. Erin buranın denetimi olmadan ne yapacağını bilemiyordu; Camille de ne diyeceğini asla bilmezdi.

Erin keskin dişleriyle Camille’e gülümsedi ve elindeki not dosyasını göğsüne bastırarak yeniden yanımızdan ayrıldı.

Eskiden salon olan, şimdi ise toplantı odası olarak kullanılan alana geçtik. Yanındaki küçük ofisle birlikte büyük bir salona dönüştürülmüştü. Sassy’nin sevdiği ağır mobilyalar kaldırılınca pek çok kişinin katılımını sağlayacak bir toplantı salonu olmuştu. Camille ve ben Morio’yla birlikte odanın ön kısmına geçerken diğerleri ön sıralardaki yerlerini aldılar. Menolly, çok pahalı bir takım elbise giyen Avrupalı görünümlü bir adamla, Frederick Corvax’la konuşarak bizi bekliyordu. İçim ürperdi ve neredeyse Roman’dan daha fazla titredim. Frederick de tıpkı Roman gibi hoş Avrupalı havası yayıyordu ama Roman’ın Avrupalı kültürünü özümseyecek vakti olmamıştı. Roman’ın, vampir olmasına rağmen bir sıcaklığı vardı. Frederick soğuk ve mesafeliydi.

Öndeki yerlerimizi alırken önümdeki yüzlere baktım. Hepsi kederli ve gözü yaşlıydı. Doğaüstü varlıklardan beş ölü, herkesi şok eden bir haberdı. Herkes öyle ya da böyle etkilienmişti. Aile veya arkadaş kaybetmekten, bir sonraki hedef olmanın verdiği korkuya kadar, odadaki herkesin yüzünde acı ve endişe vardı.

Birkaç dakika sonra Menolly ve ben ayağa kalkıp mikrofonu yöneldik. Muhtemelen mikrofonsuz da duyuluyorduk ama odada yüzün üzerinde katılımcı olduğunu düşünürsek mikrofonla konuşmakta fayda vardı.

“Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin şubat toplantısına hoş geldiniz.” Uzun bir nefes alıp devam ettim. Bunu kitabına göre yapmalıydık; bu şekilde panik azalırdı. On dakikayı, geçmiş toplantıdan notlar okuyarak geçirdim. Sonra salonlarını kullanmamıza izin verdikleri için Frederick ve Roman’a teşekkür ettim.

Bir süre önümdeki insan kalabalığına baktım. Nasıl giriş yapacaktım? Bütün bu katılımcılara, bir grup çılgın ve kötü adamın bir sonraki hedefi olabileceklerini nasıl söyledim, onları nasıl uyarırdım?

“Bir sorunumuz var. Eminim şimdiye kadar hepiniz, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’ne yapılan saldırıyı duymuşsunuzdur. İşte olanlar.” Şeytanları bir kenara bırakıp olanları açıkladım. Andy Gambit’in sabah enkazın etrafında dolaşmasını da üstüne basa basa anlattım. “Canınızı Gambit’le sıkamak istemiyorum ama onu durduracak bir şey yapmalıyız. Cemiyet olarak bunu tartışmalıyız. Bunu konuşmadan önce

daha büyük bir sorunumuz var ama öncelikle sorusu olan var mı?”

Etrafıma bakınırken Mavi Yol Kabilesi’nden ayıya dönüşebilen birisi elini kaldırdı. Selamladım. “Jonas?”

“Patlama nefret suçu muydu?” İriyari, büyük gövdeli ve defans oyuncusuna benzeyen adam, üç parçalı bir takım elbise giyinmişti. Kıvrıkcık, siyah saçları ve düzgün top sakallıyla, gözünü bile kırpmadan kafamı bedenimden ayırabilirmiş gibi duruyordu.

Başımı iki yana salladım. “Sorduğun soru, az önce bahsettiğimden daha önemli bir konuydu. Bu, düşündüğün gibi bir nefret suçu değil. Patlamaya sebep olan Fani Kardeşler Tarikatı Kilisesi ya da Özgürlük Melekleri değildi. Birkaç ay önceki kurt adamların öldürülmesi olayını hatırladınız mı? Şimdi de aynı sorunla karşı karşıyayız. Koyanni yeniden sahalara döndü.”

Katılımcılar arasında gerilim artmadan hemen toparladım. “Burada yaşayan çakal dönüşenlerin hiçbir suçu yok. Marion’un ve ailesinin tek bir hatası bile yok. O da kız kardeşini o adamlar yüzünden kaybetti. Koyanni yeniden aramıza sızdı. Bizim peşimizde olduğu kadar onların da peşinde olduğunu *biliyoruz*. Patlama bildiğimiz kadarıyla ateş büyüyle gerçekleşti. Patlamadan önce Wilbur Folkes’a saldırdılar; bizim komşumuz, arkadaşımız. Onu bu sabah bulduk. Neyse ki hâlâ hayatta ama çok ciddi yaraları var. Aynı zamanda Davinika Alışveriş Merkezi’ne saldırıp iki kişiyi öldürdüler.”

Jonas başıyla onayladı. “Ne yapabiliriz? Bir sonraki he-
defleri kim olacak?”

Menolly*’ye baktım. Yanıtlamam için onay verdi.

“Bilmiyoruz,” dedim cevap olarak. “Bir sonraki saldı-
rılarının kime olacağını bilmiyoruz. Onları hemen bulmak
için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ama o zamana kadar
birlik olmalıyız. Arkadaşlarınızla ve komşularınızla birlikte
olun. Dışarıya yalnız çıkmayın, ara sokaklarda dolaşmayın.”

“Başka bir yeri havaya uçurmalarını nasıl engelleyece-
ğiz? Bu birden fazla insanın aynı anda zarar görmesi anla-
mına geliyor.” Başka bir adam kalktı. Onu Kurt Olimpiyat-
ları*’ndan tanıyordum ama ismini çıkaramadım.

Ona güven vermek istedim. Bir şekilde kendini güvende
hissetmesini istedim ama kimseye hiçbir şeyin garantisini ve-
remiyorduk. “Engelleyemeyiz. Fakat daha önce yaptıkları
gibi Kurt Dikenî yapmak için bir süre oyalanıyor olabilirler.”

Toplantı salonunda kısık sesli bir uğultu oldu. Ardından
—bir süre sonra— hoş kıvrımlı, genç bir kadın ayağa kalktı.
Puget Sound Limanı Fok Sürüsü*’ndendi.

“Kurt Dikenî’ni ilk defa duyuyorum. Neden bu bilgi ce-
miyete olaylar olduğu sırada verilmedi?”

İnsanlara onları kandırmadığımız güvencesini vermeye
çalışırken gözüme bir hareket takıldı. Ardından, bildiğim tek
şey Frederick’in yanımda olduğuydu.

Konuşmak için bana işaret etti. “Millet, sakın olun.
Vampirler sizin yanınızda. Geçmişte hayvana dönüşebilen
kardeşlerimizle pek çok sorun yaşasak da bugün hepimiz Do-

ğüstü Varlıklar Cemiyeti'nin bir parçasıyız. Kızıl Peçe Hükümeti bu konuda desteğini esirgemeyecek."

Kalabalık içindeki uğultu azalırken uzun ve zayıf bir kadın öne yaklaştı. Aeval'ın sağ kollarından biri olduğunu fark ettim.

"Ben Natassia, Gölge ve Karanlık Hükümeti'ndenim. Burada Üç Kraliçe Sarayı'nın desteğini temsil etmek için bulunuyorum. Periler de dönüşenlerin ve vampirlerin yanında yer alacak." Kibarca başını eğerek Frederick'in yanındaki yerini aldı.

Rahatlayarak iç çekip, odadaki kalabalığa döndüm. "Şu anda istediğimiz bilgiye sahip olmayabiliriz ama dostlarımız var. Bu işin peşinde ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi."

Menolly iki büyük fotoğraf gösterdi; bir sonraki en iyi şey... Gerçeğin neredeyse aynısı fotoğraflar elde etmeyi başarmıştık.

"Bu ikisi... büyücüler. İsimleri Van ve Jaycee. Bisikletçiler gibi kaba saba bir grupla takılıyorlar ama onları sakın hafife almayın. Güçlü ve ölümcüller. Yanınıza almanız için size küçük fotoğraflar dağıtacağız. Fotoğrafları ailenize, arkadaşlarınıza gösterin. Gözlerinizi açık tutun ve onları gördüğünüz an, gece gündüz demeden bizi arayın. Sakın tek başınıza saldırmayın; o pislikler *sizi öldürebilir ve inanın öldürmekten hiç çekinmezler.*"

Fotoğrafları dağıttıktan sonra büyüyle ilgili bazı sorular sordum. Daha teknik olanları Camille'e bıraktım. Menolly büyüün vampirleri de kolayca etkileyebileceğini anlattı.

Ben toplantıyı daha umut veren bir duruma çevirmeye çalışırken, salonun kapısı açıldı ve içeriye üç safkan insan girdi. İki kadın, bir adamdı. Durdular.

Onlara döndüm. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım. Bu, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin toplantısı değil mi?” Daha uzun olan kadın bir adım öne çıktı. Üzerinde deri palto, içinde beyaz boğazlı kazak vardı ve hoş bir gri pantolon giymişti.

“Evet.” Durup bekledim. Görevlilerin onları aradığını biliyordum. Bu nedenle tehlikeli olamazlardı ama son zamanlarda yaşadıklarımızı düşününce yine de temkinliydim.

“Benim adım Amanda Flanders. Bunlar da Neely Reed ve Carlos Rodrigues. Bir Birleşmiş Dünya Kilisesi’ndeniz. Geç kaldığımız için özür dilerim ama katılmamız gereken başka bir toplantı vardı. Üyeleriniz için bir teklifimiz var.” Eldivenlerini çıkarıp cebine koydu.

Herkes kulak kesilmiş dinliyordu. Safkan insanlar genellikle toplantılarımıza davet edilmezdi ama onlara mikrofona gelmelerini işaret ettim. Menolly başını dikleştirip sorgulayan gözlerle bana baktı ama ona beklemesini söyledim.

Amanda mikrofona gelip boğazını temizledi. “Merhaba, biz Birleşmiş Dünya Kilisesi üyeleriyiz. Bizler insanlar ve doğaüstüler arasında *Bütün Dünyalar Barışla Birleşsin* isimli nefret karşıtı bir köprü kurmak istiyoruz. Farklı ırkların birbirini anlamasına yardımcı olacak sivil bir kuruluş olacak. Hepimiz hor görülmuş, yargılanmış ailelerin çocuklarıyız. Seattle’ı yeniden eski haline –ülkenin en arkadaşı canlısı şe-

hirlerinden biri haline– döndürmeliyiz.”

El ilanlarını bana verince bir göz attım. Önerge güzel görünüyordu, samimiydiler. Broşürlerini katılımcılarımıza dağıtmalarına izin verdik.

İnsanlar sayfaları elden ele gezdirirken ben de misyon bildirisini okudum.

“BDBB insanlar, dönüşebilenler, vampirler, periler ya da bilinmeyen diğer ırklar arasındaki huzuru sağlamayı amaçlar. Gelecekte dışlayan bir politika yerine kucaklayan bir görüntü yaratmayı tasarlıyor ve harekete geçiyoruz. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’yle görüşmek, birlikte hareket etmek istiyoruz. BDBB üyelerinden birisi zarar görürse, bütün üyeler zarar görmüş demektir.”

Katılımcıları izlerken kafalarıyla onayladıklarını, ardından heyecanlı fısıldaşmalar başladığını gördüm. Üyeler misafirlerimizle konuşmaya çalışırken ben de Menolly’nin yanına gittim.

“Sence yüksekte mi uçuyorlar?” Şüphecilğin bende de baş göstermesine şaşırdım. Ben grubun pozitif düşünmiydim ama son zamanlarda o kadar çok şey yaşamıştık ki bir daha asla o saf insan olamayacağımı anladım.

Menolly, sonuca her zaman hızlıca atlayan kişi, katılımcılar arasındaki heyecanlı etkileşime bakıyordu. Bir süre sonra başını dikleştirdi.

“Bence öyleler, biliyorsun. Fakat bu konuda olumlu hislerim var. Buradakileri birleştirecek bir şeye ihtiyacımız vardı ve safkan insanların sunduğu birleşme çağrısı bir kıs-

mını ayaklanmadan alıkoyacak. Bizden nefret edenleri yakalama peşinde değiliz. Biz kafasını hiç yormayanlara odaklanalım; nefret suçunda yer almayan ama kılını bile kıpırdatmayanlara...”

“Güzel tespit.” Neely koluma dokununca durdum. Hoş, siyahi bir kadındı; kısa ve kıvrıkcık saçlarıyla kısa, hoş kıvrımları olan biriydi.

“Özür dilerim, ama Vekil sizinle konuşmamı söyledi.”

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Özel konuşabilir miyiz?” Endişeli gözlerle etrafına baktı.

Peşimden hole gelmesini işaret ettim. İçerideki şamata-dan ayrılır ayrılmaz ikinci kata çıkan merdivenlere oturdum. Basamaklar boyanmış, tırabzanlar yenilenmişti. Vampirler Sassy’nin evini yenileyip parlatmışlardı. Her zaman çok güzel görünmüştü ama şimdi göz kamaştırıyordu.

“Pekâlâ, Neely, ne hakkında konuşacaksın?” Yanına oturup geriye yaslandım ve dirseğimi arkamdaki basamağa dayadım.

Gülümseyerek kızardı. “Bilmek istiyorum... ben Washington Üniversitesi’nde Dünyalar-Arası çalışmaları okuyorum. Yüksek lisans tezimi Öteki Dünya’nın nasıl bir yer olduğuna dair yazmak istiyorum. Öteki Dünya’ya bir haftalığına bir seyahat düzenlemek istiyorum ama tabii ki birinin eşliğinde. Bu şekilde nasıl bir yer olduğunu anlayabilirim. Nihayetinde safkan insanların gözünden Öteki Dünya’yı anlatan bir kitap yazmak istiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Pek çok insan Öteki Dünya’ya

gitmek istiyordu ama ÖDHA resmi olmayan herhangi bir ziyaretini yasaklamıştı. “Sana şu anda yardım edemem ama bir tur için neler yapabileceğimi öğrenirim. Bu arada aynı şey değil ama kız kardeşlerim ve ben seninle konuşabiliriz... sollarını cevaplayabiliriz.” Birleşmiş Dünya Kilisesi bize yardım etmeye çalışmıştı; en azından bunu karşı bir iyilik olarak yapmalıydık.

“Çok isterdim.” Elini uzattı, sıktım. Eli sıcaktı. Samimi bir şekilde karşılık verdi. “Balık ve patates sever misin?” diye sordu.

Başımınla onaylayıp gülümsedim. “Patates kızartması veya cips olan her şeyi severim. Neden?”

“Okul bursumu çıkarmak için Abby’nin Balık Evi’nde çalışıyorum. Bir öğlen gel de sana yiyebileceğin en lezzetli balık ve patatesi hazırlayayım.”

Haftada bir defa öğle yemeğinde görüşmeyi kararlaştırmıştık ki telefonum çaldı. Özür dileyerek telefonu çıkarıp açtım. Önce bir sessizlik duyuldu, sonra da biri çok kısık bir sesle konuştu.

“Delilah, yardımına ihtiyacım var. Ben Marion. Kütüphanedeyim. Sanırım biri beni takip ediyor. Tek başıma arabaya binmeye korkuyorum. Koyunları olabilir diye kimseden benimle gelmesini de isteyemiyorum. Yardım etmeye çalışan masum insanları düşünmeden öldürürler.”

Marion’un toplantıda olduğunu sanıyordum ama içerideki kalabalığı bir daha gözlerimin önünden geçirince bütün akşam onu görmediğimi hatırladım. “Neredesin?”

“Seattle Halk Kütüphanesi’nde. Kitap paketledikleri yerde. Kütüphane on dakika içinde kapanacak, ben de dışarı çıkmak zorunda kalacağım.”

Saate baktım. Uzakta değildik. “Ön masalardan birine geç, orada bekle. Chase’i arıyorum. Biz zamanında gelemezsek adamları orada olur.”

Konuşmayı sonlandırma tuşuna basıp hemen Chase’i arayarak Marion’a hemen iki ekiple doğaüstü memurlar göndermesini söyledim. “Biz de yoldayız.”

Neely’ye veda edip bir hafta sonraya görüşme sözü vererek hızla toplantı salonuna girdim ve Camille ile Menolly’yi dışarı çağırdım. “Kütüphaneye gidiyoruz. *Hemen*. Arabanın anahtarlarını Trillian’a ver. İhtiyacımız olursa beylerle birlikte bizi takip etsin. Şimdi... bakalım neyle karşılaşacağız.”

Cipime atladık. Menolly de Jaguar marka arabasıyla bizi takip etti. Kütüphaneden uzak değildik, üstelik trafik açıktı. Işıklar da benden yana olunca hızımızı yavaşlatmadan sokaklarda ilerledik. Dokuz dakika içinde kütüphanedeydik. Ön tarafa park eden ekip otosunu gördüm.

Kaldırımdan ilerleyince Marion’u kapının önünde Shamas ve Yugi’yle beraber gördük. Kütüphane az önce kapanmıştı; çalışanların içeride temizlik yaptığını görüyorduk.

“Neler oluyor, Marion?” Etrafa bakındım. Binalardan çıkan patronlar dışında dikkat edilmesi gereken fazla bir şey yoktu.

“Kitap paketlenen kısımdaydım, kitaplara göz atıyordum. Bu gece kalabalığa karışacak halim yoktu ve bu neden-

le toplantıya gelmedim. Taziyeleri kaldıramazdım.” Dudağını ısırdı. “İnsanların Trixie için üzgün olduğunu biliyordum ama ben bu gece kimsenin sempatisini de istemedim. Anlarsınız ya.”

Başımınla onayladım. Bazen keder, başkalarının empatisiyle kaldıramayacağın kadar büyüktür. “Bu nedenle biraz huzur bulmak için kütüphaneye geldin.”

“Aynen öyle. Birkaç seyahat kitabı baktım. Doğu Yakası’na gitmeyi planlıyorum da. Maine, belki de Hamptons ama şu lüks düşkün insanlardan değilim. Sahile giden... yatakta kahvaltı yapan, geceleri okuyarak, gündüzleri şehirde gezinerek geçiren biriyim.”

Dudağını ısırıp başını öne eğdi. “Douglas’a ondan boşanacağımı söyleyeceğim. İkimiz de kendimize ait hayatlar geliştirdik. Çocuklar da evden ayrıldılar; artık bize ihtiyaçları yok. Biraz *kendime* zaman ayırmalıyım, hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi düşünmeliyim.”

Marion’u arkadaşımız Siobhan’a yardım ettiğinden beri tanıyorduk ama ev hayatı hakkında fazla bir bilgimiz yoktu. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Kabullenmiş görünüyordu ama kesinlikle aşırı derece üzgün değildi.

“Peki, sonra ne oldu?”

“Rafların arasında gezinirken bir anda, izlendiğimi hissettim. Gözlemleyince arkamda birkaç adam olduğunu gördüm. Birisi dikkatimi çekti; tanıdık bir ifadesi vardı.” Yüzüne baktı. “Kendi ırkından birinin yanında olduğunda enerjisini hissedersin ya?”

Başımla onayladım. Kedi kadınların ya da adamların yanında olduğumda, tanımlayamadığım bir tanışıklık hissediyorum; küçük ya da büyük kedilerde, hepsinde... Arandaki bağı hissetmek gibi bir şey.

“Öyle bir şeydi. Onun çakal olduğuna yemin edebilirim. Pislik gibi hissettiriyordu. Ötekisinden emin değilim. Her neyse, kitapları alıp hızla uzağa, paketlenme kısmına ilerledim. Arkama bakınca onları yeniden gördüm. Bu sefer duruvara yaslanmışlardı ve dağınık saçlı olan hâlâ beni izliyordu. O anda tehlikeyi hissettim. Tavşan izleyen bir çakala benziyordu.” Ürperdi. “Sonra da seni aradım.”

“Ön kısma geldiğinde ne yaptılar? Takip ettiler mi?” Çevrede bir yerlerdelerse onları yakalayabilirdik.

“Bilmiyorum. Seni aradıktan sonra, yaşlı bir kadın ve iki adam için asansörün aralandığını gördüm. Peşlerinden hızla binip kapı kapama tuşuna bastım. Aşağıya indiğimde onları göremedim.” Kollarını kaldırıp omuzlarını ovdu. “Onlarla ilgili kötü şeyler hissettim. Korkuyorum. Ben kolay kolay korkmam.”

Camille duvardan eğildi. “Sence neden seni takip ediyorlar?”

“Bilmiyorum... tek bildiğim... Koyanni hakkında size gerçek bilgiyi veren benim. Bunu öğrendilerse intikam almak istiyor olabilirler.”

“Her şey muhtemelen normal görünüyor ama eve güvenle gidene kadar takip edeceğiz. Hadi, gidelim.” Shamas ve Yugi’ye Morion’un adresini vererek bizi takip etmelerini

söyledim. Morion benimle birlikte geldi, Camille ise Menolly'yle gitti. Eve gitmeleri için Camille'in arabasını beylere bıraktık.

Sirenleri duyduğumuzda birkaç blok gerideydik. Morion çantasını kenara atıp emniyet kemerinin el verdiğince dışarı eğilip neler olduğunu anlamaya çalıştı. Fakat gecenin karanlığında hiçbir şey göremiyorduk. Gözümüze sadece gökyüzünde havalanan kıvılcımlar çarptı.

Evine yaklaştığımızda itfaiyeler geliyor, sirenler çalışıyordu. Kenara çekip onların geçmesine izin verdim. Morion kemerini çıkarıp onu durduramadan arabadan atladı. Caddenin sonundan evine doğru koştu.

Menolly ve Camille arkama park etti, diğerleri de hemen arkamızdaydı. Ben kemerimi çıkarırken Menolly, Marion'un peşinden koştu. İki ev boyunca arabayla ilerleyip arabayı kaydırıp durdum. Önümüzdeki ev Marion'un eviydi ve yanıyordu. Alevler gökyüzüne çıkıyordu. İtfaiyeciler oradaydı ama yangını kontrol altına almakta zorlanıyorlardı.

Camille'e baktım. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Büyü? Evet. Shamas şimdi gelir. Benden daha iyi bir şeyler söyler." Shamas ile Yugi bize doğru koşarlarken Camille eliyle işaret etti. "Shamas, bu alevlerin büyü olup olmadığını söyleyebilir misin? Öyleyse itfaiyecilerin söndürmesi için yardım etmeliyiz."

"Douglas! Douglas! İçeride misin?" Marion çıldırmıştı, eve girmeye çalışıyordu ama Menolly onu belinden kavra-

mış, gitmesine izin vermiyor, sımsıkı tutuyordu.

Shamas yangına doğru ilerlerken ben de Menolly'ye Marion konusunda yardım etmeye gittim. Marion elimizden kurtulmaya çalışıyordu.

“Kocam içeride... uyku hapları içiyor. Her zaman uyku hapi içer!” Yeniden kaçmaya çalışınca Menolly onu sımsıkı tuttu.

Omuzlarından kavradım. “Yatak odanız nerede?”

“Alt katta, arkaya doğru.”

Binaya uzun uzun baktım. Yangın bir tarafı çoktan kaplamıştı, alevler üst katlara sıçırıyordu. Shamas'a koşup onu yakaladım.

“Benimle gel. Kocasını kurtarabilecek miyiz bir bakalım.” Bize bağırان itfaiyecileri görmezden gelip açık duran ön kapıdan içeri daldık.

Shamas bana döndü. “Önce ben gideyim, alevleri bir derece uzaklaştırabilirim. Büyölüyse de umarım azaltabilirim.” Ben geride kalırken öne geçti.

Marion'un evi çok hoştu, duvarları açık altın sarısından koyu kahveye dönüyordu. Dekorasyonu Kuzeybatı ve Güneybatı Amerikan tarzının karışımıydı. Kuzeybatı tarzında çanak kaplar pampalarla* kaplanmıştı. Raven ve Salmon'un yanık izleri vardı.

Duman kokusu yoğundu ve merdivenlerden inmeye başlıyordu. Shamas bana, önüne geçmemi işaret etti. Kollarını kaldırıp merdivenlere doğrulttu.

Üst kattaki alevlerin inlemesini dinleyerek hızla merdi-

* Güney Amerika'nın geniş ve ağaçsız bozkırı. (e.n.)

venlerden aşağı indim. Kalaslar sallanıyor, gıcırdıyordu. Odaya baktım. Duvarlarda isler vardı, siyahlaşıyordu. Birkaç dakika içinde alevler buraya inecekti ve kurtarmam imkânsız olacaktı.

Kapıları sertçe açıp içeri girdikten sonra bir an durdum. Douglas yatak odasında uyuyordu. Onu bir keresinde bir yemekte Marion'la birlikte görmüştüm. Derin bir uyku içindeydi, karnına bir kedi kıvrılmış uyuyordu. Kapıyı arkamdan kapadım ki kedi kaçmasın. Etrafıma bakındım. Yanımda bir çamaşır sepeti vardı, içerisinde yastık kılıfları ve çarşaf lar duruyordu. Uyanan kediciği kavrayıp yastık kılıfından yaptığım çantanın içine yerleştirdim. Çantayı gevşek bir düğümle bağladım ve onu yere bırakıp Douglas'ı yataktan kaldırarak omzumun üzerine attım.

Pek çok çakal gibi o da cılızdı. Benim için hiç sorun yaratmayan bir ağırlıktı. Sağ kolumla omzumdaki adamı sıkıştırdım, diğer kolumla kapıyı açıp hızla çantayı yakalayarak yukarı yöneldim.

“Shamas! Shamas! Bana yardıma gel.” Kedi çırpındığı için hem adamı hem de çantayı tutmam zorlaşıyordu.

Ben öne atılırken merdivenlerden koşarak inen Shamas bana baktı ve Douglas'ı omzumdan alıp kapıya taşıdı. Ben de psikopat kediyi kucağıma alıp onu takip ettim. Biz dışarı çıktığımızda alt katlar bir patlamayla gürlledi, şok dalgası beni öne fırlattı.

Yüzüstü düştüm ama kediyi ezmemeyi başardım. Doğrularak deli gibi koştum. Alevler şimdi de alt katı yakıyordu.

Shamas, Douglas'ı Marion'un yanına uzattı. Çakal kadın dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırarak ağladı.

"Douglas... Douglas..." Adam gözlerini açınca yeniden ağlamaya başlayıp bulanık gözlerinin arasından başını salladı. "Uyan, Doug."

Öksürerek doğrulunca yanlarına gittim. "Marion, kedini kurtardım." Çırpınan kediye alıp Marion'a uzattım.

Gözlerinden yaşlar akarken, kedisini kollarına alıp daha güçlü ağladı. Önce evine baktı, sonra kocasına.

"Lanet olsun... lanet olsun. Sen ölseydin ne yapardım bilmiyorum." Marion başka bir şey söylemeden kocası ona ve kediye sarılıp Marion'u öptü.

Arka planda, alevler Marion'un evini ve hayatını içine alarak gökyüzüne doğru yükseliyordu.

15. Bölüm

Marion yerde, elleri kocasına kenetli bir şekilde otururken itfaiyecilerin alevlerle savaşmasını izliyorduk. Shamas büyülü enerjiyi yok etmeyi başarmıştı ama yangını söndürememişti. Kundakçılar benzin de kullanmıştı ki havada ağır bir koku vardı.

Hemen cipime koştum. Hepimiz arabalarımızda benim için bir kedi kafesi taşıyorduk. Bazen kediye dönüşebilirdim ama eski halime dönecek gücü buluncaya kadar birinin beni taşıması gerekebilirdi. Kafesi alıp hızla Marion'un yanına gittim. Kediye yastık kılıfından çıkarıp kibarca kafese yerleştirdim ve kapısını kapattıktan sonra Marion'un yanına bıraktım. Yüzüme zayıf ve endişeli gözlerle baktı ama minnetle gülümsedi.

“Kalacak bir yeriniz var mı? Çocuklarınızdan birinde kalabilirsiniz belki?”

Marion başını iki yana salladı. “Onlar okuldalar. İkisi de. Üçüncüsü daha büyük, evli ve Kanada’da yaşıyor.” Başını öne eğdi. “Bir otelde kalabiliriz...”

“Bizde kalırsınız. Biraz kalabalık ama güvenli.” Ayağa kalkmasına yardım ettim. Douglas hâlâ ilacın etkisinde olduğu için Shamas ona yardımcı olarak adamı arabaya kadar taşıdı. Ben de Marion ve kedisini arabaya götürdüm.

İçeri girdiklerinde Shamas bana döndü. “Onları eve götüreceğim. Haklısın. Güvende olacakları tek yer şu anda bizim yanımız. Pisliğin biri Marion’dan intikam almaya başladı gibi geliyor. Kardeşini öldürdü, evini yaktı, kocasını öldürmeye çalıştı...”

“Evet, her şeyden emin olana kadar yanımızda güvende olmalarını istiyorum.”

Ev içeri göçerken alevler azalmaya başlamıştı. Yumruklarımı sıktım. Marion ve Douglas bütün anılarını kaybetmişlerdi; güvenli cennetleri yok olmuştu. Shamas elime bir kitap verdi, içine bakınca bir fotoğraf albümü olduğunu gördüm. Soru soran gözlerle Shamas’a baktım.

“Onu önümüzde görüp kaptım.”

İçinde düğün fotoğrafları ve çocuklarının küçüklük fotoğrafları vardı. Yüzüme hoş bir gülümseme yayılırken uzanıp kuzenimi öptüm.

“Sen iyi bir adamsın, Shamas. Kuzenim olduğun için seninle gurur duyuyorum.”

Shamas kızardı ve albümü alarak arabasına geri döndü. “Teşekkürler, kuzen. Teşekkürler.”

* * *

Ben ve Camille eve giderken Menolly, Wayfarer'a gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istedi.

"Çok çaresiz hissediyorum. Arkadaşlarımız zarar görüyor ve bu pislikler tarafından öldürülüyor. Bizse oradan oraya koşturup parçaları birleştirmeye çalışıyoruz." Direksiyonu o kadar sert sıktım ki elim beyaza döndü. "Elle tutulur bir adım atmalıyız. Hem de hemen."

"Peki, elimizde Enerji Değişimi var, bu geceyi yangınla harcamasaydık kontrol edebilirdik. Ve... kahretsin! Kahretsin! Unuttuğuma inanamıyorum!" Camille etrafında döndü. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne oldu?"

"Striptizci... iksiri bir mağazadan almıştı. Âşıklar İçin Kimya. Onu bir büyü mağazasından aldığından emindim, bu konuda hemen harekete geçmek istiyordum. Bize başka bir yön verebilirdi." Koltuğunu yumrukladı, deliye dönmüştü. "Bu sabah oraya gitseydik, bunlar yaşanmayabilirdi."

"Yeter. Kendini dövüp durma." Arabayı kenara çektim. "Biraz uyukladık, bugün yapacağımız her şeyi şimdi halledebiliriz. Enerji Değişimi'ne tek başıma gitmek istemiyorum ama şu mağazaya gidip etrafa biraz bakınabiliriz. Ne dersin? En azından ne tür bir mağaza olduğunu anlarız."

Camille bana gülümsedi. "Bir kısmı kesin seks mağazası ama, evet... hadi, gidelim. Ayrıca teşekkürler. Kesinlikle uyuyamayacağımı biliyordum. Morio'yu arıyorum, bizimle

orada buluşsun. Hanna ve diğerleri de Marion ile Douglas'ın şimdilik küçük salona taşınmasına yardım ederler.”

“Puslu arkadaş edindiğine çok sevinecek.” Camille’e Noel için hediye ettiğim hayalet kedisi, geldiğinden beri herkese çok sıcak davranıyordu ve muhtemelen Marion’un kedisinin etrafından ayrılmayacaktı.

“Çılgına dönecek. Umarım Hanna’nın kedisi sorun etmez.”

Güldüm. “Ha! Keşke orada olup buluşmayı görebilseydim. Ben GPS üzerinden mağazanın adresine bakarken sen de telefon konuşmanı yap.” Hepimizin telefonunda GPS uygulamaları vardı. Camille telefonunu açıp Hanna’yı aradı ve Morio’ya da bizimle seks mağazasında buluşması emrini verdi. Ya da her ne mağazasıysa. Kısık sesle konuştu, ardından telefonu ağzından uzaklaştırdı.

“Morio diğerleriyle birlikte eve vardığını ve bize ne olduğunu merak ettiklerini söylüyor.”

Onunla konuşmak için arkasına yaslanırken ben de yeni akıllı telefonumdan GPS uygulamasını açtım. İkizim Arial’in anısına, ekran görüntümü leopar olarak ayarlamıştım.

Mağazanın nerede olduğunu öğrenince yola çıktık. Sokaklarda gezinirken yağmur başladı. Pasifik Kuzeybatı’da yaşamak gri ve kasvetliydi. Bu havaya alışarak büyüdük ve aslında seviyordum da. Hiçbirimiz sıcak hava insanı değildik. Y’Elestial’de yaz, kış, karda, güneşte sıcaklıklar hep ortalamaydı. Şimdi, burada daha az çeşitlilik vardı.

Araba silecekleri camın üzerinde bir ileri bir geri hareket

etmeye başladı. Hızla giderken Camille camdan dışarıyı seyretti. Şehir yağmurlu gecelerde çok güzel görünürdü. James Sokağı'na dönüp dik yokuştan aşağı inerken şehrin ışıkları parıldadı. Seattle, San Francisco'nun minyatürü değildi. Bütün şehir, Doğu Şeridi de dahil olmak üzere, şehrin altında yatan fay hattının sebep olduğu kıvrımlı kayalar üzerine inşa edilmişti.

“Ya oraya vardığımızda Van ve Jaycee de içeride olurlarsa?” Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordum ama bu ihtimale karşı hazırlıklı olmalıydık.

Camille göğüslerini düzelterek koltuğa yaslandı. “Belki de Dumanlı'dan bir kontrol etmesini istemeliyim.”

“İyi bir fikir olabilir.”

Telefonunu alıp yeniden evi aradı. Ben de iyi bir dönüş yapmak için şerit değiştirdim.

“Dediğimiz gibi oldu.” Camille telefonunu uzaklaştırdı. “Dumanlı, Morio'yla beraber gelmek istemiş, yoldalarmış.”

Güldüm. “Bir daha onun koruyucu kanatlarından sıyrılamayacaksın. Alış buna, o senin devamlı koruman.”

Camille burnunu kıvırdı. “Aynen öyle... ama kabul etmelisin ki çok iyi bir koruma.”

Trafik çok azdı, biz de trafik ışıklarına yakalanmadan geçtik. Beş dakika sonra striptizcinin bahsettiği mağazayı bulduk. Âşıklar İçin Kimya, köşedeki mağazaydı ve içeriden ışık gelen tek yer orasıydı.

“Hâlâ açık olmasına şaşırdım. Seattle gibi büyük bir şehirde mağazalar genelde akşam saatlerinde kapanıyor.” Ba-

zen büyük bir şehirde değil de küçük bir kasaba yaşıyormusuz gibi hissediyordum.

“Ben şaşırmadım. Bir düşünsene. Striptizciler ve muhtemelen fahişeler buradan iksirler ya da başka şeyler almak için geliyor. Daha çok geceleri çalışıyorlar. Burası büyücülerin mekânıysa, gece dikkat çekmeden gelmeleri daha kolay olur.”

Etrafı inceleyip mağazanın biraz gerisine park ettim. “Dumanlı ve Morio gelene kadar görünmesek iyi olur.”

Mağazaya girip çıkanları izledik ama fazla kârlı bir geceye benzemiyordu. Beş dakika sonra park yerine bir araba yanaşıp cipimin yanına park etti. Morio’nun arabasında Dumanlı ve Morio. Arabalardan inip mağazanın kapısına doğru onları takip ettik.

Kapıyı açtığımda bir zil çaldı ve kendimi bir anda parlak renkli seks oyuncakları arasında buldum. Masanın üzerinde parlak pembeden siyaha kadar farklı renklerde bir deste vibratör vardı. Kaşlarımı kaldırdım. O kadar gerçekçilerdi ki bunları yaparken kimin poz verdiğini çok merak ettim. Özellikle de ortalamanın üzerinde bir çift vibratörü görünce. Bazı adamların o boya gelebildiğini biliyordum; daha önce o boyda bir penis görmüştüm. Morio şeytan şekline döndüğünde, çıplakken penisi bu boydaydı. Görüntü hemen akılda fantezilere neden oluyordu. Fakat yine de Camille’in çok cesur bir kadın olduğunu düşündüm.

Duvarın bir kısmını koşum takımları, ipler, köpek tasarımları, kelepçeler ve diğer bağlama şeritleri kaplamıştı. Ha-

vada, deri penislerin ağır kokusu vardı. Diğer duvardaki tavandan yere kadar inen rafların içinde kitaplar ve DVD'ler vardı. Büyük bir masada çeşit çeşit losyonlar, kremler ve kocaman bir sepette kondomlar vardı ama etrafta iksire benzeyen hiçbir şey görünmüyordu.

Üç kadın tezgâhtarın üçü de kaslıydı ve hepsi zorlu müşterileri alt edebilecek gibi duruyordu. Üzerindeki isim kartında Mandy yazan kadın kasanın arkasındaki yüksek bir taburede oturuyordu. Diğer ikisi –Dona ve Marrow– sanki çıkacak bir sorun bekliyorlardı. Bizi baştan aşağıya süzdüler. Safkan insan olmadığımız belliydi ama onların da insan *olmadığı* ortadaydı. Tregartlar güçlülerdir; hem kadınları hem de erkekleri.

Camille gerçek bir müşteri gibi etrafta gezindikten sonra dolaşarak kasiyere ilerledi. Elini cam küreye uzatıp kasanın arkasındaki Mandy'ye gülümsedi. “Kocam için özel bir yağ arıyorum.”

Kadın, Camille'in önce göğüslerine, sonra da yüzüne baktı. “Ne tarz bir yağdan bahsediyorsun? Kendi bedeninin için mi, onun bedeni için mi?”

“Özel bir yağ, ön kısımlarda sergilemediğiniz türden... gizli bir karışım. Arkadaşım bahsetti. Kendisi bir striptizci. Buradan aldığını söyledi.” Kadına göz kırptı. Dumanlı gerildi ama kendini zor tuttu.

Mandy aralarındaki en uzun kadına baktı. Dona alt kata gitti. Mandy yeniden Camille'e baktı. “Baş edebileceğinden emin misin? Çok güçlü bir şeydir.”

“Ah, inan bana, tahmininden çok daha fazlasıyla baş edebilirim.” Camille gözlerini kırparak karşısındaki kadını etkilemeye çalıştı. Dikkatli bir şekilde kadını süzdüm. Tregartlar bizim büyüümüze alışıktı. Bu nedenle bu piliç hiç etkilenmiyordu. Fakat yeniden Camille’i süzüp dudaklarını emdi ve gözlerini yoğun bir parıltı kapladı.

“Marrow... hanımefendiye Altın Damlalar getir.” Kasiyer bana baktı. “Siz bir şey ister misiniz? Belki bir... köpek... tasması?”

Hiçbir şey söylemedim ama zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. Marrow dönüp arkayı ayıran perdelerden geçti. Gerildim. Morio’ya bakıp onaylayan bir bakış atarak Camille’in yanına süzüldüm. Koluna dokununca Camille de gerildi.

Beklerken havadaki gerilim arttı. Kasiyer bazı tarifler okurken Dona da kırbaçların ve bağların asılı olduğu duvarın önünde geziniyordu.

Perde açıldığı an, bir grup Tregart içeri daldı. Dona eline bir kırbaç geçirirken Mandy de kasanın altından bir beyzbol sopası çıkardı.

Hançerimi yanıma almamıştım ama botumun içinde bıçak vardı, hemen kılıfından çıkardım. Morio şeytan şekline dönüşmeye başladı; yaklaşık üç metrelik bir Youkai*... Du-manlı’nın ise ellerinin boğumları yarılp pençeleri büyüdü. Kasiyer elinde sopayla kasadan zıplayınca Camille geri çekildi. Kırılan cam sesi duyulduğunda oyun başladı. Biraz ka-fa patlatma zamanı gelmişti.

Camille dövüşten gerileyerek biraz enerji toplamaya ça-

* Japon kötü cini/doğa perisi. (e.n.)

lıştı. Dumanlı gür sakallı bisikletçilerden birine dönüp belini pençeleriyle çizdi. Adamı saf dışı bırakacak kadar derin değildi ama deri kıyafetini yırtmayı başarmıştı.

Morio'nun hedefi Dona'ydı. Dona elindeki kırbacı sert bir şekilde Morio'ya savurduğunda kayışın savruluşunu hepimiz duyduk. Morio inleyip Dona'ya yöneldi ve kadını da kendisiyle birlikte yere çekti. Sürtük epey güçlüydü. Boğuşurlarken Morio, kadına bir yumruk savurdu.

Normal insanlarda işe yarayan boyun kırma hareketi onu yalnızca sersemletti. Dona elindeki kırbacı Morio'nun boynuna doladı ve Morio geri çekilmeye çalışırken kadın sertçe sıkıp onu boğmayı denedi.

Dumanlı'nın pençesi deri kırbacı ikiye ayırırken Morio rahatlayarak geri düştü. Dumanlı, Dona'ya dönüp pençelerini kadının karnına sapladı. Dona deri giymediği için Dumanlı doğrudan içine girip organlarını dışarı savurunca kadın yere düştü.

Camille, kendisine sopa savuran Mandy'yi hedef aldı. Elllerinde büyüttüğü enerjiyi üzerine salarak onu parlak bir ışıkla suratından vurdu. Tregart başını tutarak çığlık attı. Camille eteğinin altından bir bıçak çıkarıp kadının gözlerine sapladı.

Gözlerimi kırptım. Camille'in eğitildiğini biliyordum ama bu atağı hiç beklemiyordum. Fakat asıl düşünmem gereken şey kendi mücadelemdi. Bıçağımı kavrayıp doğrudan bana koşan bisikletçilerden birinin göğsüne sapladım. Acıyla haykırırken sağa sola kıvranarak göğsündeki bıçağı çıkar-

maya çalıştı. Bıçağı kenara fırlattıktan sonra hızla bana koştu. Bense gardımı alıp uçan tekme savurarak adamın burnuna geçirdim. Tekmenin savurma etkisiyle ve burnunun acısıyla geriye sendeleyeyen bisikletçinin üzerine atlayıp onu yere yatırdım. Elimde keskin bir şey olmadığı için boynunu kavrayıp sıktım. Fakat elleri belimdeydi ve o kadar güçlüydü ki nefes almakta zorlanıyordum.

Diğer herkes meşguldü. Yani, sorunu kendim halletmeliydim. Düşünebildiğim tek yol dönüşmektir. Hızlı olması için kendimi zorladım. Bu şekilde zor oluyordu ama boş versene, hayatımı kurtarıyordum. Pantere dönüştüm. Tregart çığlık attı. Belli ki kendisini, ağır cüsseli bir kas yığını, pençeleri ve keskin dişleri olan bir panteri kucaklarken bulmayı beklemiyordu.

Öne eğilip öldürücü bir ısırıyla işini bitirip zaferim için uludum. Öldüğünü koklar koklamaz oradan ayrılıp kalkmaya çalışan Marrow'a yöneldim. Dumanlı ve Morio bir çift şeytanla dövüşüyorlardı, Camille ise başka bir büyü yapıyordu. İleriye atılınca Marrow kocaman gözlerle bana bakıp duvara yaslandı. Onu yere devirip oyun oynamamaya karar verdim. Tek bir öldürücü ısırıkla işini bitirdim.

Morio'ya saldıranlara döndüm. Morio içlerinden birini yumrukluyordu. Adamın ayak bileğini ısırıp yere düşmesini sağladım. Düştükten sonra ben onu yerde tuttum, Camille ise mağazanın diğer tarafından koşup bıçağını boğazına sapladı. Morio ve Dumanlı mücadelelerini bitirmişlerdi. Morio ile ben yeniden insan şeklimize dönüştük. Biz dönüşürken Dumanlı

ve Camille de mağazanın ışıklarını söndürüp kapıyı kilitledi.

Mağaza güvenli hale gelince Camille hemen Chase'i aradı. Morio kapının önünde beklerken ben, Dumanlı ve Camille mağazanın arka kısmına girdik. İçerisi tahmin ettiğimizden daha büyüktü; sanki yandaki mağazayı da satın alıp içine katmışlardı.

Arka kısım da ön kısım kadar büyüktü; hatta belki daha da büyük... Her seks mağazasında bulunan genel malzemeler vardı. Fakat dolapları ve çekmeceleri açmaya başlayınca Tregartların mağazada büyüyle ilgilendiklerini öğrenmiş olduk.

Çekmecelerde şişeler dolusu bilinmeyen iksirler vardı. Camille onların büyüldüğünü hemen anlamıştı. Bir başka çekmecede yangın bombası doluydu. Bir diğerinin içinde de ne olduğunu anlayamadığımız tuhaf maddeler bulduk. Camille masanın üzerini, dosyaları ve kâğıtları incelerken telefonum çaldı. Çıkarıp açtım.

"Delilah, ben Chase. Dışarıdayız. Bizi içeri alın ama ışıkları yakmayın."

Ön kısma eğildim. "Morio, polisleri içeri al. Chase geldi."

Dumanlı ile ben ön kısma geçerken Morio, Chase ve Yugi için kapıyı açtı. Chase el fenerini etrafta gezdirerek yüzünü ekşitti.

"Burada epey bir ölü var. Anlatın bakalım, neler oldu?"

"Tregartlar. Şeytanlar. Kavgayı onlar başlattı. Bu mağaza arka planda büyü satıyor. Onda bir ihtimalle Van ve Jaycee kurdu. Ne yapacağız?"

"Şeytan olduklarından emin misiniz? Kimse kayıp bil-

dirimi yüzünden merkeze gelmesin?" Etraftaki kargaşaya bakarken kaşlarını çattı.

"Kimse gelmez. İnsan değiller. Peri değiller. Sanırım Van ve Jaycee de kayıp şeytanları için kapına gelmez."

"O zaman buraya temizleme ekibini çağırıyorum; şunların çaresine baksınlar. Bedenler... Kraliçe Asteria'ya götürmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır... ama onlardan kurtulmamız gerek. Öteki Dünya'ya gidip Wilbur'un ruh mühürlerinin onda olduğunu söylemiş olabileceği konusunda kraliçeyi uyarmalıyız." Dumanlı'ya baktım. "Yarın Öteki Dünya'ya gidelim."

Camille içeri geldi, elinde bir ajanda vardı. "Sanırım bir şey buldum. İçinde bir sürü iş notu var ama Van ve Jaycee hakkında bir şey söyleyebilirim ki zekiler. Kitaplara göre fazlaca alacaklılar. Her hafta kazandıklarından çok daha fazlasını cebe indiriyorlar ama bu önemsiz."

"Ne buldun?"

Sayfaları işaret etti. "Şubatın on üçünü gösteren sayfada bir sembol var *DVB. Doğaüstü Varlıklar Binası* anlamına geliyor olmalı. Bugün için de bir not var. *Saat sekiz, Vespa*. Bir bakalım..." Sayfaları bir hafta geriye çevirdi. "Evet... işte. *Saat iki, Folkes*. Üç olayı da yaşadık."

"Ama bu grup... fazla ön plandalar. Van ve Jaycee'nin kurduğunu biliyoruz. Bizi onlara götürecek hiçbir şey yok mu? Telefon numaraları gibi? Onları bulmazsak burada bir şeyler olduğunu anlayacaklar, sonra daha da kötüsünü yapacaklar." Hareketlerimizi bir kez daha gözden geçirdim. Başka

bir şansımız yoktu. Bizi tespit ederlerse etrafta dolaşacaklardı ve elimizden bir şey gelmeyecekti. Buradan ayrılısak bile gerilimin yükseldiğinin farkındaydık, onların mekânında olduğumuzu anlayabilirlerdi.

“Telefonları kontrol ettim. Telefon defterlerini aldım ama numaraların kime ait olduğunu bulmak biraz zaman alacak. Adresleri yok. Fakat sanırım arkadaki bilgisayarı alabiliriz. Hangi kabloları beraberinde almalıyım emin değilim.” Ajandayı ve telefon defterini yanına aldı.

Arkaya geçip bilgisayarı aldım. Etraftaki CD ve DVD'lere hızlıca baktım. Kayıtlarını bilgisayarın hafızasında tutup tutmadıklarını kim bilebilirdi? Geri döndüğümde Chase bir grup arkadaşıyla konuşuyordu. Şeytanların cesetleri gitmişti. Kaşlarımı çatarak etrafıma baktım.

“Nereye gittiler? Tregartlar?”

“Dumanlı, Shade ve Roz onları götürdü.

“Shade ve Roz mu?” Camille'e bakıp gülümsedim.

“Sen bilgisayarı alırken onları aradım. Mağazayı kapatıyoruz, bizim yaptığımızı anlayabilirler ama neler olduğundan tam olarak emin olamazlar.” Beni dışarı yönlendirdi.

Morio ve Chase de arkamızdan geldi. Shamas dışarıda Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ekibinden gelen eğitimli, madde tanımlama takımıyla bekliyordu. Etrafında bir grup peri koruma vardı. Onları Üçlü Bela'nın ordusundan tanıyordum. Birkaç ay önce Peri İnsan Olay Yeri İnceleme'yle ortak bir anlaşma yapmışlardı.

Hepimiz binanın dışına çıkarken eğitimli ekip içeri girdi.

“Ne yapıyorlar?”

“Temizlik. Güvenlikler onları korumak için hazır bekleyecek. Zaten uzun sürmez. Normal madde tanımlama ekiplerinin elinde olmayan araçları var.”

Başım la onayladım. Harika bir fikir gibiydi. Binanın içinde bir parlama oldu, sonra da bir duman yayıldı. Çamaşır suyu gibi koktu ama içinde yatan başka bir madde vardı.

Camille sırtıma vurdu. “Hadi, Van ve Jaycee meydana çıkmadan buradan gidelim. Bu gece onlarla savaşmak için hazır değ iliz.”

“Peki, bu akşam ne yapacağız?” Yorgun ve güçsüzdüm aslında. Bugün o kadar çok stresli dövüş yaşamış tık ki şu son iki gün içinde hepimiz tükenmiş tık.

“Ajandayı, bilgisayarı ve telefon defterini inceleyip neler bulabileceğimize bakacağız.” Esneyerek arabamın yolcu koltuğuna geçti. “Sabaha kadar evden çıkmazsak çok memnun olacağım.”

“Aman dikkatli ol. Bir uğursuzluk gelmesin başımıza.” Biz diğerlerine işaret edip park yerinden ayrılırken Camille’in telefonu çaldı. “Efendim?” Bir saniye sonra dudaklarıyla bana *Vanzir* olduğunu söyleyip dinlemeye devam etti. Bir an nefes alamadı. “Emin misin? Ne zaman aradı? Kesin mi? Bizi bu gece görmek istiyor mu? Hayır mı? Yarın? Peki, şimdi eve gidiyoruz.” Telefonu çantasına fırlattı. “Menolly tam bir pislik!”

Hızla yüzüne baktım, ardından bakışlarımı yeniden yola çevirdim. “Ne oldu? Lütfen, başka bir patlama ya da yangın olmadığını söyle bana?”

“Keşke öyle olsaydı ama bu daha kötü.” Kafasını arabanın camına vurdu

“Hey, dikkat etsene. Kar tanesi sert muameleden hoşlanmaz.”

“Kar tanesi mi? Cipine *kar tanesi* mi diyorsun?” Tuhaf gözlerle bana bakıp başını iki yana salladı. “Neyse, şimdi bir önemi yok. Arayan Vanzir’di. Carter aramış. Şehirde yeni bir general şeytanımız var.”

Kahretsin. Bir şeylere vurmak istiyordum ama boş yolda doksan beş kilometre hızla ilerliyorduk; yani ellerimi direk-siyondan çekmem pek mantıklı olmazdı. “Tamam, anlat bakalım. Beklemek istemiyorum.”

“Vanzir eve geldiğinde anlatacak. Tek bildiğim, isminin Gulakah olduğu ve Hayaletlerin Efendisi olarak tanındığı. Seattle’a yeni gelmiş.”

Birden, hızla yoldan çıkıp arabayı aniden bir yerde durdurdum. Trafik kazası yapmak istemiyorsak böyle bir harekette bulunmamalıydım ama şu anda hiç umurumda değildi. Polis ceza mı yazmak istiyor? İsteddiği kadar yazsın. Arabanın camını açıp kafamı uzattım. Normalde ıslanmayı pek sevmezdim ama şimdi suyun yüzüme vurmasını istiyordum.

“Mola veremez miyiz? Bir sefer de tek bir canavarla uğraşsak ne olur sanki? Şu tozpembe gözlüklerin hiçbir işe yaramadığını öğrendim. Kaderimi kabullenmeyi öğrendim. Fakat lanet olsun, sadece bir kere başka birileri sorunu halletmeye çalışsa olmaz mı?”

Ağlamak istiyordum ama oturdum. Camille elini om-

zuma koydu. O anda fark ettim ki –şimdilik– sadece ikimiz vardık ama bizim dostlarımız vardı. Gölge Kanat isterse şeytanlarını bize yardıma gönderebilirdi. Kraliçe Asteria yardım gönderebilirdi. Üçlü Bela da kendi ordusunu bizim için savuşturabilirdi. Yine de bu belanın içinde şimdilik sadece biz vardık. Çünkü biz –kader veya şansla– bu savaşın ön safhasına yerleşmiştik. Ve liderliğin gereklerini yerine getirmek için buradaydık.

Camille kolumu sıkarak iç çekti. “Biliyorsun, Hyto beni kaçırdığında tek düşünebildiğim onun pis kışını baltalamaktı. Delilah, biz bir *ejderhayla* savaştık, kazandık. Yaşlı, tecrübeli ve güçlü bir ejderha. Ayrıca şimdiye kadar üç general şeytan öldürdük. Şimdi bir diğeriyle yüzleşiyoruz. Ne olmuş yani? Onun da kışına tekme basıp Yeraltı Ülkeleri’ne göndeririz. Çünkü biz *bunu yaparız*. Savaşır ve kazanırız. Düşsek bile yeniden kalkıp mücadele ederiz. Biz savaşçıyız.”

Gözyaşlarımı silerek camı kapattım. “Evet... sanırım haklısın.”

“Rahatla biraz. Şimdi eve gidip cips yiyerek midemizi bozalım. Bakalım Vanzir bize şu yeni kaçık hakkında neler anlatacak.”

“Kulağa hoş geliyor.” Arabayı yeniden yola çıkararak evin yolunu tuttuk.

16. Bölüm

İçeri girdiğimizde herkes hazır bir şekilde bizi bekliyordu. Vanzir misafir bilgisayarını almış, açmıştı. Ben kendi bilgisayarımı kullandığım için diğer herkesin kullanması için eve bir tane daha almıştık. Morio –hâlâ kabanı üzerindeyken– Vanzir’in yazdıklarını okuyordu.

İçeri girince Hanna paltolarımızı ve çantalarımızı alıp elimize kupalarla sıcak çorba verdi. Yavaşça mutfak masasına yerleştik. Masanın üzerinde bir deste sandviç vardı. Bir tanesini alıp ısırdım. O kadar yorgundum ki içinde ne olduğuna bakmadım bile. Ağzıma biftek ve peynir tadı gelince irkildim; bir de tanımlayamadığım baharatlı bir tat yayılmıştı. Bütün algılarım açıldı.

“Hadi, anlat bakalım. Lanet olası Gulakah kimmiş?” Hoşbeş edecek enerjim yoktu.

Vanzir bilgisayarı geri itti. “Carter onun hakkında fazla

bir şey bilmiyor ama kulağa kötü geliyor. Buraya nasıl ve ne zaman geldiğini bilmiyoruz ama hiç şüphesiz Gölge Kanat'ın sorumluluğundaymış. Bu defa efendisinin yerine geçmeye çalışan Stacia gibi bir durum değil."

"Ama gerçek birisi ve bizimle kumdan kale yapmak istemiyordur herhalde. Parmağımı masaya vurdum. Stacia bizzimle bir anlaşma yapmak istemişti. Gölge Kanat'ın yerini almak için savaşımış, bizim de onun yanında yer almamız için uğraşmıştı. *Düşmanımın düşmanı* ve diğer saçmalıklarla. "Hayaletle ilgili bir şeyden bahsettin?"

Vanzir başıyla onaylayıp bizi aradıktan sonra gelen e-postayı gösterdi. "Gulakah Gölgelelerin Efendisi. Aslında Ölüler Diyarı'nda bir Tanrı. Kendisi zamanı dolmamış insanların ruhunu alarak görevini kötüye kullanıyor. Kardeşi Shekah, onu Yeraltı Ülkeleri'ne gönderip yerini almış. Gulakah'ı lanetleyip iki dünya arasında sıkışan öfkeli hayaletlere başkanlık etmekle görevlendirmiş. Şu kızgın oldukları için hareket etmeyen ruhlara... lanet son on yıldır var ama sonra Gulakah, Tanrı jürilerin önünde çıkıp eski görevine uygun mu diye araştırılmış."

"Demek elimizde öfkeli, Tanrısal görevinden atılmış ve Seattle'da gezinen bir şeytan var. Ne kadardır buralarda?" Bu hayalet akımının son birkaç aydır olduğunu düşünüyordum. Öfkeli hayaletler Morio'yu neredeyse öldürüyorlardı.

Carter, Gulakah'ın ne zamandır buralarda olduğunu bilmediğini söylüyor ama parçaları birleştirmesi iki haftadan daha eski değilmiş. Bu şeytan hakkında bulabileceğim her şeye baktım ama bilgiler parça parça. Paranormal araştırma-

cıların seanslarla ya da medyumlukla iş yaptığı sitelerde var ama elle tutulur bilgiler değil.” Not defterine bir şeyler yazdı. “Bir fikrim var ama hoşlanır mısınız bilmiyorum.”

“Söyle. Şu anda bütün olasılıkları düşünüyoruz.” Her şey daha kötüye gidiyordu, biz de daha fazla masum canlının zarar görmesini istemiyorduk.

Vanzir gerindi. Gözleri parlıyordu. Alnına dokundu. “Trytian’dan yardım isteyeceğiz. Ona gidip elimizde istediği bilgiler olduğunu söyleyeceğiz ama karşılığında Van ve Jaycee’nin nerede olduğuna dair bilgi alacağız. Sonra konuyu Gulakah’a getiririz.”

“Trytian mı? Bizim bir pislikle işbirliği yapmamızı mı istiyorsun?” Camille bardağını masaya o kadar sert vurdu ki içindeki çorba döküldü. Hanna temizlemek için hemen koştu ama Camille geride kalmasını işaret etti. Peçeteyi alıp sıçrayan çorba damlalarını temizledi.

Trytian, Yeraltı Dünyası’nda Gölge Kanat’a karşı bir ordu kuran çok güçlü bir zebaninin oğluydu. Zebani, oğlunu Şeytan Yeraltı âlemini yardım için toplasın diye Dünya’ya göndermişti. Hiçbirimiz nasıl yaptığını bilmiyorduk. Trytian da çok iyi sır saklıyordu. Trytian, Camille’i hepimizi havaya uçuracağına dair tehdit etmiş, ardından da kararından cayıp bizimle ateşkes imzalamayı önermişti. Hiçbir şekilde güvenilmeyen birisiydi.

“Onu sevmediğinizi biliyorum ama gerçeğe odaklanın. Hyto konusunda bizi uyarmaya geldi. İlk önce o öne atıldı. Gölge Kanat’a karşı da savaşıyor...”

“Dediklerin doğru olabilir ama o, yoluna çıkan masum insanları gözünü kırpmadan öldüren birisi!” Camille volta atıyordu, durup bana baktı. “Sen ne düşünüyorsun?”

Carter’ın gönderdiği bilgilere baktım. Gulakah tam bir pislikti ve Van ile Jaycee konusunda tam ilerlemiştik. Trytian’la anlaşma fikri karnıma ağırlar saplıyordu ama aklını kaçırmış birkaç büyücünün etrafı havaya uçurması daha korkunç geliyordu.

“Bu konuda Vanzir’in tarafındayım. Trytian bizi onlara götürecek herhangi bir bilgiye sahipse bu avantajı sonuna kadar kullanmalıyız.”

“Peki, ya mağazadaki bilgisayar? Telefon defteri? İlk önce onları inceleyip bir şeyler bulabilir miyiz diye bakmayacak mıyız? Bir şey bulamazsak o zaman tamam... araya Vanzir’i koyar, şeytanla anlaşma yaparız... ya da zebaniyle... her ne haltsa. Fakat şanslıysak ihtiyacımız olmayabilir.” Camille yumruklarını sıktı.

“Benim için uygun.” Diğerlerine baktım. “Herkes uzun bir gece geçirmeye hazır mı? Gruplara ayrılırsak her şeyi daha hızlı kontrol edebiliriz ve böylece ilerleyen saatlerde biraz uyuruz.”

Hanna da dahil hepsi onayladı. Hanna, “Ben de çay ve kahve akışını sağlarım,” dedi.

“O zaman kısa bir duş molası verelim. Üstüm başım ıslak ve duman kaplı; şu pisliği üzerimden bir atayım.”

* * *

Marion ve Douglas'ın küçük salonda rahat olduklarından emin olunca, Shade ve ben yatak odasına çıktık. Üstümü çıkarıp duşa girdim, vücudumu köpürttüm. Uzun zaman sonra ilk defa sabunun ve suyun bedenimden akmasından zevk aldım. Banyodan çıkıp kurulandıktan sonra üzerime rahat bir ev tişörtüyle eşofman geçirdim.

Shade yatağın üzerine oturmuş, kendi duş sırasını bekliyordu. Beni yavaşça durdurup dudaklarımdan yumuşak bir şekilde öptü. Kollarına gömülüp verdiği güven duygusunun tadını çıkardım. O kadar yorgun ve uykuluydum ki şu anda tek istediğim, Shade'in kollarının arasında uzun süre uzanmaktı. Ne yaptığımın farkına varamadan kendimi kedi şeklinde buldum. Yerde durmuş, sevgilime bakıyordum.

Yeniden yatağa oturup benim için ısıklık çaldı. Yatağa zıplayıp kucağındaki yerimi aldım. Kulaklarımın arkasından beni okşadı.

“Biraz gerginsin kızım, değil mi?” Çenemin altındaki tüylerimi okşarken mırıldanmaya başladım. Yüzüme dokunması için başımı yukarı kaldırdım. Kedi şeklinde olmak çok büyük bir rahatlıktı. Hâlâ aynı gerginliği yaşıyor olmama rağmen kedi halindeyken sanki her şey bir anda sessizleşiyordu. Büyük bir kargaşanın içinde kulaklık takmışım gibiydi.

Bir süre sonra rahatlamaya başladım. Shade'in kucağından inip en sevdiğim oyuncak olan viyaklayan fareye koştum. Tırnaklarımla onu kavrayıp odanın içinde koşturdum. Alt kattaki odasından Camille gelince fareyi onun ayaklarına atıp yüzüne bakarak kuyruğumu topladım.

Camille kibarca gülümseyip beni okşamak için eğildi. “Biraz keyifsiz miyiz, Kedicik? Teşekkür ederim; oyuncak için teşekkürler. Beni güldürdüğün için de teşekkürler.” Yüzünü tüylerimin arasına gömüp sesli bir şekilde beni öptü. “Ama Delilah, aşağıda yapacak bir sürü işimiz var. Sana bu gece kadın olarak ihtiyacımız var. Kedi şeklindeyken okuma yeteneğin pek gelişmiş değil.”

Miyavlayıp yüzünü yaladım, ardından da elinden atlayıp bir köşeye geçtim. Haklıydı. Fareyle oynayacak vaktimiz yoktu ya da kedinanesi bükecek zamanımız yoktu. İç çektim. Biraz üzülerek dönüştüm.

Başımı iki yana sallayıp dönüşümün etkisinden çıkarken Camille ayağa kalkmama yardım etti. Kısa ve kolsuz bir geceliğin üzerine, yere kadar inen bir sabahlık giydiğini fark ettim. Dumanlı, Trillian ve Morio çoktan aşağıya inmişlerdi.

Camille’in elini tuttum. “Teşekkür ederim. Bazen hâlâ ablama ihtiyaç duyuyorum... nihayet büyüdüğümü hissetsem bile.”

Camille elimi sıktı. “Kedicik, hepimiz büyümek zorundayız ama sen daima Kedicik olarak kalacaksın, içinde daima oyun oynamayı seven o kedicik olacak. Senin bu yönüne ihtiyacımız var; bize umut veriyor. Maggie’nin bizi masum yapması gibi. Menolly bir daha asla o masumiyeti kazanamayacak ve ben de bir daha asla birisine tam olarak güvenemeyeceğim. Fakat sen... senin neşene ihtiyacımız var. Lütfen, bunu sakın kaybetme.”

Gözlerim doldu. “Deneyeceğim ama başarabilir miyim bilmiyorum.”

* * *

Mağazanın bilgisayarını elime aldım. Camille ajandaya, beylerse telefon defterine odaklandı. Koltuğa gömülüp bir yanına cips, bir yanına da süt aldım. Bilgisayarın kapağını açtım. Mağazadan ayrılmadan önce prize takmadan işime yaracak kadar şarjı olduğundan emin olmuştum. Bilgisayar uyku moduna geçmesin diye kapağının açık olduğundan emin olmuştum. Hâlâ çalışıyordu; demek ki şifreye gerek yoktu.

Bir şey yapmaya başlamadan önce, harici bellek alıp bilgisayardaki her şeyi kaydetmeye başladım. Bu şekilde, bilgisayara bir şey olsa da bütün bilgiler elimizde olacaktı. Programları inceledim. Bilgisayarda bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az program vardı. Sanırım Tregartlar bilgisayarda oyun oynamaya ya da uzun dosyalar hazırlamaya pek meraklı değillerdi. E-posta uygulamasını açıp yüklenmesini bekledim.

Beş tane gelen e-posta vardı. İlkini açtım; iadeli bir postaydı, cevap vermeden kapattım. Van ve Jaycee'nin, bilgisayarlarının elimizde olduğunu bilmeleri şimdilik hoş olmazdı.

"MV" başlığı atılmış basit, iki satırlık bir mesajdı ve günlük rapor istiyordu. Sert bir uyarıyla olaya bütün özeni göstermeleri yazılmıştı.

"Sizce Marion'un evini yakan bu grup muydu?" Ağzıma cips doldurup bir yudum süt içtim.

"Her şey onların hatası olmayabilir. O kadar çoklar ki bazıları mağazada beklerken bazıları evi yakmış olabilir." Morio

elindeki telefon defterinin sayfalarını karıştırıyordu. Vanzir'le birlikte evin bilgisayarını ve benimkini kullanıp numaralara hızlıca göz atıyorlardı. Şimdilik numaraları arayarak öğrenmek istemiyorduk. Görüşmeler bizi ele verebilirdi.

“Numaraların kime ait olduğunu bulma şansınız var mı?”

“Bazıları listelenmiş; kuryeler, şirketler, servisler... seks oyuncakları dışında her konuda. Ancak şu ana kadar kime ait olduğunu bulamadığımız üç numara ve sahiplerinin isimlerini bulduğumuz iki numara var. Bir tanesi Endüstri Bölgesi'nde bir medyum mağazasına ait. *Geleceğin İşaretleri*. İnter-netten araştırdım. Büyü karışimleri satıyorlar. Büyü tanıtımı yapıyorlar ve fal bakıyorlar ama önümüzdeki ayın birine kadar bir iş yüzünden kapalı oldukları yazılmış.”

“Bingo. Van ve Jaycee'nin son mağazası gibi.” Camille masanın karşısından baktı. Dikkatli bir şekilde ajandayı inceliyor ve notlar alıyordu. “Diğer numara kime ait?”

Morio geri yaslandı. “Bizi doğrudan Enerji Değişimi kulübüne götürüyor.”

Durdum. “Pekâlâ. Bunun içinde olduklarını biliyordum; işte kanıt. Demek ki hem Kurt Dikenî, hem de büyü silahlara işi içindeler.”

Koyanni'yle son operasyonumuzda Enerji Değişimi'yle elde ettiklerinden emin olduğumuz bir silahla karşımıza çıkmışlardı. Büyülü bir şok tabancası gibiydi. Camille ve Morio onu devre dışı bırakabilirken içindeki enerji hâlâ bir miktar işe yarıyordu.

“Oraya baskın yapmalıyız. Bahse girerim ki Van ve Jay-

cee orada saklanıyordur. Hadi.” Bilgisayarı kenara bırakıp yerimden zıpladım ama sersemleyerek koltuğa yeniden çöktüm. “Belki de bu gece gitmemeliyiz. Çok yorgunum.”

Camille onayladı. “Ben de. Bu gece yeterince güçlü değiliz. Ne kadar kahve ve şeker maruz kalsak da hareket edecek halim yok. Vanzir, bilgisayarlardan birini alıp şu kulüple ilgili neler bulabilirsin bir bak. O sırada şu pisliğe bir son verelim. Arada saklanmış bir bilgi olabilir.”

“Bir ya da iki saat uyumam gerek.” Esneyip gerindim.

Camille başını okşadı. “Evet, gece yarısına kadar çalıştık. Pekâlâ. Beyler, siz çalışmaya devam edin. Notlar alın. Morio, devam edebilecek gibi misin?”

Morio başıyla onayladı. “Evet, Trillian da ajandaya bakabilir. Sen ve Delilah biraz dinlenin. Aslında Shade ve Du-manlı, siz de biraz uyuyun. Bakmaya devam edip sizi uyan-dırırız. Menolly bardan dönünce bize yardım edebilir.”

Camille ile ben bitkin bir halde ve kollarımızda iki ejder-hayla birlikte odalarımıza çekildik. Tek bir şey söyleyemeden kendimi yatağa bırakıp derin ve rüyasız bir uykuya daldım.

“Delilah, hayatım? Uyan.” Shade’in sesi odayı kapladı.

Gözlerimi kırpıstırarak uykulu bir halde Shade’e baktım. Hâlâ sabah olmamıştı ama Shade uyanmamda ısrar ediyordu. Bense uyumak istiyordum. İnleyerek elinden kurtuldum. “Git başımdan. Uykum var.”

“Tatlım? Aşağıda sana ihtiyaçları var.” Shade üzerim-

deki battaniyeyi açınca, odadaki serinlik şok etkisi yaratarak doğrulmamı sağladı.

İnleyerek yataktan indim. Saate baktım. Yatağa gitmemizin ardından üç buçuk saat geçmişti. “Ah, bütün gece uymak istiyordum. Bir haftadır uyumadım.” Banyoya giderken, Shade’in küfürlerini duydum. “Ne oldu?” Tuvaletimi yapıp ellerimi yıkadım, sonra dişlerimi fırçaladım.

“Tüy yumaklarından birini buldum. Zor yoldan.” Surat-sız görünüyordu.

Yüzümü ekşitip ağız dolusu nefes açıcı alarak tükürdüm. Yatak odasına yeniden döndüğümde Shade’i yatağın ucuna oturmuş ayaklarından birini silerken buldum.

“Özür dilerim.” Doğrudan yüzüne bakmak istemiyordum ama kendime engel olamadım. Kahkaha patlattım.

“Neye gülüyorsun? Delilah, tatlım, kendinden sonra lütfen etrafı da temizler misin? Bu, dönüştüğünden beri yerde bulduğum dördüncü tüy yumağı. Ben kedi kumunu temizlemene yardım ettim ama lütfen sen de biraz sorumluluk al.” Shade gülmüyordu. Aslında biraz keyifsiz görünüyordu.

“Sadece biraz tüy ve tükürük.” Ayağımdakileri çıkarıp temiz, yeni bir kot giydim. Sutyenimi takıp üzerine balıkçı yaka bir kazak geçirdim. Shade ayağını temizlemeyi bıraktı.

“Sorun o değil. Önemli olan daha doğru alışkanlıklar geliştirmen. Seni seviyorum. Kıyafetlerinin yerde olmasıyla ya da her yeri kaplayan boş su şişeleriyle baş edebilirim ama kendi dağınıklığını toplamaya başlamalısın. Yerdeki tüy yumakları, kirli kedi kumları, dışarı taşan çöp kovaları çok faz-

la. Günün on dakikasını temizliğe ayırmak ne kadar zor olabilir? Kedilerin de temizlik yapabileceğini düşünüyorum.”

Yüzüne hem utanarak hem de biraz suçluluk hissederek baktım. Pek çok kere eşyalarımı toplayacağıma dair söz vermiştim –Iris’e, kız kardeşlerime, şimdi de Shade’e– ama unutturuyordum. Sonraya bırakmak daha kolayıma geliyordu.

“Dağınıklığının senin canını bu kadar sıktığının farkında değildim.” Bedenim sıcaklamaya başlayınca dudaklarımı sıktım.

“Bu tarz şeyleri birbirimizle konuşabilmeliyiz. Canımızı sıkkan davranışları, hoşumuza gitmeyen şeyleri anlatmalıyız. Aramızdaki iletişimin sürekli olmasına izin vermezsek o zaman kötü duyguların içimizde akmasına sebep oluruz ve bu hiç iyi bir şey değil. Özellikle ben yarı ejderhayken.”

Ellerini omuzlarıma koydu ama geri çektim. “Peki, *kusuruma bakma*. İğrenç olduğum için özür dilerim.” Gözlerimden sıcak yaşlar akıp yanaklarımdan süzüldü. Hemen elimle sildim. O kadar yorgun ve sinirliydim ki söylediği her şeyi iğrençlikle bağdaştırıyordum.

“Sana *böyle bir şey söylemedim*. Daha düzenli bir hal alabileceğini düşündüm ama Iris gibi kedi kumunu yatağına koymadım. Artık ben de burada yaşıyorum. Gitmemi mi istiyorsun? Beni itmenin yolu bu mu? İstediyin buysa giderim... ama seni seviyorum. Sadece birbirimize sarılabileceğimiz, temiz, düzenli bir yuva istiyorum. Neden bana bu kadar kıızıyorsun?” Öyle kafası karışmış bir şekilde baktı ki mideme bir ağrı saplandı.

Chase kendi dairesinde yaşamıştı. Bazı geceler yanımda kalırdı ama hiçbir zaman aynı odayı veya daireyi paylaşmamıştık. Shade ve ben birkaç aydır alışma sürecindeydik; hayatımızın düzenini çözmeyi deniyorduk. Bu arada birbirimizin alışkanlıklarını öğreniyorduk. Chase düzen takıntısı olan bir kaçıktı. Shade'in öyle olmasını hiç beklemiyordum ama ben ne kadar işaretleri görmezden gelsem de görünüşe göre yeniden düzen takıntısı olan, titiz biriyle sevgili olmuştum.

İç çektim, ardından fark ettiğim gerçeikle birlikte yatağa çıktım. Artık sadece *ben* yoktum. Yalnız değildim. “*Başlarım* böyle işe. Bilirsin fazla küfür etmem. Özür dilerim. Iris’e ve kardeşlerime elimden geleni yapacağıma dair söz verdim. Aslında sürekli kaytarıyorum. Ev işi yapmaktan nefret ediyorum ama evet, bu bir bahane değil.” Uzanarak ellerini tuttum ve onu kendime çektim.

“Değişim zordur. Alanını paylaşmaya alışık olmadığını biliyorum.” Kolunu bana sarıp alnımdan öptü.

Kendimi kollarına bırakırken odaya baktım. Kendimi biraz zorladığımda gördüğüm şey kocaman bir domuz ahıydı. Kıyafetlerim her yere saçılmıştı. Yerde iki tane tüy yumağı vardı. Üçüncüsü, Shade'in bastığı yer hâlâ ıslaktı. Yatağın benim tarafında olan yerlerine saçılmış şeker paketleri vardı. Yanında boş soda şişeleri ve yarısı yenmiş cips paketleri duruyordu. Dolabım tam bir curcuna içindeydi.

Diğer yandan Shade'in dolabı düzenliydi; kıyafetleri titiz bir şekilde askılara asılmıştı. Yatağının yanında ihtiyacı

olan şeyler dışında hiçbir şey yoktu. Obsesif takıntılı bir insan değildi kesinlikle ama düzenliydi. Yüzüne baktım ve gözlerindeki sıcaklığı görünce anladım. Ciddi bir ilişkinin içindeydim. Hayatımı ve odamı sevdiğim adamla paylaşıyordum. Ev bana ve kız kardeşlerime ait olabilirdi ama Shade'in de eviydi. Uzun süreliğine buradaydı.

“Tamam.” Omuzlarımı dikleştirdim. “Şuna ne dersin: Birlikte temizlik yapalım. Her gece biraz toparlayalım. Ben tüy yumaklarımı temizleyip kumumu temiz tutacağım. Sen çöpü çıkarırsın. Çamaşır işini birlikte hallederiz. Sanırım ancak bu şekilde adil oluyor. Hanna buradaki herkesin işleriyle meşgul ve Iris bir süre sonra işlere koşturamaz olacak.”

Shade'in gözleri parladı. “Bunu benim için yapar mısın?”

“Sen de benim için bir şey yaparsan.” Aklıma bir fikir geldi; kesinlikle ona yaptırmaya gücümün yetmeyeceği bir şey...

Bir şeylerin peşinde olduğumu anladı. “Söyle bakalım.”

Gülümseyerek dudaklarımı emdim. “Sana söylediğim şu fanteziyi biliyorsun. Jerry Springer'la ilgili olan?”

Gözlerini kapatıp başını iki yana sallamaya başladı. “Ah, hayır, hayır! Sert bir ifadeyle bakamadığımı sana söyledim.”

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. “Ah, evet. Evet, yapabilirsin. Buna *uzlaşma* diyoruz. Çiftler uzlaşır. Bunu Camille ve adamlarından öğrendim.” Gülerek uzandım ve ona sarıldım. Shade'i kendime çekerek yatağa attım. “Ve sen, sevgilim, benimle uzlaşacaksın.”

“Gerçekten şimdi mi? Benim... uzlaşmaya hazır oldu-

ğumdan emin misin?” Nefesi derinleşirken ellerimi belime sardı. Eğilip dudaklarını kendi dudaklarıma bastırdım ve nefesinin sıcaklığını içimde hissettim. Tırnaklarımı tişörtünün içine sokup göğsüne bastırarak boynunu emdim.

“Ah, hazırsın. İnan bana.” Ben tam bir kez daha öpmek için eğilmiştim ki biri kapıyı tıkladı.

“Delilah! Shade! Aşağıda size ihtiyacımız var. *Hemen!*” Menolly bu ses tonuyla konuşunca herkes yerinden zıpladı. “Kıçlarınızı kaldırıp çabuk gelin!”

Vay canına. Uzun zamandır onu hiç bu kadar sinirli görmemişim.

Yerimizden kalkıp üstümüzü düzelttikten sonra hemen alt kata indik. Biz aşağı inene kadar Menolly çoktan mutfığa geri dönmüştü. Camille de oradaydı. Yanında Dumanlı, Trillian ve Vanzir vardı.

“Ne oldu? Lütfen, başka bir patlama olduğunu söylemeyin.” Shade ve ben, Trillian’ın uzattığı çay kupalarını aldık.

“Chase aradı. Çok korkunç bir kaza olmuş. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’ne gitmeliyiz.” Camille esneyerek ve anahtarlarını alarak yerinden zıpladı.

“Neler oluyor?” Mutfığın arkasından gelen sesle irkil dim. Arkamı döndüğümde sabahlığına sımsıkı sarılan Marion’la karşılaştım. Menolly’dan ödünç almıştı.

“Bir kaza daha. Araştırmamız gerek. Sen ve Douglas burada kalın. Yatağına gidip biraz daha dinlen.” Omzuna dokundum. Marion dudağını ısırıp başını salladı. Çok yorgun, kendini kaybetmiş görünüyordu.

Marion salona geri dönerken Camille uzun bir iç çekti. “Çok şey yaşadı. Kardeşinin kaybı, evinin kaybı...”

“Evet, biz de bu nedenle üzerimize düşeni yapıyoruz. Marion gibi insanlar için. Tregartların –ve patronlarının– Dünya’yı şu anki cehennemden daha kötüsüne çevirmelerini engelliyoruz.” Kendi çaresizliğime yutkundum. Üç buçuk saat uyusak da hâlâ başımızı sokabileceğimiz bir evimiz vardı.

Camille, Dumanlı’ya ve Trillian’a döndü. “Morio evde kalacak. Normalden çok daha yorgun. Evde kalıp uyumasını istedim.”

Kızarmış ekmek ve fıstık ezmesi yiyen Vanzir esnedi. “Ben de kalacağım. Shamas hâlâ uyuyor. Yarım saat sonra işe gitmek için uyanması gerekiyor. İşyerinde mümkün olduğunca uyanık olmalı. Dostum, iki saatlik uyku benim için bile yeterli değil.”

“Rozurial hâlâ uykuda.” Menolly omuzlarını silkti. “Onu ve Vanzir’i yerleştirdiğimiz stüdyoya indiğimde o kadar huzurlu uyuyordu ki kaldırmaya kıyamadım. Bu şekilde Morio ve Rozurial’e gün içinde ihtiyaç duyarsak zinde kalmış olacaklar. Van ve Jaycee’yi yakalayana kadar dönüşümlü uyusak iyi olacak; böylece kanımız tazelenir. Kan demişken...” Menolly saatine baktı. Neredeyse beş buçuktu.

“Belki sen de evde kalsan iyi olur. Ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Hem şafak sökmek üzere.”

Menolly başıyla onayladı. “Peki. Ben burada kalıp ajan-
dayla telefon defterinin son sayfalarına bakarım. Gün ışığına

yakalanmak istemiyorum. Büyük bir şeyle karşılaşacaksak gün ışığında zor anlar yaşayabilirim.”

Söylediklerine katılarak anahtarlarımı ve sırt çantamı aldım. Shade’le birlikte benim arabama geçtik. Camille, Du-manlı ve Trillian ise Camille’in arabasına yerleştiler. Bulutlar sabah ışıklarının süzülmesine izin verirken taze havayı solu-dum. Şubat Seattle için zorlu bir ay olmuştu. Yağmurlu, so-ğuk, zaman zaman kar fırtınalı, rüzgârlı ve kasvetli... Şehrin sokakları hiçbir zaman şubat ayında olduğu kadar sert gö-rünmezdi.

Hızla giderken Shade camdan dışarı baktı. Birkaç da-kika sonra bana döndü. “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi? Daha sen benimle tanışmadan önce seni sevdim.”

Gülümsedim ve gözlerimi yoldan ayırmadan konuştum. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

“Beni *ne kadar* seviyorsun?” Sesi bir anda kederli bir ha-vaya büründü. Ona doğru bir bakış attım. Cam sileceklerinin bir öne bir arkaya gitmesine bakarken dalgın görünüyordu.

Ne demek istediğinden emin olamayarak tereddüt ettim. “Seni sevdiğimi söyledim. Ee... kollarımı açıp *bu kadar* se-viyorum dememi mi istiyorsun?” Shade sessizliğini sürdü-rürken dudağımın iç kısmını çiğnedim ve konuşmaya başla-dım. “Bu konuşma nereye gidiyor?”

“Tanıştığımız anda sana verdiğim yüzük konusuna gi-diyor. Senin tarafında olduğumu kabul ettiğin anlamına gelen yüzük?” O zamandan beri çıkarmadığım duman rengindeki kuvarısı işaret etti.

Midemden eğlenceli bir his geçti. “Eee?”

“Sana o zaman da bir seçim yapacağını söylemiştim. Ve yaptın. Pişman mısın? Biraz da olsa?”

Bir anda nefesim hızlandı ve içimden benden ayrılmaması için dualar ettim. Bazen aşk, farklılıklarla başa çıkma konusunda işe yaramaz. Bazen... “Hayır, hiç pişman olmadım. Benim tamamlanmış hissetmeme yardımcı oldun. Odayla ilgili bir durumsa söz veriyorum, daha az sorun çıkaracağım.”

Bir sessizlik daha olunca endişelerim arttı.

Ardından: “Aslında, evet. Odayla ilgili ama düşündüğün şekilde değil.”

“Ne şekilde peki?”

“Sadece... bu. Aynı odayı, aynı işleri, aynı yatağı paylaştığımızı fark ettim. Efendimizin bizi birbirimiz için seçtiğini. Bu birleşme mükemmel bir birleşmeye dönüştü. O zaman neden resmiyete dökmüyoruz? Bana söz ver. Kendini hazır hissettiğinde karım olacak mısın?”

Gözlerimden yaşlar süzülürken arabayı kenara çekip park ettim. Shade’e döndüğümde kalbim hızla çarpıyordu. Karşımda hayatını benimle paylaşmak isteyen o adam vardı. Bütün hatalarımı, pasaklılığımı kabullenen adam. Yüzüne baktım. “Sen ve Sonbaharın Efendisi hayatımın aşklarısınız.”

İkisi de benim için aynıydı. Bir tanesi ölümsüz, diğeri ise benim dünyamda. Dudaklarım titredi. Emniyet kemerine karşı çıkararak olabildiğince eğilip Shade’i dudaklarından tutkuyla öptüm. Bir süre sonra, geri yaslanıp elini tuttum.

“Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Hayatım boyunca yanımda olmanı istiyorum. Evet, seninle evlenirim. Senin karın olurum.”

“Ne zaman evlenmek istersin? İstedğin zaman olabilir; istersen yarın, istersen on yıl sonra. Sadece bir gün ver.”

Bu, cevaplayamayacağım bir şeydi. “Evet” diyerek nişanlansam bile gerçekten evliliğe hazır olmadığımı biliyordum. Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Hazır olmadığımı bildiğim için henüz cevap veremem ama gelecekte evleneceğime söz veriyorum. Şimdilik bu yeterli mi?”

“Ah, Delilah, kirli kedi kumları, yastığın üzerinde tüy yumakları, Jerry Springer fantezileri... hepsi senin bir parçan. Ve sen, sevgilim, benim hak ettiğimden daha iyisin.” Elimi dudaklarına götürüp kibarca öptü. “Zamanı belirlemeyi sana bırakıyorum. Ben beklerim, seninle olmak için uzun zaman beklerim. Ben sabırlı bir ejderhayım.”

İşte böylece nişanlanmış olduk.

Cipi yeniden çalıştırarak yola devam ettik ve Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'ne doğru sessizce ilerledik.

17. Bölüm

Ofise girdiğimizde Chase bizi bekliyordu. Onu takip etmemizi söyledi. “Dumanlı, beylerle birlikte A isimli konferans salonunda bekler misiniz? Camille ve Delilah? Beni takip edin, lütfen.” Bizi kapıdan geçirip tıbbi kısma yönlendirdi.

“Birine bir şey mi oldu? Başka bir patlama mı?” Camille ve ben onu yakalamakta güçlük çekiyorduk.

Aniden durup arkasını döndüğünde yüzünde acı çeken bir ifade vardı. “Elimizde öyle bir olay var ki bu sefer üstünü kapatamayız, kapatmamalıyız. Özgürlük Melekleri grubundan bir kadın bisikletçiler tarafından tecavüze uğradı. Kadını zorla tutup koluna bıçakla *Kaltak Peri* yazmışlar. Şehir genelinde arama yapıyorum ama onun pisliklerden birini tespit edip edemeyeceğini öğrenmeliyiz.”

“Çok ileri gittiler.” Camille elini duvara vurdu. “Bu kaçıklar hakkında bir şeyler yapılmalı.”

Elimi omzuna koydum ama Camille geri itti.

“Ne yapabiliriz, Chase? Sen şehrin havasını bizden daha iyi bilirsin. Nasıl halledeceğiz?”

Gülümsedi, ilk defa gerçek, parlak bir gülümsemeydi. “İlk önce kadınla konuşup bildiklerini anlatmasını isteyeceğiz. İkinci olarak... tarif ettiği kişiler Tregartlara benziyor. Bu konuda düşündükçe, bu şeytanların Özgürlük Melekleri’ne sızıp parçala-yut politikası uyguladıkları kanısına varıyorum. Davinika Alışveriş Merkezi’nde olanlara bir baksana. Aynı durum. Ya safkan insanlar ve doğaüstüler arasında daha derin bir nefret yayarlarsa? O zaman amaçlarına daha kolay ulaşacaklar.”

“Ama... şimdi Trytian için çalışıyorlarsa ve eskiden Kemik Öğütücü Stacia için çalıştırlarsa... bir dakika.” Aklıma hiç düşünmek istemediğim bir fikir geldi. “Bu zamana kadar *bütün* Tegtartların Stacia için Gölge Kanat’a karşı çalıştığını düşündük. Şu anda bildiklerimizin hepsi Trytian için çalışıyor. Ya Gölge Kanat bu varsayımı kendi lehine çevirdiyse? Tregartlar bu zamana kadar hep onun tarafındaysa? Peki, ya Van ve Jaycee? Onların *gerçekten* Stacia’nın emrinde olduğuna emin miyiz? Ya ondan bilgileri alıp Gölge Kanat’a iletiyorlarsa?”

Nefes almadan, aklıma gelen bütün varsayımları sıraladım. Aklımdan geçen düşünceler yüzünden sakinleşmeye çalışırken dizlerim titriyordu. Dönüşmek istiyordum ama şimdi hiç sırası değildi. Kontrolümü kaybetmemeliydim.

“Sence onlar ikili ajan mı?”

“Çok mantıklı geliyor. Belki de Gölge Kanat, Stacia’nın hükümdarlık sevdasını biliyordu ve onu buraya kendisine ihanet edeceğini bildiği için gönderdi? Onun sadakatini ve sadakatsizliğini ispatlamak için? Bu arada Van ve Jaycee’yi de onunla iletişime geçmeleri için yollayarak Stacia’yı bir teste soktu. İkisinin de doğrudan Stacia’nın adamı olduğunu düşündük.” Başımı iki yana salladım. “Her şeyi bu şekilde yeniden düşünmeliydik.”

Camille yüzünü buruşturarak alnını ovdu. “Dediğin gibiyse, o zaman Telazhar’ın Stacia’yı Gölge Kanat’ın emriyle eğitime olasılığı var. Stacia onu da yolundan çevirmişti. Telazhar, Şeytanların Efendisi’nin emrindeyse o zaman daha fazla şeytanı içeri sokmak için yeni kapılar açmanın yollarını arıyordur.” Camille çaresiz görünüyordu. “Gölge Kanat’ın birkaç aydır kabuğuna çekildiğini düşünerek ne çok vakit kaybettik!”

Chase sesli bir şekilde nefes verdi. “Bu durum elimizdeki her şeyi değiştirir ama ilk olarak kurbanla konuşmak istiyorum... lütfen. Ondan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşuruz.”

Sessizce kabul ettik. Düşündüğümüz gibiyse, o zaman savaş tahmin ettiğimizden daha karanlık olacaktı. Haklıysak o zaman Trytian, Gölge Kanat’a karşı doğru adımlar atıyordu ve Şeytan Yeraltı tehlike içindeydi.

Camille’e tam bunlardan bahsedecektim ki acil servisin önünde durduk. Chase, kapıyı kibarca tıkladıktan sonra bizi içeri yönlendirdi. Sharah muayene masasının yanında duru-

yordu. Jinekolojik muayene masasının bacak koyma kısımları hâlâ havadaydı ama kurban doğrulmuş, oturuyordu. Sharah eliyle girmemizi işaret etti. Kurban altın sarısı saçlı ve parlak mavi gözlü bir periydi. Çekiciliği öfke ve utanç bulutlarının arkasında parlıyordu. Gözü morarmış, dudağı patlamıştı; omuzlarında ve bileklerinde yaralar vardı.

Chase geride kalırken biz içeri girip masaya yaklaştık. Kurbanın koluna yazdıklarını görebiliyordum. *Kaltak Peri*. Yumruklarımı sıkarak Sharah’a bakıp anlatmasını bekledim.

Son dikişleri atmayı da bitirdi. “Camille, Delilah, bu Alfina. Öteki Dünya’dan, buraya Talamh Lonrach Oll’u ziyaret etmiş.”

Alfina ürpererek nefes aldı ve kısa aralıklarla verdi.

Camille, Sharah’ın medikal aletlerinden birini alıp oturdu. Sharah bana da Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ekibinin bütün yaralanma ve tedavi raporlarını girdiği bilgisayarın arkasındaki sandalyeyi işaret etti. Oturmak, ayakta kalmaktan daha az göz korkutuyordu. İnsan ya da peri olsa da fark etmez, kurbanımızın biraz daha göz korkusuna ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince korkmuştu.

“Merhaba, Alfina... biz de Öteki Dünya’danız. Y’Eles-trial’den.”

“Şaşkınlıkla bana baktı. “Ama siz...”

“Yarı insan? Evet. Annemiz insandı, babamız ise bir peri. Sen Öteki Dünya’nın neresindensin?”

“Söğütlü Vadi’den.” Sesi fısıltı gibiydi ama gözlerinde umut vardı. “Dahnsberry Gölü’nün kıyısında yaşıyorum. İşe

başlamak için Dahnsburg'e taşınmadan önce annem buranın kültürünü öğrenmem için Dünya tarafına bir yolculuk hediye etti. Dahnsberry Gölü'ne gittiniz mi hiç? Çok güzel. Huzurlu. Bazı sorunlarımız var ama her şey... büyükşehirlerde olduğundan daha farklı; hem orada, hem de Dünya tarafında..."

Camille başıyla onayladı. "Ben gölü gördüm aslında. Dahnsburg'e de gittim. Harika bir şehir. Kral Uppala-Dahns çok adil ve iyi bir lider."

Bu sözyle birlikte kurban tepki gösterdi. "Dahns Tek Boynuzlu Atlarının Kralı'nı tanıyor musun?" İlk defa gözlerinde bir yaşam pırıltısı görmüştük.

"Evet," dedi Camille yavaşça. "Kralla tanıştım. Oğlu Feddrah-Dahns'la da... Dahnsburg'de ne yapacaktın? Anlat-sana." Gözlerini Alfina'dan ayırmadı, bakışlarını yakalamaya çalışıyordu.

Alfina hafifçe omuzlarını silkti. "Kralın sarayında sekreterlik yapacaktım." Gözyaşlarını tutamayarak kolunu kaldırıp yarasını gösterdi. "Bunu nasıl açıklayacağım? Hayatımın geri kalanında *bununla* nasıl yaşayacağım? Dünya dilinde ama ben bunun ne anlama geldiğini daima bileceğim. Keşke evde kalsaydım, buraya asla gelmeseydim."

Alfina hıçkırıklara boğulurken, Sharah bir merhem aldı. "Dinle," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun içine özel bir merhem koyacağım. Yaralar konusunda iyi iş çıkarırım. Yaralarını en aza indireceğiz. Aşağı yukarı bir yıl içinde kaybolacak."

Alfina başını iki yana salladı. Gözyaşlarını görmememiz

için bakışlarını bizden kaçırıyordu. “Anlamıyorsunuz... bu bir hatırlatıcı.”

Yavaşça elini tutup çekmesine izin vermedim. Elimi sımsıkı tuttu. “Bu, Öteki Dünya’da da yaşanıyor. Sadece burada değil. Tecavüz her yerde... sadece bir dünyaya ya da millete indirgenemez. Hepsi güçle ve sebeplerini silah olarak kullanmak isteyenlerle alakalı bir durum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Buraya gelme kararın buna sebep olmadı.”

Yeniden iç çekip parlak gözleriyle bana baktı. “Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Tanımlaman için birkaç fotoğrafa bakmanı istiyoruz. Ve... daha önce hiçbir Tregart’la karşılaştın mı?” Yüzünü inceleyerek, düşündüğüne dair bir ipucu yakalamak istedim.

Bakışlarımı yakaladı. Yavaşça ve düşünerek cevap verdi. “Fotoğraflarınıza bakacağım. Ayrıca, evet, Tregartları biliyorum. En az iki adam şeytandı. Daha büyük, daha güçlü ve daha kabalardı. Fakat takım elbise giyen en kötüsüydü. Beni öldürmek istedi ama şeytanlar izin vermedi. Örnek olmam için sağ kalmamı istediler. Sanmıyorum... takım elbiseli adamın, insan gibi davranmadıklarının farkında olduğunu sanmıyorum.”

“Takım elbiseli adam?” Camille gerildi, kafası karışmış görünüyordu. “Hangi takım elbiseli adam?”

“Bisikletçilerle birlikte olan kurnaz adam. Takım elbise giyiyordu. O da... tecavüzcülerden biriydi.” Sharah’a döndü. “Artık giyinebilir miyim? Fazla açık hissediyorum. Bir de korkuyorum. Eve gitmek istiyorum.”

“Fotoğraflara baktıktan sonra seni otele götüreceğiz.” Camille’e işaret ettim. “Giyinmeni dışarıda bekliyoruz.”

Sharah, ona pantolon ve uzun bir tunik verirken biz dışarı çıktık. Chase bekleme odasındaydı. Ümitsizce bize bakıyordu.

“Bir şeyler söyleyebilecek durumda mı?”

“Evet, ama içimde çok kötü bir his var.” Söylediklerini Chase’e anlattık. “Demek şeytanlar Özgürlük Melekleri’ne karışıp olayları büyütüyorlar. Varsayımında haklıydın ama bir şey daha var. Sana takım elbiseli adamdan bahsetti mi?”

Not defterini çıkardı. “İfadesini ben almadım. Bir bakiyım... Thayus telefon etti. Evet... takım elbiseli bir adamdan bahsetmiş. Sizi aramadan önce bakma imkânım olmadı. Ne düşünüyorsunuz?”

Parmağımı kemerime takıp belimi gevşettim. “Andy Gambit’in fotoğrafını gösterin. Kesinlikle o.”

“Piç kurusu.” Chase not defterine vurdu. “Gambit yaptıysa sonunda onu yakaladık. Fakat peşine taktıkları, biz Gambit’i tutuklayınca çılgına dönecekler. Hazırlıklı olmalıyız. Ona karşı yavaşça biriken bir protesto hazırlayabilir misin? Tarafları sakın karşı karşıya getirme, aradaki dengeyi kur. Böylece Seattle’ın bu tarz şeylere sessiz kalmadığını anlasın. Haberlere çıkacak bir şey olsun...”

“Tamamdır... anladım.” Ne yapacağımı çok iyi biliyordum. “Tim ve Neely’yle konuşmalıyım.”

“İlk önce bakalım Andy aradığımız kişi mi.”

On dakika sonra Alfina albüme bakıyordu. İçinde Andy’

nin de olduğu on iki tane saldırgan vardı. Hiçbirimiz bir şey sormadık, kimse tek kelime etmedi, sadece bekledik.

Alfina bir süre sayfaya baktı ve hiç tereddüt etmeden Gambit'in fotoğrafını gösterdi. "Bu, o. Takım elbiseli adam." Özgürlük Melekleri'nin çok aktif bir üyesini daha tespit etti.

Chase, Yugi'ye işaret etti. "Tutuklama ve evlerini arama emirlerini hazırla. Bana danışmadan hiçbir şey yapma. Öteki Dünya'dan doğaüstüler ise onları Öteki Dünya'ya teslim edeceğiz. Fakat şimdilik bizimkilerle *ben* icaplarına bakacağım." Bana döndü. "Aramalarını yap ve dua et ki büyük çaplı bir eylem hazırlayalım."

Camille ve ben Alfina'yla birlikte Vampir Anonim'e doğru yola çıktık. Alfina otelde kalmanın güvenli olmadığını düşündüğü için onu VA'ya götürmeye karar verdik. Wade'in insanların arasında, onu götürebileceğimiz bütün evlerden çok daha güvenli bir yerde olacaktı. Beyler arabayla bizi takip etti.

Wade'in asistanı –Peri Mari– özel ofise giderken bize eşlik etti. İçeride Tim'i arayıp hemen bir telefon zinciri oluşturmasını istedim. Ardından Neely'yle konuşup verdikleri sözü tutmaları için Birleşmiş Dünyalar Kilisesi olarak doğaüstü varlıkların yanında yer almalarını istedim.

Ben telefonu kapattığım an Camille'inki çaldı. Telefonu açıp doğruldu. Bir-iki kelime mırıldandıktan sonra, kısa bir cevapla, "Evet," diyerek telefonu kapattı.

“Ne oldu?”

“Bu... bu Tryrian’dı. Görüşmek istiyor. Gulakah’ı biliyor ve bizimle bu konuda konuşmak istiyor.” Küçük sehpayı tekmeledi. “Onunla anlaşma yapmak istemiyordum, ama...”

“Ama karşılaştığımız şeyi düşününce başka çaremiz kalmıyor. İstesek de istemesek de görüşmeliyiz. Trytian, Şeytanların Efendisi’ne karşı bizim tarafımızda. Biz de elimize geçen bütün yardımları kullanmak zorundayız. Özellikle de Van ve Jaycee bu zamana kadar bizimle oyun oynuyorsa.”

“Evet. Otuz dakika sonra Salsa Ria’da buluşacağımızı söyledim.”

Salsa Ria çok popüler, yirmi dört saat açık, istediğin kadar yiyebilirsin tarzında bir büfeydi. Neşelenmişim. Uzun zamandır boş mideyle, uykusuz geziyorduk. Her ne kadar dünyanın en iyi kahvaltı partnerine sahip olmasak da yemek güzel olabilirdi.

Shade, Trillian ve Dumanlı onlara Trytian haberini verdiğimizde gerilmediler. Üstüne üstlük normal karşıladılar. Karşı çıkacak durumda değillerdi. Önce Chase’i aradım. Andy Gambit’i almak için adamlarıyla çıkmıştı. Onu buldukları an beni arayacağına söz verdi.

Salsa Ria’nın içinde yürürken yemek kokusu midemi harekete geçirdi; salyalarım akacaktı. Etrafa bakındık. İşte oradaydı, arka kısımlara doğru yuvarlak bir masada oturan Trytian.

Kemik Öğütücü Stacia'nın güvenli evinden kaçtığında bizi havaya uçuracak gibi sinirlendiğinden beri onunla görüşmemiştik. Kendinden emin gülüşüyle, burnu havada olmasından ve kendine güveninden biraz Keanu Reeves'e benziyordu. Fakat şimdi saçları çivi gibi dikilmişti; Vanzir'in siyah bir kopyasıydı. Eskisinden daha güçlü görünüyordu.

Yaklaşmamızı izlerken gözleri parladı. Derin bir nefes aldım. Dikkatli olsa iyi olurdu. Elimizde hem Dumanlı hem de Shade vardı. Onu kesinlikle yere sererlerdi.

Oturunca garson geldi. Trytian benim fajita ve salata siparişi vermemi sabırla bekledi. Camille tavuk dürüm söyledi. Trillian ise oranın meşhur mısır ve kırmızıbiberli çorbasından ısmarladı.

Garson gittiğinde Trytian öne eğildi. Daha çok Camille'ye bakarak konuşuyordu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. İstemediğinizi biliyorum ama bu iki taraf için de en iyisi."

"Şunu açığa kavuşturalım, Trytian." Camille kollarını masaya koyarak yaslandı. "Senden hoşlanmıyorum. Senden hoşlanmıyoruz. Ancak hepimizin farkında olması gereken bazı gelişmeler var. Sen de dahil. Çünkü neler olduğunu bilmezsen işleri bizim açımızdan boka çevirebilirsin."

Bizi görmezden gelerek öne eğildi. Camille'in yüzünden çok, göğüslerine bakarak konuştu. "Hepsini anlat, bebeğim."

Dumanlı görünüşe göre Trytian'ın bakışlarının yönünden hiç hoşlanmadı çünkü ikisinin arasına eğilip parmağıyla zebaninin göğsünü itti. "Karımın göğüslerine bakmayı kes,

yoksa sana bir ejderhaya kafa tutmak ne demek öğretirim.”

Trytian kısa bir nefes alıp sandalyesine yaslandı. “En sevgili adamısın, değil mi? Bu arada Hyto’yla nasıl vakit geçirdiniz? Kendisine bir parti verdikten sonra kesin ölümüne kavuşmuş diye duydum.” Sessizce Dumanlı’yı izlerken pis bir şekilde sırttı, sonra gözleri parladı.

Trillian, Dumanlı’nın kolunu tuttu. “Seni sinirlendirmesine izin verme. Daha büyük sorunlarımız var. Gölge Kanat’ı halledene kadar bekle.” Trytian’a döndü. “Camille suratına tükürene kadar nereye bakmak istiyorsan bakabilirsin ama parmağın sana ait olmayan bir yere dokunursa haberin olsun pipini kaybedersin. Anladın mı?”

“Yeter!” Bütün bunlardan ve Trytian’dan sıkılmışım. “İşe dönüp testosteronlarınızı sonraya saklayın.”

Trytian yaslanıp omuzlarını silkti. Trillian bana göz kırptı. Bir süre bekleyip zebaniye döndüm. “Benimle konuş, kız kardeşimle değil.”

“Benim için sorun yok, Kedicik.”

“Onun adı Delilah. Saygılı davran, iki yanında ejderha var.” Shade sözlerini yavaşça söyledi ama demek istediği oldukça sertti.

Trytian burnunu kıvrıp bir anda tamamen işe döndü. Oyun oldukça açık oynanmıştı. “Her neyse. Şu işi halledelim. Gulakah’ı biliyorsunuz o zaman?”

“Evet, biliyoruz. En azından burada olduğunu ve Gölge Kanat’ın adamı olduğunu biliyoruz. Öfkeli hayaletleri yönetiyor. Artık Telazhar, Van ve Jaycee’nin de Gölge Kanat’ın

emrinde olduğunu düşünüyoruz. Gölge Kanat, Stacia'nın ona karşı ayaklanacağını biliyordu. Ona bir tuzak kurdu. Stacia bizi mahvetmeden önce onun sadakatini test ediyor.”

Trytian yerinde doğruldu, yüzünde bir ekşime oldu. “Bu gerçek bir bilgi mi yoksa spekülasyon mu?”

“Emin değiliz ama buna dair kanıtlarımız var. Gölge Kanat'ın şu anda Özgürlük Melekleri'nin içine sızan Tregartları gönderdiğini düşünüyoruz. Safkan insanlarla doğaüstüler arasında büyük bir sorun çıkarmayı amaçladıklarını biliyoruz. Aslında Fani Kardeşler Kilisesi'nin Gölge Kanat'ın bir kurumu olduğuna bahse var mısınız? Aynı Tregartlar neden Yeraltı Dünyası'nda çok güçlü olan zebaninin oğluna ihanet etsinler ki? Van ve Jaycee'nin Stacia'nın yanında yer aldıkları için senin tarafını tuttuklarını düşünüyorsan bir kere daha düşünmelisin.”

Dudaklarını sıktı. Zihnindeki fırtınayı görebiliyordum. Birkaç dakika sonra, gözlerini kırıştırıp yavaşça konuşmaya başladı. “Pekâlâ. Bana uyarıda bulundunuz ama benim yanımda yer almadığınız için kendi başımın çaresine bakabiliyim. Bana inanın, yarın sabah benim emrimdeki bütün Tregartlar gitmiş olacak. Ancak gidecekleri yer evleri değil. Şimdi, siz bana bir iyilik yaptığınıza göre, ben de karşılığında size yapmalıyım. Enerji Değişimi'ni duydunuz mu?”

Camille boğazını temizledi. “Büyülü bar. Van ve Jaycee'nin arkasında olduğunu düşünüyoruz. Son birkaç gündür araştırmamızda pek çok nokta orayı işaret etti. Koyanni'yle son karşılaşmamızda gelen şok tabancasını da biliyoruz.”

“Haklısın ama sahibinin sertifikasının bir kopyasını bulamazsınız. Sarhoş Tregartlardan biriyle konuşurken ağzından kaçırdı. Dünya tarafındaki alkollerden çok daha etkilisine karşı koyamadı.” Yine o çirkin sesiyle güldü. “Pek çok insan –şeytan ya da her neyse– benim yeteneklerimi küçümsüyor.”

Bakışları yeniden Camille’e kaydı. *Ateşe yaklaşıyorsun, dostum*, diye düşündüm. Parmaklarımı şaklattım ve Trytian başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti. “Evet... meseleye dön, bar hakkında ne diyordun?”

“Tregart, barı adam toplamak için açtıklarını söyledi. İçeri giren ve orada kalan herhangi birinin sizin aradığınız türden *kişiler* olduğunu söyledi.” Trytian eline bir şeker paketi alıp masaya vurarak oynamaya başladı. Ardından şeker paketinin üst kısmını yırttı ve kahvesine döküp karıştırdı.

“Nasıl kişiler?”

“Ben de ona sordum. İsimleri sayacak kadar sarhoştü. Bu nedenle hiç şüphesiz öldürülebilir. İsimleri Van ve Jaycee olan iki Tregart büyücüsünden bahsetti. Bir büyü mağazaları da varmış ama birkaç ay önce bir patlamayla havaya uçmuş. Bir ejderhanın yaptıklarını düşünüyorlarmış.” Dumanlı’ya uzun uzun baktıktan sonra yavaşça güldü. “Ben kim olduğunu biliyorum.”

Dumanlı gürledi.

“Evet, haklısın. Kadınına zarar verdiler, değil mi?” Trytian hafifçe irkilen Camille’e baktı. Belli ki nüansları yakalamakta üstüne yoktu. “Sana ne yaptılar? Dövdüler mi? Ateşe mi verdiler?”

Camille uzun bir iç çekti. “Kavga esnasında beni kırık camların üzerinde yuvarladılar. Kurtuldum ama kendimi iç-nelik gibi hissettim.”

“Doğrudur. Onlar sadistler. Bunu biliyordum ama ispat-lamış oldum. Gerçekten Stacia için çalıştıklarını düşünürdüm. Yanıldım. Onun için çalışmadılar. Ya da benim için değişti. Çakal dönüşenlerinize kan davalı olduklarını bilmiyordum. Doğaüstülerin arasındaki mevzulara pek karışmam. Daha çok Gölge Kanat’a karşı bir ordu kurmakla ilgileniyorum.”

En sonunda gözlerinde bir ışık parlarken, içinde midemi hareketlendiren bir parıltı gördüm. Zebaniler genellikle şey-tanlardan daha güçlülerdi ve hâlâ Trytian’ın ne gibi bir güce sahip olduğunu bilmiyorduk. Öğrenmek istediğimizden de tam olarak emin değildim.

“İkimiz de oyuna geldik.”

“Öyle görünüyor. Bir dakika bekleyin.” Trytian ayağa kalktı ve kenara geçerek telefonunu çıkardı. Restoran o kadar gürültülüydü ki düşünmeme imkân yoktu. Beklerken garson yemeklerimizi getirdi. Camille, Trillian ve ben yemekleri-mize gömüldük.

Bir süre sonra Trytian geri döndü. Yerine oturdu ve öne eğilerek kafasını kaldırdı. Parmaklarını birbirine geçirerek kenetledi.

“Dinle, Kedi...” Shade sandalyesinde doğrulunca durdu. “*Delilah*. Kimse benimle oyun oynayıp hayatta kalmadı. Az önce yaptığım şu telefon konuşması var ya? Beş dakika içinde evimdeki bütün Tregartlar ölmüş olacak. Siz yemeği-

nizi bitirmeden, benim eğitim kampımdaki bütün Tregartlar ölecek. Neler olduğunu anlamadan her şey bitecek.”

Gözlerimi kırptırdım. “Kaç tane?”

“Kırk beş... elli. Sağ kolum biliyor ama Van ve Jaycee ölmeyecek. Onlarla sadece iş için görüşürüm. Benim kampımda değiller ve planlarımla detaylarını bilmiyorlar.” Buz üstündeki bir penguen kadar rahattı. Gözlerini bile kırpmadan ölüm emri vermişti.

“Onları öldürmeyi sorun etmiyorsun ama belki de bazıları gerçekten sana sadıktı?” Bir kez daha Trytian’la aramızdaki farklar gün yüzüne çıkmıştı.

“Ah, bunu benim üzerimde deneme, Kedicik.” Shade ayağa kalktığında Trytian elini kaldırdı. “Aş şunu, Stradolan. Evet, ne olduğunu biliyorum,” diye ekleyip bana hızlı ve soğuk bir gülümseme savurdu. “Gerçek şu ki, siz de karşınıza çıkan her Tregart’ı öldürmüyor musunuz?”

Kekeledim. “Şey... evet... ama...”

“Siz de onların Gölge Kanat’ın askerleri olduğunu bilmiyorsunuz. Belki de benim askerlerim. Ya da sadece, küçük de olsa bir ihtimalle geçmişlerinden kaçıp normal bir hayat yaşamaya çalışan varlıklardır. *En iyi Tregart, ölü Tregart tır.* Siz de bu politikayı izlemiyor musunuz?” Masaya vurdu; hızlı, sert, tek bir vuruş...

“Haklı.” Camille peçetesiyle ağzının kenarını silerek doğruldu.

Başımı çevirip bir şeyler söylemeye çalıştım ama Camille başını iki yana salladı.

“Söylediği gibi *yaptık*. Tregartlar bizim düşmanımız. Onlarla savaştık. Onları öldürdük. Trytian haklı.” Camille, Trytian’ın kahkahasını hiç önemsemedi. “Bize bir iyilik yaptı, en azından Gölge Kanat’ın adamları eksildi. Kırk beş? Elli? Endişelenmemiz gereken o kadar az asker anlamına gelir.”

Protestomu yutkundum. “Evet, sanırım haklısın.”

“Peki, bir sonraki atağımız ne?” diye sordu Trytian.

Küçük cümlesindeki imayı hemen yakaladım. “*Atağımız?* Sana birlikte çalıştığımızı düşündüren ne oldu?”

“Bu konuda başka seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum. İkimiz de aldatıldık.” Omuzlarını silkti.

Trytian sürekli bizimle çalışmak istediğini söylüyordu. Kendi açısından. Yine de ona güvenmiyordum. Onun ordusunu kesinlikle yenebilirdik; şimdiye kadar üç general şeytanın işini bitirmiştik. Herhalde onun emirlerine uymamızı beklemiyordu... o zaman ne bekliyordu? En son Camille’i tehdit etmişti; onu istediği çok açıktı. Fakat hayır, Trytian elinde imkânı olsa onu hemen becerirdi. Sadece seks için o kadar ileri gitmek istemiyordu. Faydacı birisiydi, obsesif değildi. Bu nedenle bizden istediği başka bir şeyler olmalıydı.

Sonra, anladım. Elde etmeyi umduğu başka bir şey vardı. Belli ki ona ne bildiğimizi anlatmadan önce de bizimle ilgili planları vardı.

“Van ve Jaycee’yle takılan kel kafalı adamdan bahset biraz. Bir Tregart değil ama bir Koyanni. Tanıyorsun, değil mi? Ne taşıdığını da biliyorsun. Bizimle çalışmak istemenin nedeni işte *bu*.” Trytian ruh mührünü istiyordu, bizim onu

mühre götüreceğimizi biliyordu.

Trytian dudaklarını emdi, hemen ardından geri yaslanıp bana baktı. “Haklı olduğun olasılığın üzerinden gidelim. Hepimiz yapbozun bazı parçalarını taşıyoruz. Parçalar birleşmeden hepimiz karanlığa batarız; en azından birleşirsek batmayız. Ayrı ayrı, güçlüyüz. Ama birlikte, daha da güçlüyüz.”

Trillian somurttu. “Aradığımız şeyi bulduğumuzda... sözünden dönmeyeceğini nereden bileceğiz?” Bıçağıyla oynuyor, ucunu doğrudan Trytian’a doğrultuyordu.

“Silahını geri çek, Svartan. Hepimiz gibi sen de Yeraltı Dünyalarına hapsedildin. Benden daha üstün değilsin.” Of-ladı. “Canımı sıkıyorsun. Tamam, size kel kafalı Koyanni’nin kim olduğunu söyleyeceğim. Siz de onun nerede olduğunu öğrenince beni savaşa sokacaksınız. Acele etseniz iyi olur. Teklifim sadece beş dakika için geçerli olacak. Ben tuvalete giderken size tartışmanız için zaman vereyim.”

Masadan kalkarken uzun bir iç çektim. “Ruh mührünü istiyor. Kel Adam’ın kim olduğunu ve elinde ruh mührü taşıdığını biliyor.”

“Tregartların hepsini öldürdüğüne inandınız mı?” Shade şüpheli görünüyordu ama Camille ve ben başımızı evet anlamında salladık.

“Ah, lanet olsun, evet. Trytian yeni bir fayda sağlayacaksa kendi annesini bile feda eder. Babası için bir görevde ve onu bu amacıyla kimse durduramaz. Amacı da Gölge Kanat’a karşı savaşılabilmek için bir ordu kurmak. Ruh mührü ona bu yolda çok yardımcı olur.” Masaya vurdum. “Lanet

olsun, bu herifle anlaşmaktan nefret ediyorum ama adamın kim olduğunu öğrenmeliyiz.”

Camille çalan telefonunu açıp bir dakika kadar konuştuktan sonra kapattı. “Onunla anlaştık.”

“Neden? Kim aradı?”

“Chase. Nefret eden kaçıklarla Birleşmiş Dünya Kilisesi arasında büyük bir gerginlik çıkmış. Merkeze gidip şu karşı ayaklanmayı başlatmalıyız.”

Trillian ayağa kalkıp yavaşça erkekler tuvaletine yürüdü. Saniyeler içinde geri döndüğünde arkasında Trytian vardı. Zebani, umutla bana bakıyordu.

“İyi. Anlaştık. Şimdi bize kel Koyanni hakkında bildiklerini anlat.”

Trytian gülerek ceketinin cebine uzandı ve içinden bir dizi kâğıt çıkarıp masaya fırlattı. “Bütün bilgiler burada. Gulakah, Koyanni ve Kel Adam hakkında bilgi topladım. İşte anlaşmamız: Cep numaram sizde var. Onu yakalamaya hazır olduğunuz zaman beni arayın. Onu ilk yakalayan ödülü alır ve sonrasında ödül için savaşmak yok. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Sıra sizde.”

“Bir zebaninin sözleri.” Dumanlı sinirle Trytian’a baktı. “Onurlu davrandığını nereden bileceğiz?”

Trytian bir kez daha gülerek omuzlarını silkti. “Bilmeyeceksiniz ama başka seçeneğiniz yok, değil mi?” Son sözle birlikte arkasını dönüp restorandan ayrıldı.

18. Bölüm

“Burada yaşıyormuşuz gibi hissetmeye başlıyorum,” dedim arabayı park ederken. Binaya yaklaştığımızda kalabalığı gördüm. Tuttukları pankartlar iğrençti. Kalabalığın içinde Özgürlük Melekleri’nin korkunç üyeleri de vardı. Ciddi bir sayıda safkan insan da. Kalabalığın çoğu Andy Gambit lehine pankartlar tutuyordu. *Andy Gambit tecavüzcü, fitneci.*

“Burada toplanacaklarını gerçekten düşünemedim.” Kalabalığın gerisine park ederken Shade’e baktım. Son istediğim şey arabamın camına atılacak bir taşı.

“Mantıklı. Gambit’i burada tutuyorlar.” Shade başını iki yana salladı. “Kalabalık şu anda sakın görünüyor ama içlerindeki Tregartların işi hiç belli olmaz. Normalde durup klişe sloganlar atacak olan insanları galeyana getirmek için ellerinden geleni yaparlar.”

Camille benim yanıma park ederken, ceketimin içine gö-

müldüm. “Onu nasıl destekleyebilirler anlamıyorum. Bir kadına tecavüz eden ve kadının kollarını kesen birini nasıl savunabilirler. Şu savunan insanlardan biri kurban olabilirdi.”

“Ama değildi. Kurbanı düşman olarak görüyorlar çünkü Gambit kadını düşman ilan etti. Gambit, Hitler’den farklı değil. Biraz gücü olsa doğaüstü varlıkların hepsini sıraya dizer.” Shade arabaya yaslanıp kollarını dayadı.

“Burada aynısını yaptı zaten.” Tim’in numarasını tuşladım. Telefonu açtığı anda hemen durumu açıkladım. “Telefon zincirini hızlandır. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’nin önünde Gambit’in destekçilerine karşı protesto hazırlamalıyız. Gelecek kişileri dikkatle seç. Sorun ve kavga çıkarak insanlar istemiyorum. Akli başında insanlar... anahtar kelimemiz bu.”

“Anlaşıldı. Delilah... siz de dikkatli olun. Lütfen.” Durdu, telefonu kapatmadı. “Dinle, LGBT desteğine ihtiyacınız var mı?”

Kısaltmayı anlamam biraz zaman aldı ama anladığım zaman kalbim okşandı. “Tabii ki, arkadaşlarının desteği çok hoşumuza gider. Neden istemediğimizi düşündün ki?”

Güldü. “Bir sebebi yok. Önemli değil. Yerel grubumuzu arayıp yardımlarını isteyeceğim.”

Veda edip kapattım, ardından Neely’yi aradım. Sesi uyuklu gibiydi; belli ki ben uyandırmıştım. Saate baktım. Yediyi on geçiyordu. Güneş birkaç dakika içinde doğacaktı. Menolly sığınağına çoktan gitmiştir; sabahlarını o karanlık alanda geçirirdi.

Neler olduğunu açıkladıktan sonra Birleşmiş Dünyalar Kilisesi'nin harekete geçeceğine söz verdi. Telefonu kapatarak içeri yöneldim. Shade ve diğerleri de beni takip etti.

Kalabalığı geçtiğimizde bizim aleyhimize sloganlar atıldılar. Kalabalıktan, "Kaltak Periler" ve "Aşağılıklar" sesleri yükseldi. Dumanlı onlara dönüp park alanında yankılanan sessiz bir gürleme yolladı. Kalabalık durup ona bakakaldı. Camille, Dumanlı'yı kolundan çekip içeri yönlendirdi. Chase bizi gördüğü an, peşinden bir konferans salonuna gitmemizi işaret etti. Yuvarlak masanın etrafına toplandığımızda hepimiz daha önce olduğu gibi yorgun görünüyorduk.

"Uzun sürmedi, değil mi? Kızını kodese attığınızda Gambit ne dedi? Keşke orada olsaydım da içeri ben tıksaydım. Ya da daha iyisi, kelepçeleri eline taktığınızda görseydim." Gambit'e olan nefretim Alfina'yla tanıştıktan sonra kat kat artmıştı.

"Neler olduğuna inanmayacaksınız. Gambit, fotoğrafıyla birlikte sabah haberlerinde yer aldı. Şimdiye kadar beş tane kadın gelip Gambit'in tecavüzüne uğradığını söyledi. Üç tanesi safkan insan, biri peri, biri elf."

"Pislik, lanet olası..."

"Aynen, katılıyorum. Tabii ki Gambit masum olduğunu ve şehitlik mertebesine ereceğini söyledi. Telefon hakkını kullanıp gazetedeki editörünü aradı. Şimdi o da ön sıralarda bağıırıyor. Gambit için bir avukat aradı. Kiraladığı avukat sanırım Gambit'le aynı yerden maaş alıyor. Bu iş çok tatsız bir hal aldı çünkü Gambit'in kurbanlarından ikisi Öteki Dünya'dan. Teknik olarak, onu Öteki Dünya'ya teslim edebilirim

ama dışarıdaki kalabalık çılgına döner.”

“Yaptığını itiraf etmesini sağlarsak her şey daha da kolaylaşır.” Gambit’i sorgulama fikrinden hoşlanmadım. Tecavüz soruşturmalarında ters bir hareket yapmam çok olasıydı. Özellikle de seri tecavüzcüye. Alfina mükemmel bir kadındı. Böyle bir kadın hem bu dünyada hem Öteki Dünya’da çok daha farklı muameleleri hak ediyordu.

“Mümkün değil gibi ama...” Chase ayağa fırladı. “Burada bekleyin.”

Odadan çıktıktan sonra Trytian’ın verdiği dosyaya baktım. En üst sayfada aradığımız Kel Adam’ın fotoğrafı vardı ya da en azından *herhangi* bir Kel Adam’ın fotoğrafı vardı. Adam sert ve iriyarı görünüyordu. Aradığımız Koyanni muhtemelen buydu. Boynunda bir kolye vardı. Ruh mühürlerinden biri.

“Aradığımız adam bu.” Trillian dosyayı alıp okumaya başladı. “İsmi Newkirk. Adresi yok ama burada Enerji Değişimi’nde görüldüğü yazıyor. Aslında... devamlı müşterisi olduğunu söylüyor.”

Camille, Trillian’ın omzunun üzerinden eğildi. “Bu gece eğlenmeye gidiyoruz gibi geldi. Başka ne bilgiler var?”

Sayfaları çevirdim. Gulakah hakkında bilgiler vardı ve çoğu zaten bildiğimiz şeylerdi. Muhtemelen şimdi bize kıçıyla gülüyordu. En son sayfada barın şematik bir tablosu vardı. Resmi inceleyince, içinde gizli bölmelerin, hatta bir tünelin olduğunu fark ettim.

“Buranın Seattle’ın Yeraltı kapısı olduğuna kim bahse girer?”

“Polislerin bulmasını istemediğiniz şeyleri saklayacağınız daha güzel bir yer olamazdı. Ya da düşmanlar geldiğinde saklanacağınız.” Shade parmaklarıyla masada ritim tuttu.

“Bence asıl soru, kolyenin ne olduğunu biliyorlar mı? Önemini biliyorlar mı? Koyanni, Amber’in ruh mührünü arıyordu. Hepsi onun dini bir önemi olduğunu biliyordu ve liderleri gücünü mühürden alıyordu.” Camille başını iki yana salladı. “Koyanni’nin mücevherin gerçek değerini bildiğini sanmıyorum ama Van ve Jaycee kesinlikle biliyorlar. Bu bilgilerini de Gölge Kanat için kullanana kadar bekliyorlar.”

Aradığım şeyi bulana kadar sayfalari geçtim.

“Gulakah’ın bu noktada ortaya çıkması tesadüfi değil.” Paragrafı işaret ettim. “Burada, Newkirk bir-iki hafta önce piyasaya çıktığında Van ve Jaycee’nin anında onunla ilgilenmeye başladığı yazıyor.”

“Ruh mührünü mü fark ettiler?” Trillian parmaklarını masaya vurdu.

“Evet. Benim fikrime göre, Newkirk’in elinde gerçek ruh mührü olduğunu anladılar ve Gölge Kanat’ın yararına kullanmak için harekete geçtiler. Önemli olan nokta, Newkirk’in ne kadar güçlü olduğunu henüz bilmiyorlar... mührü çalmayı deneyip başarısızlığa uğrarlarsa, Yeraltı Dünyası’ndaki Büyük Babacıklarını çok kızdıırırlardı.”

“Bu nedenle yardım istediler. Böylece Van ve Jaycee üzerindeki sorumluluk ortadan kalkacaktı,” dedi Dumanlı. “Demek ki general şeytan mührün kimde olduğunu biliyor.”

“Demek ki Newkirk’in peşindeki tek grup biz değiliz.

Birine karşı üç ırk; peşinde olduğumuz kişinin elinde ne olduğu konusunda hemfikiriz. Biz, Trytian ve şeytanlar.” Bu yarışın sonucu hiç hoş görünmüyordu. Aslında, üç senaryodan ikisi bizim lehimize değildi.

Chase kapıyı açıp içeri süzüldü. Bekleyerek yüzüne baktık. Başını bir yana kaldırıp gülümsedi. “Az önce bir şey kontrol etmeye gittim. Turnayı gözünden vurmuş olabiliriz. Safkan insan kurbanlarımızdan biri, olayın yaklaşık bir buçuk yıl önce gerçekleştiğini söyledi. Kadından DNA örneği almışlar ama hiçbir ize rastlanmamış. Ayrıca suçluyu tarif de etmiş ama bir sonuca varılamamış. Ben de Alfina davası için DNA örneği istedim. Birkaç gün içinde öğreneceğiz. Hızlanması için emir verdim.”

“Pozitif çıkacak. Öyle olacağını biliyorsun ve sonrasında o pisliğin canına okuyacağız. Elimizde ruh mühürlerine ait bakman gereken bilgiler var. Şehirde yeni bir general şeytanımız var.” Telefonum çaldı. Cevaplamak için durdum. Arayan kişinin *Trytian* olduğu görünüyordu. Lanet olsun, sırada ne vardı?

Telefonu açıp *Trytian*’ın söyleyeceklerini dinledim, ardından ötekilere döndüm. “Bizi test ediyor olmasınlar? Van ve Jaycee bir mezarlıkta görülmüş. Yanlarında Telazhar da varmış, ölüleri uyandırıyorlarmış. Kim bilir ne sebeple... belki de bize daha fazla zarar vermeye hazırlanıyorlardır.” Chase’e döndüm. “Silah alabilir miyiz? Tabanca değil tabii ki. Benim hançerim evde. Trillian’ın kılıcı, Camille’in de bıçağı yok.”

Chase başıyla onay verdi. O, Shamas’ı çağırıp cephanelikten uzun hançerler getirmesini isterken biz de ceketleri-

mizi alıp kalktık. “Keşke sizinle gelebilseydim ama işler kötüleşirse diye burada birilerine ihtiyacım var. Gambit burada tutuluyor ve ben merkezde herhangi bir sorun istemiyorum.”

Hissettiğimden daha güvenli bir şekilde, “Sorun değil. Biz hallederiz,” dedim. O sırada Shamas geldi. Bana, Trillian’a ve Camille’e güzel boyutlarda hançerler verdi. Gümüş değillerdi ama havalı metal kabzalarıyla keskinlerdi. Kapıya yönelirken bizimkilere yol verdim.

“Freeburg Mezarlığı’na gidiyoruz. Batı Seattle yakasında kapalı bir mezarlık.” Batı Seattle, Enerji Değişimi’nin olduğu Endüstri Bölgesi’nden çok uzakta değildi.

Dışarı çıktığımızda kalabalığın dramatik bir şekilde büyüdüğünü fark ettik. İçeri girdiğimizdeki kalabalığın üç katı kadardı ama yeni gelenlerin çoğu Gambit’e karşı pankartlar taşıyordu. Medya canlı bir gün geçiriyordu. Haber ekipleri bir sürü fotoğraf çekiyor, huzurlu kalabalığın görüntülerini alıyordu. Elinde megafon tutan Tim’i fark ettim. Neely’nin yanında duruyordu. Onları selamlayıp arabama atladım, Shade de yanıma yerleşti.

“Keşke Lysanthra’yı alsaydım,” diye mırıldandım. “O gümüşten ve zombiler üzerinde gerçekten çok işe yarıyor.”

“Haklısın ama en azından elimizde bıçaklar var.” Shade başını salladı. “Elimizdekilerle yetinmeliyiz. Eve gitmeye zamanımız yok.”

“Evet, biliyorum. Fakat bundan sonra her yere hazırlıklı gideceğim. Son iki günde iki kere elimdekiyle yetinerek dövüştüm. Bir kez daha olmamalı.”

Park alanından çıkıp Camille'in arabasını takip ederken, hayatın çok karışık olduğunu düşündüm. Küçük bir grup olduğumuz günleri düşündüm; şimdi evcil gibi gelen düşmanlarla savaştığımız günleri.

Freeburg Mezarlığı, kimsesizler mezarlığıydı. Şık törenler için parası olmayanların ya da ailesi tarafından terk edilenlerin gömüldüğü yerdı. Bazı kiliseler –Birleşmiş Dün-yalar Kilisesi de dahil– bakım masraflarını ve evsizlerin, kimsesizlerin gömülmelerini karşılıyordu.

Şehrin küçük bir kısmını kaplayan alanda, mezarlık demir çitlerle çevrilmişti. Bir kısmı yere düşmüştü. Sağlanan bütçe her şeyin karşılanması için yeterli değildi demek ki. Yine de çi-menler düzenliydi, biçilmişti ve ara ara birkaç gül fidanı dikil-mişti. Aralarında isfendan, sedir ve köknar da vardı. Ölülere izlemesi için merkezden yükselen üç melek heykeli vardı.

Etrafı inceledim. Çalılar yüzünden her yeri görmek mümkün değildi ama sabah olmasına rağmen etrafta pek ziyaretçi yoktu. Aslında, herhangi bir ziyaretçinin Freeburg Mezarlığı'na gelip yakınlarının mezarına çiçek koyduğundan ya da dua ettiğinden şüpheliydim; en azından cenazeden sonra gelmiyorlardı.

“Orada, sedir ağaçlarının arkasında.” Camille sağ tarafı işaret etti. Gözlerimi kısarak söylediği tarafa yöneldim. Mezarların başında bazı figürler vardı.

“Bunlar, onlar olmalı. Ailelerden biri bir anda kayıp ak-

rabasının mezarını ziyarete gelmediyse tabii. Hadi, gidelim. Ağaçların arkasına saklanın.” Yere eğilerek ağaçların arkalarından ilerledik. Şansımız yaver gidince bizi fark etmediler.

“Şansa bak,” diye fısıldadı Camille saklandığı eğreltiotunun arkasından. İki geniş Douglas çamının arasından geniş eğreltiotları yükseliyordu. Otlar uzun süredir orada büyüyor olmalıydı çünkü oldukça uzunlardı. Camille uzanıp onlara bir göz attı.

“Ne gördün?”

“Jaycee. Van ve Jaycee *burada*. Yanlarında biri var.” Bana döndü, yüzü solgundu. “Sanırım, Telazhar.”

“Telazhar? *Onunla* nasıl başa çıkacağız?” Bir süre düşündüm. “Newkirk’ten bir işaret görüyor musun?” Şu anda ihtiyacımız olan en son şey ruh mührü taşıyan bir Koyanni’ydi. Özellikle de nasıl kullanacağını bilen birisi.

Başını iki yana salladı. “Hayır, başlarında duran iki Tregart var ama etrafta bazı tipler sendeleyerek yürüyor.”

“Sendeliyor mu? Bu hiç hoşuma gitmedi.” Sendelemek demek motor faaliyetlerini yerine getirememek demekti. Bu da zombi demek oluyordu. Öyle ya da böyle Van ve Jaycee yanlarına sarhoş gibi yürüyen adamlar topluyordu. Bu hiç hoş bir durum değildi.

“Bekle, Telazhar az önce... kayboldu.” Başını iki yana salladı. “İşinlanabiliyor.”

“Ya öyle ya da kapı büyüsünü yapabiliyor. Unutma, Stacia’yı kapılardan geçirip buraya getirenin o olduğunu düşünüyoruz. Belki de onunla birlikte Van ve Jaycee de vardı.

Kargaşaya hazır mısınız?” Shamas’ın verdiği hançeri kabzasından çıkardım. Gümüş olmasa da lanetli testere gibi dişleri vardı. “Evet, bu biraz zarar verebilir.”

Camille gülümseyip yavaşça nefes aldı ve kollarını kaldırarak büyüsünü yaptı. Büyüttüğü enerjiyi uzak mesafeden bile anlayabilirdim. “Tamamdır. Ben Van’ı alıyorum. Bakalım camların üzerinde yuvarlanmak ne demekmiş.”

Beylere baktım. “Dövüşe hazır mısınız?”

Başlarını evet anlamında salladılar.

“O zaman gidelim. Bu sefer kaçmalarına izin vermeyin.” Öne atılıp Dumanlı ve Shade’e beni takip etmelerini söyledim. Camille ve Trillian öteki tarafa geçti. Başka bir söz etmeden, ağaçların arkasından fırladık.

Van ve Jaycee tam olarak onları hatırladığımız gibilerdi; tehlikeli, yalancı ve alçak... Çelik burunlu komando botlarıyla birlikte, kot pantolon ve polo tişörtler giyiyorlardı. Bizler koşup emirler yağdırınca irkildiler.

İki Tregart –hizmetçilik yapan– ikilinin önüne geçti ama dört şeytanla bizim aramızda yarım düzine hortlak duruyordu. Ya da zombi. Hangisi olduğundan emin değildim. Zombileri öldürmek hayaletleri öldürmekten daha kolaydı; bu nedenle biz zor yolu seçmiştik.

Camille bir kenarda durarak bir enerji kütesini doğru-
dan Van’a fırlattı. Onu yere düşürmeyi başardı. Hiç vakit kaybetmiyor gibiydi. Camille’e yardım için koştum ama

zombiler bana doğru ilerledi. Van'ın ne yapmaya çalıştığını göremedim. Canavarın hareketi yavaş olsa da benim önümü kesmeye yetmişti. Bundan kaçış yoktu. Dövüşmeliydim.

Zombiler parçalara ayrılana kadar dövüştü. Sadece bedenleri vardı. Ruhları yoktu, acı hissetmezlerdi. Hayaletlerde biraz daha zekâ belirtisi vardı; olabildiği kadar... Ama zombiler hiç düşünmeden kendilerini öne atarlardı. Hayaletler enerji ve bedenle beslenirdi. Zombiler ise insan bedeni yerler, karşılarına çıkan herhangi bir canlıya zarar verirlerdi.

Yaratık bana doğru ilerlerken seçeneklerimi gözden geçirdim. Shamas bize malzeme vermişti, elimizde sert bıçaklar vardı. Saldırım planlarsam yarattığı öldürmem çok uzun sürmezdi. Güçlü ve durdurulması zor oldukları için tehlikeli sayılırlardı ama hızlı yaratıklar değillerdi.

Zombinin sırtına dönen bir tekme geçirdim. Dönerken yarattığın karnına bıçağı saplayıp organlarını dışarı çıkarma fırsatını yakaladım. Lanet olsun, Shamas çok keskin bir bıçak vermişti!

Ceset homurdansa da organlarının dökülmesini umursamadı. Bana vurmaya çalıştı ama bıçağı yukarı kaldırarak engelledim. Sol tarafıma bakarken Dumanlı'nın zombilerden birini dilimlediğini gördüm. Shade de onlardan biriyle ilgileniyordu. Geriye dört tane kalıyordu.

Zombilerin arkasından bir çığlık yükselip gökyüzüne karıştı. Bir saniye sonra rakibim daha hızlı hareket etmeye başladı ve gözlerine bir parıltı geldi. Lanet olsun! Van'ın yaptığı ne büyüyüdü böyle?

Neler olduğunu düşünmeye vaktim olmadı çünkü karşı-

daki yürüyen kütle üzerime bastırmaya başladı. Zombi bıçağımdan kurtulmayı başardı. Aldığım darbenin etkisiyle geri sendeledim. Beton bir top bana çarpmış gibi hissediyordum. Nefesimi toplamaya çalışırken gökyüzüne bir kadın çılgılığı yayıldı.

“Camille!” Sert zombiyi geçmeye çalıştım ama yolumu kapattı.

“Ben değildim! Dövüşmeye devam et.”

Sesi iyi gibi geliyordu; böylece dikkatimi yeniden önümdeki cesede verdim. Bir başka hızlı vuruşla bana doğru yöneldi ama bu sefer yana kayıp kurtulmayı başardım. Hemen geri dönüp bu sefer omzuna saldırdım. Bıçağı yukarıdan saplamayı başarmıştım, iyice ileri itip kolunu kestim.

Yaratığın dönmesine izin vermeden hızla hareket edip bıçağı boynunun altına getirdim ve omurgasını kestim. Başı öne eğilirken boynunu bedeninde tutan küçük bir et parçasıyla deriden başka bir şey yoktu. Yerçekimine daha fazla karşı koyamayan baş yere düştü. Zombi hâlâ homurdanıyor, dudakları açılıp kapanıyordu ama bir şey yapamıyordu. Beden kör gibi sendeledi. Artık geri kalan kısmı parçalara ayırmak kolaydı.

Oraya bir kesik, buraya bir kesik ve ikinci kol da yere düştü. Her iki elin parmaklarını, özellikle de başparmağını ayırdım. Her bir parça yere düşüyordu. Yerde fazlaca ölü et vardı. Beden titreyerek hareket etmeye çalışıyordu ama büyü bu sefer işe yaramadı ve beden hareketsiz bir şekilde yere yığıldı. Bir kez daha ölmüştü.

Bir diğer çılgık koptu. Bu sefer Camille’di... Ona yardım etmek için koştum ama Tregartlardan biri yolumu kapattı.

“Kahretsin.” Ben dövüş pozisyonumu alırken şeytan güldü. Tregartların kullanmayı sevdiği zincirlerden biri elindeydi. Gözlerinde parıltıyla bana bakarken bir yandan da zinciri sallıyordu.

“Hadi, sarışın. Sert mi seversin?” Öne atılarak zincirini bana savurdu. Bıçağımı doğrultup zinciri kenara fırlatmayı başardım ve kendimi tamamen korumak için kenara kaydım. O zincire sahip olduğu sürece ona bir kol mesafesi yaklaşım da bıçağımı kullanamazdım.

Bir açığını yakalayarak sağa atıldım. Beni takip etti ve Tregart ne yaptığımın farkına varmadan ben yeniden sağ tarafa fırlayıp bıçağımı ona savurdum. Zinciri elinden düşürmesini sağlayacak kadar yakından savurmuştum. Şeytan, kemerindeki bıçağı çıkarmaya çalışırken ben yeniden fırlayıp bıçağımla saldırdım.

Dengesini korumaya çalışırken elindeki bıçağı bıraktı ve ikimiz de yere düştük. O, boğazıma sarılırken ben bıçağımı elime aldım. Şeytandan kanlar akıyordu. Benim boyumu sıkarken, bıçağı kaldırıp alına sapladım. Kafatasının çatladığını anlayıp bıçağı çekerek aynı yere bir kez daha sapladım. Bu kez kafa yan tarafına düştü.

Zıplayıp partnerini aradım ama diğer Tregart çoktan ölmüştü. Üzerinde pençe izleri vardı. Dumanlı onu halletmişti. Ben yeniden dövüşe hazırlanırken Camille tekrar çılgılık attı. İlerleyince iki büklüm olmuş bir halde, yan tarafını tuttuğunu gördüm. Camille’i ve etrafındaki alanı bir duman kaplamıştı.

Ben etrafta Jaycee’yi ararken yerdeki bir beden dikka-

timi çekti. Jaycee! Camille onu alt etmeyi başarmıştı ya da... Shade ağaçtan gölge şeklinde çıkmıştı. Jaycee'nin işini bitirenin Shade olduğunu anladım. Shade ve Dumanlı gülümsemesi anında geçen Van'ı hedef aldı.

"Ejderhalar!" Bir çılgık atıp koşmaya başladı. Dumanlı ve Shade takip ederken bir ışık parladı ve Van gözden kayboldu. Camille, Jaycee'nin üzerine eğildi, hâlâ yanını tutuyordu. Trillian onu hareketsiz durmaya zorluyordu. Üç hızlı adımda Jaycee'nin bulunduğu yere geldim. Kadın hâlâ hayattaydı ama can çekişiyordu. Bir şeyler onu ölmekten koruyordu. Kendine gelmeye başladı, bilinci yerine geldiğinde tehlikede olacaktı.

Üzerindeki gömleği çıkarıp Trillian'a uzattım. "Parçala sunu." Elimden alıp bıçağıyla parçalara ayırmaya başladı.

"Siz... siz kim... ben nerede...?" Jaycee başını salladı.

Trillian bana parçaları verdi. Gömleğin kesilmiş parçalarını Jaycee'nin ağızına tikip başının etrafında sıkıca bağladım. Beni itmeye başlayınca Trillian ellerini tuttu. Ellerini de uzun parçalarla sıkıca bağlayıp düğümledim. Trillian ise bir diğer parçayla ayak bileklerini bağladı. Bu kadar bağlı ve sersemlemişken bir şeyler yapamazdı.

Van belli ki burayı terk etmişti. Tregartlar ve zombiler ölmüştü. Telazhar hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Zombileri ve cesetleri nereden aldıklarını öğrenmiş olduk. Buradan, açılmış altı mezar görebiliyordum, kırılmış tabutları da duruyordu.

"Ah." Camille ayağa kalkmaya çalıştı. Dumanlı, yarasını inceledi.

"Yaralanmışsın. Dayanabilecek misin?" Camille kendi-

sini doğrultmaya çalışırken, Dumanlı dirseğinden destek verdi. “Tıbbi yardım almalısın.”

“Hayır. Hanna halleder. Sadece sıyırdı. Hadi, Jaycee’yi sorgulayabileceğimiz bir yere götürelim. Wayfarer’deki güvenli oda. Böylece orada hiç büyü yapamaz.” Yüzünü buruşturup kendisini arabaya kadar yürümeye zorladı.

“Ben seni alırım...” Dumanlı kucağına almak için eğildi ama Camille geri itti.

“Trillian’la birlikte cesetleri yeniden gömer misiniz? Mezar taşları yok. Aileleri yok. Van ve Jaycee gelip onları uyandırdı ama neden olduğunu bilmiyoruz. En azından mezarlarına yerleştirip huzur bulmalarını dileyelim.”

Shade’e döndüm. “Jaycee’yi cipe taşıyıp bizi bekleyebilir misin?”

Shade, bir balık gibi çırpınan Jaycee’yi kaldırıp arabaya yönelirken Dumanlı ve Trillian da zombilerle Tregartların kalan parçalarını toplamaya başladılar. Hepsini mezarlara yerleştirdiler.

Camille’in koluna girerek arabaya yürümesine yardım ettim. “Neler olduğunu anlat.”

“Anlatacak ne var ki? Van, şimşeklerde çok başarılı. Ben ona fırlatırken bana doğrultmayı başardı.” Yeniden irkildi.

“Seni şimşekle mi yaraladı? Bundan nasıl kurtuldun? Adam çok güçlü!” Yüzüne baktım. Van bir şekilde başarısızlığa mı uğramıştı? Öyleyse bir şansımız var demekti.

Yüzüme baktı. “Kendinden çok emin olma. Yanlış yöne doğrulttuğu için yamuk geldi. Bana dokunmadı.”

Kafam karışınca başımı yukarı kaldırdım. “O zaman nasıl yaralandın?”

“Ah, kahretsin, bana söyletmek zorunda mısınız?” Camille kızardı. “Benim büyüm ellerimden çıkmadan patladı. Bir şekilde ellerimi çekmeyi başardım ama patlamanın etkisiyle yanım yaralandı. Yani... kendimi yaraladım.”

Ona dönerek durdum. “Kendini kızarttın?”

Gülümsedi. “Evet, yanında tereyağı var mı?”

“Yok, ama bir yerde durup alabiliriz.” Güldüm ve dikkatli bir şekilde elimi beline sarıp park alanına götürdüm.

Doğrudan Wayfarer’a gittik. Trillian, Camille’in arabasını kullandı, Shade ise benim arabamda Jaycee’ye göz kulak oldu. Kapıyı kendime çekip barın arka kısmındaki kapıdan içeri girdim. Üçümüzde de barın anahtarları vardı.

Shade, Jaycee’yi arka kapıdan taşıyarak peşimden girdi. Gündüz vakti sokaklarda eli kolu bağlı bir kadın taşımak çok mantıklı değildi. Chase anlayabilirdi ama ihbar telefonunu alan kişi o olmayabilirdi bile.

Kadını bodruma götürdük. Kendra biz içeri girdiğimizde ayağa fırladı. Bir elfti ve etrafa göz kulak oluyordu. Genelde nöbette hazır beklerdi ama bugün normal korumalık yapıyordu.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Martin’i güvenli odadan çıkarabilir misin? Onu koyacak başka bir yer bulmalıyız. Jaycee buraya kapatılmalı. O bir büyücü ve tehlikeli.” Güvenli odanın kilidini açıp kapıyı

çektim. “Ah, lanet olsun. Burası iğrenç kokuyor.”

Martin bir masada oturmuş, duvarları izliyordu. Hayaletlerin eğlenmesi için fazla şeye gerek yoktu. Odaya baktım. Görünüşe göre yemeği verilmişti. Banyoya da gitmişti ve tuvaletini yapmıştı ama tuvalete değil, yere.

“Ah, Martin... sana tuvalet eğitimi vermediler mi?” Yüzümü buruşturarak Shade’e dışarıda beklemesini işaret ettim. “Kendra bana temizlik eldiveni, bir kova sabunlu su, çöp poşeti ve biraz tuvalet kâğıdı getirebilir misin?”

İstediklerimi getirmek için üst kata koştu. Martin’i içerde bırakarak kapıyı kapattım. Dışarı çıkaracak duruma gelene kadar beklemeliydi. Shade ve ben kapının yanında oturup Kendra’yı beklerken kapının ardından sessiz bir uğultu ve masanın üzerinde bir kristal belirdi. Yerimden zıpladım. Kapı harekete geçmişti. Biliyordum, çünkü kız kardeşlerimle ben de birkaç yıl önce bu kapıdan gelmiştik.

Shade, Jaycee’nin koltukta güvenli olduğundan emin olup yanıma geldi. Beklerken derin bir nefes aldım. Muhtemelen Öteki Dünya’dan bir ziyaretçi gelmişti.

Gelenin şekli belirmeye başlayınca gözlerimi kısıp kim olduğunu anlamaya çalıştım. Önce bir bacak öne atıldı, sonra da diğeri... Karşımızda bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm biri belirdi.

Atkuyruğu şeklinde bağladığı kumral saçları olan, vahşi gözlü bir adam önümüzde duruyordu. Beni görünce gözleri parladı. Bu, Ayın Çocuğu Venüs’tü. Kraliçe Asteria’nın Keraastar Şövalyeleri’ne katılmak için Öteki Dünya’ya götürü-

lene kadar, Puma Sürüsü'nün Şamanıydı.

“Venüs! Burada ne işin var? Ruh mühürlerini yanında getirmedin, değil mi?”

“Hayır, o konuda endişelenme. Buraya taşıyamazdım.” Üzgün bir şekilde gülmüştü. “Buraya Zachary için geldim. Benimle birlikte eve geliyor. İyi bir sebeple. Öteki Dünya’da burada olduğundan daha güvenli bir şekilde, serbestçe dolaşabilir. Ona göz kulak olabilirim. Benimle iletişime geçip onu eve götürmem için gelmemi söyledi.”

Yüzüne bakıp demek istediklerini anlamaya çalışıyordum. “Son dönüşümünü mü yapıyor?” Zach bir dönüşebildi ve sadece puma haline dönüştüğünde yürüyebiliyor, koşabiliyordu.

Ayın Çocuğu Venüs elini koluma koydu. “Evet, canım. Ne yapmak istediğine karar verdi. Ben de ona yardım edeceğim.”

Bir dönüşebilenin sonsuza dek dönüşebilmesi için törenler vardı. Nefesim hızlandı, gözyaşlarım akınca dudağımı ısırardım. Zach güzel bir sebeple bizi terk ediyordu. Venüs’le birlikte Öteki Dünya’da yaşayacaktı. Ve törenler bittiğinde puma olarak kalacaktı. *Sonsuza dek.*

Zach’i sevmek istemiştım çünkü o beni çok fazla sevmişti ama yapamadım. Ondan etkileniyordum, onunla sevişmek harikaydı ama onu arkadaş olarak sevmenin daha doğru olduğunu düşünmüştüm. Ona *âşık olamadım.*

Mücadele ettiğimiz bir diğer general şeytan Karvanak’la savaşırken Zachary, Chase’in hayatını kurtarmak için felçli kalmıştı. Her şeyini kaybetti. Sürüden atıldı çünkü bir insanın

hayatını kurtarmıştı. İşini kaybetmiş, diğer yardıma muhtaç pumalarla birlikte bir hayır kurumunda yaşamaya başlamıştı.

Venüs yüzündeki ifadeyi görünce beni kollarına aldı. “Kendini suçlama. Zach seni bulmamı, bir mektup vermemi istedi.”

Nefesimi tuttum. Zach benim arkadaşlık isteğimi reddetmişti. Rehabilitasyon merkezine yerleşince bana sırtını dönmüştü. “Onu görmeye gittiğim üç ziyarette de benimle konuşmak istemedi. Beni görmedi.”

“Zachary hayatındaki değişikliklerle başa çıkmaya çalışıyordu.” Venüs mektubu verdi.

Alıp zarfı açtım. Elyazısı Zach’e aitti.

Sevgili Delilah,

Beni yeni evime götürmeden önce Venüs’ün seni bulup bu mektubu vermesini istedim. Lütfen, bunun için kendini suçlama. Ben suçlamıyorum. Sana kızgın olduğumu düşündün ve neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ancak benim için en doğrusunun ne olduğunu belirlemeye çalışırken biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı; herhangi bir dikkat dağınıklığı veya etki olmadan.

Sanırım kendim için yapabileceğim en doğru şey Öteki Dünya’da özgürce dolaşmak olacak. Beni burada rehin tutan şey sakatlığım değil, hatıralarım, korkum ve bana sırtını çeviren ailem.

Sürüden olmayan biri için, Chase için, canımı tehlikeye

attım diye sürüden atıldım. Yaptığım şeyden pişman değilim ama onların bana sırt çevirmesi başa çıkamayacağım kadar büyük bir acı. Artık bu şehirde yaşayamazdım ve gerçekten evim olmayan bir yerde daha fazla yaşayamam. Zaten kendimi puma halimle her zaman daha rahat hissetmiştim. Dönüşebilen özelliğim bana özgürlük veriyor. Ormanda koşmayı, kapalı kalmamayı sunuyor. Bu nedenle Venüs'le gitmeye karar verdim.

Hayatımın bu şekilde olmasını hiç istememiştim ama kader beklemediğimiz ağlar örüyor. Yaralanmasaydım bile sanırım yine bu kararı alırdım. Daima uçurumlarda gezinmek, sert kayaların arasında koşmayı istedim ve bunu bir tek Öteki Dünya'da yapabilirim, Cascades'te değil.

Lütfen, benim için üzülme. Ben artık üzülmiyorum. Hayatımın yeni sayfasını heyecanla bekliyorum. Sana –ve bütün sevdiklerine– yaşayabileceklerinin en güzelini diliyorum. Şeytanlara karşı olan savaşı yenmen için dua ediyorum. Ve umarım çokça hak ettiğin mükemmel sevgiyi bulursun. Seni sevdim, Delilah ama artık kendimi sevmeliyim. Bu yüzden senin hatıralarını geride bırakarak hayatıma devam ediyorum.

19. Bölüm

Elimdeki mektuba bakakaldım. Ardından Ayın Çocuğu Venüs'e döndüm. "Ah, Venüs... bundan emin mi?" Zach'in çaresiz olduğunu veya kapana kısılmış gibi hissettiğini düşünmek istemiyordum.

Venüs beni kendine çekerek sarıldı. Sırtıma yavaşça vurdu. "Evet, küçük panter. Emin. Uzun zaman konuştuk. Kraliçe Asteria, Zach ne zaman ihtiyaç duysa, buraya gelmem için izin verdi. Artık sürüde değilim. Yeni bir Şaman arıyorlar."

Yanağımı okşayıp gözlerimin içine baktı. "Kalbinden biliyorsun ki aceleci bir karar vermedi. Zach orada, sürüdeyken yaşadığından çok daha güzel bir hayat yaşayacak."

Yavaşça nefes aldım. Venüs'e güveniyordum. Bana doğruyu söylerdi. Yalan söyleyecek biri değildi. Adını ve gelme amacını deftere yazarken, "Yardımcıya ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, etrafı hatırlıyorum. Hem Zach beni bekliyor. Kapıdan geçip Büyükanne Coyote’ye gideceğiz. İlk önce mektubunu vermek istedim. Mektubu senin için barda bırakacaktım; burada olmanı beklemiyordum.”

Neler yaşadığımızı ona anlatmak istiyordum. Ayın Çocuğu Venüs güven veriyor gibiydi ama onun yapabileceği bir şey yoktu artık.

“Teşekkür ederim. Konuşma fırsatımız olduğu için çok sevindim.” Bu şekilde gitmesine izin vermezdim. Bir şeyler söylemek istedim, Venüs’ü tutmak istedim. Cehenneme dönüşmeden önceki hayatımı hatırlatıyordu bana. “Kraliçe Asteria’ya başka bir ruh mührünün peşinde olduğumuzu söyle, olur mu?”

Başıyla onayladı. “Söylerim. Görüşürüz... şey... gelecekte bir zamanda, umarım.” Kapıdan geçerken Kendra da merdivenlerde göründü.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak baktı ama başımı iki yana salladım. “Onu tanıyorum. Güvenli biri.” Temizlik malzemelerini alıp –Kendra, Martin’in bebek bakıcılığını yaparken, Shade de Jaycee’yi izlerken– Martin’in güvenli odada bıraktığı pislikleri temizledim. Etrafta bir hayalet tutmamız işte bu anlama geliyordu. Wilbur’un evi dağınık ve tozluydu ama kötü kokmuyordu. Martin’le birlikteyken nasıl temiz tuttuğuna şaşırdım. Yoğun bakımdan çıktıktan sonra sorulması gereken güzel bir soru olduğuna karar verdim.

Ben temizliği bitirince Camille, Trillian ve Dumanlı göründü. Camille daha iyi yürüyordu. “Nereye kayboldunuz siz?”

“Tenzos’ta durup yaram için merhem aldık.”

Tenzos çabuk yayılan yeni bir mağaza zinciriydi. Doğaüstüler için tedavi malzemeleri satıyordu. Periler ve dönüşebilenler için bazı bitkisel ilaçlar ve bur tarz ürünler vardı. Daha çok Amerika'nın büyükşehirlerinde şubeler açmıştı.

“İyi. Burada enfeksiyon kapmak istemezdin zaten. Hadi, şu işe başlayalım. Jaycee'yi sorgulamamız gerek.” Büyücünün konuşacağına dair şüphelerim vardı ama zorda kalırsak üzerine Menolly'yi salacaktık. Bilgi almamız gerektiği zaman, Menolly gücünü kullanarak gayet iyi iş çıkarıyordu.

Shade, Jaycee'yi güvenli odaya taşıdı, onu kollarından yatağın demirlerine kelepçeledik. Kelepçeden kurtulsa bile odada rahatça gezinebilir ama kesinlikle dışarı çıkamazdı. Ağzındaki çaputu çıkarınca büyülü olduğunu düşündüğüm bazı sözler mırıldandı ve gözleri parladı. Hiçbir şey olmadığını fark edince kafası karıştı.

“İşe yaramayacak, Jaycee. Büyünün burada hiçbir anlamı yok. Kabullen artık, seni yakaladık. Artık bizimsin. Şimdi bazı soruları cevaplamak zorundasın.” Bir sandalye çekip dirseklerimi dayadım. “Şimdi anlat bakalım, bu zamana kadar hangi delikte saklandınız?”

Kısık sesle güldü. “Gerçekten konuşacağımı mı düşündünüz? Nesiniz siz, dönüşebilen özelliğinize ek olarak salak mısınız?” Burnuyla beni işaret etti. “Kedi boku kokusu alıyorum.”

Başımı dikleştirdim. “Menolly'nin vampir olduğunu biliyorsun. Bu gece seni sorgulamak onun için bir zevk olacak ama her zaman sevimli birisi değildir.” Yapabileceğim tek

şey gözdağı vermektir. En azından öyle görünmeliydi.

“Gerçekten ortağımı ele vereceğimi mi düşünüyorsunuz? Düşündüğümde daha aptalsınız. Ben bir Tregart’ım. Sadakatin ne demek olduğunu biliriz.”

Camille bana katıldı. “Sadakat mı? Kemik Öğütücü Stacia’ya Gölge Kanat için ajanlık yaparak büyük sadakat gösterdiniz, değil mi? Patronunuz, onun bir tehlike olduğunu düşündüğü için –büyük ve yüce patron– Stacia’a tezgâh kurdunuz.”

Gölge Kanat’tan bahsedince Jaycee gözlerini kırpıştırdı. İşte bu! Haklıydık.

“Gölge Kanat’la çalıştığınızı biliyoruz; senin de anlatabileceğin gibi.” Ayağa kalkarak desteklemesi için Camille’e işaret verdim.

“Gölge Kanat’la çalışıyor olsam bile size konuşacağımı düşündüren nedir? Buradan canlı çıkmayacağım. Böyle düşünmek için bir aptal olmam gerek. İstediginizi yapın ama konuşmayacağım.”

Esip gürlemesi gerçektir. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Onu öldürmemizi bekliyordu ve öyle de yapmalıydık. Onu asla kendi tarafımıza çekemeyecektik. Hayatını bahşedeceğimizi söylesek bile doğruları söylediğinden emin olamazdık.

Jaycee’yi yatağa ittim. “Shade, ben ceplerini ararken onu tut.”

Jaycee debelendi ama Shade ona göre fazla güçlüydü. Ben de ceplerine bakıp yardımcı olabilecek bir şeyler aradım. Cüzdanını ve telefonunu alıp geri çekildim.

“Hayır, onlar benim, ver şunları!”

“Hiç sanmıyorum.” Camille’le masaya oturup cüzdanın içindekileri inceledik. “Şeytanımızın sürücü belgesi varmış. Üzerinde adresi yazılı. En son kullandıkları yer güvenli bir ev değilmiş.” Adresi yazdım.

“Bakalım akıllı telefonun içinde neler var...” Camille kaşlarını çatı. “Çalışmıyor.”

“Unuttun mu? Elektronik aletlerin çoğu bu odada çalışmaz. Dışarı çıkıp kontrol et.” Ben hâlâ cüzdanın içindeki kartlara ve çeşitli tariflere bakıyordum. Camille odadan çıktı.

“Jaycee, Enerji Değişimi’nde çok vakit geçirdiğini görüyorum. Bana biraz kulüpten bahsetmek ister misin?”

“Yala beni, Kedicik.” Yüzüme baktı.

“Erkeklerden hoşlanıyorum, teşekkür ederim. Ancak davetini kız kardeşim Menolly’ye saklıyorum.” Bakışlarım Jaycee’nin bakışlarıyla buluşunca içindeki kıpırtıyı gördüm. Demek, vampirlerden *korkuyordu*.

Birkaç dakika daha bir sonuç alamadık ve Dumanlı kaşlarını çatıp dışarı çıktı. Nereye gittiğini merak ederken kapıyı arkadan vurdu.

“Hemen buradan çıkın, yardımınıza ihtiyacımız var!”

Jaycee’nin bilgilerini ceplerime doldurarak yüzüne öfkeyle baktım. Hepimiz odadan hızla çıktık.

Kapının yanında büyük bir kavga oluyordu. Kendra ve Camille onları durdurmak için ellerinden geleni yaparken,

üç Tregart alanı darmaduman ediyordu. Camille'in Shamas'ın verdiği bıçağı çıkarıp şeytanın koluna çizikler attığını gördüm. Askeri eğitim almış olan Kendra, en kısa boylu olanla bir mücadeleye girişmişti. Şeytanı duvara yaslamış, yanaklarına çizikler atıyordu ama bir sonraki anda şeytan üstünlüğü eline geçirdi.

Bıçağımı çıkarıp Camille'e rakibine karşı yardım etmeye gittim. Dumanlı ve Shade ikiye ayrıldı; Shade, Kendra'nın rakibini hedef aldı, Dumanlı ise Trillian'ın mücadele ettiğine yöneldi.

Tregart'ın kel kafasına hedef almayı başardım ve kafatasında büyük bir yara açtım. İnleyerek geri sendeledi. Camille'in bıçağı daha derin bir darbeye içine saplandı. Fakat ardından Tregart acıyı görmezden gelip güçlü bir şekilde bizi itti.

Gözüme bir ışık takıldı ama bakmaya zamanım olmadı. Tregart'a saldırdım ve onu duvara yaslayıp debelenirken boğazını kestim. Şeytan yere düşerken yüzümü ve tişörtümü kan gölü kapladı.

"Hayır!" Camille'in çığlığı salonun diğer yanından yankılandı. Hızla dönerken Shade ve Trillian'ın da oraya yöneldiğini gördüm. Dumanlı, Tregart'ın işini bitirirken, ben de neler olduğundan pek emin olamayarak, ama bir şeyler olduğundan emin bir şekilde diğerlerinin peşinden gittim. Dumanlı'nın pençeleri şeytanı bir balık gibi yakalamıştı.

Güvenli odanın içine girdim. Shade ve Camille başka bir Tregart'la mücadele ediyordu. Jaycee yatakta ölü bir şekilde yatıyordu. Boğazı bir kulağından diğerine kadar kesil-

mişti. Shade, Tregart'ı yakalayıp hızlı bir hareketle boynunu kırdı. Camille, Jaycee'nin yanına çöktü. Ardından bize bakıp başını iki yana salladı.

“Ölmüş. Onu durduramadan öldürdü.”

“Van kendi karısını öldürmesi için bir kiralık katil gönderdi. Ya da ortağını öldürmesi için? Veya her ne ilişkileri varsa.”

“Konuşmaması için onu öldürdüğüne inanabiliyor musun?”

“Benim asıl sorum şu; güvenli odayı nereden biliyor? Onu burada tuttuğumuzu nereden öğrendi?”

“Ah, Tanrım, nasıl bildiğini anladım!” Yüzü soldu.

“Hatırladın mı, Trytian, Hyto'nun ortalıkta olduğunu söylemesi için bir zebani göndermişti? Onu alıp buraya getirmiştik. Sonra çıkıp gitmesine izin verdik. Tregartların önünde konuşmuş olmalı. Tregartlar da aslında Van ve Jaycee'nin tarafında olduğuna göre demek ki onlara anlatmışlar. Bu durum Wayfarer'ı çok etkili bir hedef yapıyor. Güvenli odaya zarar veremeyebilirler ama binayı mahvedebilirler. Şimdi de şeytanlar burada bir kapı olduğunu biliyor.”

Lanet olsun, Camille haklıydı. En yakındaki sandalyeye çöktüm. “Peki, neden şimdiye kadar beklediler? Barı ele geçirip kapıya sahip olabilir, böylece Öteki Dünya'ya girip çıkabilirlerdi.”

Dumanlı kaşlarını çattı, ardından da başını iki yana salladı. “Biliyor olabilirler ama Yeraltı Dünyası'na gitmek için kullanamazlar. Onların da asıl hedefi orası. Yeraltı Dünyası'nın kapılarını bütün şeytanların Dünya tarafına gelmeleri için açmak istiyorlar. Öteki Dünya'ya gitmek gibi bir dertleri henüz yok.”

Shade, Dumanlı'nın söylediklerine katıldı. "Muhtemelen haklısın. Dünya ile Yeraltı Dünyası arasındaki kapıları açınca bir şekilde Öteki Dünya'ya da göz dikecekler. O zaman bu kapı –Büyükanne Coyote'nin kapısı ve diğer bütün kapılar– hedefleri haline gelecek."

Jaycee'nin bedenini odadan sürüklemeye başladım. "Her ne kadar ondan nefret etsek de Martin'in ziyafet çekmesi için onu burada bırakamayız."

Sorgulayan gözlerle Camille'e baktım, bana hak verdi. "Kendra'nın iyi olup olmadığına bakayım. Sanırım... Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'ne gidip protestoların nasıl gittiğini kontrol etmeliyiz. Sonra, bu gece için planlar yaparız. Bütün kapılar Enerji Değişimi'ne çıkıyor."

"Haklısın... ama arka kapıdan gideceğiz. Seattle'ın yeraltı kısmından. *Gerçekten şanslıysak*, buraya daha fazla hayalet getirebiliriz." Yüzümü buruşturdum.

Camille kalkıp duvarlara tıkladı. "Yüzümüzü kara çıkarma, bebeğim. Yüzümüzü kara çıkarma."

Kendra iyiydi. Tregartların dönme ihtimaline karşı arayıp daha fazla yardım istemesini söyledim. Tam kapıdan çıkarken Kendra'ya, günlük fedailik yapan bir dev olan Peder'i aramasını, Jaycee'yi ve ölü Tregartları alıp Öteki Dünya çöplüğüne atmasını istemesini söyledim.

Bir kez daha yoldaydık. Trafik hızlanmıştı, yayalar soğuğa ve rüzgâra rağmen yollarda tam gayret geziniyorlardı.

Üç parça takım elbiseli adamlar ve kadınlar plazalardaki Prada, Armani mağazalarındaki işlerine koşturuyorlardı. Öğrenciler sırt çantalarıyla ve ellerinde kahveleriyle üniversiteye gitmek için otobüs bekliyorlar, biz sabah koşuşturmasının içinde hızla ilerlerken insanlar da metroyla, arabalarla, otobüslerle günlük hayatlarına karışıyorlardı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama yağmur biraz önce durmuştu.

Nihayet Seattle'ın merkezinden uzaklaşıp merkeze ulaştık. Park alanına yaklaşırken kalabalığın daha çok arttığını görebiliyordum. Artık Andy Gambit'in destekçileri arkada küçük bir alana sığınmıştı. Ve nefret suçlarına karşı birleşen grup onların dört katı büyüklüğünde, ön sıralarda yerini almıştı. Birisi kâğıt dağıtıyordu. Binaya girerken ben de bir tane aldım.

Başlıkta, *Seattle Sakinleri Nefret Suçlarını ve Tecavüz-cüleri Sindirmeyi Reddediyor* yazıyordu. Güzel bir başlıktı. Kapılardan geçerken yazıya hızla göz attım.

Belli ki şehir güzel bir değişiklik istiyormuş. Çünkü doğüstü varlıkları destekleyen yazılar ev hanımlarından, öğrencilerden, polislerden, işadamlarından geliyordu. İstatistikler benim de düşündüğüm şeyi yansıtıyordu: Fani Kardeşler Kilisesi üyeleri, öne sürdükleri kadar büyük değillerdi. Ve şehirdeki pek çok insan onların şehri terk etmesini istiyordu. İnanılmaz derecede küçük bir gruptular.

"İnsanların ses çıkarmayı reddettiği yerde nefret vardır." Chase'in bir sözü konuşma yaptığı fotoğrafıyla birlikte yazılmıştı. Yanında Sharah da vardı.

Camille, Dumanlı ve Trillian, Tim ve Neely'yle neler olduğunu konuşmak için dışarıda kalırlarken Shade ve ben içeri geçtik. Yugi bizi selamladı. Duvara monte edilmiş televizyonu açtı. Haberler vardı.

Spiker yeniydi. Onu daha önce görmemiştim ama parlak ve zeki görünüyordu. Televizyon spikeri olmak veya söyleşi programı sunmak için herhangi bir okul bitirilip bitirilmediğini merak ettim.

Spiker boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Bugün bir diğer haber Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'nden geliyor. Yaklaşık elli kişilik grup merkez önünde toplanarak biri Öteki Dünya'dan pek çok kadına tecavüzden tutuklanan *Seattle Tattler* gazetesi muhabiri Andy Gambit'i desteklemek için toplandı. Şimdilik kefaletsiz gözaltında tutuluyor.

"Destekçileri –geneli Fani Kardeşler Kilisesi üyeleri– doğaüstü varlıkların aleyhine sloganlar atıyorlar. Karşı protesto Birleşmiş Dünyalar Kilisesi, Gökkuşağı Topluluğu Eylem Merkezi, Kadın Haklarını İyileştirme Birliği ve Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin birleşimiyle toplandı. Kalabalık kısa sürede dört yüze yakın destekçi yakaladı."

Görüntü spikerden ayrılıp kalabalıkla röportaj yapan muhabire geçti. Yorumların bir montajını insandan insana geçerek gösterdiler.

"Seattle nefret suçunun olacağı bir yer değil. Bu suçu işlediyse, Gambit'in tutuklanması herkes için iyi olacak..."

"Tecavüzcüler hadım edilmeli..."

"Fani Kardeşler Kilisesi bir süredir sorunlar çıkarıyor..."

pek çok Seattle sakininin bu şekilde düşünmediğinin bilinmesini istiyoruz...”

“Doğaüstüler hedef haline gelmek istemiyorlarsa şehirden defolmalılar...”

“Nefret suçlularının bu bölgede işi yok. Ciddi bir sorununuz olmadan önce Seattle’ın ayağa kalkıp onların icabına bakması gerekiyor. Üstünlük taslayanların burada işi yok...”

Ardından ekrana Neely geldi. Gülümseyerek elinde yeni basıldığı belli olan bildiriği sundu. “Seattle’ın nefret ve bağnazlık batağına batmasını istemeyen herkesi yeni organizasyonumuza davet ediyoruz. Birleşmiş Dünyalar Kilisesi, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti, Vampir Anonim ve Talamh Lonrach Oll Milleti Meclisi desteğiyle herkesi kucaklayan bir organizasyon kurduk. Bütün Dünyalar Barışla Birleşsin, BD-BB. Lütfen, ilgileniyorsanız, kendi sözünüzü söylemekten çekinmeyin.”

Ve yorumlar bu şekilde devam etti. Bir süre sonra Yugi sesi kısıtı. “Alfina’nın yaralarını düşününce bunu söylemek ne kadar doğru bilmiyorum ama saldırı iyi bir şeylere zemin hazırlıyor. Şehir ayaklanmış gibi görünüyor. İnsanlar evlerinde nefret suçlusu olarak anılmak istemiyorlar.”

Yüzüne baktım. Yugi pek fazla duygusal davranmazdı. “Gambit’in Alfina’ya tecavüz etmesine *memnun* olduğumu mu söylüyorsun? Camille buraya geldiğinde bunu sakın söyleme.”

“Hayır! Öyle demiyorum. Sadece kabul edelim ki gördüğümüz gibi, bu onun ilk saldırısı değil. Yine de DNA so-

nucunu almamız gerekiyor ama o kadınlara saldırdığından hiçbir şüphem yok. Hatta daha fazlası olmalı. Katil bile olabilir. Sonuçta Alfina, Gambit'in onu öldürmek istediğini söyledi ama Tregartlar hayatta kalmasını istemiş. Safkan insanların doğaüstülere zarar verdiğini gösterip bir ateş başlatmak istiyorlar.”

Masasına oturdu. “Eminim, Alfina'nın bize söyleyeceğini düşününce Gambit'in paçaları tutuşmuştur. Tregartlar, Fani Kardeşler*le birlikte Gambit'e ihanet etti. Çözülmemiş vakaları bir kez daha inceleyip Gambit'le alakalı olan var mı diye kontrol edelim.”

Masasında bazı dosyaları inceleyip bir şey arıyor gibiyken Chase ofisinden çıktı.

“Protestoda iyi iş çıkardın. Tim'e benim için teşekkür et, olur mu? Haberler bizi destekliyor. Hatta civar bölgelerdeki kurumların beş tanesinden telefon aldım. Bu tarz olayları engellemek için yardım öneriyorlar. Son zamanlarda nefret suçunun ne kadar arttığını gösteren haberi gördünüz mü? Protestolar arasında geçiş yapıyorlar.”

Ofise yöneldik. “Chase, bu gece müsait misin? Enerji Değişimi'ne bir ziyarette bulunmayı düşünüyoruz. Van'ı yakalayabilirsek birkaç görevlinin etrafta olması işimize yarar. Bomba siparişi verdiğini biliyoruz...”

Chase'in masasındaki telefon çaldı, bir eliyle açtı. “Efendim? Nerede? Ah, lanet olsun... pekâlâ, hemen bir ekip gönderiyoruz. Kaç yaralı var? Tamam.” Telefonu kapatınca sandalyesinden fırladı. “Hadi. Doğaüstü Varlık Kafe az önce

havaya uçmuş. Şimdilik beş yaralı var, henüz ölü raporu yok.”

“Aşağılık pislikler. Van, şehre tahribat ve kargaşayla zarar verecek. Çünkü Jaycee’yi kaçırdık. O da konuşmaması için onu öldürtmek zorunda kaldı.” Shade’le birlikte onu takip ettik.

“Ne? Onlardan birini yakaladınız mı?”

“Evet, ama Van, Tregartları gönderip onu öldürttü. Bizi nasıl bulduklarını daha sonra açıklayacağım. Şimdilik kafede görüşürüz.”

Yolda, protestocularla konuşmaktan dönen Camille ve diğerlerini yakalayıp dışarı çıkardık. “Marion’un kafesine gidiyoruz. Yangın var.”

Camille inledi. “Dur tahmin edeyim, Van öfkeden kudurdu?”

“Öyle görünüyor. Şehri mahvedecek. Basına bu konuda ne diyeceğiz? *Şeytanlar şehri talan ediyor*? Tim’in işleri ve diğer doğaüstülerin evleri, işyerleri için endişeleniyorum. Vampir Anonim’e ne dersin? Onu veya şehri yağmalamasını durdurmalıyız.” Arabamın anahtarlarını çıkardım. “Yan tarafın nasıl?”

“Yaşayacağım. Orada görüşürüz.” Arkasında Dumanlı ve Trillian’la birlikte arabasına geçti.

Cipe baktım. Şehirde koşturmak, yangın söndürmek için –bu sefer, gerçekten– çok yorgundum. Öyle ki çığlık atmak istiyordum. Fakat başka seçeneğim yoktu. Arabaya binmeden önde telefonumu çıkarıp gerçekten hiç yapmak isteme-

diğim bir şey yapmak zorunda kaldım.

“Hanna? Marion’la konuşabilir miyim, lütfen?” Arkadaşıma sadece evini değil işini de kaybettiğini söylemeyi beklerken başımı gökyüzüne çevirdim. Bulutlar yeniden toplandı. Güçlü bir rüzgârla birlikte şimşek çaktı ve yağmur damlaları düşmeye başladı. En azından yağmur yangını söndürmeye yardımcı olurdu. Karıncanın su taşıması kadar etkili olsa da yeterdi.

Marion telefona geldi. “Delilah? Hanna benimle konuşmak istediğini söyledi?”

“Kafen yanıyor. Yaralılar var. Şimdi oraya gidiyoruz.”

“Ah, Yüce Çakal Efendim... biz de hemen geliyoruz...”

“Hayır!” Fazla heyecanlı tepki vermiştim. “Hayır, Marion. Siz orada kalın. Göz önünde olmanızı istemiyoruz. Jaycee’yi yakaladık ama ondan herhangi bir bilgi alamadan Tregartlar öldürdü. Roz’u ver, lütfen.”

Marion karşı çıktı ama işi bize bırakması konusunda onu ikna ettim. Roz telefonu aldı.

“Dinle, Van’ı yakalayana kadar evin etrafındaki korumaların gözlerini dört açmasını istiyorum. İşler çok korkunç hale geliyor. Daha fazla koruma görevlendirdikten sonra bu gece için silahları hazırla. Menolly uyandığında bu gece avlanacağımızı söyle.”

“O kadar mı kötü?”

“Evet, sanırım daha da kötüleşecek. Enerji Değişimi’nde kendimize bir parti vereceğiz ve sanırım kanlı olacak. Morio’ya, Camille’le kullanmaları için gerekli büyüleri ha-

zırlamasını söyle. Hançerimi almayı unutmazsın zaten. Eve gelebileceğimizden emin değilim.”

“Anlaşıldı. Tamam, bütün malzemelerimi yeniden gözden geçireyim.” Malzemeden kastı her zaman giyindiği, bir yelek dolusu silahtı. Tehlikeli durumlar için Matrix’teki Neo gibi davranırdı. “Demek o kadar büyük olacak?”

“Evet öyle. Van, Telazhar, Newkirk...”

“Newkirk kim?”

“Kel Adamımız. Ruh mührü taşıyan Koyanni. Van ve Jaycee, Trytian’ın hizmetinde gibi davrandılar ama aynı zamanda Stacia için de görev yaptılar. Aslında Gölge Kanat için çalışıyorlar. İşler çok karıştı. Onlar daha büyük bir cümbüş çıkarmadan hepsini yakalamalıyız. Şimdi belli kurumları ve insanları hedef alıyorlar. Her an bir şey patlayabilir.”

Seri katiller kimi veya neyi incittiklerini önemsemezler. Şeytanların doğasını bildiğimize göre şimdilik öncelikli hedefimiz daha büyük bir felaketi engellemektir.

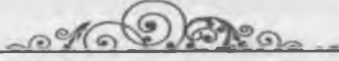
“Her şeyi hazırlayıp sizinle buluşacağız... nerede buluşmak istiyorsunuz?” Roz’un not defterine notlar aldığını duyabiliyordum.

“Enerji Değişimi’nde buluşalım. Saat için seni ararım.” Telefonu kapatarak arabaya geçtim. Camille ve adamları çoktan yola çıkmıştı.

Shade uzun uzun bana bakarken başımı koltuğa yasladım. “Berbat bir şey. Bir-iki gün önce eğleniyorduk, Iris’in düğününe hazırlanıyorduk. Şimdi manyak gibi etrafta dolaşıp tetiğe basmaya hazır Tregartları kovalıyoruz. En azından Iris

ve Bruce bizden daha iyi zaman geçiriyorlar.”

“Evet, ama şu açıdan bakmaya ne dersin: Canımız sıkılmıyor.” Bu sözyle birlikte beni öptü, ardından da keme-rini bağladı. Arabayı çalıştırıp park yerinden çıkıp Doğaüstü Varlık Kafe’ye ilerledim.

20. Bölüm

Marion'un kafesi yanıyordu. Pencereleer patlamıştı ancak bina hâlâ tek parça halindeydi. Alevler kalasları sarmıştı ama itfaiye yangının etrafa sıçramasını engellemişti. Ateş büyüğü değil normal görünüyordu. Belki de ellerindeki canya bitmişti. Tek umudumuz buydu.

İki tane itfaiye aracı vardı, itfaiyeciler binaya su sıkıyorlardı. Üç tane ambulans dumana ve hafif yanıklara maruz kalan müşterileri tedavi ediyordu.

Chase ile Shamas da oradaydı, soruşturmayı yürütüyorlardı. Camille, Jaycee'nin telefonunu inceliyordu. Dumanlı, Shade ve Trillian ise kaldırımda dolaşarak müşterilerle konuşuyorlardı.

Kollarımı yağmurun altında kaldırdım. Yağışlı gökyüzü yangının sönmesine yardımcı oluyordu. Duman kokusu ve tüten alevler kasvetli günü kaplarken öfkemin arttığını hissettim.

Marion evini ve işyerini kaybetmeyi hiç hak etmemişti.

Alfina tecavüzü hak etmemişti. Doğaüstüler beş üyesini ve toplantı salonunu kaybetmeyi hak etmediler. Şeytanlar kötü ağlarını etrafımıza örüyorlardı.

Camille yanıma geldi. “Jaycee’nin telefonunda bazı mesajlar buldum. Bir de takvimi var. Bu gece ‘N’ ile Enerji Değişimi’nde buluşması varmış. Mesajda, *ödemeyi getir*, yazıyor.

“Ödeme mi? Ne için?” Koyanni hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirdim. “Van ve Jaycee’nin Koyanni için ne yaptığını hatırladın mı?”

Yüzündeki ifadeden anladım. “*Kurt Diken*i. Ödeme yapmak zorundalarsa... o zaman belki de Koyanni yeniden kurt adamları yakalamak için sahalara döndü. Ya da belki de uyuşturucu için ödeme yapacaklardı. Kayıp ikinci kurt adam için bir bilgi var mı?”

“Bilmiyorum. Onları yakaladıktan sonra takip etmedim. Lanet olsun!”

Kurt Diken*i*, kaçırılıp heyecanlandırılan kurt adamların çeşitli salgı bezlerinden yapılan tehlikeli bir ilaçtı. Kurt adamlar korkuyor, sinirleniyordu. Öfkelerinin en üst seviyesinde salyalar üretince parçalanıyorlardı. Çeşitli otlarla karıştırılarak üretilen bu ilaç, kurt adamlar nefes alırken yapılıyordu. Bazı cadılar tarafından hasar vermek için de kullanılıyordu. Camille tuzağa düştüğü zaman da zorla içirilmişti. Başka bir patlama onu öldürebilirdi.

“Arkasında onlar var. Biliyorum. Bu lanet ilaçları onlar yapıyor!” Telefon kulübesine kafa attım.

“Öyle olmalı. Demek ki Newkirk ve Koyanni, Marion’u bu nedenle hedef aldılar. Bize onlar hakkında bilgi verdi. Koyanni bunu öğrendiyse, Marion’u bir ispiyoncu olarak görüyorlar demektir. Marion dönüştürülenlerin dostuydu; kurt adamların da. Bu nedenle sistematik bir şekilde hayatını mahvediyorlar. Kız kardeşini öldürdüler. Evini yakıp kocasını öldürmeye çalıştılar.” Camille elini midesine bastırdı. “Ya çocuklarının peşindelerse? Üç çocuğu var.”

“Onları araması konusunda tereddütlerim var. Çocuklarıyla ilgili bir sorun varsa bu sefer Marion’un onlara yardıma koşmasını kesinlikle durduramayız. Bu onu öldürür. Onu korumaya devam edemeyiz.” Çok kötü bir kapana kısılmıştık.

Camille dudaklarını birbirine bastırdı. “Başka şansımız yok. Onun çocukları. Tehlikede olduklarını bilmeye *hakki var*. Herkesin iyi olduğunu öğrenmek için arasa iyi olur. Onları dikkatli olmaları konusunda uyarısın.”

Hiç istemesem de yeniden Marion’u arayıp çocuklarının güvende olduklarını kontrol etmek için onları aramasını söyledim. Sonra da bana haber vermesini istedim. Restorandan dumanlar yükseliyordu ama artık alevler dinmişti. Hızlanarak bir restoranı yeniden toparlamanın ne kadara mal olacağını merak ettim.

“Burada bir işe yaramıyoruz. Sırada ne var?” Camille arabasına yaslanarak toplanan kalabalığı izlemeye başladı. Henüz gelen grubu göstererek gerildi. “Lanet olsun! Bir anda fare sürüsü gibi ortaya çıkan şu kalabalığa bak.”

Onlara döndüm. Protestocular ellerinde pankartlar taşı-

yorlardı. “Ucuz Atlattınız” ve “Yanın, Doğaüstüler, Yanın” gibi bir sürü nefret söylemi yazılıydı. Ellerimi cebime soktum, tam onları uyaracaktım ki başka bir kalabalığın geldiğini gördüm. İlkinden iki kat daha fazlalardı. Nöbetçi işaretleri taşıyorlardı ama onlar bu sefer Marion’u ve doğaüstü varlıkları desteklemek için gelmişlerdi. İlk kalabalık nefret söylemi içeren sloganlar atmaya başlayınca ikinci grup onların arasına sızdı ve daha güçlü sloganlarla onları bastırdı.

“Tim ile Neely organizasyon içinde iyi gibi görünüyorlar. Başta onlar var.” Camille içten gülümsedi. “Bu aldığımız güzel bir haber.”

“Sence burada bize ihtiyaçları var mı?”

“Bence halledebilirler. Umarım bir sorun çıkmaz.” İç çekip arkamızda yürümeye başlayan beyleri çağırırdı.

“Enerji Değişimi’ne şimdi giremeyiz. Gece gitmek istiyorum, Koyanni ve Van’ı daha kolay yakalama şansımız var. Ayrıca Menolly’ye de ihtiyacımız var ve belki Roman’a da.” Bu sırada neler yapacağımız konusunda kafa patlattım. Biraz uyu-mak istiyordum –kedi yataklarından birine kıvrılmak şu an için en ideal olan şey gibi görünüyordu– ama o lükse sahip değildik.

Birden buldum. “Kraliçe Asteria’yla konuşmaya gidecektik. Kulübe gitmeden önce elimizde beş ya altı saat var. Kraliçe’yi ziyaret etmek için Öteki Dünya’ya gitmeye ne dersiniz? Ya da en azından Trenyth’le konuşuruz?”

Iris’in düğününden beri ilk defa Camille’in yüzünde böyle bir gülümseme gördüm. “Ne mi deriz? Ben *kesinlikle*, evet diyorum. Chase daima Öteki Dünya’yı görmek istemişti,

biliyorsun. Neden onu da yanımıza almıyoruz? Yugi durumu bir süreliğine kontrol altında tutabilir. Chase de biraz ara vermiş olur.”

Böylece yarım saat içinde Büyükanne Coyote’nin ormanlığının kıyısında, elf şehrine atlamak için bekliyorduk.

Uzun bir gezi planlamadığımız için seyahate uygun giymeye gerek duymadık. Büyükanne Coyote’nin kapısı bizi doğrudan Elqaneve şehrine gönderecekti; bu nedenle zor ve sıkıntılı bir yolculuğumuz olmayacaktı. Chase gergin görünüyordu. Daha önce, uzak olmayan bir zamanda Büyük Peri tarafından başka âlemlere götürülmüştü ama Öteki Dünya’da hiç bulunmamıştı. Ve daha önce hiç normal kapılardan geçmemişti.

İlk önce eve gidip silahlarımızı alarak her şeyin yolunda olduğundan emin olduk. Ardından Shade ile Trillian’ı evde bırakmaya karar verdik. Kraliçe’ye son durumları anlatmak için onlara ihtiyacımız yoktu, böylece öğleden sonrayı Enerji Değişimi’nde işimize yarayacak her şeyi hazırlayarak ve akşama hazırlanarak geçirebilirlerdi.

Chase ormanın ortasında, iki büyük ağacın arasında parlayan kapıya baktı. Büyükanne Coyote etrafta görünmüyordu ama kapıyı istediğimiz zaman kullanma iznimiz vardı. Parılayan mavi enerji çatlayıp ayrıldı.

“Şu ucuz gösteri yapan örümcek-peri gibi mi hissedeceğim?” Şüpheli gözlerle baktı.

“Gözünde büyütme. Mantık aynı ama tuhaf hissetme-

yeceksin. Hatta bir şey hissedeceğini sanmıyorum.” Sırtına vurdum, zorla gülümsedi. “Elqaneve’yi görmek istediğini sanmıştım.

“İstiyorum... sadece...” Duraksayıp omuzlarını silktilti. “Vurulmazsam ya da aptalca bir şey yapmazsam uzun bir hayat yaşayacağım. Biraz macerayı hak ediyorum.” Derin bir nefes alarak arkamızdan takip etti. İlk önce Camille gitti, ardından Dumanlı, Chase ve en son ben ilerledim.

Kapılar arasında yolculuk yapmak dev bir mıknaşısa basmak gibi. Beden atomlarından ayrılıyor, bizi hem ruh hem de bedenden oluşturan temel enerjiye döndürüyordu. Ardından her bir atom, her bir hücre şarkı söyleyerek zamanda ve mekânda yolculuk ediyordu. Saniyeler sonra, parçalar sersemleten bir döngüyle yeniden birleşiyor ve kendini olduğun yerden başka bir dünyada buluyordun.

Barrow Tepeleri’ne yakındık. Buralar, yüzyıllar önce Elf Kâhini Sarasena’ya aitmiş. Haydutlar tarafından öldürülmüştü. Bu olayın ardından tepelerin üzerinde bir daha da ot bitmemişti. Elf hayaletler, uzun zamandır ölü olanlar, tepelerin üzerinde dolaşarak birbirlerine fısıldarlar ve düşündükleri şeyi anlatırlardı. Eski savaşların kurbanlarını anlatırlardı; hatıralar asla huzur bulmuyordu.

Tepelerin terk edilmiş gibi bir havası vardı. Ne zaman buraya gelsem içim ürperirdi. Camille ruhları görebiliyordu, Morio ve Shade de öyle... Greta’yla eğitimlerimden sonra

onları daha fazla hissedebiliyordum. Sonunda bana hayaletlerle ruhları bir gün elbet görebileceğimi söylemişti.

Etrafıma bakındım. Bu sırada Morio, Fısıldayan Ayna'yı kullanarak kraliçenin danışmanı Trenyth'le konuşmayı denedi. Ve işte karşımızdaydı.

Trenyth, her elf gibi yaşından çok daha genç görünüyordu. Kalpten sadık birisiydi ve o, bunu fark etmese de Kraliçe Asteria'ya âşıktı. İçimden bir gün Kraliçe'nin Trenyth'in gerçek hislerini anlamasını istiyordum ama bu devirde sarayında böyle bir şeye izin vermesi olanaksızdı. Kalede bir değişiklikten söz edilemezdi bile.

Trenyth içten bir şekilde gülümsedi. "Camille, Delilah! Hoş geldiniz. Morio benimle iletişime geçerek geldiğinizi söyledi." Chase'in de geldiğini fark edip başıyla onu işaret etti. Daha önce tanışmışlardı. "Chase... ne şaşırtıcı bir sürpriz."

Chase elini kaldırıp selamladı, Trenyth işaretle selamlaşmaya alışmıştı. "Umarım kızlara takılıp gelmemin bir sakıncası yoktur."

"Hiç sorun değil." Trenyth iki atın çektiği kapalı bir arabadan indi. Noblas stedas. Dünya tarafından İskoç kökenli bir tür at. Harika görünüyorlardı, geniş omuzlarıyla ancak krallığa yakışırlardı.

"Fazla vaktimiz yok, sadece birkaç saat ama kraliçeyle konuşmamız lazım. Çok önemli. Bazı hoş olmayan haberlerimiz var." Camille, Dumanlı ve Chase'le birlikte, Trenyth'i takip ederek arabaya yöneldik. Chase kocaman gözlerle geçtiğimiz her yere bakıyordu.

“Bu mükemmel.” Chase beni yakaladı. “Hava ne kadar temiz. Ciğerlerimin ne kadar hafiflediğine inanamıyorum. Sigarayı bıraktığım zamanki gibi hissediyorum. Neredeyse sersemledim.” Chase biz çıkarken sigarayı bırakmıştı ve biz ayrıldıktan sonra da sigara içmemeyi başardı. Başını yukarı kaldırdı. “Bir şey daha var... biraz... yakıcı bir şey hissediyorum.”

“Büyü.” Camille şoförün elinden tutup arabaya binerken cevapladı. “Havaya yayılan sihri hissediyorsun. Öteki Dünya’nın her bir zerresi büyüdür. Değişen özelliklerin sayesinde bu konuda daha hassas hale geliyorsun.”

Anladığını belirterek Camille’in arkasından arabaya bindi. Geri kalan herkes Trenyth’le birlikte arabadaki yerini aldı. Dumanlı’nın başı tavana değişiyordu. Taşlı yollardan geçerken, atların nalları taşların üzerinde ses çıkarıyordu. Chase daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle camdan dışarıyı izliyordu.”

“Biliyor musun, beş sene önce bunu görsem bile gerçek olduğuna inanmazdım... kendimi Harikalar Diyarı’nda gibi hissediyorum. Alice gibiyim, tavşan deliğine süzülüyorum.” O kadar heyecanlı görünüyor, gözleri öyle parlak bakıyordu ki kendime engel olamadım. Uzanıp yanağından öptüm. Eli ni yüzüne bastırıp bana gülümsedi, ardından yeniden pence-reden bakmaya devam etti.

“Evler! Ne kadar farklılar.”

Trenyth masumca gülümsedi, ardından Camille’e döndü. “Keyfinizi kaçırmak istemiyorum ama baban daha sonra hiç iletişime geçti mi?”

Başını öne eğip sessizce iki yana salladı.

“Neden? Tanaquar yeni bir metrese ihtiyaç duyduğuna mı karar verdi?” Öfkeyle söylendim. “Trenyth, bilmelisin ki babamız keyifsiz bir konu. Özellikle Camille için.”

“Biliyorum, ama...” Yanağını kaşıyıp iç çekti. “Bazı dedikodular var... ne kadar doğru olduklarını bilmiyordum ama büyükelçi, Kraliçe Tanaquar’ın gözünden düşmüş. Kraliçe onun ilgisinden de sıkılmış. Resmi olarak onu dışlamadı ama güvenilir bir kaynak bana, babanızın daha fazla kraliçenin gölgesinde olamayacağını söyledi.”

Demek babacığımız sevgilisinin gözünden düştü, muhtemelen de işini kaybedecek. Empati kurmaya çalıştım ama Camille’e –bana ve Menolly’ye– yaptığından sonra yaşadığı sıkıntılardan biraz olsun zevk aldım.

Fakat Camille hiçbir şey söylemedi. Yüzünde acı bir gülümseme belirirken ellerini kucağına koydu. Dumanlı kolunu Camille’e doladı.

Sokakların arasında yolculuk yaparken şehrin sessizliği içime işlemeye başladı. Başımı geri atıp gözlerimi kapattım. İçimde dalga dalga yayılan rahatlamayı hissettim. Öteki Dünya’yı özlemiştim. Evimi özlemiştim... Sahi, gerçek evim neresiydi?

“Rüzgârda savruluyoruz, değil mi? Gerçek bir evimiz bile yok.”

Camille başını kaldırdı. “Ah, tatlım, hayır. Rüzgârda savrulanların ev diyebilecekleri yerleri yok. Oysa bizim... bizim birden fazla var. İki tane. Çoğu insandan daha şanslı-

yız.” Aramızdaki boşluktan uzanıp elimi tuttu. “Her şey bakış açına bağlı.”

Söylediklerini sessizce düşündüm. Sarayın içine girerken camdan dışarıyı izledim. Su mermeriyle parıldayan saray, sadeliğiyle şıklık içindeydi. Bahçelerle çevrili olan hükümdarlık, havaların en temizine sahipti. Saraya giden yol mükemmeldi; kahverengi küçük tuğlalarla kaplıydı. Sonunda çimenliğin olduğu çıkmaz sokağa gidiyordu. Çiçekleri açan çember şeklindeki jaspa çiçekleri –Dünya tarafındaki çiğdemlerle aynıydılar– alanı kaplıyordu, kokuları her yanı sarmıştı.

Araba çıkmaz sokağın önündeki girişte durdu. Şoför kapıyı bizim için açtı. Camille inerken temiz havayı soludum. Öteki Dünya’da da ilkbahar başlangıcıydı. Beyler de peşimizden indi. Görevli gelip bizi saraya alırken şoför, Trenyth’i selamladı.

Geniş alanlara doğru Trenyth’i takip edip taht odasına girdik. Chase oraya buraya dönerek içeriyi her açıdan görmek istiyordu. Bir duvar boyundaki tahta oymanın önünde durdu. Alçak kabartma, elflerin Arvanal Gölü’ndeki ormanlık alandaki görüntüsünü yansıtıyordu. Kenarları gümüşle kaplanmıştı ve pencerelerden süzülen kısık ışıkla metal parçalar yansıyordu.

Chase elini uzattı ama oymaya bir parmak mesafe kala durdu. “Bu... içinde çok fazla büyü var. Çok fazla tarih.”

Camille onayladı. “Evet öyle... ama dokunma. Bu hiç hoş karşılanmaz.” Ardından durdu. “Haklısın. Bütün Tregart koşturmacasının içinde unuttum. Elf olan eski bir akraban

var ama burayı tanıdığına göre sanırım kanını taşıman için yeterli yakınlıkta.”

Chase başıyla onaylayıp dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra bize katıldı. Trenyth bize acele etmemizi işaret etti. Hepimiz peşinden taht odasına geçtik. Ortada meşeden, yüce bir taht vardı. Üzerinde, dünya kadar yaşlı, bahar kadar genç elf kraliçesi oturuyordu. Üzerinde gümüş ve maviden bir elbise vardı. Saçları örgülerle yukarıdan birleştirilmişti; Iris de genellikle böyle yapardı.

Kraliçe Asteria tepeler kadar yaşlı olsa da saçları hâlâ açık ve sarı renkliydi ama yüzünde bazı kırışıklıklar vardı. Elfler normalden çok daha yavaş yaşlanırlardı, kraliçenin genç olduğu günleri hayal bile edemiyordum; binlerce, binlerce yıl önce olmalıydı. O, bilgelik abidesiydi. Biz bazı kararlarını sorgulasak da o ayağa kalktığı an bütün elfler diz çökerdi. Camille diz çökerken, ben ve beyler hafifçe eğildik.

Bize ayağa kalkmamızı işaret etti. “Dostlarım, ayağa kalkın ve kendinize rahat bir yerler bulun. Yiyin, için, lütfen.”

Tahtının etrafındaki kadife taburelere otururken hizmetkârlar bize kadehler içinde yeni toplanmış meyve özleri ve ağızda dağılan mükemmel bir pasta sundu.

Kraliçe Asteria sakince bizi izleyerek bir şeyler yememizi bekledi ve sonra yavaşça Dumanlı’ya gülümsedi. “Genç canavar, yeniden karşılaştık. Son zamanlarda kötü şeyler yaşıyorsun. Buraya bile geçiş yaptın ama cesaretini ve sadakatini ispatladın. Ejderhalar senin gibi bir efendileri oldukları için çok şanslı. Anneni bir daha görürsen selam söyle.”

Dumanlı, kraliçenin uzanan elini tuttu ve kibarca öperek alnına koydu. “Majesteleri, mesajınızı iletacağım. Teşekkür ederim.”

Kraliçe, Camille’e döndü ve eğilip Camille’in yüzünü tuttu. “Canım... sana, seninle gurur duyuyorum demekten başka söyleyebileceğim hiçbir şey yok.”

Gözleri parlayan Camille’in ağlayacakmış gibi baktı. Başıyla onaylayıp kibarca gülümsedi.

Sırada ben vardım. Bu törenler binlerce yıldır sürüyordu. Gelenek elflerin işiydi; perilerden daha fazla... Ayinleri belirlemek için sayısız seneler harcanmıştı. Her bir nesil bir öncekini öğreniyordu. Elfler Öteki Dünya’nın yapıtaşlarıydı, devamlılığı onlar sağlıyordu.

“Ve Delilah’mız. Güneşi arzulayarak doğdu ve şimdi yıldızların arasında yürüyor. Ölümsüzler her zaman kibar değildir ama sanırım... onlardan birine hizmet etmek zorunday-san, seçtiğin insana hizmet ettiğin için şanslı olursun. Sen de seçtiğin adam konusunda şanslısın.” Elimi kaldırıp duman renkli kuvarsa baktı. “O, daimi sevgili. Ve sana asla ihanet etmeyecek.”

Dudaklarımı parmaklarına bastırdım. “Teşekkür ederim. Bunu biliyordum ama söyleminize çok memnun oldum.” Bir anda Chase’in yanımda oturduğunu fark ettim. Yüzüne baktım ama o gülümseyerek dudaklarıyla, *Senin adına mutluyum*, dedi. Kraliçe ona döndü.

Kraliçe Asteria, Chase’in önünde durdu. Yüzüne baktı, sonra da uzanıp başına dokundu. Gözlerini kapatıp orada

kaldı. Chase hafifçe inledi. Kraliçe bir süre sonra elini çekip Chase'in parlayan gözlerine baktı.

“Köklerin çok eskide kalsa da, yüzyıllar öncesine ait de olsalar, tanışıklık tanışıklıktır ve kan asla değişmez. Chase Garden Johnson, Dünya tarafında bizim dostumuz oldun. Fakat şimdi sana hayal bile edemeyeceğin bir şey vereceğim.” Yanına çağırdığı Trenyth hemen yanına geldi ve kraliçe kulağına bir şeyler fısıldadı. Trenyth başıyla onaylayıp, sol tarafta perdeyle ayrılan kısımdan çıktı.

“Chase, elf geçmişinle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Sana geçmişini verebilirim, isimler sunabilirim.”

“Ben... ben... böyle bir şey yapar mısınız?” Nefesini tutup bana baktı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim umutlu bir ışık vardı.

“Evet, sana geçmişini veriyorum. Çok geride kalsa da.”

Trenyth elinde küçük bir sandıkla geri döndü; üzerinde oymalar ve taşlar vardı. Sandığı kraliçenin yanına koydu. Kraliçe açmasını işaret etti. Danışmanı, sandığın içinden kopacakmış gibi duran bir günlük çıkartarak kraliçeye verdi. Kraliçe defterin ortasından bir yer açtı.

Hiç düşünmeden köpürdüm. “Biliyorsunuz! Bu zamana kadar Chase'in kim olduğunu biliyordunuz ama hiçbir şey söylemediniz!”

Kraliçe Asteria gülümseyerek kısık bir sesle kahkaha attı. Sesi, bir kuşun kanat çırpması gibiydi. “Bu genç adam Öteki Dünya Haber Ajansı'nda işe başladığından beri biliyorum ama öğrenmesi gereken zaman değildi. Kaderinin

nasıl işleyeceğini bekleyip görmeliydik. Ve şimdi geleceğine dair bazı ipuçlarımız var.”

Chase öksürdü. “Benim kaderimi mi biliyorsunuz?” Korkmuş gibi görünüyordu.

“Hayır, Chase. Kader Büyücüleri haricinde kimse kade-
rin ne göstereceğini bilemez. Ancak bazı olasılıklar görüyö-
rum... ve buna hazırlıklı olmanı istiyorum. Böylece yol ayrı-
mına geldiğinde daha doğru kararlar verebilmelisin.”

Elini kaldırdı. “Geçmişin bundan bin yıl öncesine daya-
nıyor, bizim insanlarımızdan biri, Rosalia isimli bir kadınla
tanışıyor. Şu anda İtalya olarak bilinen İyonya Denizi’nin kı-
yısında yaşayan ve bitkilerle uğraşan, kendi halinde bir ka-
dın. Hamile kalıyor ama Öteki Dünya’ya gelmekten çok kor-
kuyor.”

Chase gözlerini bile kırpmadan dinliyordu. Sanki oda-
nın geri kalanı kaybolmuştu, dünyada bir tek kraliçenin sesi
vardı.

“Rosalia ikiz doğuruyor; Io ve Cris. İkisi de hayatta ka-
lıyor. İkisi de yarı elfler. Tristin onlarla iletişime geçiyor. Io
genç bir adam olduğunda babasıyla Öteki Dünya’ya gelmeyi
seçiyor ama Cris dünya tarafında kalıyor. Cris soyunu saklı-
yor ama evleniyor ve çok güçlü çocukları oluyor. Çocukları-
na geçmişinden bahsediyor. Yaşı daha gençken –hem insan
hem elfler için genç sayılırken– bir kayadan düşüp ölüyor.
Çocukları geçmişlerini hatırlıyor ama büyüyüp çoluk çocuğa
karışınca unutuyorlar. Elfler ve elf kanı taşıyanlar uzun yaşar
ama o dönemlerde kazalar çok yaygındı. Çoğu ölüyor.”

“Bu hikâyeleri hiç duymadım. Ne uzun yaşayan akrabalarımın ne de Öteki Dünya’dan canlılarla romantik randevulara çıkanlardan.” Chase oturduğu yerde kayarak yavaşça nefesini verdi. Elini ikinci pastaya dalgın dalgın uzattı.

“Hiç şaşırmadım. Nesiller geçtikçe kan bağı azalıyor; özellikle de elf kanı taşıyanlar arasında. Rosalia ile Tristan’ın hikâyesinin önce efsane olması ve sonunda tarihe karışması gibi. Ancak Tristan daima çocuklarına ve onların çocuklarına uzaktan göz kulak oldu.” Durdu. “Onunla tanışmak ister misin? Tristan’la, yani senin özelliklerini aldığın kişiyle?”

Camille başını kaldırdı. Dumanlı, sanki ikinci bir baş çıkarıyormuş gibi kraliçeye baktı. Ve ben... Açık kalan ağzımdan pasta parçası düştü.

Chase elimi tutup o kadar sert sıkı ki neredeyse kıracaktı. “Bu... bu mümkün mü?”

Kraliçe Asteria, Trenyth’e baktı. “Ben Delilah ve kız kardeşiyle konuşurken onu kanını taşıdığı kişiye götür, lütfen.” Biz bir söz söylemeden Trenyth, Chase’i kapılardan birinden geçirip geçmişiyile tanışmaya götürdü.

Chase geçmişini öğrenmek için dışarı çıkınca biz de son zamanlarda Van, Jaycee ve Tregartlarla yaşadıklarımızı anlattık. Büyük bir istekle, Wilbur’un bizim hakkımızda bilgiler toplayıp ajanlık yaptığını –tam olarak bize ihanet etmese de– ve bulduğu bilgiler içinde kraliçenin ruh mühürlerini sakladığının da yazdığını anlattım. Bu bilginin ise Gölge Ka-

nat'a ulaşmış olabileceğinden bahsettim.

Kraliçe iç çekti. "Ah, haberler kötü. Gölge Kanat, Öteki Dünya'ya geçiş yaparsa, yolculuğunun ilk durağı biz olacağız. Ya da en azından cinleri, devleri ve belki de Güney Wastes'teki büyücüleri, kendi amaçları için kullanmaya başlayacak."

"Biz de bundan korkuyoruz. Jaycee öldü. Bu gece Van ve Newkirk'in peşine düşeceğiz. Kazanırsak elimizde bir ruh mührü daha olacak. Kazanamazsak... o zaman kim bilir neler olacak?" Yeri tekmeledim. "Keraastar Şövalyeleri'ne ne oldu? Kapıları tamir etme konusunda bize yardım edeceklerini söylemişsiniz?"

"Yedi şövalyemiz olana kadar beklemeliyiz. Dokuz – dokuz mühürle birlikte– daha iyi olur. Ancak şimdilik elimizde beş tane var. Ben, Venüs ve Amber tarafından kullanılmayan mühürlerden biriyle bir bağlantı buldum... belki de kız kardeşiyle birlikte bizim şövalyemiz olabilir. Fakat beşinci mühür doğru kişiyi bekliyor. Bu arada, Amber'in bebeği oldu. Sağlıklı, mutlu küçücük bir kız çocuğu. Ruh mührünün gücü rahmini etkiledi mi henüz bilmiyoruz. Çocuk büyüyüp de dolunaydaki ilk kurt adam dönüşümünü gerçekleştirene kadar da emin olamayacağız."

Keraastar Şövalyeleri, Kraliçe Asteria'nın kurduğu bir topluluktu; bazıları ruh mühürlerini taşıyorlardı. Şövalyeleri Elqaneve'den topluyordu. Büyücüleriyle birlikte onları eğitmek için yanına alıyordu. Ne sebeple olduğunu bilmesek de kraliçe soru kabul etmiyordu. Kız kardeşlerim ve ben bunun

doğru karar olduğunu düşünmesek de şimdiye dek planlarını sorgulamamıştık.

“Bunun gerçekten mantıklı olduğunu düşünüyor musunuz?” Bu, şüphe duyduğumu ifade etmenin ciddi bir yolu olsa da kendime engel olamadım. “Kraliçe Asteria, endişeleniyoruz. Ruh mühürleri sorun yaratıyor. Kötü durumda olmadıklarını biliyorum ama onları kullanmaya çalışan ölümlülerin elinde soruna neden oluyorlar.”

Camille bana öfkeli bir bakış attı ama kraliçe bir şey demeden önce beni savundu. “Lütfen, sinirlenmeyin ama Delilah haklı. Endişeleniyoruz. Ruh mühürlerinin oyuncak biblo olmadığını siz kendiniz söylediniz. Bir yerlerde gizlenmelidir. Neler yapabildiklerini gördük...”

“Yeter.” Kraliçe elini kaldırdı. “Daha fazla şüphe etmeyin, bana güvenin, kızlarım. Bana güvenin ve inanın. Ve... gerisini bana bırakın. Planımın amacı... *herkesten* saklanmaları, bildiğinizi düşündüğünüz şeyden ötürü değil. Kimse bana ihanet edemez çünkü Kader Büyücüleri’nden başka kimse işlerin gerçek yüzünü bilmiyor.”

Demek ki Kral Uppala-Dahns ve Kraliçe Tanaquar, bildiklerini düşünseler de işin aslını bilmiyorlardı.

Camille kibarca başını bana salladı. Endişelerimizi açıklamıştık ama yapabileceğimiz tek şey buydu.

“Artık gitmemiz gerekiyor. Sadece sizi uyarmamız gerekiyordu. Cin şehirlerini ve Kriptoları koruyun. Tregartların ne zaman geleceğini kim bilebilir?” Chase’e bakınarak ayağa kalktım.

“Dedektif birazdan burada olur. Korkmayın. Gözetleme kulelerimiz daima işbaşında. Her şey benim istediğim gibi ilerliyor. Şimdi evinize gidip düşmanınıza karşı elinizden gelenin en iyisini yapın. Evinizi korumaları için daha fazla güvenlik göndereceğim.”

Chase yüzünde şaşkınlık dolu ve tuhaf bir ifadeyle yeniden görüldüğünde, ayağa kalktık. Kibarca selamladıktan sonra Trenyth’in eşliğinde kapımıza geldik. Hâlâ ruh mühürlerini bir yerde kapalı tutmak yerine şövalyelere vermenin doğru olmadığını düşünüyordum. Bu, büyük bir hataydı. Camille’in de benimle aynı fikirde olduğundan emindim.

Trenyth’le kucaklaşıp kapıdan geçerken, kraliçenin iyi dünyayı da kaosa sürükleyecek bir hata yapmamasını umdum.

21. Bölüm

Chase yaşadıklarından henüz bahsetmemişti. Merak ediyordum ama Camille'le zorlamama kararı almıştık. Bir anda kabullenmesi gereken çok şey yaşamıştı. İlk olarak Abıhayat Suyu içti ve şimdi... Biyolojik babasıyla asla tanışmamıştı ama elf genlerini aldığı, annesinin soyunun dayandığı adamlarla tanıştı. Bu çok büyük bir olaydı.

Eve vardığımızda –Chase de bizimleydi– neredeyse güneş batıyordu. Dışarı çıkmadan önce yemek için ve bir saat uzanmak için zamanımız vardı.

Hanna yemek yapıyor, Marion da ona yardım ediyordu. Marion, çocuklarının iyi olduğunu kontrol etmiş, bu konuda içimiz rahatlamıştı. Douglas'la konuşup bütün kargaşa bittikten sonra her şeyi yeniden kurmaya karar vermişlerdi. Yüzüme baktı, gözlerindeki boşanma isteğinin kaybolduğunu gördüm. Hayatlarındaki tehlike, kaybettiklerini düşündükleri şeyi bir şekilde yeniden elde etmelerini sağlamıştı.

“Koyanni’nin bizi sindirmesine izin vermeyeceğiz.” Soğuk bir şekilde gülümseyince dişleri bir anda keskin ve kötü göründü. “Ben bir yem değilim. Trixie’yi öldürdüler, evimi aldılar, kafemi yaktılar. Hepsi bitti.”

Koluna dokundum. “Anlıyorum. Umarım bu gece her şey geçecek. Bu arada, bu evde istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

“Gidip hazırlanmalıyım. Duş alıp giyineyim.” Roz bütün silahlarımızı salona bırakmıştı.

Hepimiz hazırlandıktan sonra Hanna yemeklerimizi masaya koydu. Hanna’nın yemekleri Iris’inkiler kadar güzel değildi ama bize yoğun, sağlıklı bezelye çorbası, soğan ve sarmısakla kızartılmış füme hazırlamıştı.

Masanın etrafına oturduk. Morio bilgisayarını da koyacakken Hanna başını salladı. “Önce yemek. Sonra planlarınıza bakmak için zaman var. Şimdi... otur. Ye.”

Kahkaha attım. Hanna, ailesiyle birlikte kendi evindeyken daha özgüvenliydi. Şimdi Iris de olmadığına göre sanki biraz açılmıştı. Iris etraftayken, asla bir şeye karışmazdı; Iris’in evinde herkese hiyerarşi çerçevesinde saygı duyulurdu.

Trillian güldü. “Aşçımız kuralları koyuyor.” Hanna’ya baktı, Hanna kızardı. Arkadan omuzlarına düşecek şekilde bağladığı saçları bembeyazdı. Yaşını gösterse de, hatta biraz daha yaşlı dursa da, Hyto’nun evindeki hizmet günlerinden sonra hâlâ çekici bir kadındı. Kırklarına yakın olmalıydı. İnsan olsaydı, gözaltılarında morluklar olurdu.

Hanna ekmek sepetine uzandı ama Roz zıplayıp onu elinden aldı. “Sana yardım edeyim.” Elinden kibarca ekmek sepetini alıp masaya yerleştirdi. Utangaç bir şekilde gülen

Hanna'ya karşılık o da güldü. Sanki... hayır... sevişiyor olamazlardı. Olabilir miydi?

Roz bir karabasan; bir kadına sadık kalamaz. Ancak yine de, Hanna uzun süreli bir ilişki istiyor olamazdı. Aslında yeni gelenekleri öğreniyordu, daha önce hiç görmediği şeylere alışıyordu.

Camille'e uzun uzun bakıp göz kırparak önce Hanna'ya, sonra Roz'a baktım. Tek kaşını kaldırarak ikisini de sırayla süzdü. Ardından da bana dönüp yavaşça başını salladı ama gülüyordu.

Yemeklerimizi bitirince Menolly içeri girdi. Hanna'nın masayı temizlemesine yardım ederken gün içinde olanları anlattık. Hanna ve Marion bulaşıklara başlarken Morio bilgisayarı alıp planı tasarladı.

Menolly planlama yaparken odanın tavanına süzüldü. Dünyaya yukarıdan bakmayı seviyordu. "Asteria ruh mühürlerini tartışmayı düşünmedi mi hiç?"

Başımı iki yana salladım. "Kraliçe Asteria'dan endişelerimize kulak vermesini bekledik. Ne isterse onu yapacak. Kapıları sonuna kadar mahvedecek olsa bile, elimizden bir şey gelmiyor. Fakat cidden, ne yapabiliriz? Ruh mühürlerini yeniden çalıp saklayacak mıyız... nereye saklayabiliriz ki? Şu an oldukları yer muhtemelen en güvenlisi."

Camille ileri geri yürürken Menolly'ye baktı. "Sorun şu ki korunmuyorlar; kraliçenin söz verdiği gibi değil. Kraliçe Asteria mührü ilk götürdüğümüzde onu saklayacağını ve kilit altında, gizli bir yerde tutacağını söylemişti. Dışarıdalarsa, hedef haline gelirler."

“Ve yine soruyorum, bu konuda ne yapabiliriz?” Durdum, keyifsiz bir konu açmak istemiyordum ama konuşmamız gerekiyordu. “Peki, ya babam?”

Menolly boğazını temizledi. “Demek sevgili pederimiz Tanaquar’dan ayrılıyor? Tanaquar daha çok işine yarayan bir metres bulmuştur. Bir metres daha eklemeye başladım. Aslında tekeşli genlerimiz yok.”

Camille onu görmezden geldi ve bana dönüp omuzlarını silkti. “Ne olmuş ona?”

“Onunla konuşmak ister misin... ister miydin?”

“Artık aletini Tanaquar’ın içine sokmadığı için mi? Sence Tanaquar’ın onu atmasına üzülecek miyim? Yaptığı şeyi affedecek miyim? Buraya gelip yalvarana kadar, yaptığı şeyden pişman olduğunu, boka battığını söyleyip özürler dileyene kadar yüzüne bakmayacağım.” Mutfak dolabını açıp bir kutu kurabiye çıkardı ve paketi bana fırlatmadan önce bir tanesini alıp ısırdı. Belli ki bu, şu anda odaklanmamız gereken doğru konu değildi.

“Haklısın.” Oreo paketinden avuç dolusu alıp diğerlerine uzattım. “Bu geceye odaklanalım. Morio, bilgisayarı hazırla. Saldırımızı hazırlayalım.”

Bilgisayarın etrafına toplandık.

“Tamam, birinin evde kalması gerek. Morio ile Camille’in ölüm büyüsü için birlikte olması lazım. Dumanlı ve Shade de öyle. Ben gidiyorum, Menolly de geliyor.” Etrafıma baktım. “Geriye Chase, Trillian, Vanzir ve Rozurial kalıyor.”

Menolly omuzlarını silkti. “Daha fazla korumayla birlikte, bence Chase ile Trillian’ı burada bırakabiliriz. Chase, akşam burada takılmak sorun olur mu?”

Chase iç çekti. “Hep bebek bakıcısı oldum. Neyse, bir süredir Maggie’yi görmemiştim. Telefon gelirse, birileri başka bir yerleri havaya uçurursa diye burada kalmamda sıkıntı yok. Trillian, satranç oynamayı biliyor musun?”

Trillian gözlerini devirdi. “Bir elim arkamda bağlıyken bile seni yenerim, Johnson.”

“Getir bakalım.” Trillian satranç tahtasını hazırlarken, Chase oyun alanından Maggie’yi çıkartarak ona sarıldı. Maggie burnunu sıkıp yüzünü yalarken, Chase de gülerek karnını gıdıkladı. Sonra da kucağında Maggie’yle sallanan sandalyeye oturup ona bir ninni söyledi.

Biz de akşamki plana döndük. Enerji Değişimi’nin arka tarafında gizli pek çok oda ve Seattle’ın yeraltına açılan tüneller vardı. Tünellerin kendi kullanımlarına açık kısımlarının güvenlik çemberiyle kuşatıldığını söylemek zordu ama öyle gibi görünüyordu.

Morio içeri gireceğimiz yeri gösterdi. Seattle’ın yeraltından geçecektik. 1880’lerin sonunda, bir tutkal kabı alev almış, yirmi blokluk alanı yakıp kül etmiş. Alanı yeniden inşa ettiklerinde evlerini hem tahta yerine beton ve tuğladan inşa etmişler, hem de eskisinden iki katı büyüklükte evler dikmişler. Katları öyle yüksek yapmışlar ki ilk katlara giriş, merdivenle sağlanır olmuş. Bu nedenle biz doğaüstüler de sokaklardaki bu apartman kalabalığından kaçmak için yerin altına tüneller yaptık. Bazı labirentler yeraltı turlarıyla hâlâ kullanılır haldeydi ama Seattle’ın yeraltının çoğu unutulmaya yüz tutmuştu.

“Şimdi içeri ön kapıdan mı giriyoruz yoksa aşağıdan mı?” Morio sordu.

“Ön kapıdan girersek onların kaçmalarına zaman tanımış olacağız.” Önümüzdeki yer planlamasına baktım. “Tek sorun... hayaletler. Orada bir sürü hayaletle karşılaşacağız. Ivana Krask hepsiyle başa çıkamadı. Çıkabildi mi?” Menolly’ye döndüm.

“Hayır. Biz seri katili yakalarken o sadece etrafımızda-kilerin çaresine baktı, hepsi bu. Kendi başına oraya gittiğinden şüpheleniyorum.” Morio’ya baktı. “Oraya gitmek senin için sorun olur mu?”

Morio titredi. “Kabul ediyorum, fikir çok hoşuma gitti diyemem ama geride kalmayacağım. Panik yapmayacağım.”

Vanzir kapıdan içeri baktı. “Shamas’ı yanımıza almalıyız. O bir büyücü.”

“İyi fikir. Birazdan evde olmalı. Ben ararım.” Camille karşıya geçip telefonunu alarak Shamas’ı aradı.

“Peki, o zaman alttan gireceğiz. Tünellerden geçeceğiz; yani gizli bölgelerinden. Bu da demek oluyor ki sırlarını görme imkânımız olacak. Ancak korumalara karşı hazırlıklı olmalıyız.” Lysanthra’yı kaldırdım. Hançerim bana şarkı söyleyerek parlıyordu. Duyguları vardı, canlıydı, elimde ürperiyordu. Ölüm Bakiresi olduğumdan beri hançerimle olan bağım güçleniyordu.

Menolly saate baktı. “Çıksak iyi olur. Shamas’tan haber var mı?”

“Biz arabalara bindiğimizde burada olur. Aradığımda köşeden dönüyordu.” Camille saçını atkuyruğu şeklinde bağladı. Emma Peel tulumlarından giyiyordu, içinde deri bir büstiyer vardı ve hareketini engellemeyecek mini bir etek giyinmişti. Bilekte biten botları minik topuklu, annanne botlarıydı.

Benim üzerimde rahat hareket edebileceğim kot panto-

lon ve V yaka rahat bir bluz vardı. Üstüne kot ceket giymiştim. Botlarım rahat topuklu, yürüyüş botlarıydı. Menolly her zamanki gibi siyah pantolon ve uzun kollu balıkçı yaka kazaklarından giyinmişti, ayağında Doc Martens vardı.

Beyler her zamanki kıyafetleri içindeydi; Roz bize yeni feneriyle ışık yaptı. Anlaşılan kendisine yeni oyuncaklar almıştı.

“Yemin ederim, yürüyen bombasın. Bir gün, biri seni kızdıracak, sen de patlayacaksın.” Enerji Değişimi’nin kro-kilerini aldım. “Sanırım hazırız. Gidelim.”

Camille, Menolly ve ben Maggie’yi öpmek için durduk. Başını okşarken, “Ona dikkat et, Johnson,” diye fısıldadım.

“Geri gel, Delilah... hepiniz.” Chase bana kederle baktı.

Kapıdan çıkarken, karanlık gökyüzüne baktım. Yağmur yağmıştı, yeniden yağacak gibiydi. Bulutların arasında bir boşluk vardı ve arasından tek bir yıldız parlıyordu; sanki gülümseyen bir hayat çizgisiydi. Bu işin üstesinden geleceğimizi işaret eden güzel bir simgeydi. Batıl inançlar mı? Belki de. Bazen bir yıldıza bakıp, hepimiz sağ salim eve dönelim diye dua ediyordum.

Enerji Değişimi’nin yolu sessizdi. Morio’nun SUV’u ile Camille’in arabasını almıştık. Morio’nun aracında Shade, Vanzir, Menolly ve ben vardık. Camille’in arabasında ise Dumanlı, Roz ve Shamas vardı. Bir blok geride inmeye karar vermiştik. O civarlarda, yeraltına bir giriş vardı. Eski bir lağım kanalizasyonuna benziyordu ama aslında tünellere açılıyordu.

Buna hazırlıklı olarak eldivenlerimizle gelmiştik. Basamaklar demirdi. Camille ile benim ellerimi hep acıtıyordu.

Demir, Menolly'nin de canını yakıyordu ama buna bizden daha hızlı bir şekilde alışıyordu. Biz de ince eldivenler sayesinde sorunsuz bir şekilde tünele inebiliyorduk.

Seattle'ın yeraltı tuhaf bir yerdi; bir sürü örümcek ağıyla örülü, hatıraların olduğu bir yer... Tüneller serin ve nemliydi. Eski mezarlar gibi kokuyorlardı, bunda küfün de biraz etkisi vardı. Yerler ve duvarlar kanalizasyonun aksine tuğladan ve bodrumdaki tünellere açılan mağazalar için üzerinde tokmak olan tahtalardan yapılmıştı. Biz iki kat aşağıya indik; yaklaşık dört-beş metreydi.

Belime sakladığım ışığı açtım. İçinde kaya gibi sert halatların ve benzeri mükemmel aletlerin olduğu, çok güzel bir mağacılık mağazasını keşfetmiştik. Roz buraya dünya kadar para vermişti ama ayın geri kalan kısmını sefalet içinde geçirmişti.

Geçişler bu alanda dardı. Shamas ve Menolly'yle önden gidiyorduk; arkamızda Camille ile Morio, sonra da Dumanlı ile Roz vardı. Shade ve Vanzir en geride kalmışlardı. Geçitlerde ilerlemeye başladık. Duvarlara dokunmamaya özen gösteriyorduk. Viro-mortis maden atıkları vardı. Yeşil renklisi sorun değildi ama mor renkliler ölümcül olabilirdi. Düşmanlarını bekleyip ellerini veya vücutlarının bir parçasını tuğlalara sürerek öldürmek her zaman kolay olmuyordu.

Endişeyle sağa sola baktım. Herhangi bir hayalete karşı uyanık olmalıydım. Yeraltında gezen hayaletler hem tehlikeli hem de öfkeli olurlardı. Omzumun üzerinden dönerek baktım. "Camille, Morio, herhangi bir doğaüstü akım hissediyor musunuz?"

Morio, Camille ve Shade ortamı dinlerken biz de onları bekledik. Bir süre sonra Shade'in gözleri açıldı.

“Arkamızdan geliyor! Bir şey, ne olduğundan emin değilim ama Ölüler Diyarı’ndan.”

Bize doğru koşan kadını görmek için döndük. Yarı saydam bir kadındı, yüzünde korku vardı. Çığlık atıyordu ama sanki ses ağzından gelmiyordu, kadından bize doğru soğuk bir rüzgâr esiyordu. Birden durdu, dönüp sürüklendi. Sanki bir şey kolundan tutmuştu da kadının elindeki bir şeyi çekiyordu. Elinde ne olduğunu görememiştik. Kadın uzanıp elindeki bıçakla kendi boğazını kesti ve kanlar fışkırırken yere düştü.

“Bu neydi böyle?” Kadının geçmesinin yarattığı esinti yüzünden hâlâ üşüyordum.

“Bilmiyorum,” dedi Shamas. “Ama gidip nereye kaybolduğuna bakalım.”

Bayıldığı yerde durduğumuzda elimde ışığı ona doğrulttum. Tuğlaların üzerinde sadece kurumuş kan vardı ama çok eski de görünmüyordu. Etrafa baktı. Bir kenarda gözüme bir şey takıldı. Bir bıçak... kadının tuttuğu bıçağa benziyordu.

“Gerçek olduğunu biliyoruz. Ve ruhu huzura ermemiş.” Yanımda bir girinti vardı, üzerinden bir şey sarkıyordu. Tehlikeli maddelere dikkat ederek sarkan şeye dokundum. Yaklaşık üç haftadır orada olduğu anlaşılan bir cesetti. Bizim hayalet kadın işte buradaydı.

Yüzünü görmek için eğildim. “Umarım ceset bir şeyler söyler. Hiç ellenmemiş, hâlâ burada.”

Shade omzumun üzerinden baktı. “Bir dönüşebilen. Bedeninin şeklinden anlayabilirim. Bir kurt kadın.”

“Kahretsin ama Kurt Dikenin için kurt kadınları kaçırmıyorlar ki.” Başımı iki yana salladım. “Onunla ne yaptıklarına

dair hiçbir fikrimiz yok ama bahse girerim bir sebepten Van ve Jaycee tarafından kaçırıldı. Belki de fuhuş için... ya da biraz eğlenmek için...”

“Onun için hiçbir şey yapamayız. Kimliği var mı bakalım, en azından ailesine haber verelim ki bir şekilde hayata devam etsinler.” Morio, Camille’e döndü. “Grup için koruma sihri yapalım.”

Onlar büyülerini hazırlarken, kadının ceplerini arayınca bir cüzdan buldum. Küçük bir şeydi, içinde bir çek defteri vardı. Cesede zarar vermekten çekinerek cebindekileri çektim. Çek defterinin üstündeki isme baktım. Clarah Rollings. Cüzdanın içindeki diğer şeylere baktım.

Bozuk para şeklinde otuz iki dolar. Elli yedi sent. Clarah’ın –gördüğümüz hayaletten onun Clarah olduğunu düşündüm– ona çok benzeyen başka bir kıza sarılırken bir fotoğrafı vardı. Belki de kız kardeşiydi. O kadar mutlu görünüyorlardı ki içim sızladı. Cüzdandan bir de sürücü belgesi çıktı. Clarah Rollings, ismimiz doğruydü. Ehliyeti, parayı ve fotoğrafı cüzdana yerleştirdim. En azından bunları ailesine vermeliydik. Bardaki işimiz bittiğinde cesedini almak için geri gelmeliydik.

“Burada yapabileceğimiz başka bir şey kalmadı. Hadi, gidelim.”

Yeniden sıraya girerek geçitte ilerledik. Bara doğrudan giden tünellere yaklaşmıştık ki geçidin karşısında örülen bir duvarla karşılaştık.

“Birileri özel bir yerler istiyor gibi.” Shamas öne atılıp duvara baktı ama dokunmadı. Morio’nun da kendisine katılmasını istedi. “Tuzak görebiliyor musun? Ya da belki bir giriş.”

Morio tuğlaları inceledi. “Gizli geçide bunun hemen altından giriliyor ama arkasında bir şey olduğunu düşünüyorum.” Kenara kayıp ellerini kaldırdı. Kısık sesli bir şeyler fısıldadı ve açık mavi bir ışık parmaklarından süzülürken ellerini hareket ettirdi. Işık, tuğlaların içinden bir duman bulutu gibi süzülerek arkaya geçti. Tuğlaların orta kısmına geldiğinde çatırtı sesleriyle birlikte bir sülfür kokusu yayıldı.

Işık temizlendikten sonra Morio yeniden duvarı inceledi. “Artık güvenli.” Eğilince küçük bir *tık* sesi duyuldu. Gizli bir kapı süzülerek açılınca giriş karşımızda belirdi.

Camille’in yanındaki yerine geçerken, “İçerideyiz,” dedi.

Shamas ve ben kapının kenarlarına geçtik. İçeriye incelediğinde, şaşırtıcı bir şekilde, sonradan küçültülmüş odanın içinde loş bir ışıktan başka bir şey göremedik. Geçit boştu, dikkatlice içeri süzüldük. Vanzir’e kapıyı arkamızdan kapatmasını işaret ettim.

“Barın bodrumu ile şu an bulunduğumuz yer arasında bir bölme inşa etmiş olmalılar.” Alanın herhangi biri tarafından korunuyor olmasına ve birilerinin bizi beklemesi ihtimallerine karşı sesim alçaktı.

“İddiaya var mısınız, hiç hoş bir yerle karşılaşmayacağız?” Camille mırıldandı. “Hadi, merdivenleri çıksak iyi olur. Morio ve ben, merdivenleri çıkarken büyü yapamayacağız ama biriyle karşılaşsak panik yapmayın. Koruma büyümüz var; birazdan bizi koruması için yapacağız. Birisi saldırdığı zaman büyü bozulur çünkü merdivenlerde odaklanamayız ama bize en azından birkaç saniye zaman tanır.” Omuzlarını silkip hınzırca güldü. “Biraz koruma, tamamen korunmasız olmaktan iyidir.”

Hepimiz kabul ettik.

“Bizim ne yapmamız gerekiyor?”

Camille bir kol genişliğinde durmamızı istedi. “Çok basit; gözlerinizi kapatın ve açmanızı isteyene kadar açmayın.”

Morio arkamıza geçerken Camille ön tarafımıza geçti. Bir takım halinde çalışıyorlardı. Kolları aşağı yukarı ilerliyor, enerji Morio’nun ellerinden Camille’in ellerine kayarak bizi etkisi atına alıyordu. Gözlerim kapalıydı ama büyüünün etkisiyle geriliyordum. Bedenimin içinden, ciğerlerimden geçtiğini hissedebiliyordum.

Karşılıklı mırıltılarla enerji akışını sağlamaya devam ettiler. O kadar güçlüydü ki bedenim sızlıyordu.

“Su ruhları, toprak ruhları...” Camille’in sesi kalındı, sanki çakalerikli likör içmişti de boğazı yanıyordu.

“Büyümüze kulak ver, can verin...” Morio yumuşak ve pürüzsüz sesiyle Camille’i takip etti.

“Ateş ruhları, hava ruhları...”

“Bütün kötülüklere karşı koruyun, koruyun...”

“Ölümler Diyarı ruhları gözünüzü açın...”

“Size olan ihtiyacımızı duyun...”

“Bu büyüünün etkisi geçene dek...”

“Bizi içinize alın, koruyun, savunun...”

Geçit derin bir nefes almış gibiydi, ardından Camille gözlerimizi açmamızı istedi. Bir değişiklik göremiyorduk ama büyüünün orada olduğunu, havada gezindiğini hissedebiliyorduk. Shamas’ın gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Camille ve Morio’ya baktı. Gözlerinde hem kıskançlığı hem de hayranlığı gördüm.

“Hazırız. Hadi, gidelim.” Camille geri çekildi, Menolly

ve ben önden gittik. Arkamızdan Shamas ile diğerleri geldi. Birinin yukarıda beklemesi gerekiyorsa içimizdeki en az zayıf kişi olan Menolly beklemeliydi.

Merdivenler dikey, dar bir geçide çıktı. Yukarı tırmanırken, sokağa çıkmamıza iki kat daha olduğunu anladım. Merdivenleri çıkıp demir bir kapının olduğu alana ayak bastığımda, Menolly kulağını kapıya dayamış, içeriden ses gelip gelmediğine bakıyordu.

“Duyabildiğim tek şey kıpırtılar.”

Hepimiz yukarıda olduğumuzda, ben kilidi kontrol edenken Shamas da ışık tuttu. Kapıyı açmam çok kolay oldu; belli ki kimsenin bu noktaya kadar geleceğini düşünememişlerdi. Gittiğim her yere götürdüğüm anahtar açma setimi yerine yerleştirdikten sonra saniyeler içinde amacıma ulaştım. Yumuşak bir *tk* sesiyle birlikte kapı açıldı. Nefesimi tutarak kapıyı ittim. Shamas’la beraber içeriyi kontrol ettik.

Oda uzun ve genişti, iki tarafında da kafesler vardı. Demek mahkûmlarını burada tutuyorlardı. Duvara bağlı olan adamların kurt adam olduklarından hiç şüphem yoktu. Bizi gördüklerinde yardım için öne atıldılar ama bağlı oldukları zincirler ses çıkardı.

“Kahretsin. Kimsenin duymaması için onları susturmalıyız.” Odanın geri kalanını inceleyince, içeride başka kimsenin olmamasıyla rahatladım. Shade kapıyı arkamızdan kapattığından emin olup birisi içeriye girmeye çalışmasını diye üzerine yaslandı.

“Bana bırak.” Roz doksan santimetrelik siyah tüfekler çıkardı. Her birinin ucunda fitil ve ışık vardı. Fitili ateşleyip ilk

kurt adama yolladı. Koku bombasından bir duman yükseldi ve büyü etrafa pırıltılar yağdıracak bir şekilde *patladı*. Adam keskin bir çığlık atıp bilinçsizce yığılırken, Roz bir sonraki kafese, sonra da diğerine yöneldi. “Bunlara karşı kullanabildiğim tek şey bu. Bunlar pahalı malzemeler ama artık etrafa huzurla bakabiliriz.”

Camille odayı incelerken küçük bir çığlık attı. En gerideydi ve bizim de oraya gitmemizi istiyordu. “İnceleme masalarını buldum.” Yüzünde tatsız bir ifade vardı. Her ne kadar istemesem de baktım.

Bunu, Van ve Jaycee’yle ilk defa tanıştığımızda görmüştüm. Masa, daha çok uzun bir küvete benziyordu; yaklaşık iki metre uzunluğundaydı. Üzerinde paslanmaz çelikten bir tezgâh vardı. Küvet en az üç metre derinliğindeydi. Ürünler, dışarı çıkan borularla içeriye akıtılıyordu. Tezgâhın ortasına, ahize siyle birlikte bir musluk monte edilmişti. Küvet porselendi ve içi tamamen kırmızımsı kahverengi lekelerle kaplıydı.

“*Kurt Diken*i. Bu onların kumpası. Peki, ama cesetlerden nasıl kurtuluyorlar?” Etrafıma baktım. Sağ tarafta üzeri örtülü bir alan vardı. İçinden bir ya da iki Tregart’ın sürpriz bir şekilde çıkmamasını umdum. Fakat örtüyü açtığımızda gördüğümüz şey daha rahatsız ediciydi. Burada bir kapı vardı. İki yanında bir metre boylarında iki köşeli sütunlar vardı ve turuncu bir ışıkla aydınlatılmışlardı.

“Bu kapı nereye çıkıyor böyle? Bulmak için kafamı içeri sokmaya hiç niyetim yok.” Girdaba biraz daha yaklaştığımda uğuldamaya, hareketlenmeye başladı.

Shamas yaklaştı ve geri çekilmemi işaret ederek diz çöktü. “Sanırım ben biliyorum.” Ellerini kaldırıp, neler ol-

duğunu anlayamadığım bir şeyler fısıldadı. Bir süre sonra ayağa kalkıp bize döndü. “Haklıydım. Bu kapı ateşin element düzlemine çıkıyor. Hiç kuşkusuz cesetlerin icabına bu şekilde bakıyorlar. Ateşe atıp yakıyorlar.”

“Onların tarzında ölü yakma töreni.” Kapıya baktım. “Bunu kapatmanın bir yolu var mı? Açık bırakmak çok tehlikeli gibi görünüyor.”

Shamas başıyla onayladı. “Haklısın. Tehlikeli. Ateş elementinin burayı yakmasını istemeyiz. İnan bana, onlar yine de üstesinden gelirler. Ben kapatabilirim ama kim açıtıysa, bunu er ya da geç öğrenecek. Başka bir şeye odaklanmazlarsa, gerçek bir girdap olmadığı için büyüünün bozulduğunu anlayacaklar.”

“Kapat şunu. Kapattığın an yukarı çıkıp barı basacağız. Ve... lanet olsun... kurt adamlar ne olacak? Onları bu şekilde bırakamayız. Biri aşağı inip konuşmasınlar diye boğazlarını kesebilir.”

Dumanlı omuzlarını silkti. “Rozurial ile ben onları Ionyc Denizi’nden götürürüz. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme’ye götürüp tıbbi tedavi almalarını sağlarız.”

“İyi fikir. Shamas, sen şunu kapatırken biz de adamları buradan çıkaralım.”

Kafeslerin kapılarını açmaya başladım ama Menolly kapıyı kırarak kilitleri açacağını işaret etti. Zinciri bükerek duvardan çıkardı. Dumanlı adamı sırtladı. Roz ise üçüncüyü alınca gözden kayboldular.

Camille gülümsemeye çalışarak, “Böyle günlerin birinde, birinin hedefi şaşırıp kendini Puget Sounds kıyılarında bulmasını bekliyorum,” dedi. “Shamas, girdapla nasıl baş ediyor acaba? Zihnim tazeyken ona yardım edebilirim.”

“Ben olsam yapmazdım.” Morio, Camille’in kolundan tuttu. “Hâlâ kapatmaya çalışıyorsa ve sen herhangi bir hata yaparsan işler sarpa sarar. Bu saf bir ateş, temel ateş özü. En son isteyeceğimiz şey enerjinin gün yüzüne çıkıp her şeyi yakması.”

Camille hak verdi. “Doğru söylüyorsun, ah işte, geliyor.”

Shamas hızla yanımıza geldi. “Kapandı ama her kim açmışsa çok fena bir büyücü olmalı. Sizce Telazhar mı?”

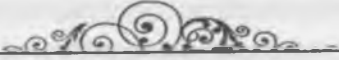
“Telazhar bir ölüm büyücüsü, sıradan bir büyücü değil.” Başını uzattım. “Jaycee... sanmıyorum. Fakat Van olabilir. Evet, bahse girerim, Van açmıştır. İçimden bir ses ikili arasında en güçlüsünün Van olduğunu söylüyor.”

“Her kim yaptıysa muhteşem bir korumayla inşa etmiş. Emin olabilirsiniz ki kapatıldığını biliyor. O yüzden hemen bara gitsek iyi olur.” Shamas elimi tutup arka kapıya yönlendirdi. O sırada Roz ile Dumanlı göründü.

“Kurt adamları merkeze yerleştirdik.”

“Evet,” diye homurdandı Roz. “Berbat haldeler.”

“Neyse, onlar için daha sonra üzülürüz. Hadi, acele etmeliyiz.” Merdivene döndüm. Arkamdan Shamas geldi. “Gidip onları alalım, arkadaşlar.” Merdivenlerden yukarı tırmanırken içinden bir ses son hücreme dek bunun yaşadığımız en zor dövüşlerden biri olacağını söylüyordu.

22. Bölüm

Kulübe giren arka kısma yöneldiğimizde, endişelenmeye başladım. Önden Menolly gidiyordu. Bu nedenle birine rastlayıp rastlamadığını kestiremiyordum. Menolly merdivenlerden çıktıktan sonra bir bağırıtı ve boğuşma sesleri duyuldu.

Kendimi hemen yukarı iterken Lysanthra'yı kılıfından çıkardım. Yukarı çıkmamla Menolly'nin bir Tregart'la boğuştuğunu görmem bir oldu. Etrafta başka Tregart görünmüyordu. Yardım etmek için Menolly'ye koşuyordum ama Menolly, Tregart'ın boynuna ulaşınca yaratık kıpırdamayı bıraktı. Menolly kanı emerken, cansız bedeni kollarına düştü.

Menolly yüzünü bana döndüğünde kazağının üzerinden saplanmış bir kazık gördüm. Çılgılık atmaya başladım ama eliyle beni susturup üzerindeki şeyi çekmeye başladı. Yan tarafından kan sızıyordu.

“Birkaç santimetre daha aşağı gelseydi ölmüştüüm ama kalbimi ıskaladı. Bu yara iyileşir.” Küçük bir an titremiş gibi göründü, ardından kazığı çıkarıp fırlattı. “Şerefsiz, gölgeye saklanmış. Silahının şekline bakınca Roz’un bir benzeri olduğunu düşünüyorum; her şeye hazırlıklıymış...”

Tregart’ın cesedine baktım. “Hey, büyülu şok tabancalarından biri var.” Tabancayı Vanzir’e verdim. “Sen kullanabilirsin.”

Tabancaya bakıp kabul etti. “İçeri girelim. Kim bilir, belki bir alarm vardır. Elinde başka ne var?”

“Çeşitli hançerler. Dikkatli ol, üzerlerinde sihir var gibi görünüyor. Özünde bir cin gibi kokuyor. Bu pislikler normalde zincir kullanır, ikinci olarak da kazıklar ve... eee... anahtarları var!” Anahtarları alıp cebime koydum. “Kesin aşağıdaki kafeslerin kapılarını açıyorlardır.”

Menolly, Tregart’ın koruduğu kapıyı inceledi. “Kilitli değil.” Kapıyı hızla çekti; neredeyse menteşelerinden sökecekti. Kapı açılırken fırtına gibi içeri girdi. Shamas ve ben peşinden girerken diğerleri de arkamızdan geldi.

Arka odanın içine dolduk. Barın içinden bir yerden müzik sesi geliyordu. İçerideki kimse, biz eşyaları fırlatmadığımız sürece bizi duymazdı. Oda kesinlikle çalışanların odasıydı. Uzun masalar, üzerinde mikrodalga fırın ve kahve makinesi bulunan bir tezgâh, buzdolabıyla bir sürü kilitli dolap vardı. Camille ceptelefonunu çıkararak durdu.

Yüzüne baktım. “Kimi arıyorsun?”

“Trytian’a söz verdik. Anlaşmaya sadık kalmazsak

başka bir belalı düşmanımız olacak.” Durup bir parmağını havaya kaldırarak devam etti. “Trytian, kıcını Enerji Değişimi’ne getirsen iyi olur. Arka odaya sızdık. Birimize zarar verirsen kıcını öyle bir yaralarım ki haftalarca üzerine oturmazsın. Anladın mı?... Sen *ne*?... peki... bir kere daha düşün, becerikli. Boğuşmada görüşürüz. Seni beklemeyeceğiz.”

Telefonu kapatıp kilitli dolapları çekmeye başladı. Trytian’ın ne dediğini soracaktım ama Dumanlı’ya baktığımda yüzünde beliren ifadeden sormamam gerektiğini anladım. Trytian ilkel birisiydi, telefondaki davranışı da yüz yüze yapptıklarından farksızdı.

Camille kilitlere vurdu. “Burada pek fazla bir şey yok. Bir-iki kıyafet, daha çok iç çamaşırı. Galiba bir genelevdeyiz. Bu kilitli. Dumanlı?”

Dumanlı kilidi kırdığında Camille de dolabı açabildi.

“Merhaba... sanırım Van’ın dolabını buldum.” Shamas’ a işaret etti. “Bu pisliklerin ne olduğunu biliyor musun?”

Shamas dolabın içine baktı. “Sihir bileşenleri. Birkaç tane yangın bombası. Bir şişe... Kurt Diken. Damgalanmış. İçinde peri tozu olan bir başka şişe. Eminim periler ondan nefret ediyordur.” İki şişeyi de alarak sırt çantasına attı. “Bunları başkası kullanmasın diye buradan almalıyız.”

Roz yangın bombalarını aldı. Camille de tezgâhın üzerinden bir kutu bulaşık sabunu alıp dolabın içindeki her şeyin üzerine döktü.

“Sihir bileşenlerinin temizlenmesi gerekiyordu. Bir daha kimse bunları kullanamayacak. Van malzemeleri durulasa bile,

deterjanın içindeki kimyasallar malzemelerin enerjisini değiş-tirecek ve kullanılamaz hale gelecekler.” Kutuyu dolabın içine atıp gülümsedi. “Ona zarar verecek her şey mubah.”

“Pekâlâ, hazır mıyız? Kapıya yöneliyoruz, hepsi bu. Sonra da hainlerin mekânına yürüyoruz.” Yüzlerine baktım. “Unutmayın, orada bir ruh mührü var. Newkirk’in onunla ne yapabileceğine dair en ufak bir fikrimiz yok.”

Ben önden gittim. Hemen arkamdan Menolly ile Shamas geldi. Kapıyı açtığımda salonu sağdan sola görebiliyordum. Tam karşı tarafımızda perdeyle kapalı olan, bar kısmının olduğu yeri gördüm. Aşağıda, salondan gülüşmeler ve inlemeler geliyordu ve sesler ön kısımdan yükselen müzik sesine karışıyor. Van fahişelerle birlikte değıldi. Kadınların burada isteyerek kaldığını söylemek imkânsızdı. Tek bildiğimiz şey, Clarah Rollings’in bu batakhane de zorla tutulduğu ve kadınlar mâhkum olarak tutuluyorlarsa, müşteriler onların boynunu kesmekte fazla tereddüt etmezlerdi.

Vanzir ve Shade’e odaları kontrol etmelerini söyledim. Diğelerine el işareti yaparak ortadaki perdeli kısma ilerledim.

Enerji Değışimi tıklım tıklım doluydu. Loş, yeşil ışık içeriye tüyler ürperten bir atmosfer katıyordu. Müziğin ağır ritminde ve içerideki yankılanışında bir büyü olmalıydı. Bar kısmı biradan, uzun bardaklar içinde köpüren, ortama keskin bir koku yayan sisli içkilere kadar değışik içkiler içen patronlarla doluydu.

Dansçılar yerlerde sürünüyordu. Çardakların hepsi doluydu. Camille ile ben Van’ı bulmak için etrafa bakındık. Ca-

mille barın yanındaki masayı gösterdi. Van kel kafalı adamla, Newkirk'le oturuyordu. Birini bekliyor gibi görünüyordlardı.

Dansçıların arasından ilerlerken, bütün bu insanlara zarar vermeden işi nasıl bitireceğimizi düşünüyordum. Van, masum insanları ateşe atmakta bir sakınca görmezdi. Bizi gördüğü an etrafı dağıtmaya başlayacaktı.

“Herkes bar kısmına. Hemen.” Camille hepimizin duya bileceği yükseklikte fısıldadığında hepimiz harekete geçtik. Kendisiyle Morio geride kalarak kollarını bağladılar. Kalabalığa bakıyorlardı. Lanet olsun, büyük bir şey peşindeydiler.

Müziğin ve kalabalığın içinde kaybolan fısıltılarla büyülerini yaparlarken, ellerinden bir gölge çıkmaya başladı. Gittikçe büyüyerek ve dalga dalga yayılarak dans pistini kapladı. Gölge kanatlı bir yaratık şeklini alırken insanlar çığlık atmaya başladılar. Ortaya çıkan şey beni de korkutuyordu ama sakın kalmayı başardım.

Bazı dansçıların kafası karışmıştı ama korkmuyorlardı, oldukları yerde kaldılar. Diğerleri büyük bir koşuşturmayla sağa sola kaçıştılar. Van'ın ayağa fırlayıp etrafa vahşice baktığını gördüm. Newkirk hiç yerinden kalkmadan kıpırtısız bir şekilde Camille ile Morio'yu izliyordu. Lanet olsun. İşini bitirmeliydik.

Kalabalık, kapılara ilerleyip dans pistini arkalarında bırakırken –Tregartlar bile şüpheyle bakıyordu– yaşlıca bir adam çardakta hızla giyinmeye başladı. Beyaz saçları ve yeni çıkmaya başlamış sakalı vardı. Shade ile Vanzir perdelerin olduğu kısma geçip işaret verdiler.

“Van, az önce arkada zulanı patlattım.” Camille bir adım öne çıktı.

“Seni mahvedeceğim!” Newkirk’e doğru atıldı. “Kızlar benim. Gerisini sen halledersin.”

Çardaktaki yaşlıca adama baktım. Adam yüzünde bir gülümsemeyle oturuyor, bizi izliyordu. İşte o zaman kim olduğunu *anladım*. Telazhar. Kahretsin, bizimle kedinin fareyle oynaması gibi oynayacak. Muhtemelen Van’la birlikte... Shade ile Dumanlı’nın olduğu tarafa gireledim. “Şu Telazhar...”

Adam ayağa kalkıp parmaklarını gerdirirken sözcükler ağzımdan zar zor çıkmıştı. Ardından beni işaret etti. Çılgılık attım, kolumda yanan bir ateş vardı. Kolumu yere vurarak yanan parlak alevi söndürmeye çalıştım.

Van, Telazhar’a bakarak hızla döndü. “Sen ne yapıyorsun?”

“Kapa çeneni.” Ölüm büyücüsü diğer elini kaldırıncaya arkasında hayalet benzeyen bir şey belirdi. Hepsi korkunç ve sis kaplı olan beş silik figür bizim yanımıza geldi.

“Sanırım bir ortağımız var!” Hançerimi çıkardım.

O esnada Morio küçük bir tabut çıkarıp içini açarak Rodney’i yere bıraktı. “Büyü, onlarla dövüş ama ağzını açma.” Rodney büyüdü. Bir iskelet olduğunu da göz önünde bulundurunca oldukça korkunç bir hale geldi ve doğruca Telazhar’a ilerledi.

Yanımda bir şey hissettim. Arial buradaydı, onu hissedebiliyordum. Beni hızla geçip Telazhar’a koştu.

Dans pistindeki Tregartlar, hayaletlerle birleşiyorlardı. Bu hiç hoş olmayacaktı. Shade, gölgelere dönüştü. Onu bul-

maya çalışmıyordum, ne yaptığını görmeye çalışacak zamanım yoktu.

Dumanlı, Tregartları aldı. Keskin, beyaz pençelerini hızla kara bedenlerine saptırdı. Havada bir zincir ona doğru uçtu. Dumanlı'nın iki Tregart'ın kafasını birbirine geçirmesiyle çıkan çatlama ve zincir sesleri birbirine karıştı. İnleyen şeytanların kafataslarından kanlar süzülüyordu.

Menolly ve Roz da Dumanlı'ya katıldı. Vanzir hızla koşup Rodney'i yakaladı. Birlikte ölüm büyücüsüne giden yoldaki saydam şeytanlarla ve kemiklerle dövüşmeye başladılar. Kahretsin, Vanzir'in artık şeytan güçleri yoktu! Kendisini öldürtebilirdi. Rodney'in öldürülmesinde benim için bir sakınca yoktu. Sonuçta sadece konuşmadığı zaman faydalı olabiliyordu ama Vanzir'i seviyordum ve bu dövüşten sonra onu canlı görmeyi istiyordum.

O sırada Newkirk, Camille ve Morio'ya odaklanmışken Van'ın da bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bütün tüylerim diken diken oldu. Van hızla bir enerji kütesini bana fırlattı. Hareket etmeme zaman kalmadan enerji beni yakaladı ve havaya fırlatıp yaklaşık üç metre geriye savurdu. Popomun üzerine düştüm ama duvara çarptığım için sırtımı sert vurmuştum.

Kulağımdaki çınlamadan kurtulmak için başımı sallayarak ayağa fırladım; onun yeni atağını beklemek istemiyordum. Öne hızla koşarak Lysanthra'yı, bulduğum herhangi bir beden parçasına saptırmak istiyordum. Bu kadar solgun ve uysal görünmesine rağmen Van inanılmaz güçlü bir adamdı. İçinde daha da fazlası yatıyor gibiydi.

Benim saldırıma hazırdı, gülerek diğer elini kaldırıncı bir ateş dalgası belirdi. Dalgaya yakalanmamak için sola kaymayı başardım. Böylece öne atılarak Van'a saldırdım. Lysanthra, Van'ın yan tarafına girip şarkı söylemeye başladı. Ceketini ve tenini kesmeyi başardık.

Van gözlerini kısıtı, burnu buruştu ve kızardı.

“Pislik.” Yeni bir büyü gönderdi. Bu sefer beni göğsümün ortasından vurup fırlattı. Bir ateş göndermişti ve ben yine alev almıştım. Çığlık atıyorken bedenimi buz ve sis kaplayıp ateşi söndürdü. Dumanlı oradaydı. Beni ayağa kaldırdı. Hızla bir göz atıp hâlâ tek parça olduğumdan emin olunca Van'la yüzleşmek için atıldı. Pençeleri keskindi, parılıyordu.

Kendimi toparladım. Tişörtüm yanmıştı, bedenim de biraz yanmıştı ama neyse ki fazla yanmama fırsat kalmadı. Tanrı'ya şükür saçlarımı kısa kestiriyordum.

Sol tarafta, Van ve Newkirk'in az önce oturduğu masada bir çığlık dikkatimi çekti. Kel Adam ruh mührüyle oynuyordu. Morio yerde kıvranıyor, Camille kafasını tutarak çığlık atıyordu. Sonra yavaşça yere düştü. Shade arkasından geldi ve adamı masaya yatırana kadar sert bir şekilde tuttu. Adamın ayakları çırpınırken Shade üzerine çıkmış, suratını yumrukluyordu. Yaptığı büyü kırılmıştı ama Morio ile Camille hâlâ yerdelerdi. Dumanlı, Camille'e bakınca gözlerini korku kapladı ama dikkatini yeniden Van'a vermeye çalıştı. Van'ın iki eliyle boynundan yakaladı.

O sırada dans pistinde bir kargaşa oldu ve acı bir gülümsemeyle Trytian içeri girdi. Arkasında iki tane zebani vardı.

Hepsinin başından boynuzlar çıkıyordu. Zebaniler Roz ve Menolly'yle birlikte Tregartlarla ilgilendi.

Telazhar'ın oturduğu çardağın içinden yüksek sesli bir çığlık ve parlak bir ışık yayıldı. Telazhar ayaktaydı. Rodney ile Vanzir'e bir şey yapmaya çalışıyordu ama yaptığı şey her neyse işe yaramıyor gibiydi. Aslında Vanzir ayakta duruyordu; başı geri atılmıştı, enerji topluyordu. Yüce Tanrılar, yaşam gücünden beslenme özelliği geri mi gelmişti?

Telazhar neler olduğunu anlayamadan onun saldırısını kırdı. Yeniden ayağa kalkıp elleriyle bir şeyler yaptı. Büyü ikisinin arasında akıyordu. Sonra bir diğer ışık daha parladı. Salonun içinde bir girdap oluşuyor, içinden bir şey çıkıyordu. Ah, lanet olsun, daha ne gelebilirdi ki?

Herkes durup neler olduğunu görmek için baktı. Newkirk ve Shade bile. Dumanlı, ellerini hâlâ Van'ın boynunda sıkıca tutuyordu ama büyücünün boynunun kırıldığına dair bir ses duydum. Başı yana düştü, bedeni kendini bıraktı. Dumanlı, Van'ın cesedini bir kenara bıraktı.

Camille ile Morio'nun yanına koştum. Yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Camille'in kolundan tutup kalkmasına yardımcı oldum. Hepimiz, yine neyle yüzleşeceğimizi görmek için döndük.

Kapı dönüyor, havada dikkat çekmek isteyen bir şeyler belirliyordu.

Camille nefesini tutup öne fırladı ve Telazhar'a bakarak bağırdı. "Hayır, yapamazsın! Sen çıldırmışsın!" İleri koşmaya çalışırken Newkirk, Camille'i belinden yakalayıp ma-

saya yapıştırdı. Dumanlı, adamın üzerine koşarak yüzünü pençeleriyle çizmeye başladı. Morio uyuşuk halinden kurtulmayı başarıp Camille'e koştu. Menolly yanındaki Tregart'ın boynunu kırma fırsatı yakaladı. Şimdi Trytian'la birlikte bir diğerine saldırıyorlardı.

Vanzir ve Rodney, kapıdan bir ses yükselirken geri çekilmeye başladılar. Trompet ve fırtına sesleri gibiydi. Alevler çatırdıyor, lanetlilerin çığlıkları yankılanıyordu.

"Şeytan Kapısı. Telazhar bir Şeytan Kapısı yarattı!" Morio kanı çekilmiş gibi bakıyordu. "Bu ne..."

Camille ayağa kalkarken bileğini ovuyordu. Alnının ortasında bir yumru vardı; canını daha sonradan çok acıtacaktı. Morio'nun dediklerini duydu. Ben durduramadan hızla Telazhar'a atıldı.

Morio da peşinden gitti. Onları takip ettim.

Vanzir yüzlerine baktı, ardından Telazhar'ın diğer yanına geçti. Rodney son kalan Tregart'la ilgileniyordu. İskelet golem, Tregart'ın hayalarını tutup çevirdi, o kadar hızlı çekti ki yerlerinden söktü. Salonda keskin bir çığlık duyuldu. Şeytan, pantolonu kana bulanırken yere yığıldı.

Morio'yu durdurmayı başardım, ardından da Camille'i tutup geri çektim. Benimle mücadele ederken ikisini yan yana getirdim. "Geriye büyü gücünüz kaldıysa, şu anda kullanmanız gereken zaman!"

Fırtınanın etkisi odayı sisle doldurup Şeytan Kapısı'ndan dışarı taşmaya başladı. Trytian anında yanımda belirdi. Beni kolumdan tutup geri çekti.

“Buradan hemen gidin, onur konukları geldiğinde burada olmak istemezsiniz.” Kapının içinden ilk koca ayak çıkarken beni yoldan çekti.

Nefesimi tuttum. *Gölge Kanat olmasın. Lütfen, Gölge Kanat olmasın!*

Newkirk öne atıldı. Yüzünden kanlar akıyor, dışarı sarkan bir gözü sadece sinirlerle tutunuyordu. Boynunu kavrayıp ruh mührüne dokundu. İlk önce küçük bir ışık geldi, ardından her yere yansıdı ve Newkirk gülerek başını geri attı.

Şeytan Kapısı’ndan çıkan yaratık yaklaşık üç metre boyunda bir sürüngendi. *Kayıp Şehir*’deki Sleestaklara biraz benziyordu. Fakat bunun, başından sırtına doğru uzanan ve çılgın rastalara benzeyen hoş saçları vardı. Gözleri sert ve siyahtı. Aslında erkek olduğundan emin değildim. Söylemesi çok zordu. Bir ara penis gördüğümü düşündüm ama o kadar dikkatli bakmamıştım. Dikkatimi aşırı keskin dişlerine ve tırnaklarına vermiştim. Yaratık koyu yeşil rengindeydi, bakışları oradan oraya geziniyordu.

Kapıdan dört tane gölge çıktı. Duvardaki resimler havada uçuşmaya başlayınca inledim. Morio üzerine uçan bir sandalyeden kurtulmayı başardı.

Trytian öfkeyle iç çekerek yanıma geldi. “Gulakah! Aşağılık şerefsiz! Bu, Gulakah, Hayaletlerin Efendisi! Buradan hemen çıkalım, yoksa *ölürüz*.” Bloatworg ile yardımcısına işaret etti. “Mührü al! Hemen!”

Lanet olsun! Trytian mühürle oynuyordu. Yaratığı hileyle atlatıp yönümü Newkirk’e çevirdim. Onlardan daha hız-

lıydım. Koyanni'nin önüne geldiğimde mühürden çıkan küçük bir ışık mideme yumruk yemişim gibi beni itti. En yakın masanın üzerine düşünce durdum. Zebaniler de bana yetişmişti ama onlar da aynı şekilde yere kapaklanarak durdular. Dumanlı ile Shade iki farklı açıdan yanıma geldiler. Hemen ardından Gulakah bir anda Koyanni'nin önünde belirdi. Hayaletler, ejderhaların önünü kapatmıştı. Gulakah bir eliyle Newkirk'in içini dışarı çıkarırken bir eliyle de ruh mührünü boynundan aldı.

“Hayır!” Menolly hızla bize koştu ama Trytian çelme takıp Öfkeli Hayaletlerin Efendisi'ni o tarafa döndürdü. Sonra da Gulakah'ın elindeki ruh mührünü almaya yeltendi ama hayaletler onu yakalayıp havaya fırlattı. Zebani barın arka kısımlarına doğru uçup duvara toslayarak durdu.

Camille büyük bir enerji kütlesi savurdu, enerji general şeytanın olduğu alana geldi ama onu sekip hayaletlerden birini saf dışı bırakmayı başardı. Gulakah, Camille'e bakmak için başını çevirdi. Şeytan bir mırıltıyla kara bir enerjiyi Camille'e fırlattı, vurulan Camille o kadar güçlü bir şekilde çılgınlık attı ki öleceğini düşündüm. Morio ile Dumanlı hemen yanına koştu.

Menolly ve Roz yan yana durarak şeytana doğru bir buz bombası gönderdiler ama o da bir diğer hayaleti vurarak sonlandı.

Telazhar Şeytan Kapısı'na doğru gidiyordu, Gulakah da elinde ruh mührüyle onu takip etti.

“Hayır, onu alamazsın!” Öne atıldım ama hemen ardın-

dan ikisi de kapıdan geçip kayboldular. Gitmişlerdi, ruh mührü de gitmişti.

“*Lanet olsun.* Haklıydık. Telazhar bu zamana kadar Gölgerin Efendisi için çalışıyormuş ve şimdi de Gulakah için çalışıyor. Ruh mührünü aldılar. Gölge Kanat’ta şimdi iki tane var... hayır...” Etrafımdaki manzaraya odaklanınca ancak fısıldayabildim.

“Camille’in yardıma ihtiyacı var! Delilah, buraya gel.” Dumanlı korkuyordu.

Camille’in yanına gittim. Sırtına kara, sülük gibi bir şey yapışmış, Camille’in kıyafetini yemişti. “Aşağılık... bu ne?”

Trytian paytaklayarak geldi. “İyi işti. İkimizde de mühür yok.”

“Sana da, düşündüğün şeylere de lanet olsun. Camille’ye yapışan şeyin ne olduğunu biliyor musun?” Önümdeki şeyi gösterdim. “Biliyorsan, düzelt.”

Bana uzun ve soğuk gözlerle baktı, ardından Camille’e döndü. “Şeytan sülügü. Onu dondurmalsınız. Ben olsam hemen yapardım. Yoksa bedeninden geçip kalbini yiyecek ve Camille sizin düşmanınız olacak.” Son sözüyle birlikte adamlarını toplayıp bardan çıktılar.

Orada, bütün kargaşanın arasında oturduk kaldık. Dumanlı, Camille’in sırtına buz üfledi. Sülük hareket etmeden durdu. Yere düşünce Camille inledi. Kendine gelip yavaşça doğruldu. Benim de hissettiğim kadar incinmiş görünüyordu. Hepimiz darbe almıştık, Menolly de.

“Ee...” Bir anda çöken sessizlik o kadar sağır ediciydi

ki birinin bir şey söylemesi gerektiğini düşündüm. “Şimdi ne yapacağız?”

“Emin değilim,” dedi Shade, “ama her ne yapacaksak, ona burada, bu barda karar vermek istemiyorum. En azından Van, Jaycee ve Newkirk öldü.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Ama ne pahasına?”

Camille kalktı, güçlükle ayakta duruyordu. “Eğer... o şey... Gulakah’ın sırtına koyduğu şey, onun gücünün bir belirtisiyse, benden korksun. Çünkü kalbime gidişini hissettim... sanki içime şeytan tohumları ekiyor gibiydi. O şey öldüğünde, onlar da öldü. Geç kalsaydınız, ben de Gölge Kanat için çalışıyor olurdum.”

“Bu, Karsetii şeytanından daha kötü. Gücünü emmek yerine seni dönüştürüyor. Ve bunlar, kafasındaki o tuhaf saç a benzeyen şeyden çıkıyor.” Shade’e döndüm. “Sence Yeraltı Ülkeleri’ne mi döndü?”

“Muhtemelen ruh mührünü götürmeye gitmiştir ama geri gelecek. Güvenin bana. Bu etabı kaybettik. Gölge Kanat bunun sessiz kalmasına izin vermez.”

Dumanlı başını iki yana salladı. “Evet, vermez. Shade haklı. Gulakah’ın döneceğinden emin olabilirsiniz. Telazhar da onunla birlikte. Birlikte çalıştıkları gün yüzüne çıktı.” Etrafına baktı. “Serseri Trytian nerede?”

“Şeytan, Yeraltı’na geri döndü. Sanırım babasına olanları anlatacak. Bence... her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de... onunla iletişime geçip uzun süreli dostluk kuracağız. Yanındaki Tregartları öldürünce ordusu zayıfladı

ama Trytian'ı göz ardı edemeyiz." Camille gerinip ürperdi. "Arkadaki kadınlar ne olacak?"

"Onlara orada kalmalarını söyledik. Hepsi kaçırılmış; dönüşebilenler... bence bunu düzeltmenin zamanı geldi. Cep-hanelerini, bulabildiğimiz her şeyi gün yüzüne çıkaralım. Ardından, aşağıdaki bağlantıyı kapatmamız gerekiyor."

"Havaya uçuralım mı? Binada bar dışında bir şey yok. Bu gece bir sürü patlama oldu. Chase çılgın bombacı Van'ın binayı havaya uçurduğunu söyler." Etrafa bakarak son birkaç ayda binada neler olduğunu düşündüm.

"Bana uyar." Menolly, Dumanlı'ya baktı. "Sen ve Shade burayı havaya uçurmaya hazır mısınız?"

"Ah, bırakın ben yapayım," dedi Vanzir yüzünde bir gülümsemeyle.

"Sen mi? Dinamit misin sen?" Gözlerine baktım. Her zamanki gibi ne renk olduğu belli olmayan gözlerle karşımdaydılar ama bir şey vardı; gözlerinin ardında yeni bir şey duruyordu.

Başını iki yana salladı. "İhtiyacım yok. İnan bana."

Kadınları dışarı çıkardık ve Sharah'ı arayarak onları almasını söyledik. Tüneldeki kadını da çıkardı. Kadının bilgilerini Sharah'a teslim ederken bana, kadının ailesini bulacağına dair söz verdi.

Birkaç duvarın ardına baktıktan sonra silahlarını bulduk, içlerinde bir sürü büyü şok tabancası da vardı. Bardakileri yanımıza aldık; kaliteli içkiler vardı. Ardından da dışarı çıktık. Vanzir ön kapıda durdu. Ellerini gökyüzüne kaldırıp ba-

şını geri atarak binaya baktı. Önce bir çatırtı, ardından bir inleme ve bir akım gerçekleşti. Bir süre sonra duvarlar titre-meye başladı. Binanın her bir zerresi sarsıldı.

Vanzir terliyordu, yüzünde çok acılı bir ifade vardı. Derin bir nefes aldı ve nefesi verirken bina çökmeye başladı. Kirişler, sütunlar, hepsi içeri doğru çöktü. Çöküntünün sesi havada yankılanırken Vanzir tökezledi. Yere düşmeden önce Dumanlı onu yakaladı. Gözlerimizin önünde binanın yok olmasını izledik. Geriye sadece toz bulutu kalmıştı.

23. Bölüm

Chase'i arayıp bizimle Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'nde buluşmasını söyledik. Herkesin orada olması gerekiyordu. Yaralı bereli bir halde –Dumanlı hariç; o, kar beyazı gibi temizdi– içeri girerken Chase bizi karşıladı. Ağzı açık kaldı.

“Size ne oldu böyle?”

“Sorma. Patlamalar sona erdi, bu gecenin sonundaki hariç başka bir şey olmayacak. Menolly neredeyse kazıkla öldürülüyordu. Camille fazlaca darbe aldı. Ben de bir-iki kavgamı kırmış olabilirim. Bir de duvara yapıştığımda kuyrukkemiğim kırılmış olabilir.” Ötekilere baktım. Vanzir'e hâlâ neler yapabildiğini sormamıştık. Belli ki, yeni güçleri vardı ama nasıl ve kimden almıştı?

Morio boynunu ovdu. “Bana da bir bak, benim de yaralarımı tanımla. Sanırım ben iyiyim ama çok fena çarptılar.”

Sharah onayladı. “Peki ya diğerleri? Shade ve Dumanlıya sormaktan çekiniyorum. Sen Roz? Vanzir? Shamas?”

Başlarını hayır anlamında salladılar. Hepsinin üstleri kirli ve kanlıydı.

Shade, “Bekleme salonunda bekleyeceğiz,” dedi. Sharah, Camille ve Morio’yu muayene odasına aldı. Hiçbirimiz hastane işlerinden hoşlanmazdık ama Sharah bütün tetkikleri yaptırarak iyi olduğumuzdan emin olmak istedi. Camille’in bedenindeki sülüğün attığı doku yırtılmalarını kontrol edecekti. Yirmi dakika sonra eve gitmeye uygun olduğumuz söylendi.

Chase beylerle birlikte bekliyordu. Roz gitmişti. Evde yeterince koruma olduğundan emin olmak için eve gitmeliydi. Konferans salonunda toplanıp olan biteni konuştuk.

“Jaycee ve Van artık yolumuza çıkmayacaklar. Öldüler. Tregartların çoğu da öldü. Newkirk öldü. Yeni liderleri öldüğüne göre Koyanni geri çekilecek. İyi bir liderleri olmadan çok etkili değiller. Bence Kurt Dikeni’yle bağlantısı olanlar bir süre daha piyasa olmayacaklar. Tabii ki son seferinde de böyle demiştim.” Not defterindeki notlara baktım.

“Enerji Değişimi gitti, Vanzir alanı çöktü.” Camille ona döndü. “Sen bunu nasıl yapabildin? Güçlerini nereden aldın?”

Başını kaldırdı. “Üçlü Bela... Camille, Iris’le Northlands’deyken beni bir dizi ayine sokmaya başladılar. Neden olduğunu bilmiyordum ama Büyükanne Coyote birilerine ihtiyacım olduğunu söylemişti. Kader Büyücülerini doğru kararı

verdiğinde...” Durdu. Kimse *haberlerin* o küçük kısmını sormamıştı. Büyükanne Coyote zıplayın dese zıplardık.

“Ayinlerde ne yaptılar?” Sormaya başladım ama Camille beni durdurdu.

“Sana söyleyemez.” Vanzir’in yüzüne baktı. “Ayinler özeldir; benim törenlerim gibi. Üçlü Bela’yla çalıştığını biliyordum ama neden olduğunu bilmiyordum. Sana neden ve nasıl sorularını sormayacağız, şimdilik... ama başka güçlerin de varsa bize söylemende fayda var. Eğer biliyorsan.”

İkisinin bakışları kenetlendi. Vanzir, Dumanlı’ya göz atıp omuzlarını silkti. “Temel özelliklerimin geri geldiğini hissediyorum ama... farklılar. Artık kimseden beslenemeyeceğimi düşünüyorum. Henüz bir şey bilmiyorum. Bu geceki gibi, kulübü çökertebileceğimi biliyorum ama nasıl yaptığımı anlayamıyorum. Nasıl atomlara ulaştım da duvarların çökmesini sağladım... kafamda net değil.”

“Her neyse,” dedi Dumanlı. “Ama bizi bilgilendir.” Vanzir ile Dumanlı yeniden konuşuyordu ama Dumanlı’nın hâlâ ona güvenmediğini düşünüyordum.

Vanzir onayladı. “Mızızlanmayın. Söz veriyorum. Yeni hissettiğim her şeyi söyleyeceğim.” Sandalyesine yaslanıp tırnaklarını kontrol etti.

“Ve şimdi, gelelim asıl meseleye.” Kalemi masaya fırlattım. “Yüzleşmemiz gereken yeni bir general şeytanımız var. Ruh mührünü çalmayı başardı. Yeraltı Ülkeleri’nden uzak kalmayacağını biliyoruz. Bu gece Gölge Kanat için saldırdı, sonra buraya daha fazla tahribat için geri dönecek. Ve

Gulakah... onu küçümsememize imkân yok; özellikle de gücünü Telazhar'la birleştirmişken."

Menolly tavana çıktı. "Hayaletlerin Efendisi. Ondan kurtulmamız kolay olmayacak. Yanında getirdiği ruhların ucuz gösterisinden bahsetmiyorum bile. Bu gece getirdikleri, partinin en zayıf halkalarıydı. Daha iyilerini getirmelerini dört gözle bekliyorum."

Şakaklarımı ovdum. Güçlü bir baş ağrım vardı. "Şu anda bu konuda hiçbir şey yapamayız. Şimdilik Van ve ekibini çökerttiğimiz için memnun olmalıyız."

Yugi kapıyı çalıp aradan baktı.

Chase içeri girmesini işaret etti. "Ne oldu, Yugi?"

"Gambit öldü." Yugi yüzümüze baktı, üzgün görünüyordu.

"Nasıl olabilir?" Chase ayağa fırladı. "Gözaltındaydı, mahkemeye çıkacaktı. Onu yakalamış olacaktık."

Yugi masanın üzerine bazı fotoğraflar koydu. "İşte, bunlar güvenlik kamerasından alınan bazı görüntüler. Bu adam... bir anda hücrede görünüyor. Büyüyü önlemek için tedbirlerimiz var ama bir şekilde içeri girmiş. Bir sonraki görüntüde Gambit'in hücresi hâlâ kilitli. Ardından görüntü bulanıklaşıyor, sonra Gambit ölü, adam kayıp."

Fotoğraflara baktık. *Trytian*.

"Lanet olsun, güvenlik tedbirlerini nasıl geçti?" Ellerimi masaya vurdum. "Gambit için üzgün değilim ama şimdi nefret suçlarıyla ne yapacağız? Onu şehit ilan edecekler."

"Hayır, sanmıyorum," dedi Chase. Ardından bize *Seattle*

News akşam baskısını verdi. İlk sayfada büyük puntolarla, *Gambit Üç Kadına Daha Tecavüz Etti*, yazıyordu.

“Demek, gerçekten seri tecavüzcüydü?” Sayfayı açtım. Demek ki merkeze gelip akşam boyunca Gambit’in tecavüz ettiğini söyleyen ve küfürler yağdıran kadınlar haklıydı. *Seattle Tattler*, Gambit’e olan desteklerini geri çekmişlerdi, onu kurtların önüne atmışlardı.

Ve Trytian... meydana çıkıp onu öldürmüştü.

“Onu buraya getirmene imkân yok,” dedim Chase’e. “Bir zebaniyi tutuklayamayız; çok hızlı bir şekilde çıkar.”

“Evet, biliyorum. John Doe için bir tutuklama kararı çıkartacağım ama çözülmeyen bir vaka olarak kalacak. DNA sonuçları geldiğinde –onun olduğu kesinleşecek– halk Gambit’in ölümüne üzülmeyecek. En azından DNA sonuçları gelene kadar halkın önünde açıklama yapmayacağım. Elimde kanıt olmalı.” Durdu. “Ee şimdi ne olacak?”

Sadece eve gidip uyumak istiyordum. Son birkaç gün çok acımasız geçmişti. Bir sürü şey yaşamıştık fakat yeni dostlar ve müttefikler kazanmıştık. Bir de yeni kötü adamlar. Ancak belki, bir ihtimalle, şehirdeki nefret suçlarını yok edecektik.

Camille güldü. “Bundan sonra... Gulakah ile Telazhar’ın dönüşüne hazırlanacağız. Hayaletlerin Efendisi Gulakah ile eski ölüm büyücüsü Telazhar, birbirine çok uyum sağladı. Yani... sırada ne var?”

Bedenimde inleyen kemiklere rağmen başımı iki yana salladım. “Sanırım... Kraliçe Asteria’ya bir ruh mührü kaybettığımızı söyleyeceğiz. Wilbur’un hastaneden çıkmasını

bekleyeceğiz, ki Martin'i teslim edelim. Trytian'la bir dostluk kuracağız. Enerji Değişimi'nin altındaki tüneli kapatacağız. Marion ile Douglas'ın yeni bir ev ve kafe açmasına yardımcı edeceğiz. Gündelik işler.”

Homurdanarak ayağa kalktım. “En azından Van ile Jaycee sokaklarda değil; yolumuzdan çıktılar. Artık Kurt Dikeni de yok, en azından şimdilik. Ve Zach...” Onlara zor olsa da Zachary'den bahsettim. “Hayatımızdan çıkıp kendisi için doğru olanı yaptı... sanırım. Bu onun yolu. İhtiyacı olan şey bu. Öteki Dünya'nın tepelerinde koşacak. Özgürce ve iyileşmiş bir şekilde.”

Bir süre durup hepimiz masaya bakarken Shade elimi tuttu. “Çıkmadan önce söylememiz gereken bir şey daha var.”

Neler olduğunu anlayamayarak yüzüne baktım. “Öyle mi, aklımdan çıkmış?”

“Delilah, ondan benimle evlenmesini istediğimi söylediğimi unutmuş. Bana evet dedi. *Günün birinde* karım olacağına söz verdi.” Camille ile Menolly alkışlarken gülümse-diler, bense kızardım. Herkes bir ağızdan konuşurken pence-renin önüne gidip boş sokağa baktım. Chase yanıma geldi.

“Delilah,” dedi yumuşak bir sesle. “Şunu bilmeni istiyorum ki... senin için çok mutluyum. Gerçekten.” Bana elini uzattı, parmaklarını sıkarak tuttum.

“Teşekkür ederim. Mutlu oldum. Haklısın. Shade ve ben... birbirimize uyuyoruz. Bir daha sahip olamayacağım bir şekilde uyum sağlıyoruz.”

“Biliyorum. Görebiliyorum. Benim de bazı haberlerim var.”

“Ailenle ilgili mi?”

Başını iki yana salladı. “Bu konuda konuşmaya hâlâ hazır değilim. Daha çok yeni. Ondan daha büyük bir şey. Sharah’a sana söyleyip söyleyemeyeceğimi sordum.” Yere baktı. “Lütfen, diğerlerine söyleme. Bunu planlamamıştık ama bazen, işler...”

Yüzüne bakarak bekledim.

Omuzlarını silkti. “Sharah hamile. Babası benim. Benim bebeğimi taşıyor. Bunun da ötesinde bizi nasıl bir geleceğin beklediğini bilmiyorum. Fakat kız kardeşlerine bir gün anlatacağız.”

Ardından ben bir şey söyleyemedim, Camille ile Menolly bana sarıldılar. Düğün planları yapmaya başlamışlardı. Bir anda, kendimi ağlarken buldum. Son günlerin gerginliği beni çok yıpratmıştı. Bunlar hem acının hem sevincin gözyaşlarıydı. Kısa bir süre içinde çok şey değişmişti. Ve değişmeye devam ediyordu.

Kollarımı kardeşlerime sardım. Odadan birlikte çıkıp park yerine giderken beyler de arkamızdan geliyorlardı. Chase biz odadan çıkarken el salladı ve bakışlarımız birbirini yakaladı. Bana gülümsüyordu, ben de gülümsedim. Babalık yolunda ilerliyordu. Her zaman bizim dedektifimiz olarak kalacakken, içimden bir ses onun yolunun çok daha ileride olduğunu söylüyordu.

Ben mi? Ben... ben... kim bilir nereye ilerliyordum? Fakat nereye gidersem gideyim Shade yanımda olacaktı. Ve bir gün, ben hazır olduğumda, onun karısı olacaktım. Artık

mutlu sonlara inanmıyordum. Her zaman için, sondan “sonrası” vardır. Tozpembe gözlüklerim darbe almış, yaptığımız savaşlar sırasında yok olmuştu. Yine de *şimdilik* mutluluğa inanabiliyordum. Yüzleştığımız şeyleri düşününce, bu yeterliydi. Geleceğimle yüzleşmeye hazırdım. Hayatlarımız oldukça güzeldi.

Ana Karakterler

D'ARTIGO AİLESİ

Sephreh ob Tanu: D'Artigo kız kardeşlerin babası. Safkan peri.

Maria D'Artigo: D'Artigo kız kardeşlerin annesi. İnsan.

Camille Sepharial te Maria, namı diğer Camille D'Artigo: Kız kardeşlerin en büyüğü; bir Ay cadısı. Yarı peri, yarı insan.

Delilah Maria te Maria, namı diğer Delilah D'Artigo: Ortanca kız kardeş, bir kedi kadın.

Arial Lianan te Maria: Delilah'nın doğumda ölen ikizi. Yarı peri, yarı insan.

Menolly Rosabelle te Maria, namı diğer Menolly D'Artigo: Kızların en küçüğü; bir vampir ve sıra dışı bir akrobat. Yarı peri, yarı insan.

Shamas ob Olanda: D'Artigoların kuzenleri. Safkan peri.

D'ARTIGO KIZ KARDEŞLERİN SEVGİLİLERİ VE YAKIN ARKADAŞLARI

Bruce O'Shea: Iris'in kocası. Leprikon.

Carter: Yıllardır Şeytan ırkı ve insanların aralarındaki iletişimi izleyip kayıt altına alan bir grup olan Demonica Vacana Toplumu'nun lideri. Carter yarı Şeytan, yarı Titan, babası ise Yunan Titanlarından biri olan Hyperion'dur.

Chase Garden Johnson: Dedektif, Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ekibinin müdürü. İnsan. Sıradan ölümlülerin yaşamından daha uzun bir yaşam sağlayan Abıhayat Suyu'nu içti. Bu su nedeniyle psişik güçleri oluşmaya başladı.

Chrysandra: Wayfarer Barı'nın garsonu. İnsan.

Derrick Means: Wayfarer Barı'nın barmeni. Porsuk adam.

Dumanlı: Camille'in kocalarından ve sevgililerinden biri. Yarı beyaz, yarı gümüş ejderha.

Erin Mathews: Peri Gözetmenleri Kulübü'nün eski başkanı ve Scarlet Harlot'un eski sahibi. Ölümüne saniyeler kala, Menolly tarafından bir vampire dönüştürüldü. İnsan.

Greta: Ölüm Bakireleri'nin lideri; Delilah'nın öğretmeni.

Iris (Kuusi) O'Shea: Kız kardeşlerin arkadaşı ve yardımcısı. Undutar'ın rahibesi. Talon-haljita (Finli ev perisi).

Lindsey Katherine Cartridge: Yeşil Tanrıça Kadın Sığınma Evi'nin müdürü. Pagan ve cadı. İnsan.

Marion: Çakal Dönüşen; Süper Kahramanlar Şehir Kahvesi'nin sahibi.

Morio Kuroyama: Camille'in sevgililerinden ve kocalarından biri. Aslında Büyükanne Coyote'nin torunu. Youkai-kitsune (Kabaca tercümesiyle: Japon tilki cini).

Neely Reed: Bütün Dünyalar Barışla Birleşsin kurucu üyesi. İnsan.

Nerissa Shale: Menolly'nin sevgilisi. Sosyal Hizmetler ve Sağlık Hizmetleri Departmanı'nda çalışıyordu. Şimdi ise Chase için Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ekibinde kurban hakları danışmanı. Bir puma kadın ve Puma Sürüsü'nün üyesi.

Roman: Çok yaşlı bir vampir. Kızıl Peçenin Kraliçesi olan Kanlı Wyne'ın oğlu. Vampir Birliği'nde Menolly'nin resmi danışmanı.

Rozurial, namı diğer Roz: Paralı asker. Menolly'nin ikinci sevgilisi. Karabasan. Zeus ile Hera, evliliğini mahvetmeden önce bir periymiş.

Shade: Delilah'nın nişanlısı. Yarı Stradolan, yarı siyah (gölge) ejderha.

Sharah: Elf sağlık görevlisi; Chase'in kız arkadaşı.

Siobhan Morgan: Kızların arkadaşlarından biri. Selkie (Fok Kadın) ve Puget Sound Limanı Fok Sürüsü'nün üyesiydi.

Tavah: Wayfarer Barı'ndaki kapının muhafızı. Vampir (Safkan peri).

Tim Winthrop, namı diğer Cleo Blanco: Bilgisayar öğrencisi/dâhisi, kadın kılığında sahneye çıkan bir dansçı. İnsan.

Trillian: Paralı asker. Camille'in ilk sevgilisi ve üç kocasından biri. Svartan (Çekici perilerden biri).

Trytian: Dünya tarafına, Gölge Kanat'a karşı yeraltı gruplarından, şeytanlardan, zebanilerden ve cinlerden bir ordu hazırlama göreviyle gönderilen güçlü bir zebaninin oğlu. Kendi çıkarları dışında kimseye sadık değil ama sonunda D'Artigo kardeşlerle aynı düşmana karşı savaşıyor.

Vanzir: Kendi isteğiyle kız kardeşlerin sözleşmeli kölesi oldu. Gücünü kaybetmiş rüya avcısı kötü bir şeytan ama şimdi yeni bir güç kazanıyor.

Venüs, Ay'ın Çocuğu: Puma Sürüsü'nün şamanı. Puma adam. Keraastar Şövalyeleri'nden biri.

Wade Stevens: Vampir Anonimin başkanı. Vampir (İnsan).

Zachary Lyonnesse: Puma Sürüsü Yaşlılar Konseyi'nin genç üyesi. Öteki Dünya'da yaşayan puma adam.

Söztük

Abıhayat Suyu: İnsanların hayatını neredeyse bir perininki kadar uzatabilen iksirdir. Oldukça pahalıdır ve dikkatle kullanılması gerekir. Ortaya çıkan değişiklikleri kaldıramayacak biri içerse, delirebilir.

Büyük Bölünme: Doğanın Efendileri ve bazı soylu periler dünyaları bölmeye karar verdiğinde ortaya çıkan büyük karmaşa. O zamana kadar periler Dünya’da yaşardı, hayatları ve dünyaları insanlarınkiyle karışmıştı. Büyük Bölünme, her şeyi birbirinden ayırıp başka bir boyut oluşturdu. Öteki Dünya meydana geldi. Perilerin İkiz Sarayları yasaklandı ve kraliçelerinin güçleri ellerinden alındı. Ruh mührü bu dönemde oluşturuldu ve ülkeleri birbirinden ayırmak için kırıldı. Bazı periler Dünya’da kalmayı yeğledi; diğerleri Öteki Dünya’ya taşındı, kötü cinlerin çoğu da Yeraltı Ülkeleri’ne kapatıldı.

Caluk: Öteki Dünya’da yaşayanların bir kısmı tarafından konuşulan kaba ve bayağı bir lehçe.

Des'Estar Muhafızları: Y'Elestial ordusu.

Doğanın Efendileri: Kader Büyücüleri ve Hasatçılar'la birlikte gerçekten ölümsüz olan doğaya ait –hem dişi hem erkek– varlıklardır. Birçok elementin ve enerjinin simgeleridir ve bütün ülkelerde yaşarlar. İstediklerini yaparlar. Emirle davet edilmedikleri sürece insanoğluyla ya da perilerle çok nadir ilgilenirler. Yardımları istenirse karşılığında fahiş bir fiyat isterler. Doğanın Efendileri, Kader Büyücüleri gibi dengeyle ilgilenmezler.

Doğüstü Varlıklar: Dünya'da yaşayan ve peri olmayanlardır. Özellikle hayvana dönüşenler için kullanılır.

Dreyerie: Bir ejderha saçı.

Dünya: Kapıların Dünya kısmında var olan her şey.

Elqaneve: Öteki Dünya'daki cüce ülkeleri.

Fısıldayan Ayna: Öteki Dünya ile Dünya'yı bağlayan sihirli iletişim aletidir; sihirli ve görüntülü bir telefon gibi.

Hasatçılar: Ölümün efendileridir, birkaç tanesi saf de-ğiştirmiştir. Hasatçılar, aynı zamanda doğanın efendileridir. Hasatçılar, diğer takipçileriyle birlikte (Valkürler ve Ölüm Kızları'yla) ölümlerin ruhlarını toplarlar.

Haseofon: Ölüm Bakirelerinin meskeni, yaşadıkları ve eğitildikleri yer.

Ionyc Denizi: Ionyc Toprakları'nı ayıran enerji akımıdır. Bazı yaratıklar, özellikle buz, kar ve rüzgârın doğal enerjileriyle bağlantılı olanlar, Ionyc Denizi'nden korumaya gerek olmadan geçebilirler.

Ionyc Toprakları: Yıldızlar âlemi, eter âlem, ruhlar

âlemi, daha az bilinen ve maddesel olmayan birkaç boyut İonyc Toprakları'nı oluşturur. Bu topraklar İonyc Denizi'yle ayrılmışlardır. Bu deniz İonyc Toprakları'nın birbiriyle çarpışmasını ve evrensel oranları dağıtacak bir patlama yaratmasını engelleyen bir enerji akımıdır.

Kader Büyücüleri: Kaderin dengeyi koruyan kızlarıdır. Ne iyidirler ne de kötü. Kaderin akışını incelerler. Denge bozulduğunda sahneye çıkıp harekete geçerler. Genellikle insanları, Öteki Dünya'daki perileri, Dünya'da yaşayan perileri ve diğer yaratıkları piyon olarak kullanarak, kaderin yolunu düzeltirler.

Kapı, Kapılar: Değişik boyutları birbirine bağlayan boyutlar arası girişlerdir.

Koyanni: Büyük Çakal'dan ayrılıp şeytani bir yola giren çakal dönüşenler; Nukpana'nın peşinden gidenler.

Kripto: Kriptozoit ırklarından biridir. Kriptolar, teknik olarak peri olmayan efsanevi yaratıkları içerirler: Gargoyleler, tek boynuzlu atlar, kartal başlı, aslan gövdeli ejderhalar, ateş püskürten canavarlar gibi. Çoğunlukla Öteki Dünya'da yaşarlar, ancak bazılarının Dünya'da yaşayan kuzenleri vardır.

Melosealfôr: Güçlü Kriptolar ve bütün Ay Cadıları tarafından öğrenilen bir Kripto lehçesidir.

ÖDHA: Öteki Dünya Haber Alma Ajansı; Des'Estas Muhafızları'nın arkasındaki "beyinler."

Öteki Dünya: "Peri Ülkesi" için insanların kullandığı terimdir. Bizimkinden ayrı bir boyuttur. Efsanelerdeki ve eski

bilgilerdeki yaratıkları, Tanrılara giden patikaları ve Olympus gibi çeşitli yerleri içerir. Öteki Dünya'nın gerçek ismi, Kripto ve peri ırklarının değişik lehçelerinde değişik şekillerde geçmektedir.

Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi: Dedektif Chase Johnson'ın parlak buluşudur. İlk olarak, ÖDHA ve Seattle Polis Departmanı arasında bir işbirliği sağlamak için kurulmuştur. Seattle'daki örneğe bakarak ülkenin diğer bölgelerinde de bu birliklerden kurulmuştur. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi, hem tıpla hem de suçla ilgili acil durumlara bakar. Öteki Dünya'dan gelen ziyaretçiler de buna dahildir.

Ruh Mühürleri: Sihirli, antik kalıntılardır. Büyük Bölünme sırasında yaratılmışlardır. Kapılar mühürlendiğinde mühür dokuz parçaya bölünmüştür. Her bir parça Doğanın Efendileri'nden ya da Hanımefendileri'nden birine verilmiştir. Bu değerli taşların her biri çeşitli güçlere sahiptir. Bu mühürlerden birine bile sahip olan kişi Dünya'yı, Öteki Dünya'yı ve Yeraltı Ülkeleri'ni ayıran kapıları zayıflatma gücü kazanır. Bütün mühürler birleşirse, kapılar açılır.

Ruh Statüleri: Öteki Dünya'da, belli peri ırkları için küçük heykelcikler yapılır ve o kişiyle sihirli bir bağla bağlanır. Bu figürler, aile emanetlerinin konulduğu kutularda saklanırlar ve peri öldüğünde ruh statüsü kırılır. Menolly vampir olarak yeniden doğduğunda, ruh mührü değişik de olsa tekrar yapılmıştı. Aile üyelerinden biri ortadan kaybolursa, aileleri üye ölü mü yoksa yaşıyor mu diye ruh statülerine bakabilirler.

Safkan İnsan: Dünyalı insanlara verilen isim.

Saray ve Hükümdarlık: Hükümdarlık, Y'Elestial'in kraliçesini simgeler; saray ise kraliçenin etrafındaki soyluları ve askeri personeli. Saray ve Hükümdarlık birlikte kullanıldığında Y'Elestial'deki bütün yönetimi kapsar.

Seelie Sarayı: Büyük Bölünme sırasında dağıtılan Işığın ve Yazın Dünyası'ndaki Peri Sarayı'dır. Titania, Seelie Kraliçesi'dir.

Siyah Tek Boynuzlu At/Kara Yaratık: Dahns Tek Boynuzlu Atların babası. Darkynwyrd ve Thistlewyd Derinlikleri'nde yaşayan ve bir efsane gibi yeniden doğan sihirli tek boynuzlu at, Kuzgun Anne'nin eşi. Tek boynuzlu attan çok, doğal bir güç.

Stradolan: Dünyalar arasından ve gölgelerin içinden geçebilen ve bunu bir ulaşım yöntemi olarak kullanan varlık.

Şeytan Kapısı: Güçlü bir büyücü ya da ölüm büyüsü yapan bir büyücü tarafından çağrılan, kötü cinlerin geçebildiği kapılardır.

Talamh Lonrach Oll: Dünya tarafındaki peri meclisinin adı.

Unseelie Sarayı: Büyük Bölünme sırasında dağıtılan Gölgenin ve Kışın Dünyası'ndaki Peri Sarayı'dır. Aeval, Unseelie Kraliçesi'dir.

Üç Kraliçenin Sarayları: Üç Dünyalı Peri Kraliçesi'nin yeni kurulan sarayları. Titania, Işığın ve Sabahın Peri Kraliçesi oldu; Morgaine, Alacakaranlığın Yarı Peri Krali-

çesi; Aeval ise Gölgelelerin ve Gecenin Peri Kraliçesi.

Üçlü Bela: Yeni kurulan Dünyalı Peri Sarayları için Camille'in kullandığı takma isim.

Vampir Anonim: Yaşamı sırasında psikiyatrist olan Wade Stevens tarafından, Dünya'da kurulan bir gruptur. Vampir olanları yeni hallerine alıştırmaya yardım eder ve vampirleri masum insanlara zarar vermemeleri için mümkün olduğunca teşvik eder.

Vampir Anonim, kontrolü yaymaya çalışmaktadır. Amaçları, Amerika'daki vampirleri yönetmek ve uluslararası bir kontrol örgütü kurmaktır.

Y'Eirialiastar: Sidhe/Peri dilinde Öteki Dünya.

Y'Elestial: D'Artigo kızlarının doğduğu ve büyüdüğü, Öteki Dünya'daki şehir devletidir. Son zamanlarda uyuşturucu bağımlısı zalim Kraliçe Lethesnar ve daha sağduyulu kız kardeşi Tanaquar arasındaki içsavaşla karışmış bir peri şehridir. Tanaquar, tahtı kendisine istemektedir. Savaş başka topraklara da sıçramıştır ve birçok ırk da savaşta yer almaktadır.

Youkai: Kısaca tercüme edersek, Japon kötü cini/doğa perisidir. Bu serinin amaçları doğrultusunda Youkai'nin üç şekli vardır: hayvan hali, insan hali ve gerçek kötü cin hali. Yeraltı Ülkeleri'nde yaşayan kötü cinlerin aksine, Youkaile-rin doğasında kötülük yoktur.

Söğenin Sözleri İçin Dinleme Listesi

Yazarken sürekli müzik dinlerim. İnternet üzerinden konuşurken bundan bahsettiğimde, okuyucularım her bir kitap için ne dinlediğimi sorarlar. Ben de internet sitemdeki şarkı listesine ek olarak, her bir kitabın sonuna bu listeyi eklemeyi düşündüm. Böylece benim kitapları yazarken hangi şarkıları dinlediğime bakarak siz de kendi listenizi oluşturabilirsiniz.

3 Doors Down: “Kryptonite”

Adam Lambert: “Mad World”

Aerosmith: “Come Together”

Air: “Napalm Love”, “Clouds Up”, “Playground Love”

Amanda Blank: “Something Bigger, Something Better”, “Might Like You Better”, “Big Heavy”

Android Lust: “Dragonfly”, “Stained”

The Asteroids Galaxy Tour: “Around the Bend”, “The

Sun Ain't Shining No More," "Sunshine Coolin' "

Bangles: "Walk Like an Egyptian"

Black Rebel Motorcycle Club: "Shuffle Your Feet"

The Bravery: "Believe"

Buffalo Springfield: "For What It's Worth"

Cat Power: "I Don't Blame You"

Celtic Woman: "The Voice"

Chris Isaak: "Wicked Game"

Cream: "Sunshine of Your Love"

Creedence Clearwater Revival: "Run through the Jungle"

Crosby, Stills and Nash: "Woodstock"

David Bowie: "Cat People", "I'm Afraid of Americans"

Depeche Mode: "Dream On"

Fatboy Slim: "Weapon of Choice"

Faun: "Konigin", "Punagra"

Gary Numan: "My Breathing", "Haunted", "Down in the Park"

Gorillaz: "Stylo"

Haysi Fantayzee: "Shiny Shiny"

Hugo: "99 Problems"

In Strict Confidence: "Forbidden Fruit", "Silver Bullets"

Julian Cope: "Charlotte Anne"

King Black Acid: "Haunted"

Korpiklaani: "Shaman Drum"

Lady Gaga: "Born This Way"

Ladytron: "They Gave You a Heart", "They Gave You a Name", "Paco", "I'm Not Scared"

Low: "Half Light"

Men at Work: "Down Under"

A Pale Horse Named Death: "As Black as My Heart",
"To Die in Your Arms"

PJ Harvey: "The Colour of the Earth", "Let England
Shake", "The Glorious Land", "The Words That Maketh
Murder", "All and Everyone", "In the Dark Places", "Han-
ging in the Wire"

Ricky Martin: "She Bangs"

Ringo Starr: "It Don't Come Easy"

Roisin Murphy: "Ramalama (Bang Bang)"

The Rolling Stones: "Gimme Shelter"

Sister Sledge: "We Are Family"

Stealers Wheel: "Stuck in the Middle With You"

Suzanne Vega: "Blood Makes Noise", "If You Were in
My Movie"

Tangerine Dream: "Grind", "Dr. Destructo"

Three Dog Night: "Mama Told Me (Not to Come)"

Tina Turner: "One of the Living", "We Don't Need
Another Hero"

Tingstand & Rumbel: "Chaco"

Traffic: "Hidden Treasure"

Warchild: "Ash"

Zero 7: "In the Waiting Line"

Sevgili Okur,

Umarım Öteki Dünya serisinin on birinci kitabı *Gölge-
nin Gözleri*'nden benim yazarken hoşlandığım kadar hoşla-
nırsın. Bu kitapta o kadar çok şey oldu ki serinin bir sonraki
kitabı için pek çok kapı açtı. Dünyayı genişletmeyi ve mace-
raların artarak devam etmesini dört gözle bekliyorum.

Kitaplarıma yeni başlayanları, dünyalarım girme fır-
sattı yakaladıkları için selamlıyorum. Bir süredir kitaplarımı
okuyanlara ise D'Artigo Kardeşlerin dünyasını bir kez daha
ziyaret ettikleri için teşekkür ediyorum.

Sevgilerimle,
Renkli Panter
Yasmine Galenorn